

САНДРА БРАУН ДОБРЕ ПАЗЕНИ ТАЙНИ

Превод от английски: Райна Христова, 1994

chitanka.info

ГЛАВА I

Тя изкрещя не толкова заради хлебарката, колкото от болката, причинена от отчупването на нокътя ѝ. Хлебарката беше малка, отчупеното парче — уникално. Изглеждаше огромно и назъбено като Големия Каньон.

Алекс замахна към хлебарката с гланцираната карта, на която беше написано менюто за сервиране по стаите. На гърба рекламираха мексиканската кухня, предлагана в петък вечер, и „Четирите ездача“ — оркестър, който свиреше кънтри и уестърн в салона на „Сребърната шпора“ всяка вечер от седем до полунощ.

Ударът се оказа несполучлив и хлебарката се скри в тоалетката.

— Пак ще ми паднеш!

Намери пила за нокти на дъното на козметичното си куфарче, което бе започнала да разопакова, когато металната закопчалка повреди маникюра ѝ. Хлебарката беше излязла точно тогава, за да провери кой е новият наемател в стая 125-та. Стаята беше разположена на приземния етаж в мотел „Уестърнър“, три врати по-надолу от машините за лед и монетните автомати.

След като оправи нокътя, Алекс хвърли последен критичен поглед върху външността си в огледалото на тоалетката. Искаше първото впечатление от нея да бъде зашеметяващо. Щяха да останат изненадани, когато им кажеше коя е, но тя искаше да направи удара още по-силен.

Искаше да ги остави изумени, онемели и безпомощни.

Без съмнение щяха да започнат да правят сравнения. Не можеше да предотврати това. Ако зависеше от нея, не биха открили никакви недостатъци в дъщерята на Селина Гейдър.

Беше премислила много внимателно какво да сложи. Всичко — като се започне от дрехите, до бижутата и аксесоарите — беше подбрано с отличен вкус. Крайният ефект беше умерена елегантност, но не тенденциозна — видът ѝ излъчваше едва доловим дъх на деловитост, който не намаляваше нейната подчертана женственост.

Целта ѝ беше първо да ги впечатли, а след това вече да ги сюрпризира с това, което я беше довело в Пърсел.

Допреди няколко седмици тридесетхилядният град беше за нея само една точка на картата на Тексас. Там имаше толкова североамерикански зайци и крастави жаби, колкото и хора. Наскоро сделките на местните бизнесмени бяха влезли в новините, но в сравнително скромнен мащаб. Алекс беше сигурна, че когато свърши работата си, Пърсел вече ще е завладял заглавията на вестниците от Ел Пасо до Токсаркана.

Най-после заключи, че нищо около нейния външен вид не би могло да се подобри, освен може би с Божия намеса или с много скъпа пластична операция. Преметна през рамо дамската си чанта, взе в ръка коженото куфарче за книжа и като се увери, че ключът е у нея, затвори вратата на стая 125 зад себе си.

Подкара колата надолу към центъра. Трябваше да се промъкне през две училищни зони. Часовете на най-усилен трафик започваха, когато разпускаха учениците. Родителите превозваха децата си от училище до зъболекарски кабинети, на уроци по пиано или по магазините за пазаруване. Някои от тях може би се прибираха вкъщи, но бавното движение и задръстените пресечки създаваха впечатление, че никой не си стои у дома в този ден. Всъщност, тя нямаше нищо против това забавяне, защото то ѝ даваше възможност да прецени характера на града.

Черни и златисти ленти се ветрееха над голямата палатка пред гимназията в Пърсел. Карикатура на черна пантера се зъбеше на преминаващите по магистралата коли, а премигващите под нея букви се четяха трудно. Някакъв футболен отбор тренираше на стадиона. На близкото игрище състав, чиито инструменти блестяха на слънцето, репетираше за представлението в петък вечер.

Всичко изглеждаше толкова спокойно и безметежно, че за момент Алекс съжали за мисията, с която бе дошла, и се замисли какво щеше да означава за обществото резултатът от нея. Но бързо се отърси от чувството за вина, когато си спомни причината за идването си. Острите обвинения на баба ѝ отново изплуваха в паметта ѝ. Не можеше да си позволи и най-малката сантименталност.

В централната част на града беше почти безлюдно. Повечето от търговските сгради и офиси, обърнати с лице към площада, бяха

затворени с решетки. Знаците за обявяване в просрочване изобилстваха.

По витрините, някога пълни със съблазнителни стоки, бяха надраскани най-различни надписи. В един от тях — на вратата на изоставена обществена пералня — някой беше изтрил буквата R, така че сега надписът се четеше SHITS вместо SHIRTS^[1]. Това даваше груба представа за икономическия климат в Пърсел.

Алекс паркира колата си пред сградата на съда в Пърсел и пушна една монета в паркингометъра на тротоара. Зданието беше построено от червен гранит, издълбан от кариерата на хълма и превозен с железница до града преди деветдесет години. Италиански каменоделци бяха издълбали водоливници с фантастични фигури и грифони на всяко достъпно място, сякаш количеството на декорацията можеше да оправдае разходите за тяхната дейност. Резултатите бяха комични, но претрупаността беше една от атракциите на сградата. На върха на купола ѝ се развяваха от свежия вятър двата флага — на щата Тексас и националният.

Тъй като през последната година бе работила в сградата на Конгреса в Остин, местният съд не ѝ направи особено впечатление. С решителна крачка изкачи стъпалата и отвори тежките врати. Олющената мазилка издаваше признаци на обща занемареност. По облицованият с теракота под имаше леки пукнатини, които се кръстосваха като линиите на човешка длан.

Таванът беше висок. Коридорите миришеха на дезинфекционен разтвор, мухлясали регистри и свръхдоза парфюм, които се излъчваше от секретарката на областния прокурор. Тя погледна в очакване, когато видя Алекс да влиза в офиса.

— Здравейте. Да не сте се изгубила, скъпа? Имате хубава коса. Бих желала да мога да нося и моята събрана на кок по този начин. Но затова трябва да имаш малки уши. Слагате ли си къна, за да ѝ придадете този червеникав отблясък?

— Това ли е офисът на прокурора Честейн?

— Сигурно, скъпа! За какво го търсите? Той е зает днес.

— Аз съм от екипа на областния прокурор в Травис. Вярвам, че господин Хариър ви се е обадил за мен.

Дъвката в устата на секретарката изведнъж спря да се движи.

— За вас ли? Ние очаквахме мъж!

Секретарката изглеждаше раздразнена.

— Господин Харпър трябваше да спомене, че неговият помощник е жена, а не мъж — каза тя, махвайки с ръка. — Добре, скъпа, вие идвате точно навреме за уговорената среща. Казвам се Имоджийн. Искате ли чаша кафе? Костюмът ви е страхотен и ужасно модерен. Полите се носят по-къси сега, нали?

— Останалите пристигнаха ли вече? — попита Алекс с риск да прозвучи грубо.

Точно тогава от другата страна на затворената врата избухна мъжки смях.

— Задоволява ли ви този отговор, скъпа? — попита Имоджийн. — Вероятно някой е разказал мръсен виц. Горя от нетърпение да разберат за какво е цялата тази секретност. Каква е голямата тайна? Господин Харпър не каза на Нат защо идвате в Пърсел, въпреки че са приятели от Юридическия факултет. Това свързано ли е с получаването на разрешително за хазарт от ПМ?

— ПМ?

— „Предприятия Минтън“ — отговори тя, изненадана от това, че Алекс не беше чувала това име.

— Може би не трябва да ги карам да чакат повече — предложи Алекс, заобикаляйки въпроса на Имоджийн.

— Не разбрах искате ли кафе, скъпа?

— Не, благодаря.

Алекс я последва към вратата. Сърцето ѝ започна да бие ускорено.

— Извинете — прекъсна Имоджийн разговора на мъжете, като надникна в стаята. — Помощникът на прокурора Харпър е тук. — Тя се обърна към Алекс. — Влезте, скъпа.

Алекс, подготвена за най-съдбоносната среща в своя живот, пристъпи в офиса.

От атмосферата личеше, че мъжете в стаята очакваха мъж, а не жена. В момента, когато тя прекрачи прага и Имоджийн затвори вратата след нея, мъжът, който седеше зад бюрото, скочи на крака. Загаси горящата пура в кристалния пепелник и посегна към сакото си, закачено на облегалката на стола му.

— Нат Честейн — каза той и протегна ръка към нея. — За мен е удоволствие да се запозная с вас. Моят стар приятел Грег Харпър

винаги е имал добър вкус. Ни най-малко не ме учудва фактът, че има толкова очарователна жена в кантората си.

Намекът му я накара да стисне зъби, но тя го остави без коментар. Само кимна с глава в знак, че приема комплимента. Ръката, която стисна за поздрав, беше така отрупана със златни пръстени, че би могла да закотви яхта от среден размер.

— Благодаря ви, че уредихте тази среща, господин Честейн.

— Нямаше проблеми. Радвам се, че мога да услужа на вас и на Грег. Наричайте ме Нат. — Хващайки я за лакътя, той я обърна с лице към другите двама мъже, които също бяха станали на крака. — Това са господата Енгъс Минтън и неговият син Джуниър.

— Джентълмени — кимна отново тя.

Когато срещна погледите им, в нея се надигнаха едновременно любопитство и антипатия. Искаше да ги анализира, да ги разобличи. Вместо това протегна ръката си.

Енгъс Минтън пристъпи напред и я пое. Ръкостискането му бе твърде силно, но открито и сърдечно като усмивката му.

— Приятно ми е, мадам. Добре дошла в Пърсел.

Лицето му беше загоряло, изсушено от лятното слънце, студения северен вятър и дългите години работа на открито. Умните сини очи примигваха приятелски. Имаше груб глас, властна осанка и изглеждаше доста силен физически. Даже по-млад и по-силен мъж не би успял да се пребори с него. Въпреки цялата си сила обаче изглеждаше невинен като момче в деня на конфирмацията^[2] си.

Ръкостискането на неговия син беше по-нежно, но не по-малко сърдечно и дружелюбно. Той внимателно обхвана дланта на Алекс и каза с глас, който вдъхваше доверие:

— Аз съм Джуниър Минтън. Здравейте.

— Здравейте.

Не изглеждаше на четиридесет и три, особено когато се усмихваше. Правите му бели зъби проблясваха и имаше дяволита трапчинка на бузата. Сините очи, малко потъмни от тези на баща му, закачливо се задържаха по-дълго върху нейните, за да ѝ покажат, че единствено тя е от значение за него измежду всички мъже в стаята.

Отдръпна ръката си, преди Джуниър Минтън да я пусне.

— Ей там е Рийд, Рийд Ламбърт.

Алекс се обърна в посоката, в която показваше Нат Честейн, и видя четвъртия мъж, когото не бе забелязала дотогава. Той продължаваше да седи отпуснато на един стол в ъгъла на стаята. Носеше протрити каубойски ботуши, чиито върхове сочеха към тавана. Ръцете му лежах нехайно върху токата на колана. Лениво помръдна едната и с два пръста повдигна ръба на каубойската си шапка.

— Мадам.

— Господин Ламбърт — каза тя хладно.

— Седнете тук — предложи й Честейн, сочейки към един стол.
— Имоджийн предложи ли ви кафе?

— Да, но аз отказах. Бих искала да преминем към целта на срещата.

— Разбира се. Джуниър, премести онзи стол тук. Енгъс! — Честейн кимна на по-възрастния мъж да седне. Когато всички се настаниха отново, прокурорът се върна на мястото си зад бюрото. — Сега, госпожице... за бога, по време на запознанството не успяхме да разберем вашето име.

Алекс заемаше централното място. Четири чифта очи любопитно се впериха в нея. За по-голям ефект тя направи малка пауза, знаейки, че името й ще предизвика странно поведение от тяхна страна. Искаше да проследи реакцията на всеки един поотделно и да я разгадае. Желанието й бе да може да наблюдава Рийд Ламбърт по-добре. Той седеше зад нея и каубойската шапка скриваше почти изцяло лицето му. Можеше да види само долната половина на брадичката му.

Пое си дъх и каза:

— Аз съм Александра Гейдър, дъщерята на Селина. След думите й настъпи пълна тишина.

Накрая Нат Честейн попита объркан:

— Коя е Селина Гейдър?

— Как не се сетих веднага? — каза Енгъс и потъна назад в своя стол като огънатата детска играчка.

— Дъщеря на Селина! Боже мой, не мога да повярвам! — прошепна Джуниър. — Не мога да повярвам.

— Някой ще ми обясни ли? — помоли Нат, но никой не му обърна внимание.

Семейство Минтън открито зяпаха Алекс, търсейки по лицето й прилика с нейната майка, която бяха познавали толкова добре. С

крайчеца на окото си тя забеляза, че върховете на ботушите на Ламбърт не се клатеха вече. Той събра колене и се изправи.

— Какво правихте през всичките тези години, за бога? — попита Енгъс.

— Колко години минаха оттогава? — поиска да узнае Джуниър.

— Двадесет и пет — отговори Алекс. — Била съм само на два месеца, когато баба Греъм се е преместила в Остин.

— Как е тя?

— В момента е и една частна клиника в Уейко. Болна е от рак, господин Минтън — не виждаше смисъл да щади тяхната чувствителност. — Сега е в кома.

— Съжалявам.

— Благодаря.

— Къде живяхте през цялото това време?

Алекс назова един град в централен Тексас.

— Живяхме малко там, поне доколкото си спомням. Завърших гимназия и отидох в Тексаския университет, в Юридическия факултет. Завърших го преди една година.

— Юридически факултет! Представяте ли си? Това с чудесно, Александра, чудесно! Прав ли съм, Джуниър?

Джуниър Минтън се усмихна очарователно.

— И аз така мисля. Не изглеждате така, както когато ви видях за последен път — каза шеговито. — Доколкото си спомням, пелените ви бяха мокри и няхахте нито един косъм на главата си.

Това я накара да се почувства неловко. Зарадва се, когато Нат Честейн се намеси отново.

— Не искам да ви прекъсвам, но аз все още не съм наясно.

Енгъс му обясни:

— Селина беше съученичка на Джуниър и Рийд. Всъщност те бяха много добри приятели. Когато бяха в гимназията, рядко можеше да се види само един от тях, без другите двама. Луди деца.

Внезапно погледът му помръкна и той тъжно поклати глава.

— Селина умря. Неприятна история — за момент той замълча. — Както и да е, за първи път чуваме нещо за Александра, от както нейната баба — майката на Селина — напусна града заедно с нея. Много се радвам, че се върнахте отново в Пърсел.

— Благодаря, но... — Алекс отвори куфарчето си и извади един илик. — Не се връщам тук за постоянно, господин Минтън. Всъщност, дойдох по работа — каза тя и подаде плика на прокурора, който го погледна, учудено.

— По работа? Когато Грег ми се обади и ме попита дали бих помогнал на един негов помощник, той ми спомена за преразглеждане на някакво дело...

— Всичко е тук — каза Алекс, кимвайки с глава към плика. — Предполагам, че внимателно ще прегледате съдържанието и подробно ще се запознаете с него. Грег Харпър моли за пълно сътрудничество и помощ от страна на вашия офис и местните законодателни органи, господин Честейн. Той ме увери, че ще се съобразите с продължителността на моето разследване.

Тя затвори коженото си куфарче с рязко щракване — знак, че се кани да тръгва.

— Разследване?

Областният прокурор Честейн се изправи на крака. Семейство Минтън също станаха.

— Да не работите за комисията по надбягванията? — попита Енгъс. — Казаха ни, че ще бъдем проучени внимателно, преди да получим разрешително за хазарт, но аз мислех, че вече са ни одобрили.

— Смятах, че всичко с уредено, с изключение на формалностите — добави Джуниър.

— Доколкото знам, е така — каза им Алекс. — Моето разследване няма нищо общо с комисията по конните надбягвания, нито пък с получаването на разрешително за хазарт.

Възцари се мълчание и тъй като тя не продължи, Честейн попита:

— Тогава с какво е свързано това разследване, госпожице Гейдър?

— Подновявам дело за убийство отпреди двадесет и пет години. Грег Харпър моли за вашата помощ, господин Честейн, тъй като престъплението е било извършено в Пърсел.

Погледна Енгъс право в очите, след това Джуниър. Накрая се загледа в шапката на Рийд Ламбърт.

— Възнамерявам да разбера кой от вас е убил майка ми.

[1] „Лайна“ вместо „ризи“ — Б.пр. ↑

[2] конфирмация (църк.) — първо причастие на католиците —
Б.пр. ↑

ГЛАВА II

Алекс съблече сакото на костюма и го захвърли на леглото в стаята си в мотела. Цялата беше потънала в пот и коленете ѝ трепереха. Повдигаше ѝ се. Сцената в офиса на областния прокурор я беше развълнувала повече, отколкото бе допускала.

Беше напуснала кабинета с високо вдигната глава. Каза довиждане на Имоджийн с усмивка на лицето, понеже разбра, че тя явно е подслушвала на вратата, защото я гледаше втренчено и със зяпнала уста, когато мина покрай нея на излизане.

Беше репетирала хиляди пъти последните думи и успя свършено да ги изпълни. Срещата бе преминала точно така, както я беше планирала, и сега изпитваше голямо облекчение, че всичко свърши.

Започна да съблича дрехите си една по една. Харесваше ѝ да мисли, че най-лошото е зад гърба ѝ, но се страхуваше от това, което я очакваше. Тримата мъже, с които се беше срещнала през деня, нямаше да останат безучастни. Щеше да ѝ се наложи отново да се изправи срещу тях и тогава може би те нямаше да се радват, че я виждат.

Енгъс изглеждаше доста благоразположен на пръв поглед, но Алекс знаеше, че никой в неговото положение не би могъл да бъде толкова безобиден, както той се опитваше да се преструва. Все пак беше най-богатият, най-силният човек в областта. Човек не можеше да постигне всичко това, ако притежава само качества на добър бизнесмен. Трябваше да води жестока битка, за да запази постигнатото.

Джунийър беше очарователен мъж и знаеше как да се държи с жените. Годишите явно са били благосклонни към него. Не се беше променил много от снимките му като юноша, които беше виждала. Знаеше също, че той използва добрия си външен вид като свое предимство. Не би било много трудно да го хареса, както не би било трудно и да го заподозре в убийство.

Най-трудно ѝ беше да разбере що за човек е Рийд Ламбърт, защото впечатленията ѝ от него бяха съвсем оскъдни. За разлика от останалите мъже в стаята, него не беше в състояние да го гледа в очите. Мъжът Рийд изглеждаше много по-упорит и силен от момчето Рийд на снимките в албума, който баба ѝ пазеше от ученическите години на майка ѝ. Първото ѝ впечатление беше, че той е навъсен, недружелюбен и опасен.

Беше сигурна, че един от тези мъже е убил майка ѝ.

Селина Гейдър не е била убита от обвинения в това Бъди Хикс. Мърл Греъм беше втълпявала това на Алекс като катехизис през целия ѝ живот.

— Всичко зависи от теб, Александра. Трябва да се поставят нещата на местата им — повтаряше почти всеки ден баба ѝ. Или: — Това е най-малкото, което можеш да направиш за майка си.

В такива моменти тя обикновено поглеждаше към някоя от многото снимки на Селина, поставени в рамки из цялата къща и започваше да плаче. Внучката ѝ с нищо не можеше да попречи на това.

Допреди няколко седмици обаче Алекс не знаеше кого подозира Мърл в убийството на дъщеря си. Мигът, в който разбра това, бе най-тежкият в живота ѝ.

След спешното обаждане на лекаря от частната клиника в Уейко Александра се отправи веднага натам. Помещенията в клиниката бяха чисти, тихи и препълнени с лекари специалисти, които се грижеха за болните. Пенсията на Мърл от телефонната компания, където беше работила през целия си живот, стигаше за разносните по лечението. Въпреки модерното оборудване, по коридорите се усещаше миризмата на старата постройка.

Когато пристигна в онзи студен мрачен и дъждовен следобед, ѝ съобщиха, че баба ѝ е в критично състояние. Влезе в притихналата стая и се приближи до болничното легло. Лицето на Мърл видимо се бе деформирало, откакто Алекс я беше посетила само преди седмица. Но очите ѝ бяха все така живи. Само блясъкът им беше враждебен.

— Не идвай тук — каза Мърл грубо. — Не искам да те виждам. Ти си виновна за всичко.

— Какво, бабо? — каза слисана Алиса. — За какво говориш?

— Не те искам тук.

Притеснена от крясъците на баба си, тя погледна към лекаря и сестрата, които също бяха в стаята. Те свиха рамене в недоумение.

— Защо не искаш да ме виждаш? Пътувах дълго, за да дойда при теб.

— Знаеш, че тя умря заради теб. Ако не беше ти... — Мърл стенеше от болка и сграбчи чаршафа с бледите си пръсти.

— Мама? Казваш, че аз съм виновна за смъртта на мама?

Мърл гледаше с широко отпорени, пламтящи от гняв очи.

— Да — изсъска злобно.

— Но аз съм била бебе, едва на два месеца — бранеше се Алекс отчаяно. — Как бих могла...

— Попитай тях.

— Кого, бабо? Кога да попитам?

— Този, който я уби. Енгъс, Джуниър, Рийд. Но ти беше виновна, ти... ти...

Няколко минути по-късно, когато Мърл изпадна в дълбока кома, изведоха Алекс от стаята. Гнусното обвинение я беше вкаменило, то отекваше в съзнанието и сковаваше душата ѝ.

Щом Мърл смяташе, че Алекс е виновна за смъртта на Селина, можеше да си обясни много неща в отношението ѝ към нея. Все се беше чудила защо баба Греъм никога не е била мила с нея. Колкото и големи да бяха успехите ѝ, те никога не бяха достатъчни, за да получи похвала от баба си. Знаеше, че Мърл не я смята за талантлива, нито за умна, когато я сравняваше с момичето на снимките, гледащо с такъв тъжен копнеж.

Алекс не винеше майка си за това. Наистина я считаше за идол, обожаваше я със сляната страст на дете, което с израснало без родители. Непрекъснато се трудеше, за да може да бъде добра като нея. Искеше не само да бъде достойна нейна дъщеря, но отчаяно се надяваше да спечели любовта и одобрението на баба си. Затова, когато чу това обвинение от устата ѝ, в първия момент не можа да повярва на ушите си. Тя била виновна за убийството на Селина!

Лекарят нерешително предложи на Алекс да отстранят животоподдържащите системи.

— Не можем да направим нищо повече за нея, госпожице Гейдър.

— Можете! — каза Алекс толкова свирепо, че лекарят остана шокиран. — Трябва да живее. Ще поддържам връзка с вас.

Веднага след като се върна в Остин, тя започна да търси делото за убийството на Селина Греъм Гейдър. Прекара много безсънни нощи, проучвайки преписи на документи от съда, преди да се яви пред своя шеф, областния прокурор в Травис.

Грег Харпър премести димящата цигара от единия ъгъл на устните си в другия. В съдебната зала той беше проклетие за подсъдимите, даващите свидетелски показания и за дежурните съдии. Говореше високо, пушеше твърде много, пиеше прекалено, носеше раирани костюми от петстотин долара и ботуши от кожа на гущер, които струваха двойно.

Меко казано, беше егоцентричен, опърничав, амбициозен и безмилостен, непреклонен и богохулен, търсеше си място и в политиката, която бе голямата му амбиция. Вярваше в силата на паричните награди и насърчаваше младите таланти. Ето защо Алекс работеше в неговата кантора.

— Искаш да подновиш дело за убийство отпреди двадесет и пет години, така ли? — попита я, когато тя изложи целта на своето посещение. — Имаш ли причини за това?

— Да, защото жертвата е била майка ми.

За първи път, откакто го познаваше, той й беше задал въпрос, на който не знаеше отговора, и дори не можеше да го отгатне.

— Боже мой, Алекс. Съжалявам. Не знаех за това.

Тя повдигна леко рамене.

— Да, то не е нещо, което се афишира, нали?

— Кога се е случило? На колко години си била?

— Пеленаче. Дори не я помня. Тя е била само на осемнадесет.

— Делото било ли е официално приключено или е останало неразрешено в съдебните регистри?

— Имало е един заподозрян, когото са арестували и обвинили в убийство, но делото е било прекратено и никога не е стигнало до съдебната зала.

— Запознай ме накратко със случая. Днес ще обядвам с главния прокурор на щата — каза той. — Разполагаш с десет минути. Казвай набързо.

Когато тя свърши, Грег сви неодобрително вежди и запали цигара от предишната, която бе изпушил почти до филтъра.

— По дяволите, Алекс, нали не искаш да кажеш, че семейство Минтън са замесени в това дело? Баба ти наистина ли вярва, че един от тях е убил майка ти?

— Да. Или техният приятел — Рийд Ламбърт.

— Имали ли са повод?

— Мисля, че не — отговори Алекс уклончиво. Не искаше да му каже, че баба й смяташе нея виновна за смъртта на Селина. — Явно мама е била близка приятелка с тях.

— Тогава защо е трябвало някой от тях да я убива?

— Ето това искам да разбера. Много е важно за мен.

— Ти имаш само съмнения.

— Това с нещо по-силно от съмнение.

— Сигурна ли си, че не го правиш от лични подбуди?

— Разбира се, че не — обиди се Алекс. — Ще водя това следствие съвсем обективно. Ако Бъди Хикс се е явил на съдебен процес и е бил осъден, тогава не бих повярвала на думите на баба Греъм. Но всичко е в архивите на съда.

— Как е станало така, че тогава тя не е вдигнала шум около убийството?

— Аз самата често съм я питала. Не е имала много нари, била е заставена да мълчи и се е страхувала от машинации в съда. Освен това убийството я е изтощило. Малкото, което й е останало, е използвала, за да ме отгледа.

Сега на Алекс й стана ясно защо баба й я беше тласнала към юридическата професия и какво очакваше от нея. В училище изпъкваше над всички и завърши Юридическия факултет в десетката на най-добрите от своята група. Правото беше професията, която Мърл беше избрала за нея, но за щастие това беше област, която интригуваше Алекс и й доставяше удоволствие. Беше добре подготвена да направи това, което се очакваше от нея.

— Баба ми е била само една вдовица, останала с бебе, за което да се грижи — каза тя. — Не е могла да направи почти нищо, за да оспори компетентността на съдията, който е разпитвал Хикс. Тя опаковала нещата си и с парите, които имала, напуснала града, където никога вече не се върнала.

Грег погледна ръчния си часовник, стана и изпъна сакото на костюма си.

— Не мога да подновя дело за убийство, без да разполагам с никакво ново доказателство или друга вероятна причина. Ти го знаеш много добре. Не те измъкнах направо от факултета просто така. Е, трябва да призная, че и сексапилният ти задник имаше значение.

— Благодаря.

— Виж, Алекс, услугата, за която ме молиш, не е съвсем безобидна — каза той. — Няма смисъл да говорим глупости, след като добре знаем кои са тези момчета. Преди да се намеся, аз трябва да съм запознат по-добре с твоите подозрения и брътвежите на баба ти.

Тя го последва до вратата на офиса.

— Хайде, Грег. Мислиш само за себе си.

— Права си, постоянно мисля за това.

Неочакваното му признание не ѝ даде възможност да маневрира.

— Поне ми разреши да го разследвам, докато не съм заета активно с други дела.

— Знаеш колко недовършена работа имаме. Не можем да изпращаме навреме всички дела в съда, както досега...

— Ще работя извънредно. Няма да пренебрегвам другите си задължения. Знаеш добре, че няма да го направя.

— Алекс...

— Моля те, Грег!

Разбра, че той искаше от нея да оттегли молбата си, но нямаше намерение да се предава. Предварителното проучване възбуди любопитството ѝ като следовател и усили отчаяното ѝ желание да докаже, че баба ѝ греша. Това оправдаваше упорството ѝ.

— Ако скоро не стигна до нещо определено, ще се откажа.

Той изучаваше напрегнатото ѝ лице.

— Защо не задоволиш чувството си на безсилие, като преспиш с някого, както правят всички останали? Поне половината от момчетата в града са ти навити, били те женени или ергени.

Тя го погледна със смразяващ поглед.

— Добре — отстъпи Грег. — Можеш да направиш твоето разследване, но само през свободното си време. Ела при мен с нещо конкретно. Ако искам да спечеля избирателите, не мога да си позволя

да действам като глупак, а и хората от тази кантора също. Сега закъснявам за обяда. Довиждане.

Папката с делото беше доста дебела, а времето, което можеше да отдели за разследване на убийството на майка си, беше твърде ограничено. Препрочиташе по няколко пъти всичко, което ѝ попаднеше под ръка — изрезки от вестници, преписи от разпита на Бъди Хикс — докато не научеше фактите наизуст.

Те никак не бяха много. Господин Бъди Хикс, душевно болен, е бил арестуван близо до мястото на убийството и по дрехите му е имало кръв от жертвата. В него е намерен хирургически инструмент, с който, както се твърди, той е убил жертвата. Разпитът продължил няколко дни. Съдията Джоузеф Уолис обявил Хикс за неспособен да се яви на съдебен процес и се ограничил да го изпрати в приют за душевноболни.

Изглеждаше като дело, което съвсем закономерно е било спряно. Точно когато започна да вярва, че Грег е прав и че напразно търси улики, откри един любопитен факт в показанията на психиатъра. След като го проследи внимателно, Алекс отново се яви пред Грег.

— Открих нещо! — извика победоносно.

Грег я погледна навъсено.

— За Бога, не крещи толкова и престани да тряскаш книжата по бюрото — промърмори през гъстия облак от дим. После дръпна от цигарата си, след което отпи една глътка от кафето на масата. — Как прекара уикенда?

— Чудесно и далеч по-ползотворно от теб. Прочети това.

Той отвори досието и бегло погледна съдържанието с присвити очи.

— Хм... — Първоначалното прочитане му беше достатъчно, за да прикове вниманието му. Като се облегна назад и вдигна краката си на бюрото, той го препрочете по-внимателно.

— Това е от лекаря на приюта за душевноболни, където е бил изпратен Хикс, така ли?

— Да. Хикс е починал преди няколко месеца.

— Интересно.

— Интересно ли? — извика Алекс, разочарована от ироничната му интонация.

Стана, заобиколи шефа си и застана зад него, сграбчвайки развълнувано облегалката на стола.

— Грег, Бъди Хикс е прекарал в този приют двадесет и пет години за нищо!

— Ти все още не знаеш това със сигурност. Не прави прибързани заключения.

— Последният психиатър, който го е лекувал, твърди, че Бъди Хикс е бил примерен пациент. Никога не е проявявал наклонности към насилие. Не е бил сексуално извратен и според компетентното му мнение не е бил в състояние да извърши подобно престъпление и да отнеме човешки живот. Признай, че това изглежда подозрително!

Грег прочете още няколко кратки пасажа от досието и след това промърмори:

— Изглежда подозрително, но не е достатъчно.

— Дори да беше станало чудо, за такъв кратък срок нямаше да мога да намеря конкретно доказателство. Делото е отпреди двадесет и пет години. Всичко, на което мога да се надявам, за да поискам преразглеждане, е някаква вероятна, останала неизвестна причина. Признание от истинския убиец — защото аз съм убедена, че Бъди Хикс не е убил майка ми — би било просто чудо. Съвсем малки са изгледите да намеря очевиден.

— Нямах никакъв шанс, Алекс.

— Защо?

— Ти свърши достатъчно работа вкъщи, така че би трябвало да разбереш това сама. Убийството е извършено в една конюшня във фермата на Енгъс Минтън. Кажеш ли името му, където и да е в областта, земята потреперва от страх. Дори да е имало очевиден, той не би свидетелствал срещу Минтън, защото ще си изяде хляба. Минтън управлява около дванадесетина предприятия в областта.

Грег отпи от кафето и запали нова цигара.

— Коего ни довежда до друг деликатен въпрос — продължи той. — Правителствената комисия по конни надбягвания даде зелена улица на предприятията на Минтън да построят писта за стипълчейз в Пърсел.

— Запозната съм с това. Какво общо има тя?

— Ти ще ми кажеш.

— Нищо! — извика Алекс.

— Добре, вярвам ти. Но ако ти започнеш да сипеш обвинения върху една от най-влиятелните личности в Тексас, как мислиш ще се отрази това на губернатора на щата? Той страхотно се гордее със своята комисия по надбягванията. И безспорно иска всичко да върви гладко. Без дискусии и съмнителни сделки, изпитано чисто. Така че ако някой следовател със сексапилен задник започне да си отваря устата и обвини един от членовете на тази комисия в убийство, губернаторът ще бъде изритан. И ако този следовател работи в тази кантора, кой мислиш ще изхвъркне? Аз.

Алекс не оспори чутото, само каза кротко:

— Добре. Тогава ще подам оставка и ще извърша разследване сама.

— Господи, ти си ужасна. Не ми позволи да се доизкажа.

Той натисна един бутон на вътрешния телефон и извика силно на секретарката си да му донесе още кафе. През това време запали нова цигара.

— От друга страна — продължи през дима, — аз също не мога да понасям онова копеле, което живее в замъка на губернатора. Не крия това. Ще се радвам, ако го видя да се гърчи като червей. Можеш ли да си представиш само как ще се оправдава, че в подбраната от него комисия някой е замесен в убийство? — Той се усмихна под мустак. — Трудно ми е дори да си го помисля.

Алекс не хареса обяснението на Грег, но тържествуваше, че е получила неговото разрешение.

— Сега мога ли да подновя делото? — попита тя.

— Делото остава неразрешено, защото Хикс не се е явявал никога на съдебен процес — свали краката си и столът се залюля напред. — Все пак трябва да ти кажа, че правя това против убежденията си и само защото вярвам във вродената ти интуиция. Харесваш ми, Алекс. Ти доказа себе си, когато беше на стаж тук като студентка. Шегата настрана, радвам се, че работиш тук.

Погледна надолу към материала, който беше натрупала върху масата, и започна да си играе с ъгълчето на една папка.

— Все още мисля, че имаш нещо лично против тези момчета и града. Не искам да кажа, че нямаш основание за това. Просто не е достатъчно, за да искаш подновяване на делото. Ако не беше тази писмена клетвена декларация на психиатъра, бих отхвърлил молбата

ти. Но помни, че докато си в играта, аз също съм застрашен. — Вдигна очи и я погледна съкрушително. — Не ме прецаквай!

— Това означава ли, че мога да отида в западен Тексас?

— Там ли беше мястото на убийството?

— Да, а какво ще стане с моите дела?

— Ще назнача стажанти, за да ги подготвят, и ще помоля за отсрочване. Междувременно ще разговарям с областния прокурор в Пърсел. Учили сме заедно в Юридическия факултет. Той е много подходящ за това, с което искаш да се заемеш. Винаги се стреми да прави услуги на хората около себе си. Ще го помоля да ти помага при нужда.

— Не се престаравай много. И не ги предупреждавай.

— Добре.

— Благодаря ти, Грег — каза тя искрено.

— Не бързай толкова. Ако се провалиш, ще се откажа от теб! Главният прокурор не крие, че се кани да ме определи за свой наследник. Искам работата и не бих имал нищо против една добре изглеждаща, елегантна дама със свободни възгледи да стане шеф на някой от моите отдели. Това би се отразило добре на избирателите — каза той и я посочи с пръст, пожълтял от никотина. — Но ако сега се провалиш, да знаеш, че никога не съм те познавал. Разбра ли добре?

— Ти си един безскрупулен кучи син.

Той само се ухили насреща ѝ.

— Дори и майка ми не ме обичаше много.

— Ще ти изпратя картичка — каза Алекс, след което се обърна и тръгна към вратата.

— Почакай малко. Имам още нещо. Разполагаш с тридесет дни.

— Моля?

— Тридесет дни, за да се натъкнеш на нещо.

— Но...

— Само толкова мога да ти отделя, като няма да разрешавам отпуск на останалите в кантората. Дори ми се струват много, имайки предвид твоите съмнения и неубедителни доводи. Решавай — или приемаш, или оставаш тук.

— Приемам.

Той не знаеше, че интересът ѝ към това дело беше много повече личен, отколкото предполагаше. Алекс искаше да узнае името на

убиеца на майка си, преди баба ѝ да умре. Независимо че беше в кома, то щеше да проникне по някакъв начин в нейното съзнание. Последният ѝ час би бил спокоен и Алекс беше сигурна, че най-накрая тя ще похвали внучката си.

Облегна се на бюрото на Грег.

— Знам, че съм права. Аз ще изправа истинския убиец пред съда и когато това стане, ще бъда удовлетворена. Ще видиш, че ще успея.

— Да, да. Междувременно разбери нещо повече за секса с каубои. И си води бележки. Искам подробности за шпори, револвери и уиски.

— Развратник.

— Кокошка!... И не тряскай вратата, по дяволите!

Алекс се усмихна, припомняйки си тази среща. Не приемаше сериозно хапливите му подмятания, защото знаеше, че той я уважава като професионалист. Въпреки своята необузданост, Грег Харпър беше неин ръководител и приятел още от лятото преди първия ѝ семестър в Юридическия факултет, когато работеше в кантората му. Сега се излагаше на риск заради нея и тя оценяваше неговото доверие.

След като получи разрешение от Грег, Алекс не си пропиля времето напразно. Само за един ден се справи с книгата и разчисти бюрото си. Напусна Остин рано и за малко се отби в клиниката на Уейко. Състоянието на Мърл беше все същото. Младата жена остави телефонния си номер в мотела в Пърсел, където можеха да я намерят в случай на нужда.

Набра домашния телефон на областния прокурор.

— Господин Честейн, моля — каза тя в слушалката на женския глас, който ѝ отговори.

— Няма го вкъщи.

— Госпожа Честейн ли е на телефона? Трябва да говоря със съпруга ви по важен въпрос.

— Кой го търси?

— Алекс Гейдър.

Чу се приглушен смях.

— Значи това сте вие?

— Моля?

— Вие обвинявате семейство Минтън и шериф Ламбърт в убийство. Нат беше в ужасно настроение, когато се прибра вкъщи.

Никога не съм го виждала толкова...

— Извинете — прекъсна я Алекс задъхана. — Шериф Ламбърт ли казахте?

ГЛАВА III

Отделът на шерифа беше разположен в приземния стаж на местния съд в Пърсел. За втори път, откакто пристигна, Алекс паркира колата си на площада и влезе в сградата.

Беше рано. В канторите на приземния стаж не беше много оживено. В средата на коридора от една стая се носеше облак цигарен дим. Няколко униформени служители се бяха събрали там и си приготвяха кафе. Един от тях говореше, но когато видя Алекс, спря по средата на изречението. Всички извърнаха глави и се втренчиха в нея. Тя се почувства не на място.

Съвзе се и каза с приятен глас:

— Добро утро.

— Добро утро — отвърнаха те в хор.

— Казвам се Алекс Гейдър. Трябва да видя шерифа.

Заявлението беше излишно. Вече знаеха коя е и защо е там. Мълвата се разнася бързо в неголям град като Пърсел.

— Той очаква ли ви? — попита един от помощниците на шерифа войнствено.

— Надявам се, че ще иска да ме види — уверено каза тя.

— Нат Честейн ли ви изпрати?

Алекс беше направила опит да се свърже отново с него тази сутрин, но госпожа Честейн ѝ бе отговорила, че вече е тръгнал към офиса си. Опита се да му телефонира там, но никой не отговори. Или го беше изпуснала по пътя към офиса, или умишлено я отбягваше.

— Той знае защо съм тук. Вътре ли е? — повтори рязко.

— Не мисля, че е тук.

— Аз не съм го виждал — добави друг.

— Да, той е тук. Дойде преди няколко минути — обади се един служител неохотно, кимайки с глава към коридора. — Последната врата вляво, мадам.

— Благодаря.

Алекс му се усмихна леко и тръгна по коридора, усещайки очите, които я следваха. Почука на последната врата.

— Да?

Рийд Ламбърт седеше зад едно дървено бюро, също толкова старо, колкото и сградата. Краката му бяха кръстосани и облеgnати на единия ъгъл на бюрото. Седеше отпуснато на въртящ се стол.

Каубойската шапка и коженото му яке висяха на закачалката за дрехи в ъгъла между прозореца на приземния стаж и стената, облепена с пожълтели тапети.

В ръцете си разклащаше леко нацърбена, не особено чиста чаша за кафе.

— Добро утро, госпожице Гейдър.

Тя затвори вратата толкова силно, че стъклото на прозореца издрънча.

— Защо не ми казахте вчера? — попита тя.

— И да разваля изненадата? — каза той с лукава гримаса. — Как разбрахте?

— Случайно.

— Знаех, че рано или късно ще се появите, но не си го представях толкова рано сутринта.

Той стана и й посочи друг стол, на който да седне. После се приближи до масата, на която беше кафеварката.

— Искате ли кафе?

— Господин Честейн трябваше да ми каже.

— Нат? Няма начин. Когато положението стане напечено, нашият областен прокурор се превръща в истински страхливец.

Алекс докосна челото си с ръка.

— Това е кошмар.

Той не дочака да откаже или приеме предложението му за кафе и вече й наливаше в чаша, подобна на своята.

— Сметана, захар?

— Това не е официално посещение, господин Ламбърт.

Той постави чашата с кафето на бюрото пред нея и се върна на своя стол. Дървото и остарелите пружини изскърцаха, когато седна.

— Започвате не както трябва.

— Забравихте ли защо съм тук?

— Нито за миг, но вашите задължения забраняват ли ви да пиете кафе?

Разгневена, Алекс остави дамската си чанта на бюрото, отиде до масата и сложи една лъжичка сметана в чашата си.

Кафето беше силно и горещо, подобно на погледа, който шерифът беше отправил към нея, и далеч по-добро от това, което беше пила рано сутринта в кафе-бара на мотел „Уестърнър“. Ако той беше приготвил кафето, умееше да го прави. Облегнат назад на стола си, той изобщо не изглеждаше обезпокоен от факта, че е заподозрян в убийство.

— Как намирате Пърсел, госпожице Гейдър?

— Тук съм отскоро и не мога да ви отговоря.

— Е, хайде. Обзалагам се, че предварително сте решила да не го харесате, въпреки че никога преди това не сте идвала тук.

— Защо казвате това?

— За това има причина, нали? Майка ви е починала тук.

Споменаването на смъртта на майка ѝ я разстрои.

— Тя не е починала. Била с убита, и то по много брутален начин.

— Спомням си — каза мрачно.

— Точно така. Вие сте намерил тялото, нали?

Той наведе очи към съдържанието на чашата и дълго гледа в нея, преди да отпие. После я гаврътна, като че ли беше пълна с уиски.

— Вие ли убихте майка ми, господин Ламбърт?

Тъй като не бе могла да прецени с точност неговата реакция предишния ден, искаше да я види сега. Той рязко изправи глава.

— Не — подпря лактите си на бюрото. След това я погледна втренчено. — Хайде, питайте направо. Искам всичко да ви стане ясно, и то още сега. Това ще спести и на двама ни много време. Но ако искате да ме разпитвате официално, ще трябва първо да ме призовете в съда.

— Отказвате ли да сътрудничите на моето разследване?

— Не съм казал подобно нещо. Този офис ще бъде на ваше разположение, съгласно инструкциите на Нат. Аз лично ще ви помагам, с каквото мога.

— По ваше желание ли? — попита ласкаво тя.

— Не, а защото искам всичко това да свърши веднъж завинаги. Разбирате ли? Има и друга възможност. Да се върнете обратно в

Остин, където ви е мястото, и да оставите миналото там, където трябва да бъде.

Той стана, за да си налее втора чаша кафе. Попита през рамо:

— Защо дойдохте тук?

— Защото Бъди Хикс не е убил майка ми.

— Откъде знаете това, по дяволите? Или сте го питала?

— Не успях. Той е мъртъв.

От реакцията му разбра, че не се знаел. Рийд Ламбърт се приближи до прозореца и се загледа втренчено навън, замислен върху нещо.

— Е, да пукна, ако съм знаел, че Гууни Бъд с мъртъв.

— Гууни Бъд ли?

— Всички го наричаха така. Не мисля, че някой е знаел истинското му име преди Селина да умре и да отпечатат историята във вестниците.

— Казаха ми, че бил умствено недоразвит.

Мъжът до прозореца кимна с глава.

— Да, имаше и дефекти в говора. Едва можеше да го разбере човек, когато говореше.

— При родителите си ли живееше?

— При майка си. Самата тя беше полупобъркана. Почина преди години, малко след като го изпратиха в приют за душевноболни.

Той продължи да се вира през процепите на капака на прозореца, обърнат с гръб към нея. Фигурата му беше стройна. Имаше широки рамене и тесен ханш. Панталоните му стояха много добре. Алекс се укори на ум, че забелязва това.

— Гууни Бъд се разкарваше из целия град с един от онези големи велосипеди на три колела — каза той. — Всеки можеше да го чуе отдалече. Това нещо тракаше и дрънчеше като фургон на амбулантен търговец. Колелото беше отрупано с вехтории. Той беше боклукчия. Малките момиченца бяха предупреждавани да стоят настрани от него, а пък ние, момчетата, непрекъснато му се присмивахме. — Поклати тъжно глава. — Колко жалко!

— Той умря в една щатска болница за душевноболни, където е бил изпратен за престъпление, което не е извършил.

Нейният коментар го върна към настоящето.

— Вие не разполагате с никакви доказателства за това, че той не го е извършил.

— Ще намеря доказателства.

— Няма да можете, по простата причина, че такива не съществуват.

— Толкова ли сте сигурен? Сутринта, когато уж сте намерил тялото на Селина, вие ли унищожихте доказателствата за престъплението?

Той сви вежди.

— Не можете ли да свършите нещо по-полезно? Не са ли ви натоварили достатъчно с дела? Защо започнахте това разследване?

Тя изложи същата причина, както пред Грег Харпър.

— Присъдата не е била справедлива. Бъди Хикс е бил невинен. Той е поел вината на някой друг, който е извършил престъплението.

— Моята, на Джуниър или на Енгъс, така ли?

— Да, на един от вас тримата.

— Кой ви каза това?

— Баба Греъм.

— Е, все пак стигнахме до нещо — той пъкна палец в гайката на колана си и сви останалите пръсти. — Когато ви е изприказвала това, спомена ли колко ревнива беше?

— Баба? От кого?

— От мен и Джуниър.

— Казвала ми е, че вие двамата и Селина сте били като тримата мускетари.

— И тя ненавиждаше това. Разказвала ли ви е колко безумно обичаше Селина?

Не беше необходимо. Скромната къща, в която Алекс живееше от малка с баба си, беше превърната в светилище на майка ѝ през последните години от нейния живот. Забелязвайки, че тя се намръщи, шерифът сам отговори на въпроса си:

— Доколкото разбирам, госпожа Греъм е пропуснала да спомене това.

— Мислите, че съм тук за лично отмъщение?

— Да.

— Но не е така! Вярвам, че има достатъчно пропуски в това дело, които ще позволят повторно разследване. Така мисли и

областният прокурор Харпър.

— Този егоцентрик? — изсумтя той презрително. — Той би продал дори собствената си майка, ако това ще му осигури поста на главен прокурор.

Алекс знаеше, че това донякъде беше вярно. Опита друга тактика.

— Когато господин Честейн се запознае по-добре с фактите, ще се съгласи, че е имало голямо разминаване със справедливостта. Тя е била заобиколена.

— Нат дори не беше чувал за Селина до вчера. Занимавал се е само с преследване на мексикански разбойници, които влизат незаконно в Съединените щати, както и с търговци на наркотици.

— Вие ме обвинявате в това, че търся справедливост? Ако бяха прободили смъртоносно с нож майка ви в обор за коне, не бихте ли направил всичко възможно, за да видите нейния убиец наказан?

— Не знам. Майка ми с умряла преди доста години, когато съм бил много малък, и почти не я помня.

Алекс го съжали за миг, макар много добре да знаеше, че не трябва да си го позволява. Сега си обясни защо на снимките, които беше виждала, очите на Рийд изглеждаха като на възрастен, а не като тези на връстниците му. Дори не беше се сетила да попита баба си защо той изглежда толкова сериозен.

— Мнението ви е несъстоятелно, господин Ламбърт. Вие сте заподозрян в убийство — тя стана и взе дамската си чанта. — Благодаря за кафето. Съжалявам, че ви обезпокоих толкова рано сутринта. Отсега нататък ще трябва да разчитам на местния полицейски участък за помощ.

— Почакайте малко.

Алекс, която беше вече до вратата, спря и се обърна:

— Моля?

— Тук няма полицейска служба.

Изумена от този факт, тя още го осмисляше, докато Рийд взе шапката и якето си. Пристъпи към нея, отвори ѝ вратата и я последва навън.

— Хей, Сам! Аз излизам. Ще бъда отсреща в кафето.

Помощникът кимна с глава.

— Оттук, моля.

Рийд я хвана за лакътя и я поведе към малък асансьор в края на коридора.

Влязоха вътре заедно. Вратата изскърца, когато той я дръпна, за да се затвори. Скриптенето на зъбните колела не вдъхваше голяма сигурност, но Алекс все пак се надяваше, че ще стигнат благополучно догоре.

Опита се да преодолее страха, като се концентрира върху движението на асансьора. Рийд Ламбърт стоеше толкова близо до нея, че дрехите им се докосваха. Прочуваше я с изпитателен поглед.

— Приличате на Селина — каза той.

— Знам.

— По ръста, маниерите, но все пак косата ви е по-тъмна и има червеникав оттенък. Очите ѝ бяха кафяви, а вашите са сини. — Погледът му се премести върху лицето ѝ. — Приликата е поразителна.

— Благодаря. Мисля, че майка ми е била красива.

— Всички мислеха така.

— Особено аз.

Асансьорът спря рязко. Тя изгуби равновесие и падна върху Рийд. Той я хвана за ръката, докато се стабилизира, но когато я пусна, Алекс се почувства замаяна и леко задъхана.

Стигнаха първия стаж. Той облече якето си, докато я водеше към задния вход.

— Колата ми с паркирана отпред — каза тя, когато напуснаха сградата. — Трябва да пусна още монети в паркингометъра.

— Не се притеснявайте. Ако получите квитанция за глоба — имате приятели на отговорни места.

Усмивката му не беше перфектна като на Джуниър, но предизвика приятно усещане в нея. Това ѝ се стори странно, чудесно и обезпокояващо.

Бързата иронична усмивка изостри чертите на лицето му. Неговите четиридесет и три години си личаха, но пасваха добре на силното му, мъжествено телосложение.

Имаше тъмно руса коса, която не носеше по модата. Черната каубойска шапка бе нахлупена така, че ръбът ѝ да бъде близо до веждите, които бяха два пъти по-тъмни от косата му.

Имаше зелени очи. Алекс забеляза това в момента, когато влезе в офиса му. Беше реагирала като всяка нормална жена при вида на

привлекателен мъж. Той нямаше шкембе, нито пък беше отпуснат. Физически изглеждаше с двадесет години по-млад, отколкото беше в действителност.

Трябваше да си припомни, че е следовател в суверенен щат и че трябва да гледа на Ламбърт като на служебно лице, а не като жена. Освен това беше по-стар от нея с едно поколение.

— Носите ли униформа? — попита, когато пресякоха улицата.

Той носеше обикновени дънки „Левис“ — стари, избелели и тесни, — като тези, които носеха каубоите на родео. Якетото му беше от кафява кожа, имаше широка яка и стигаше до кръста. Когато излязоха навън, слънцето блесна в очите им и той веднага сложи авиаторски слънчеви очила. Стъклата им бяха толкова тъмни, че вече не можеше да вижда очите му.

— Някога изпитвах страх от униформи, така че, когато станях шериф, им дадох да разберат, че никога няма да се облека така.

— Защо сте се страхувал от униформи?

Той направи кисела физиономия.

— По-скоро опитвах се да избягвам хората в униформа.

— Мошеник ли бяхте?

— Обръщах всичко с главата надолу.

— Имал ли сте си работа с полицията?

— За сбивания.

— Какво ви накара да се промените — някакво религиозно преживяване или страх? Една-две нощи, прекарани в затвор или поправително училище?

— Не. Просто осъзнах, че ако спазвам закона, ще мога да преследвам и закононарушителите — той сви рамене. — Това изглеждаше подходящ избор за кариера. Гладна ли сте?

Още преди тя да му отговори, отвори вратата на кафене „В & В“. Камбанката, поставена над вратата, извести тяхното влизане. Всички маси с червени пластмасови плотове и олющени хромирани крака бяха пълни. Рийд я поведе към едно свободно сепаре в ъгъла.

Поздравяваха го всякакви хора, облечени в най-различни облекла. Всички, с изключение на жените носеха ботуши. Алекс разпозна Имоджийн, секретарката на Нат Честейн. Когато преминаха покрай нейната маса, тя се наведе и започна оживено да обяснява на

съседките си коя с Алекс. В заведението настъпи тишина и мълвата тръгна от маса на маса.

Без съмнение този микросвят на Пърсел се събираше всяка сутрин тук в това кафене. В центъра на вниманието им бяха обикновено местните новини, но сега всички бяха заети с разговори около връщането на дъщерята на Селина в града.

Алекс се чувстваше като гръмоотвод, неудържимо привличащ електрическите заряди. Усецаше, че не всички погледи бяха дружелюбни.

Чуваше се стара песен на Кристъл Гейл, която се конкурираше с едно предаване за мъжката импотентност, излъчвано от черно-бял телевизор с размит образ, инсталиран в по-тъмния ъгъл. В дискусията участваха трима мъже, доста груби на външен вид. Масовата пропаганда против тютюнопушенето не беше достигнала до Пърсел и в кафенето беше ужасно задимено. Преобладаваше миризма на пържен бекон.

Една сервитьорка с яркочервени къси панталонки и светлозлатиста атлазена блузка се приближи до тях с две чаши кафе и чиния пресни, току-що изпържени понички.

— Добро утро, Рийд — каза тя и му намигна, преди да тръгне бавно към кухнята, където готвачът ловко чупеше яйца в тигана с увиснала между устните му цигара.

— Вземете си.

Алекс се възползва от предложението. Поничките бяха още топли и захарната глазура се разтопи в устата ѝ.

— Специално за вас ли беше предназначено? Това вашата маса ли с? Сигурно имате постоянна поръчка?

— Името на собственика е Пийт — каза той, сочейки към готвача. — Едно време всяка сутрин на път за училище ми даваше закуска.

— Много щедро от негова страна.

— Не го правеше от милосърдие — отвърна рязко. — След училище помагах в чистенето.

Неволно бе улучила болното му място. Детството му беше преминало без майка. Сега обаче не беше време да разпитва повече. Почти всички бяха вперили очи в тях.

Той лакомо лапна две понички и ги преглътна с кафе, без да губи време в излишни движения. Ядеше така, сякаш до следващото хранене щеше да мине цяла вечност.

— Доста оживено място — отбеляза тя, като несъзнателно облиза пръстите си от глазурата.

— Да, по-възрастните като мен отстъпиха заведенията за бърза закуска на новодошлите и тийнейджърите. Ако не можеш да намериш някого, когото търсиш, никъде другаде, то той обикновено е в „В & В“. Енгъс вероятно също ще дойде. Управлението на предприятията Минтън е само през един блок от площада и той върти голяма част от бизнеса си точно тук, в това кафене.

— Кажете ми нещо за семейство Минтън.

Той посегна към последната поничка в чинията, тъй като Алекс явно нямаше да я вземе.

— Те са богати, но не са надменни. Много хора в града ги обичат.

— Или се страхуват от тях.

— Някои — може би — призна Рийд, свивайки рамене.

— Фермата ли е техният основен бизнес?

— Да, останала е от дядо му. Енгъс я построи от нищо. Имаше само акри спечена земя, но той победи с упоритост.

— Какво по-точно правят те там?

— Занимават се главно с тренировка на коне за надбягвания, чистокръвни породи най-вече. Притежават и собствени състезателни коне. Вземат около сто и петдесет коня наведнъж и ги подготвят.

— Изглежда сте добре запознат с това.

— Аз самият притежавам няколко коня за надбягвания. Постоянно ги държа там. — Погледна към чашата ѝ е кафе, изпита до половина. — Ако сте свършила, бих искал да ви покажа нещо.

— Какво? — попита тя, учудена от внезапната промяна на темата.

— Не е далече.

Напуснаха „В & В“, но преди това Рийд каза довиждане на всички, които го бяха поздравили на влизане. Не плати закуската, но готвачът Пийт го поздрави приятелски, а сервитьорката го потупа нежно по рамото.

Служебната кола на Рийд — един красив „Блейзър“^[1] — беше паркирана на тротоара пред съда. Мястото беше запазено за него, маркирано с малък знак. Той отключи вратата и помогна на Алекс да влезе, преди да се качи. Преминаха покрай няколко блока и спряха пред малка къща.

— Тук е.

— Какво?

— Къщата, в която живееше майка ви.

Алекс извърна глава и погледна натам.

— По онова време в съседство имаше и други къщи. Имаше и едно дърво там, където тротоарът сега е леко наклонен.

— Да, виждала съм снимки.

— То изгни преди няколко години и трябваше да го отсекат. Както и да е — каза Рийд, превключвайки на скорост. — Мислех, че ще искате да я видите.

— Благодаря.

Когато колата се отдели от тротоара, Алекс задържа погледа си върху къщата. Бялата боя беше посивяла. Горещото лятно слънце беше променило цвета на навесите над прозорците. Гледката не беше приятна, но тя я гледа дотогава, докато се изгуби от очите ѝ.

Ето къде беше живяла с майка си през онези два кратки месеца. В онези стаи Селина я с кърмила, къпала, люляла и ѝ е пяла приспивни песнички. Там е слушала плача ѝ през нощта. Онези стени са запечатали майчините клетви за вярност към нейното момиченце.

Разбира се, Алекс не помнеше нищо, но знаеше, че е било така.

Опитвайки се да заглуши обърканите си чувства, тя поднови разговора, който водеха, когато излязоха от кафенето „В & В“.

— Защо тази писта за надбягвания с толкова важна за семейство Минтън?

Погледна я така, сякаш си беше изгубила ума.

— За пари. За какво друго?

— Изглежда, че те ги имат в изобилие.

— Никой никога няма достатъчно пари — отбеляза той с ледена усмивка. — И само човек, който е бил беден като мен, може да го каже. Погледнете наоколо. — Направи жест към празните складове по продължение на улицата, по която се движеха. — Видяхте ли съобщенията за обявяване на ипотеките в просрочка? Замирането на

петролният пазар се отрази зле на икономиката на града. Почти всички са свързани по някакъв начин с него.

— Разбирам.

— Така ли? Съмнявам се. Градът ни има нужда от тази писта за надбягвания, за да оцелее. Това, от което нямаме нужда, е жена следовател със сини очи, червеникава коса и кожено палто, която да дойде и да обърка всичко.

— Дойдох тук, за да разследвам едно убийство — премига тя, наскърбена от неочакваната обида. — Пистата за надбягвания, разрешителното за хазарт и местната икономика нямат нищо общо с това.

— Как ли пък не. Ако разорите семейство Минтън, ще унищожите и Пърсел. Вижте какво, няма да откриете нови улики за убийството на майка си. Можете да създадете само неприятности. Няма да получите помощ от страна на местните хора. Никой няма да говори срещу семейство Минтън, защото бъдещето на този град зависи от построяването на пистата.

— Вие стоите начело на тези, които са им предани, нали?

— Точно така.

— Защо? — настоя тя. — Имат ли нещо общо с вас семейство Минтън? Могъл ли е никой от тях да бъде на ваше място в онази конюшня, когато сте намерил тялото на майка ми? Какво сте правили по това време там?

— Каквото правех всеки ден. Ринех боклука. Тогава работех за Енгъс.

— Не знаех това.

— Още много работи не знаете, и може би така е по-добре.

Той профуча с блейзъра покрай паркинга на съда и внезапно удари спирачка, при което тя политна напред.

— Ще бъде по-добре, ако оставите миналото, госпожице Гейдър.

— Благодаря, шерифе. Ще имам пред вид вашия съвет.

Слезе от колата и затръшна вратата след себе си.

Ругаейки наум, Рийд я наблюдаваше как върви нагоре по тротоара.

Копнееше да може да се отпусне и просто да се наслаждава на формата на нейните прасци, на съблазнителното полюшване на бедрата ѝ и на всичко останало, което веднага бе привлякло

вниманието му предишния ден, когато тя влезе в офиса на Нат Честейн. Името ѝ обаче го беше лишило от удоволствието да се отдаде на подобна чисто мъжка наслада.

„Дъщеря на Селина“ — помисли той сега и поклати глава. Не се учуди, че намира Алекс така привлекателна. Майка ѝ беше негова най-близка приятелка от деня, когато в началното училище — след внезапната смърт на баща ѝ от сърдечен удар — едно сополиво хлапе я подиграваше за това, че нямала баща.

Тъй като знаеше колко боли, когато ти се присмиват заради родителите, Рийд се бе втурнал да я защитава. Често пъти след това ѝ беше помагал в различни ситуации. В присъствието на Рийд никой не дръзваше да я обиди. Беше нещо като договор. Приятелството им беше необичайно и изключително, докато не се появи Джуниър и не се присъедини към тях.

Знаеше, че не бива да се учудва на обърканите чувства, които предизвиква у него Алекс. Единствената причина за безпокойство може би беше тяхната дълбочина.

Дори и след като роди, Селина си остана и умря момиче. Александра беше превъплъщението на жената, която тя може би щеше да стане. Искаше да приеме интереса си просто като носталгия — един приятен спомен за любимото момиче от детството. Но това не беше истина. Ако трябваше да определи естеството на чувствата си към Алекс, то по-скоро можеше да ги свърже с усещането за тръпнеща възбуда, която го обхвана, наблюдавайки я как облизва пръстите си от захарната глазура на поничките.

— Господи — изруга на глас.

Така се беше чувствал с майка ѝ, преди да я намери мъртва в онази конюшня.

Любовта му към Селина почти го беше погубила. Дъщеря ѝ представляваше истинска заплаха. Ако започне да се рови в миналото, един Господ знае какви неприятности може да навлече.

Имаше намерение да смени работата си като шериф с друга, която да му донесе богатство и положение. Беше убеден в едно — че не иска бъдещето му да бъде застрашено от едно криминално разследване.

Прекалено много усилия беше положил през тези години, за да позволи постигнатото да се изплъзне през пръстите му. Напоследък

живееше почтено, компенсирайки лудориите от своето детство. Сега, когато имаше уважението, което винаги беше искал, нямаше да стои безучастен и да позволи разследването на Алекс да припомни на хората произхода му. Тази дръзка жена — следовател би могла да го съсипе, ако не бъде спряна навреме.

Хората, които казват, че материалните облаги нямат значение, вече имат всичко в изобилие. Той никога не бе имал каквото и да е. Поне досега. Затова беше готов на всичко, за да защити малкото, което имаше.

Когато излезе от колата и за втори път влезе в съда, Рийд прокле деня, в който се беше родила Александра Гейдър. Не спираше да се пита дали красивите ѝ устни не са подходящи за нещо по-добро от изричане на обвинения. Би се обзаложил точно за обратното.

---

[1] Модификация на шевролет. — Б.ред. ↑

ГЛАВА IV

Съдията Джоузеф Уолис беше най-редовният клиент на аптеката в Пърсел. Всеки ден, след като се оттеглише от масата на обяд, той вземаше по една или две глътки от лекарството, което му беше предписал лекарят. Дъщеря му Стейси и днес беше приготвила храната, както правеше всеки ден през седмицата е изключение на неделя, когато ходеха в клуба. Кнедлите, малки и надути както винаги, бяха заседнали в стомаха му като топки за голф.

— Нещо не е наред ли? — попита тя, когато баща ѝ започна разсеяно да потрива корема си.

— Не, няма нищо.

— Пиле с кнедли е едно от любимите ти ястия.

— Обядът беше превъзходен. Просто днес имам нервен стомах.

— Вземи си ментов бонбон.

Подаде му стъклената купа е бонбони, която стоеше на масичката за кафе. Той взе един, увит в хартия на червени и бели ивици, и го лапна.

— Има ли някаква по-особена причина за нервния ти стомах?

Откакто майка ѝ почина преди няколко години, Стейси се грижеше за баща си. Неомъжена, на средна възраст, тя много обичаше да се проявява като домакиня, и тъй като нямаше нито съпруг, нито деца, прекаляваше с грижите си около съдията.

Никога не бе минавала за красавица, а и годините не бяха благосклонни към нея. Външният ѝ вид можеше да се опише с една дума — неугледен. Но дори и такава, положението ѝ в Пърсел беше пределно ясно на всеки.

Името ѝ можеше да се види на всеки плакат на Съюза на жените в града. Тя преподаваше на момичетата от неделното училище при методистката църква, всяка събота сутрин посещаваше живеещите в дома за стари хора и играеше бридж във вторник и четвъртък. Седмичният ѝ график винаги беше запълнен. Обличаше се скъпо и сравнително добре, далеч не по модата за възрастта си.

Възпитанието ѝ беше безупречно, поведението — изискано, а темпераментът ѝ — ведър. Стейси претърпя разочарованията в живота по начин, който заслужаваше възхищение. Всички приемаха, че е щастлива и доволна от съдбата.

Но грешаха.

Съдията Уолис облече палтото си на път към вратата.

— Енгъс ми телефонира снощи.

— Така ли? И какво искаше? — попита Стейси и му вдигна яката на палтото, за да предпази ушите му от вятъра навън.

— Дъщерята на Селина Гейдър е пристигнала вчера.

Стейси за момент застина неподвижно, след това отстъпи крачка назад. Очите им се срещнаха.

— Дъщерята на Селина Гейдър?

— Не помниш ли бебето? Мисля, че се казваше Александра.

— Александра, да — спомням си — повтори тя несигурно. — Тук в Пърсел?

— От вчера. Много е пораснала.

— Защо не ми каза това снощи, когато се прибрах?

— Защото беше късно и вече беше легнала. Знаех, че си уморена и не исках да те безпокоя.

Стейси се обърна и започна да прибира празните обвивки от бонбоните. Баща ѝ имаше лошия навик да ги оставя вътре в бонбониерата.

— Защо трябва да ме тревожи внезапно появяване на дъщерята на Селина?

— Наистина няма особена причина — каза съдията, доволен от това, че не трябва да гледа дъщеря си в очите. — От друга страна, това може да обърка целия град.

Стейси се върна на мястото си. Мачкаше едно целофанче в ръка.

— Защо мислиш така?

Съдията покри устата си с ръка и се оригна.

— Тя е следовател в кантората на областния прокурор в Остин.

— Дъщерята на Селина? — възкликна Стейси.

— Дяволска работа, нали? Кой би предположил, че ще се представи толкова добре и ще се издигне, като се има пред вид, че Мърл Греъм я е отгледала.

— Все още не си ми казал защо е дошла в Пърсел? На посещение ли?

— Страхувам се, че е тук служебно — поклати глава съдията.

— Това има ли нещо общо с разрешителното за хазарт на семейство Минтън?

Той погледна настрани и започна нервно да си играе с едно копче на палтото си.

— Не. Всъщност, тя е получила разрешение от областния прокурор да поднови делото за убийство на майка си.

Сърцето на Стейси сякаш престана да тупти. Дъхът ѝ секна. Тя се опита да се подпре назад, търсейки опора, за да не се сгромоляса.

Преструвайки се, че не забелязва стъписването на дъщеря си, съдията продължи:

— Уредила си среща със семейство Минтън и Рийд Ламбърт чрез Нат Честейн. Според Енгъс, госпожица Гейдър направила това шокиращо съобщение на самата среща, защото е искала да разбере по реакциите им кой от тях тримата е убил майка ѝ.

— Какво? Да не би да е луда?

— Според Енгъс — не. Той каза, че му се сторила доста упорита, много способна и прекалено сериозна.

Стейси полегна на края на дивана и сложи ръка под тила си.

— Как реагира Енгъс?

— Познаваш го. Нищо не може да го стресне. Цялата работа му се струва забавна. Каза, че няма за какво да се безпокои, защото тя не може да представи никакви нови доказателства пред съдебните заседатели, понеже такива не съществуват. Гууни Бъд с виновният. Никой не може да оспори даденото от мен заключение, че мъжът не е бил в състояние да се изправи пред съда.

— Същото бих казала и аз — отговори Стейси. — Ти нямаше друга възможност, освен да изпратиш Гууни Бъд в приюта.

— Проверях медицинските протоколи всяка година и вземах показания от лекуващите лекари. Знаеш, че не ми беше лесно. Това е една от най-добрите болници в щата.

— Татко, никой не те упреква. Боже мой, ако някой се съмнява, трябва да погледне досието ти като съдия. Повече от тридесет години репутацията ти е безупречна.

Той прокара ръка през оредялата си коса.

— Точно затова тази работа не ми харесва. Може би трябва да се оттегля по-рано, а не да чакам до следващото лято, за да го сторя.

— Няма да правиш нищо подобно. Ще стоиш дотогава, докато трябва, и няма да се оттегляш нито ден преди това. Някаква си новоизлюпена следователка не може да те изгони.

Очите на Стейси издаваха безпокойството ѝ.

— Енгъс каза ли как... как изглежда момичето на Селина? Прилича ли на нея?

— До известна степен — отвърна съдията и се запъти към външната врата. Преди да излезе, промърмори със съжаление: — Енгъс каза, че дори била по-хубава от майка си.

Стейси седна на дивана и остана неподвижна дълго време, след като съдията излезе. Гледаше втренчено пространството пред себе си и напълно забрави за чиниите от обяда, които стояха в мивката.

— Здравейте, съдия Уолис. Казвам се Алекс Гейдър. Приятно ми е да се запозная с вас.

Представянето беше излишно. Знаеше коя е още в момента, когато пристъпи прага на офиса си. Госпожа Линекоум, секретарката му, кимна с глава към един стол в другия край на стаята. Жената беше млада — около двадесет и петгодишна, ако изчисленията му бяха точни. Стоеше с гордо изправена глава, самоуверена и с достойнство. Тези качества беше наследила от майка си.

Не познаваше Селина лично, но знаеше всичко за нея от Стейси. Момичетата бяха съученички през всичките единадесет години в тукашното училище. Дори да пренебрегнеште ревността на Стейси, типична за юношеските години, той не можеше да има ласкаво отношение към момиче, за което знаеше, че е красиво, харесвано и което въртеше всички момчета в класа на малкия си пръст, включително и единствените две от тях, които наистина заслужаваха внимание — Джуниър Минтън и Рийд Ламбърт.

Доста често сърцето на Стейси бе разбивано заради Селина. Това обстоятелство само по себе си беше достатъчно, за да накара съдията да я презира. И понеже младата дама беше нейна дъщеря, предварително не харесваше и нея.

— Здравейте, госпожице Гейдър.

Съдията Уолис се ръкува с нея, запазвайки благоприличие. Трудно му беше да възприеме тази модерно облечена млада жена за своя колежка. Той предпочиташе следователи, които носеха бели ризи и строги вълнени костюми, а не елегантни тоалети с къси поли и кожени палта. Някои от членовете на адвокатурата излъчваха слаба миризма от дим от пури или от кожените обвивки на томовете в архива, но не и на изтънчен парфюм.

— Областният прокурор Честейн запозна ли ви с причината за моето идване?

— Да. Тази сутрин, но аз я научих от Енгъс още снощи.

Тя наведе глава, сякаш искаше да покаже, че тази информация е интересна и си заслужава да се помисли върху нея. Съдията се упрекна, че неволно се издаде.

Когато Алекс вдигна глава, сноп слънчеви лъчи, идващи от прозорците, освети тъмната ѝ коса. Яката на коженото палто, вдигната до бузите ѝ, придоби цвят на свежи узрели праскови. Стейси имаше подобно палто, но на светлината променяше цвета си в пепелив.

— Мога ли да поговоря насаме с вас в кабинета ви? — попита тя учтиво.

Той погледна ръчния си часовник, без да има нужда.

— Боя се, че не. Всъщност само се отбих, за да взема пощата. Имам уговорена среща извън офиса за следобед.

Госпожица Линекоум гледаше учудена, абсолютно сигурна, че той лъже.

Алекс помисли малко и каза:

— Не обичам да настоявам, но трябва да поговорим. Много е важно и с нетърпение очаквам да започна разследването колкото е възможно по-скоро. Преди да започна каквото и да е, трябва да проверя достоверността на някои факти. Няма да ви отнема много време — в ъгълчетата на устните ѝ се появи усмивка. — Убедена съм, че вашето съдействие ще бъде оценено в моята кантора в Остин.

Съдията Уолис не беше глупав, Алекс също. Тя не можеше да му издейства повишение в службата, но можеше да го злепостави пред областния прокурор в Травис, който се срещаше с влиятелни личности в Конгреса.

— Много добре. Влезте, моля.

Той свали палтото си, помоли госпожа Линекоум да не го свързва с никого за известно време и последва Алекс в кабинета.

— Заповядайте, седнете.

— Благодаря.

Стомахът му пареше отвътре. Беше изпил два антиацида на път към съда, но това не му помогна. Алекс ни най-малко не изглеждаше притеснена. Седна от другата страна на бюрото и грациозно свали палтото си.

— Да започваме, госпожице Гейдър — каза той деловито. — Какво искате да знаете?

Алекс отвори куфарчето си и извади цял куп документи. Съдията простена вътрешно.

— Четох препис от разпита на Бъди Хикс и имам няколко въпроса във връзка с него.

— Например?

— Какво ви накара да направите прибързано заключение?

— Извинете, повторете, ако обичате.

— Бъди Хикс с бил обвинен в извършване на убийство първа степен и е задържан в участъка на Пърсел без право на гаранция. Разпитът е извършен три дни по-късно.

— И какво от това?

— Не е ли бил твърде кратък този срок, за да се съберат достатъчно доказателства?

Съдията се облегна на тапицирания с кожа стол — подарък от Стейси — като се надяваше да впечатли младата следователка с хладнокръвното си държание.

— Навярно графикът на съдебните дела е бил много натоварен и е трябвало да действам бързо. Не помня. Това беше преди двадесет и пет години.

Тя сведе поглед към папката, която беше в скута ѝ.

— Само двама психиатри са прегледали господин Хикс.

— Психичното му заболяване беше очевидно, госпожице Гейдър.

— Знаете, че по закон не е достатъчно.

— Той беше идиотът на града, меко казано. Не бих искал да прозвучи грубо, но това беше истината. Хората го търпяха. Минаваха покрай него и се правеха, че не го виждат, ако разбирате какво имам предвид. Той беше безобиден...

— Безобиден ли?

Отново се беше изпуснал!

— До нощта, когато уби майка ви, искам да кажа.

— Никой не го е осъдил за това.

— Така е — каза съдията с огромно огорчение. Направи опит да избегне погледа ѝ, за да събере мислите си. — Сметнах, че заключенията на двама психиатри ще бъдат достатъчни в този случай.

— Несъмнено бих се съгласила с вас, ако заключенията не бяха толкова противоречиви.

— Или ако жертвата на престъплението не беше майка ви! — избухна внезапно съдията.

— Няма да обърна внимание на забележката ви — каза тя ледено.

— Добре, а не е ли тази причината за всичко? Или по някаква неизвестна причина искате да поставите под съмнение моята компетентност и да подкопаете репутацията ми, градено тридесет и повече години?

— Ако няма какво да криете, не бива да се тревожите за това, че ще ви задам няколко въпроса, нали?

— Продължавайте — каза той неохотно.

— Двамата назначени от съда психиатри не са се споразумели за психичното състояние на господин Хикс през нощта на убийството на майка ми. Това е първото нещо, което ме заинтригува. След като областният прокурор Харпър обърна внимание на този факт, той се съгласи делото да бъде преразгледано. Единият психиатър е бил твърдо убеден, че Хикс не е в състояние да извърши такъв акт на насилие. Другият е казал, че е могъл. Защо не потърсихте трети психиатър, който да разреши спора?

— Не беше необходимо.

— Не съм съгласна с вас — тя спря за миг и го изгледа продължително. — Вие сте били партньори по голф с лекаря, чието заключение сте приели за меродавно. Другият психиатър не е бил от града. Това е бил първият и последен път, когато той се е явявал в съда тук като вещо лице.

Лицето на съдията Уолис почервения от гняв.

— Ако се съмнявате в обективността ми, тогава ви предлагам да се консултирате със самите лекари, госпожице Гейдър!

— Опитвах вече, но за съжаление и двамата са покойници — срещна враждебния му поглед хладнокръвно. — Консултирах се обаче с последния лекуващ лекар на господин Хикс. Той заяви, че сте осъдили този човек несправедливо и ми даде писмена клетвена декларация в потвърждение на това.

— Госпожице Гейдър...

Съдията се изправи на стола си и силно удари по бюрото. Беше ядосан и се чувстваше беззащитен и уязвим. Лекото почукване на вратата сякаш му бе изпратено от Бога.

— Да?

Шериф Ламбърт влезе с бавна походка.

— Рийд! — Алекс не би се учудила, ако Уолис се беше втурнал към него и го беше прегърнал. Изглеждаше толкова радостен, че го вижда. — Влизай!

— Госпожа Линекоум ми каза, че не трябва да ви безпокоя, но когато разбрах кой е при вас, успях да я убедя, че мога да бъда полезен.

— На кого? — попита Алекс язвително.

Рийд пристъпи бавно напред към един стол до нейния, седна и я погледна настойчиво.

— На този, който има нужда от помощ.

Алекс реши да пренебрегне двусмислеността в думите му. Надяваше се, че бързо ще преодолее промяната в цвета на лицето си. Отново насочи вниманието си към съдията.

— Госпожица Гейдър се интересува защо съм постановил, че господин Хикс не е бил в състояние да се яви на съдебен процес. Тъй като не го е познавала, тя не може да прецени, че Бъди не би могъл да разбере обвиненията, които щяха да му бъдат отправени, и нямаше да може да се защити.

— Благодаря, господин Уолис — каза Алекс, кипнала от гняв, — но аз познавам законите. Онова, което не знам, е защо сте издал присъдата толкова бързо?

— Преценил съм, че не е било необходимо отлагане — отговори съдията, явно по-спокоен от присъствието на Рийд. — Казах ви вече, че повечето от хората в града едва понасяха Хикс. Майка ви се отнасяше добре с него и той беше привързан към нея по свой начин. Сигурен съм, че много ѝ е досаждал, тъй като постоянно я следваше като кученце. Прав ли съм, Рийд?

Шерифът кимна:

— Селина не позволяваше на никого да го напада, когато тя беше наоколо. Понякога той ѝ подаряваше разни неща от рода на бобени зърна, консервни кутии, камъчета и тем подобни боклуци. Тя винаги му благодареше, сякаш ѝ беше подарил скъпоценни камъни.

— Мисля, че Гууни Бъд приемаше погрешно нейната любезност — каза съдията Уолис. — Последвал я е в конюшната на фермата на семейство Минтън онази нощ и се с опитал със сила да изрази своите чувства към нея.

— Направил е опит да я изнасили ли? — попита рязко Алекс.

— Да — отговори той. — И когато тя го е отблъснала, не е могъл да понесе отказа ѝ и...

— И я намушкар тридесет пъти — допълни Алекс.

— Принуждавате ме да бъда вулгарен, госпожице Гейдър — погледна я укорително съдията.

Алекс кръстоса крака. Чорапогашникът ѝ издаде лек скрипящ звук, който привлече вниманието на шерифа. Тя улови погледа, който той ѝ отпрати, по-точно към подгъва на полата ѝ, но се престори, че не забелязва нищо. Продължи да задава въпроси на Уолис.

— Искам да разбера друго нещо. Вие твърдите, че убийството не е извършено умишлено, а в резултат на незадоволена страст?

— Както казах, това е само едно предположение.

— Добре, нека приемем, че е било така. Ако Бъди Хикс е действал, подтикван от моментна провокация, необуздан порив, неконтролируема страст, не би ли използвал тогава вила, грапа или нещо подобно, което му е било под ръка? Какво е правил в конюшната със скалпел, ако не е имал намерение да я убива, когато е влязъл там?

— Много просто — каза Рийд. Алекс го погледна язвително. — Една кобила беше родила същия този ден. Раждането беше трудно и ние се бяхме обадили на ветеринарния лекар за помощ.

— Как? Трябвало ли е да прави епизиотомия? — попита тя.

— Не. Накрая успяхме да издърпаме жребчето, но чантата на доктор Колинс беше там. Скалпелът е могъл да падне от нея. Разбира се, това са само догадки, но е логично да предположим, че Гууни Бъд го е видял и го е взел.

— Това е много условно предположение, господин Ламбърт.

— Не съвсем. Както вече ви казах, Гууни Бъд събираше неща от този род.

— Той е прав, госпожице Гейдър — побърза да го защити съдията Уолис. — Питайте, когато искате. Нещо така лъскаво като хирургически инструмент не би могло да не привлече вниманието му в момента, когато е влязъл в конюшната.

— Той бил ли е в конюшната през деня? — попита тя Рийд.

— Да. През целия ден имаше много хора, които влизаха и излизаха. Гууни Бъд беше един от тях.

Алекс благоразумно реши, че е време да се оттегли и премисли чутото. Благодарни на съдията, като не му даде възможност да ѝ отпрати никакви възражения, и напусна кабинета. Шерифът я последва навън. Когато напуснаха чакалнята, тя се извърна с лице към него.

— Отсега нататък ще ви бъда много благодарна, ако не се намесвате, когато разпитвам някого.

— Това ли правех наистина? — попита невинно той.

— Много добре знаете, че е така. Никога не съм чувала толкова неубедително, пресилено и изсмукано от пръстите обяснение за убийство през живота си. И бих направила на пух и прах всеки адвокат, който се опита да защитава клиент с подобно обяснение.

— Това е забавно.

— Наистина ли?

— Да — Рийд отново се усмихна лукаво. — Любопитен съм да видя как толкова крехко и нежно създание като вас би схрускало някого. По-скоро си представям обратното.

Кръвта нахлу в главата ѝ. Приписа това на оскърблението.

— Не приемате ли думите ми сериозно, господин Ламбърт?

Безочливата му усмивка стана по-широка.

— Напротив, госпожице следовател — прошепна пламенно. — Абсолютно сериозен съм.

ГЛАВА V

— Успокой се, Джо.

Енгъс Минтън се беше облегал на облегалката на тапицирания с червена кожа стол. Той обичаше този стол, докато съпругата му Сара Джоу го ненавиждаше.

Зърна сина си, стоящ пред вратата на кабинета, и му махна с ръка да влезе вътре.

— Джо Уолис е доста объркан.

— Чуй, Джо, правиш прибързани заключения и напразно се безпокоиш — каза Джуниър през мундщука на лулата си. — Тя просто си върши работата. Все пак майка ѝ е била убита. Фактът, че е получила такова добро място на следовател в областната прокуратура ѝ дава самочувствие. Знаеш как се борят за кариерата си младите жени днес.

Съдията се заслуша за момент. Енгъс отново повтори:

— По дяволите, Джо! Успокой се, чуваш ли? Просто си дръж устата затворена и всичко ще отmine. Остави дъщерята на Селина на нас — посочи с глава към Джуниър. — Ще се върне в Остин след няколко седмици с подвита между красивите си крака опашка и ще каже на шефа си, че се е провалила. Ние ще получим нашето разрешително за хазарт, пистата ще бъде построена навреме, ти ще се пенсионираш с безупречно досие и догодина по същото време ще седим, ще си пийваме и ще си спомняме с насмешка за сегашните неприятности.

След като се сбогува със съдията, Енгъс тикна портативния телефон настрана.

— Боже мой, какъв песимист. Ако само можеше да го чуе дъщерята на Селина, би го сразила. Ще ми донесеш ли една бира?

— Пейсти е в приемната и чака да го приемеш.

Тази новина с нищо не подобри лошото настроение на Минтън-старши.

— По дяволите. Ужасен ден. Кажи му да влезе.

— Не бъди много суров с него. Той целият трепери.

— Така му се пада за това, което е направил — изсумтя баща му.

Джуниър се върна след няколко секунди. Пейсти Хикъм се влачеше след него с наведена глава, разкаян, със смачкана каубойска шапка в ръка. Прякорът^[1] му бе дошъл оттам, че като малък бе излапал наведнъж 4 фунта^[2] пастет.

Истинското му име отдавна бе забравено. Това се случило още когато бил в основното училище, защото Пейсти не бе успял да стигне до девети клас.

Всичко, което печелеше, биваше бързо изхарчвано за пиене и хазарт. Работеше във фермата на Минтън почти тридесет години и това изненадваше всички. Енгъс търпеше постоянното му пиянство. Този път обаче беше прекалил.

— Енг... Енгъс — ръката на стареца трепереше, — знам какво ще кажеш. Аз... направих голяма глупост, но се заклевам в Бога, че не беше нарочно! Знаеш, че в тъмното всички котки изглеждат еднакви, да пукна, ако това не важи и за конете! — „*Особено, ако си на четири уискита*“ — каза си наум и се усмихна.

Енгъс забеляза няколкото зъба, останали в устата му, почернели и полуразрушени. Не му беше до шеги.

— Грещиш, Пейсти. Не исках да кажа това. Ти си уволнен.

Джуниър скочи от стола си.

— Татко!

Баща му го изглежда строго, което означаваше да не се меси повече.

Лицето на Пейсти стана бледо.

— Не можеш да направиш това, Енгъс! Аз работя тук повече от тридесет години.

— Ще получиш обезщетение за прекратяване на трудов договор, и то далеч по-добро от това, което заслужаваш.

— Но... по...

— Оставил си жребчето в малкото заградено място до конюшната заедно с десет млади кобили. Какво щеше да стане, ако то беше яхнало някоя от тях? Онази кобила от Аржентина също е била там. Имаш ли представа колко струва този кон, Пейсти? Над половин милион! Ако се беше наранила или родила преждевременно заради твоето невнимание? — каза Енгъс на един дъх. — Боже мой, не искам

дори да си представя каква каша можеше да забъркаш! Ако Сам не беше забелязал жребчето, аз щях да загубя милиони и репутацията на тази ферма щеше да отиде по дяволите.

Пейсти преглътна трудно.

— Дай ми още един шанс, Енгъс. Кълна ти се...

— Чувал съм това и преди. Вземай си нещата, освободи леглото и намини към края на седмицата през офиса. Ще наредя на счетоводителя да ти изчисли обезщетението.

— Енгъс...

— Довиждане и на добър път, Пейсти.

Старият каубой погледна тъжно към Джуниър, но предварително знаеше, че няма да получи помощ от него. Джуниър наведе очи. Накрая Пейсти напусна стаята, оставяйки следи от кал след себе си.

Когато чуха да се затваря външната врата, Джуниър стана и тръгна към вградения в шкафовете хладилник.

— Не очаквах, че ще го изхвърлиш — каза той сърдито.

— Не беше необходимо да ти казвам.

Джуниър донесе бира на баща си и отвори една за себе си.

— Трябваше ли да го уволняваш? Не можеше ли да поговориш с него за отговорността, която носи, или да му намалиш заплатата? За Бога, татко, какво ще прави стар човек като него сега?

— Да е мислил за това, преди да пусне жребчето в пасището. Хайде, стига толкова. На мен също не ми е приятно, че трябваше да го уволня. Той работи тук от дълго време.

— Направил е грешка.

— По-лошо! Хванали са го! — изкрещя Енгъс. — Ако искаш да вършиш тази работа, момчето ми, трябва да си много твърд. Знаеш, че невинаги е приятна. Има и други неща, освен да водиш клиенти на приеми и да флиртуваш с техните съпруги и дъщери. — Отпи от бирата си. — Сега нека поговорим за дъщерята на Селина.

Джуниър се отказа да обсъжда наказанието на Пейсти, въпреки че не беше съгласен с баща си, отпусна се на един стол и отпи от бутилката.

— Тя е ходила при Джо, така ли?

— Да. Явно не си губи времето напразно. Джо страхотно се с уплашил. Опасява се, че безупречната му кариера като съдия ще отиде по дяволите.

— Какво иска от него Александра?

— Питала го е защо е избързал с разпита на Гууни Бъд и е издал решение, че не е в състояние да се яви на съдебен процес. Рийд се е появил точно навреме, което е много мило от негова страна.

— Рийд?

— Винаги се появява, където трябва, нали?

Енгъс свали ботушите си и ги пусна до облегалката на стола. Те паднаха на пода с трясък. Имаше подагра и големият пръст на крака го болеше. Направи му масаж и погледна към сина си.

— Какво мислиш за момичето?

— Съгласен съм с Джо. Тя представлява заплаха. Мисли, че един от нас е убил Селина, и е решила непременно да разбере кой.

— Аз също съм изненадан от това.

— Разбира се, тя няма никакви улики против нас.

— Така е.

— Много е дръзка — каза Джуниър и погледна баща си внимателно.

— Прекалено.

— А какво ще кажеш за външния ѝ вид?

Бащата и синът се изсмяха цинично.

— Да, тя изглежда добре — каза Енгъс. — И майка ѝ не беше лоша.

— Не, не беше — усмивката на Джуниър посърна.

— Все още ти липсва, нали?

— Понякога.

Енгъс въздъхна.

— Не мисля, че можеш да загубиш близък приятел и това да не ти се отрази след време. Иначе не би било човешко. Но е глупаво от твоя страна да скърбиш за жена, която е мъртва от толкова години.

— Едва ли е скръб — каза Джуниър. — От деня, в който разбрах как се действа с това — каза той, докосвайки с ръка подутината на панталона си, — то не е бездействало за дълго.

— Нямах предвид това — намръщи се баща му. — Говоря за твоя живот. Постигна ли нещо? Дълго след смъртта на Селина беше разстроен. Трябваше ти известно време, за да се съвземеш. Това не можах да разбера.

Той издърпа табуретката и седна, сочейки с пръст към Джуниър.

— Но ти се отпусна, момче, и оттогава не работиш с всички сили. Погледни Рийд. Той също понесе трудно смъртта на Селина, но все пак я превъзмогна.

— Откъде знаеш, че я е превъзмогнал?

— Виждал ли си го някога унил?

— Аз съм този, който се жени три пъти, а не Рийд.

— Гордееш ли се с това? — изкрещя Енгъс ядосан. — Рийд постигна нещо в тоя живот. Направи кариера.

— Кариера? — прекъсна го Джуниър презрително. — Едва ли човек може да се гордее с това, че е шериф на област като нашата. Шибана работа.

— Ти какво смяташ за кариера тогава? Да преспиш с всички жени в областта, преди да умреш ли?

— Аз си гледам добре работата тук — направи опит да отклони темата синът му. — Прекарах цялата сутрин на телефона и разговарях с онзи търговец на коне от Кентъки. Той почти склони да купи жребца от Артфул Доджър за повече нари.

— И какво точно каза?

— Че ще помисли сериозно върху предложението ми.

Енгъс стана от стола и изръмжа одобрително.

— Това е страхотна новина, синко. Онзи мъж е кучи син, друг като него едва ли някога съм виждал. Храни конете си с хайвер и други подобни неща, когато победят.

Потупа Джуниър по гърба и разроши косата му, сякаш беше на три, а не на четиридесет и три години.

— Обаче — каза той, като възвърна намръщената си физиономия, — това трябва да ни покаже, че трябва да се държим, за да не може комисията по надбягвания с коне да анулира разрешителното, преди мастилото върху него да е изсъхнало. При най-малкия скандал всичко ще отиде по дяволите. Така че трябва да се справим с Александра.

— Да се справим ли?

Като внимаваше за болния си пръст, Енгъс отиде с накуцване до хладилника, за да си вземе още една бира.

— Не можем да й кажем да си върви. Поне така мисля аз — каза той, докато отваряше бирата. — Ние просто ще трябва да я убедим, че

сме невинни, честни граждани. И тъй като в действителност сме такива, няма да бъде трудно да го направим.

Джуниър усещаше кога умът на баща му работи.

— Как ще постигнем тона?

— Не ние. Ти. Като правиш това, за което най-много те бива.

— Имаш пред вид...?

— Съблазни я.

— Да я съблазня! — възкликна Джуниър. — Не ми направи впечатление на жена, която ще се остави да бъде прелъстена. Сигурен съм, че не може да ни понася.

— Тогава това е първото нещо, което трябва да променим... Ти трябва да го направиш. Просто я накарай да те хареса... в началото. Аз самия бих се заел с това, ако бях по-млад — усмихна се дяволито на сина си. — Мислиш ли, че ще можеш да се справиш с такава „неприятна“ дреболия?

— Поне ще се опитам — ухили се Джуниър.

---

[1] Пейсти (от *paste* — пастет) — Пастетчо — Б.ред. ↑

[2] Около 1,8 кг. — Б.ред. ↑

ГЛАВА VI

Вратата на гробището беше отворена. Алекс влезе с колата. Никога не беше идвала на гроба на майка си, но знаеше номера на парцела. Той беше написан нечетливо на един от документите, които откри, когато изпрати баба си в клиниката.

Времето беше студено и неприветливо. Слънцето залязваше на хоризонта и приличаше на огромен оранжев диск, който блестеше като месинг. Надгробните каменни плочи хвърляха дълги сенки върху тревата.

Използвайки дискретните знаци за ориентация, Алекс откри точното място, паркира колата и слезе. Доколкото можеше да види, освен нея нямаше никой друг. Тук, в покрайнините на града, северният вятър беше по-силен и виеше зловещо. Вдигна яката на палтото си и се отправи към парцела.

Не се беше подготвяла да посети гроба. Да отиде ѝ хрумна съвсем неочаквано. Вътрешният ѝ глас ѝ нашепваше да се върне обратно, сякаш ще се случи нещо ужасно, варварско и оскърбително.

Правоъгълната каменна плоча беше висока не повече от две стъпки. Никога нямаше да я забележи, ако името не беше издълбано върху нея. Бяха означени само датата на раждане и датата на смъртта. Нямаше дори обичайните думи: „В памет на...“ Нищо друго, освен голи цифри.

Този факт разстрои Алекс. Селина е била толкова млада и красива, заслужавала с повече от едно име и две дати.

Тя коленичи до гроба, който се намираще встрани от другите, на върха на малък склон. Тялото на баща ѝ е било превозено от Виетнам до родното му място в Западна Вирджиния с почести от армията на Съединените щати. Дядо ѝ Греъм, починал още когато Селина била малко момиченце, е бил погребан в родния си град. Гробът на Селина беше изцяло уединен.

Надгробният камък беше студен. Погали с върха на пръста си издълбаните върху него букви на първото име на майка си, след което

опря ръка в изсъхналата трева отпред.

Съвсем наивно си беше представляла, че ще може да общува с нея по някакъв свръхестествен начин, но усещаше единствено стърнището, което бодеше дланта ѝ.

— Мамо — прошепна тя. — Мамо. Майчице.

Тези думи звучаха неестествено за нея. Никога и на никого не ги бе казвала досега.

— Тя се кълнеше, че я познаваш само по гласа ѝ.

Алекс се стресна и се обърна. Притисна с длан гърдта си. Сърцето ѝ биеше, сякаш ще изхвъркне. Гласът ѝ прозвуча неестествено:

— Уплашихте ме. Какво правите тук?

Джуниър Минтън коленичи до нея и постави букет свежи цветя до надгробния камък. Погледна за момент надписа, след това обърна глава и се усмихна тъжно на Алекс.

— Телепатия. Обадох се в мотела, но никой не отговори, когато позвъниха в стаята ви.

— Откъде знаете къде съм отседнала?

— В този град всичко се знае.

— Но никой не знаеше, че ще идвам на гробищата.

— Инстинкт. Опитах се да си представя къде бих отишъл аз, ако бях на ваше място. Ако не искате компания, мога да си отида.

— Не. Всичко е наред — Алекс отново погледна към името, издълбано върху студения и безличен сив камък. — Никога не съм идвала тук. Баба Греъм отказваше да ме доведе.

— Баба ви не беше много сърдечна.

— Да, така е.

— Усещахте ли липсата на майка, докато бяхте малка?

— Страшно много. Особено когато започнах училище и разбрах, че съм единственото дете в класа, което няма майка.

— Много от децата не живеят с майките си.

— Но знаят, че ги имат.

Тази тема беше трудна. Изобщо нямаше намерение да я обсъжда с Джуниър Минтън, независимо от това колко симпатична беше усмивката му.

Докосна букета, който той беше донесъл, и стри листенце от една червена роза между студените върхове на пръстите си. Цветето

изглеждаше топло като кадифе, с цвета на кръвта.

— Често ли носите цветя на гроба на майка ми, господин Минтън?

Той не отговори, докато тя не го погледна.

— Бях в болницата в деня, когато се родихте. Видях ви още преди да са ви изкъпали — усмивката му беше пряма, сърдечна и подкупваща. — Не мислите ли, че това би трябвало да ни сближи?

Срещу неговата усмивка беше невъзможно да бъдат издигнати прегради. Тя би стопила и желязо.

— Тогава наричайте ме Алекс — каза тя, отвърщайки му с усмивка.

Той я проследи с очи от глава до пети.

— Алекс. Харесва ми.

— Наистина ли?

— Какво, дали ми харесва вашето име?

— Не. Носите ли често цветя тук?

— Само на празник. Енгъс и аз обикновено носим по нещо за рождения й ден, на Коледа, Великден. Рийд също. Ние си разделихме разходите за поддържане на гроба.

— Има ли някаква по-специална причина за това?

Той я погледна особено и отговори:

— Ние всички обичахме Селина.

— Мисля, че един от вас я с убил — каза тихо тя.

— Грешите, Алекс. Не съм я убил аз.

— Какво ще кажете за баща си? Мислите ли, че той я е убил?

Джуниър поклати глава.

— Той се отнасяше със Селина като с дъщеря. Чувстваше я по същия начин.

— А Рийд Ламбърт?

Мъжът сви рамене, сякаш не беше необходимо уточнение.

— Рийд е...

— Какво?

— Рийд не би могъл да я убие никога.

Алекс се загърна с коженото палто. Слънцето беше залязло и стана по-студено. Като говореше, дъхът й се виждаше.

— Прекарах известно време в читалнята днес следобед и прегледах някои стари годишници на местния вестник.

— Нещо за мен ли?

— О, да — всичко за отбора по футбол в Пърсел през онези години.

Джуниър се засмя, а вятърът развя русата му коса, малко по-светла от тази на Рийд, а също и по-добре поддържана.

— Трябва да ви е било доста забавно.

— Наистина. Вие и Рийд сте били капитани на отбора.

— По дяволите — да.

Той сгъна ръката си, сякаш искаше да се изфука с мускули.

— Мислехме, че сме непобедими.

— През юношеските си години майка ми се е връщала вкъщи като кралицата на мача. Намерих една снимка, където Рийд я целува на полувремето.

Докато гледаше тази снимка, Алекс се бе почувствала доста странно. Никога преди това не я бе виждала. Поради неизвестна за нея причина баба ѝ беше решила да не я държи при останалите снимки, може би защото целувката на Рийд Ламбърт беше дръзка и собственическа.

Рийд, който не се притеснявал от ликуващата тълпа на стадиона, фамилиарно е обгърнал талията на Селина с ръка. Под натиска на целувката главата ѝ е наклонена назад, а той изглежда като завоевател във футболна униформа и шлем в другата си ръка.

Гледайки внимателно снимката в продължение на няколко минути, Алекс беше започнала да усеща тази целувка.

Връщайки се към действителността, попита:

— Вие сте се сприятелил с майка ми и Рийд по-късно, така ли?

Джуниър откъсна стръкче трева и започна да го върти между пръстите си.

— В девети клас. Дотогава учех в един пансион в Далас.

— По ваш избор ли?

— По желание на майка ми. Тя не искаше да придобивам лоши навици от децата на работниците в петролните кладенци и на каубоите. Затова ме изпращаха в Далас всяка есен. Моето образование беше ябълката на раздора между майка ми и баща ми години наред. Накрая, когато трябваше да отида в гимназия, баща ми тропна с крак и заяви, че е време да науча, че има и други хора, освен „малките бледи

копелета“ — така каза — от частното училище. Есента той ме записа в гимназията в Пърсел.

— Майка ви как прие това?

— Не много добре. Тя определено беше против, но не можеше да направи нищо друго. Там, където е родена...

— Къде с родена?

— Кентъки. На младини баща й е бил един от най-преуспяващите коневъди в страната. Отгледал кон, който три пъти бил победител и му била присъждана короната.

— Как е приел баща ви?

— Енгъс отишъл да купи една кобила в Кентъки. Купил я и я довел и майка ми със себе си. Тя живее тук повече от четиридесет години, но все още се придържа към традициите на семейство Пресли, една, от които е да изпращат децата си в частни училища. Баща ми не само ме записа в Пърсел, но именно той настояваше да участвам във футболния отбор. На треньора не му хареса много тази идея, но баща ми го подкупи, като му обеща да купи нови екипи за отбора, ако ме вземе. Така...

— Енгъс Минтън постигна своето.

— Винаги постига това, което иска — можете да бъдете сигурна в това — каза Джуниър със смях. — Той никога не приема „Не“ за отговор. Така започнах да играя футбол. Никога преди това не бях докосвал топка и едва не се контузих още на първата тренировка. Естествено, другите момчета ме мразеха.

— Защото сте бил най-богатото дете в града ли?

— Това е заплетена история, но има нещо вярно — засмя се той с подкупващата си усмивка. — Както и да е, когато се прибрах вкъщи онази вечер, казах на татко, че мразя гимназията в Пърсел и футбола също. Казах му, че предпочитам малките бледи копелета пред хулигани като Рийд Ламбърт.

— Какво се случи?

— Мама се разплака, а баща ми изпадна в истерия. След това ме изрита навън и започна да ми хвърля футболни топки дотогава, докато ръцете ми не започнаха да кървят от хващането.

— Това е ужасно.

— Не съвсем, защото успя да породя интерес към футбола у мен. Той знаеше — въпреки че аз не го правех, — че постоянно трябва да се

мисли за футбола; по всяко време — докато ям, докато играя, дори докато сънувам. Хей — сепна се Джуниър, — аз се разбъбрих. Не ви ли е студено?

— Не.

— Сигурна ли сте?

— Да.

— Искате ли да тръгваме?

— Искам да продължите да говорите.

— Това да не е разпит?

— Разговор е — отговори тя достатъчно язвително, за да го накара да се усмихне.

— Поне си сложете ръцете в джобовете — каза той и като взе ръцете ѝ в своите, ги пъкна дълбоко в джобовете на палтото ѝ.

Алекс не обичаше да интимничи с никого. Тази постъпка беше самонадеяна от негова страна и, като се имат пред вид обстоятелствата, крайно неподходяща.

— Разбрах, че вие сте създали футболния отбор — подхвърли тя, решавайки да не обръща внимание на докосването му.

— Да, но не участвах в мачовете, с изключение на един. Беше на финала на областния шампионат.

Джуниър наведе глава и се усмихна замислено.

— Бяхме с четири точки назад. Един гол можеше да реши всичко. Часовникът показваше, че са останали само няколко секунди до края. Топката беше в нашия отбор, но имахме много наказания, а и двамата играчи, които поемаха ударите, бяха контузени през последния четвърт час.

— Боже мой.

— Казах ви, че футболът е жесток спорт. Както и да с, изнесоха един играч на носилка, когато треньорът погледна към пейката и извика силно името ми. Едва не се напиках от страх.

— И какво стана?

— Свалих наметалото от раменете си и изтичах, за да се присъединя към отбора, бях единственият играч с чиста фланелка на игрището. Защитникът най-отпред...

— Рийд Ламбърт — Алекс знаеше това от писаното във вестниците.

— Да. Нададе гневен вик, когато ме видя, че идвам, и извика още по-силно, когато разбра, защо ме е изпратил треньорът. Погледна ме право в очите и каза: „Ако ти подам топката, момче, по-добре я хвани.“ — Джуниър замълча за момент, унесен в спомени. — Няма да забравя това, докато съм жив. Рийд определяше условията.

— Условията?

— Да станем приятели. Тогава или никога. Трябваше да се покажа достоен за неговото приятелство.

— Толкова ли беше важно това?

— Доста време ми беше необходимо, за да разбера, че ако не се сприятеля с Рейд, винаги ще бъда нула.

— И вие хванахте топката, нали?

— Да си призная, не беше точно така. Рийд я хвърли точно тук — посочи гръдния си кош. — Точно между цифрите на моята фланелка. Тридесет и пет ярда. Единственото, което трябваше да направя, беше да свия ръце около топката и да я пренеса през голлинията.

— Но то е било достатъчно, нали?

Усмивката му премина в смях.

— Да. Това беше началото на нашето приятелство.

— Баща ви трябва да е бил във възторг.

Джуниър се превиваше от смях.

— Той прескочи оградата, събори пейката и изтича на игрището. Сграбчи ме и ме вдигна във въздуха, като ме задържа така няколко минути.

— А майка ви?

— Майка ми! Тя в никакъв случай не би отишла на футболен мач. Счита го за варварство — усмихна се той под мустак. — Тя е адски права, но тогава ме интересуваше какво мислят за мен не другите, а баща ми. Беше толкова горд с мен онази вечер. — Сините очи на Джуниър просветнаха при спомена. — Не беше виждал Рийд никога, но прегърна и него. Тази вечер постави началото на тяхното приятелство. Малко след това бащата на Рийд умря и той се премести да живее при нас във фермата.

През следващите няколко минути спомените го завладяха. Алекс го остави на спокойствие, без да го притеснява. Изведнъж той я погледна шокиран:

— Боже мой, изглеждате точно като Селина тогава — промълви нежно. — Не толкова чертите, колкото изражението. Имате същата способност да слушате внимателно хората. — Посегна и докосна косата ѝ. — Тя също обичаше да слуша или поне караше човек да мисли, че е така. Можеше да стои неподвижно с часове и просто да слуша.

После отдръпна ръката си с нежелание.

— Това ли беше първото нещо, което ви хареса у нея?

— Разбира се, че не — каза той с цинична усмивка. — Първото нещо, което ме привлече, беше плътското желание, което изпитва един юноша в девети клас към някое красиво момиче. Когато за първи път видях Селина в коридора на училището, дъхът ми спря — толкова беше красива.

— Последвахте ли я?

— Е, аз стоях като онемял, но не бях луд.

— Защо сте бил толкова отчаян тогава?

— Защото тя принадлежеше на Рийд. Не можеше и да бъде другояче — Джуниър стана. — По-добре да вървим. Виждам, че треперите от студ, а и тук в тъмното започват да витаят призраци.

Алекс, объркана от последните думи на мъжа, му позволи да ѝ помогне да се изправи. Обърна се, за да изтръска изсъхналата трева, полепнала по полата ѝ и отново забеляза букета. Хартията, с която беше увит, се развяваше от вятъра и издаваше особен шум.

— Благодаря, че донесохте цветя, Джуниър.

— Няма защо.

— Оценявам вашата грижовност през всичките тези години.

— Всъщност имах повод, за да дойда днес тук.

— Така ли?

— Да — каза той и хвана ръцете ѝ. — Искам да ви поканя у дома, за да пийнем по нещо.

ГЛАВА VII

Очаквах я. Това пролича още от момента, в който Джуниър я преведе през прага на двуетажната къща във фермата на семейство Минтън. Тя се беше съгласила да приеме поканата, защото гореше от нетърпение да проучи отблизо заподозрените в собствения им дом. Когато влезе във всекидневната обаче, Алекс се запита дали не прави грешка. Очевидно посещението ѝ беше много умело предизвикано.

Реши да действа предпазливо.

Енгъс влезе в просторната стая и стисна сърдечно ръката ѝ.

— Радвам се, че Джуниър с успял да ви намери и убеди да дойдете тук — каза той, като ѝ помогна да си свали палтото и го подаде на сина си. — Ще го закачиш ли, ако обичаш?

Огледа я одобрително и допълни:

— Не бях сигурен дали ще приемете нашата покана и как ще я разтълкувате. Радвам се, че сте тук.

— Аз също се радвам.

— Е — потри ръце, — какво ще пиете?

— Бяло вино, моля — каза тя.

Сините му очи я гледаха приятелски, но Алекс забеляза, че е неспокоен. Явно той също усети нейната несигурност, която ѝ беше трудно да прикрие.

— Бяло вино, така ли? Не мога да го понасям. Предпочитам бира, но съпругата ми пие бяло вино. Тя ще слезе след малко. Седнете там, Александра.

— Обича да я наричат Алекс, татко — обади се Джуниър и се доближи до бара, за да си налее уиски със сода.

— Алекс? — Енгъс ѝ подаде чаша вино. — Признавам, че това име подхожда на жена — следовател.

— Защо ме поканихте тук?

Той се смути от директния ѝ въпрос, но отговори любезно:

— Няма нужда да бъдем врагове. Искам да ви опозная по-добре.

— Точно затова дойдох, господин Минтън.

— Енгъс. Наричайте ме Енгъс — каза той, като я проучваше. —
Защо станяхте следовател?

— За да мога да разследвам убийството на майка си. Отговорът
дойде съвсем спонтанно и изненада не само семейство Минтън, но и
самата Алекс. Никога преди това не беше формулирала своята цел по
такъв начин. Мърл Греъм ѝ беше вдъхнала решителност още от малка.

Това признание ѝ напомни, че тя беше главният заподозрян. Баба
Греъм ѝ беше казала, че тя е причина за смъртта на майка си и докато
не докажеше обратното, това обвинение щеше да тежи на съвестта ѝ
до края на живота. Беше дошла в Пърсел, за да се освободи от тази
вина.

— Вие май не се церемоните много-много, млада госпожице —
отбеляза бащата. — Това ми харесва. Предпазливите действия са само
губене на време.

— И аз мисля така — отговори Алекс, спомняйки си
определения ѝ от Грег Харпър фатален срок.

— Имате ли съпруг? Деца? — попита Енгъс небрежно.

— Не.

— Защо така?

— Татко! — намеси се Джуниър, притеснен от нетактичността
му.

На Алекс ѝ беше забавно. Не се обиди.

— Наистина нямам нищо против, Джуниър. Това е най-
обикновен въпрос.

— Можете ли да отговорите? — Енгъс отпи от чашата си.

— Нямам нито време, нито склонност към тези неща.

— Ние тук имаме твърде много време, но недостатъчно
склонност — измърмори той неопределено и хвърли смразяващ поглед
към Джуниър.

— Баща ми намеква за моите провалени бракове — обясни
Джуниър на гостенката.

— Бракове? Колко?

— Три — призна той.

— И нито един внук, който да напомня за тях — измърмори баща
му.

— Както обикновено, Енгъс, обноските ти в компания са
отчайващи.

Тримата се обърнаха едновременно. Една жена стоеше на отворената врата. Алекс си беше изградила представа за това как може да изглежда съпругата на Енгъс — едра, силна и агресивна жена, която прекарва по-голямата част от времето си с камшик в ръка.

Госпожа Минтън беше пълна противоположност на тази представа. Фигурата ѝ беше грациозна, лицето имаше изискани черти. Цветът на посивялата руса коса, окръжаваща лицето ѝ, наподобяваше цвета на двойния наниз от перли, който носеше на врата си. Беше облечена с бледоморава вълнена рокля, която падаше свободно по стройното ѝ тяло, докато вървеше. Тя влезе в стаята и седна на един стол близо до Алекс.

— Скъпа, това с Алекс Гейдър — представи я Енгъс.

Той не се показва ядосан от забележката на жена си.

— Алекс, моята съпруга — Сара Джоу.

Сара Джоу Минтън кимна и каза с официален и невъзмутим глас:

— Госпожице Гейдър, за мен е удоволствие да се запозная с вас.

— Благодаря.

Бледото ѝ лице светна и правите ѝ тънки устни се извиха в лъчезарна усмивка, поемайки чашата вино, която Джуниър ѝ беше налял, без да я пита.

— Благодаря, скъпи.

Той се наведе и целуна майка си по гладката буза.

— Мина ли ти главоболието?

— Не напълно, но дремнах малко и ми олекна. Благодаря, че попита — каза тя и го погали нежно.

Алекс забеляза, че ръката ѝ беше бяла като мляко крехка като повалено от буря цвете. Обръщайки се към съпруга си, тя каза:

— Не можеш ли да оставиш разговорите за коне в конюшната, където им е мястото, вместо тук във всекидневната?

— В собствената си къща мога да говоря всичко, което ми доставя удоволствие — отговори Енгъс, но не изглеждаше сърдит.

Джуниър очевидно беше свикнал с техните шеги, защото се засмя, заобиколи Сара Джоу и седна до Алекс на облегалката на креслото ѝ.

— Ние не говорим за отглеждане на коне, мамо. Татко току-що се оплакваше от моята неспособност да задържа жена достатъчно дълго, че да създам поколение.

— Ти ще имаш деца и подходяща жена, когато му дойде времето — каза тя повече на Енгъс, отколкото на Джуниър.

След това, обръщайки се към Алекс, продължи:

— Правилно ли чух, че никога не сте се омъжвала, госпожице Гейдър?

— Точно така.

— Странно — каза Сара Джоу и отпи от виното си. — Майка ви никога не чувстваше липса на мъжка компания.

— Алекс не е казвала, че ѝ липсва мъжка компания — поправи я Джуниър. — Тя просто е прекалено придирчива.

— Не, не е това. Аз избрах кариерата пред брака и семейството — поне засега, разбира се — веждите ѝ се извиха изразително при този внезапно хрумнал ѝ отговор. — Майка ми някога проявявала ли е интерес към кариера?

— Никога не съм чувал да споменава подобно нещо — отговори Джуниър, — въпреки че почти всички момичета от класа искаха да станат актриси и да се снимат във филм заедно с Уорън Бийти.

— Родила ме е много рано — каза Алекс с нотка на съжаление. — Може би ранната женитба и детето са ѝ попречили да преследва каквато и да е кариера.

— Никога не съм чувал да казва, че иска да стане нещо друго, освен съпруга и майка. Спомням си добре деня, в който говорихме за това. Би трябвало и ти да го помниш, татко. Случи се през лятото и беше толкова горещо, че ти каза на Рийд да си вземе почивен ден, след като почисти конюшните. Ние тримата решихме да си направим пикник на открито до онова малко езеро, нали помниш?

— Не — каза Енгъс, стана от стола и отиде до бара, за да си отвори още една бира.

— Но аз помня — продължи Джуниър замечтано, — като че ли беше вчера. Постлахме едно одеяло под мескитовите дървета. Лууп беше опаковала храна за из път и след като я изядохме, се проснахме по гръб на тревата. Селина беше между Рийд и мен. Гледахме небето през клоните на дърветата. Те хвърляха рехава сянка. От слънцето и пълните коремни ни се приспа. Наблюдавахме мишеловки, които обикаляха наоколо, и ни се искаше да ги преследваме, за да разберем какво ще стане, но ни мързеше. Просто лежахме и разговаряхме за това какви ще станем, когато пораснем. Аз казах, че искам да стана

плейбой и да скитам по света. Рийд каза, че ако го направя, тогава той ще купи на едро стока от компания, произвеждаща презервативи, и ще забогатее от търговия. Не го интересуваше какво ще прави, след като стане богат. Това, което искаше Селина, беше да стане съпруга — той спря за миг и сведе поглед към ръцете си — съпруга на Рийд.

Алекс се сепна.

— Говорим за Рийд — каза Енгъс, — а мисля, че чух гласа му.

ГЛАВА VIII

Икономката на семейство Минтън, Лууп, придружи Рийд до всекидневната. Алекс се обърна точно навреме, за да го види, когато влизаше през порталната врата. Казаното от Джуниър я беше зашеметило.

Беше чувала от баба си, че Рийд и Селина били приятели в гимназията. Снимката, на която той я беше прегърнал, също потвърждаваше това, но Алекс не бе подозирала, че майка ѝ е искала да се омъжи за него. Усети, че изражението на лицето ѝ е издало нейното изумление.

Рийд хвърли един поглед в стаята.

— Обстановката не е ли много задушевна?

— Здравей, Рийд — каза Джуниър от мястото си близо до Алекс, което изведнъж ѝ се стори доста фамилиарно, без да може да си обясни защо. — Какво те води насам? Искаш ли нещо за пиене?

— Хайде, влизай — покани го Енгъс.

Сара Джоу се направи, че не го забелязва. Това озадачи Алекс, тъй като знаеше, че някога той е живял у тях като член на семейството.

Рийд остави якето и шапката си на един стол и се доближи до бара, за да поеме питието, което Енгъс вече му беше налял.

— Дойдох да видя моята кобила. Как е?

— Чудесно — отговори Енгъс.

— Добре.

Настъпи напрегната тишина, в която всички отпиваха от чашите си. Накрая Енгъс попита:

— Има ли нещо друго, Рийд?

— Той дойде тук, за да ви предупреди какво да ми кажете — обади се Алекс. — Направи същото днес следобед, когато бях при съдията Уолис.

— Когато някой ми задава въпроси, обичам да му отговарям лично — рязко каза шерифът. След това изпи остатъка в чашата си и я остави на масата. — Ще се видим по-късно. Благодаря за пиенето.

Той излезе от стаята, като спря само за момент да си вземе якето и шапката.

Учудващо, но Сара Джоу беше първата, която наруши тишината, след като Рийд затръшна външната врата.

— Забелязвам, че обноските му изобщо не са се променили.

— Познаваш добре Рийд, мамо — каза Джуниър и небрежно повдигна рамене. — Искаш ли още една чаша вино?

— Ако обичаш...

— Пийнете по още едно заедно — каза Енгъс на Джуниър и Сара Джоу. — Искам да поговоря с Алекс насаме. Ако искате, вземете си чашата — предложи ѝ той.

Тя стана и го последва по коридора. Влязоха в една приемна и Алекс с любопитство се огледа около себе си.

Стените бяха облепени с червеникави тапети и по тях бяха окачени снимки от конни надбягвания в рамки. Масивен испански полилей висеше застрашително над главите им. Мебелите бяха тъмни и обемисти.

— Стилно, като цялата къща — каза самодоволно Енгъс, забелязвайки, че оглежда обстановката.

— Наистина — излъга тя.

— Проектирах я и я построих сам, докато Джуниър беше пеленаче.

Не беше необходимо да ѝ го казва. Алекс знаеше, че не само е построил къщата, но и я е мебелирал сам. Нищо в нея не напомняше за Сара Джоу. Несъмнено тя е одобрила, защото не е имала друг избор.

Къщата беше ужасно грозна и подредена с такъв лош вкус, че имаше свое специфично излъчване, подобно на това на стопанина ѝ.

— Преди да я построя, Сара Джоу и аз живеехме в една войнишка барака, през стените, на която се процеждаше дневната светлина. През зимата едва не замръзвахме от студ, а през лятото се събуждахме с един пръст пепел върху завивките.

Първоначалното чувство на Алекс към госпожа Минтън беше на неприязън. Тя изглеждаше влюбена в себе си. Съчувстваше обаче на младата Сара Джоу, която подобно на екзотично цвете бе откъсната от една изтънчена и културна среда, за да бъде присадена на друго сурово и негостоприемно място, където е била напълно прекършена. Тя

никога не е успяла да се приспособи тук и за Алекс си оставаше загадка защо двамата са мислели, че това е възможно.

Енгъс вървеше пред Алекс и я въведе в един кабинет, облицован с ламперия, който изглеждаше още по-грубоват в сравнение с другите части на къщата. По стените бяха закачени глави на лосове и елени. Останалото пространство беше запълнено със снимки от конни надбягвания. На тях бяха закачени знаменца с имената на победителите в надбягванията за цялата страна. Някои бяха сравнително нови, а други вече избелели от годините.

Имаше и няколко пушки. В единия ъгъл се виждаше поставка с флага на щата. Текстът под една карикатура, поставена в рамка, гласеше: „Въпреки че вървя през долината на сенките на мъртвите, не се страхувам от дявола..., защото аз съм най-подлият кучи син в долината.“

Когато влязоха в стаята, той ѝ посочи ъгъла.

— Елате тук. Искам да ви покажа нещо.

Тя го последва до една маса, покрита с кувертюра, която Енгъс дръпна.

— Боже мой!

Това беше архитектурен макет на писта за надбягвания. Всеки детайл беше изработен подробно — от маркираните с различни цветове места за зрителите до подвижната входна врата и диагоналните ивици, обозначаващи местата за паркиране.

— Околностите на Пърсел — похвали се Енгъс като мъж, който току-що е станал баща. — Разбирам, че постъпвате така, както смятате за редно, Алекс, и ви уважавам за това — изражението на лицето му стана войнствено, — но не осъзнавате какво може да ми струва вашето разследване.

Алекс отбранително сви рамене.

— Защо не ми кажете тогава?

Без да чака друга подкана, Енгъс се впусна в подробни обяснения за това как ще построи пистата и изреди някои нейни характерни особености. Не пропусна нито един детайл. Целият комплекс трябваше да бъде първокласен — от конюшните до стаите за почивка на дамите.

— Ние ще имаме единствената писта от този род между Далас, Форт Уърг и Ел Пасо, отдалечена на около триста мили от всеки един

от тях. Ще бъде добра спирка за пътниците. Представям си Пърсел като втори Лас Вегас след двадесетина години, изникнал от пустинята като нефтен фонтан.

— Не сте ли твърде самонадеян? — попита скептично Алекс.

— Да, малко може би. Но такива бяха думите на хората, когато създавах тази ферма. Същото казаха и когато построих пистата за тренировка и начертах плановете за закрит плувен басейн за конете. Никога не позволявам да ме обхване песимизъм. Човек трябва да има големи мечти, ако иска да постигне големи неща — каза той, размахвайки ръце във въздуха за по-голяма убедителност. — Ако получим разрешителното за построяване на тази писта, Пърсел ще процъфти.

— Не на всички би се харесало това, нали? Някои може би искат да предпазят обществото от хазарта.

Енгъс поклати упорито глава.

— Преди няколко години този град цъфтеше.

— Заради нефта ли?

— Да, разбира се. Имаше десет банки. Десет. Много повече от всеки друг град с такъв размер. На глава от населението ние бяхме най-богатият град в страната. Търговците имаха повече сделки, отколкото можеха да поемат — той спря, за да си поеме дъх. — Искате ли нещо за пиене? Бира, кола?

— Не, благодаря.

Енгъс извади една бира от хладилника, отвори я и отпи голяма глътка.

— След това настъпи спад на петролния пазар — продължи той. — Казахме си, че е временно.

— До каква степен вас ви засегна това?

— Имах голям брой акции в няколко петролни кладенеца и в една компания за природен газ, но, слава Богу, никога не инвестирам повече, отколкото мога да си позволя да загубя. Никога не бих ликвидирал останалите си сделки, за да поддържам нефтен кладенец.

— Въпреки това спадът в цената на петрола сигурно е довел до съществени финансови загуби. Това не ви ли разтревожи?

Той поклати глава.

— Печелил съм и съм губил много сделки, повече от броя на годините ви, млада госпожице. Наистина нямам нищо против да бъда

разорен. Да си богат е много забавно, но да си разорен е по-съблазнително. Има си своите предизвикателства.

— Сара Джоу — продължи след малко замислено, — не е съгласна с това мое мнение, разбира се. Тя обича сигурността, която идва от пари, събиращи прах в мазето. Никога не съм се докосвал до нейните пари или до наследството на Джуниър. Обещах ѝ, че никога няма да го направя.

Темата за наследството беше чужда за Алекс. Тя дори не можеше да си представи това. Мърл Греъм я беше отгледала със заплатата си от телефонната компания, а след това с пенсията, която получаваше. Оценките ѝ в университета бяха достатъчно високи, за да получава стипендия, но освен това тя работеше допълнително след лекциите, за да има пари за дрехи и храна.

Държавната работа не можеше да ѝ осигури голям лукс. Седмици наред се бори със съвестта си, преди да си купи кожено палто, когато се дипломира. Това беше едно от малкото екстравагантни неща, които си беше позволявала някога.

— Имате ли достатъчно капитал, за да финансирате пистата за надбягвания? — попита тя, връщайки се на темата.

— Лично аз — не.

— Имате пред вид предприятията Минтън ли?

— Не само тях. Ние формирахме група инвеститори — отделни фирми и търговци, — които биха имали печалба от построяването на писта тук — той седна на стола, тапициран с червена кожа, и ѝ посочи друг стол. — По време на бързото покачване на цената на петрола всеки се чувстваше богат. Хората отново жадуват за това.

— Едва ли преценката за населението на Пърсел би била ласкава — група кръвожадни сребролюбци, които чакат да излапат парите от конните състезания.

— Те не са алчни — отговори Енгъс. — Всеки справедливо ще получи своя дял, като се започне от главните инвеститори и се стигне до момчето, което държи най-близката бензиностанция на самообслужване. Това далеч не означава само лична изгода. Помислете за училищата, болниците и обществените сгради, които биха могли да се построят в града от данъчните приходи.

Той се наведе и сви ръката си в юмрук, сякаш искаше да хване нещо.

— Ето защо тази писта е толкова важна. Тя би изправила Пърсел отново на крака.

Сините му очи блестяха от ентузиазъм.

— Е, какво ще кажете? — попита напрегнато.

— Не съм малоумна, господин Минтън, простете — Енгъс — поправи се тя. — Осъзнавам какво би означавала пистата за икономиката на града.

— Тогава защо не се откажете от вашето абсурдно разследване?

— Не го намирам за абсурдно — отвърна му остро.

Енгъс разсеяно почеса бузата си.

— Как можете да допуснете, че аз съм убил майка ви? Тя беше една от най-добрите приятелки на Джуниър. Идваше къщи почти всеки ден. Не толкова често, след като се омъжи, разбира се. Не бих посмял да я докосна с пръст, ако това щеше да ѝ причини болка.

Алекс искаше да му повярва. Въпреки факта, че го подозираше в криминално престъпление, все пак му се възхищаваше. От всичко, което беше чела и разбрала от разговора, знаеше, че започвайки от нула, беше създал цяла империя. Грубостта му беше дори привлекателна. Говореше убедително, но тя не можеше да си позволи колоритната му личност да ѝ окаже давление. Уважението ѝ към него не беше по-силно от необходимостта да разбере как тя — едно невинно бебе — е могла да даде повод на някого да убие майка ѝ.

— Не мога да се откажа от разследването — каза тя. — Дори и да исках, Нат Честейн...

— Слушайте — прекъсна я Енгъс. — Просто идете при него и му кажете, че сте направила грешка. Гарантирам ви, че до утре сутрин Нат дори няма да си спомня за какво сте идвала тук.

— Не бих могла да го направя...

— Добре, тогава оставете Нат на мен.

— Енгъс! — извика тя високо. — Не ме разбрахте правилно.

Когато се убеди, че я слуша внимателно, продължи:

— Вярвам, че делото по убийството на майка ми не е било разгледано както трябва, така, както вие гледате на вашата писта за надбягвания. Възнамерявам да оправя нередностите.

— Дори и ако бъдещето на един цял град виси на косъм?

— Хайде — запротестира Алекс, — ще изкарате, че отнемам залъка на гладуващи деца.

— Не чак това, но все пак...

— Моето бъдеще също виси на косъм. Не мога да продължа нормално живота си, ако делото не се реши както трябва.

— Да, но...

— Хей, вие двамата, времето ви изтече! — Джуниър отвори вратата. — Имам страхотна идея, Алекс. Защо не останете за вечеря?

— По дяволите, Джуниър! — изкрещя Енгъс, удряйки с юмрук по облегалката на стола. — Не можеш ли да разпознаеш кога вода делови разговор? С Алекс обсъждаме сериозни неща. Никога повече не ме прекъсвай в подобни случаи. Запомни това!

Джуниър видимо се обиди.

— Не знаех, че разговорът ви е толкова сериозен.

— А би трябвало да се досетиш, нали? За бога, ние...

— Енгъс, моля ви, всичко е наред — каза Алекс бързо. — Наистина се радвам, че Джуниър ни прекъсна. Едва сега забелязах, че вече с доста късно и трябва да си тръгвам.

Не можеше да понесе един баща да обижда сина си — вече зрял мъж, още повече в присъствието на дама. Почувства се неловко и заради двамата.

Макар че на пръв поглед Енгъс изглеждаше тих и уравновесен, всъщност характерът му беше избухлив. Алекс току-що бе станала свидетел на това, колко малко му трябва, за да се ядоса и избухне.

— Ще почакам навън — каза Джуниър с пресилена усмивка.

Алекс подаде ръка на Енгъс за сбогом.

— Благодаря, че ми показахте макета. Не съм променила решението си, но някои неща ми се изясниха. Ще ги имам предвид, когато вода следствието.

— Знаете добре, че можете да ни вярвате. Ние не сме убийци.

Джуниър я изпрати до външната врата и задържа палтото ѝ, докато го облече.

— Ще поддържам връзка с вас, Джуниър.

— Надявам се — каза той и като се наведе, хвана ръката ѝ и я целуна. След това обърна дланта ѝ и също я целуна.

Тя бързо я отдръпна.

— С всяка жена ли флиртувате по този начин?

— Почти — лицето му се разтегли в обезоръжаваща усмивка. — Обидихте ли се?

— Ни най-малко.

Джуниър се изсмя по-силно, с което искаше да покаже, че не е убеден в това. Алекс каза още веднъж довиждане и излезе навън.

В колата беше студено. Започна да трепери. Докато извиваше по алеята, заразглежда сградите от едната ѝ страна. Повечето бяха конюшни. Вътре в една от тях мъждукаше слаба светлина. Блейзърът на Рийд беше паркиран пред вратата. Поддавайки се на внезапен импулс, Алекс спря до него и слезе.

Спалнята на Сара Джоу в къщата в Тексас беше копие на спалнята ѝ в Кентъки, включително копринените връзки на пердетата. Когато построиха къщата, тя се съгласи Енгъс да пренесе тежките тъмни мебели и ловните си трофеи в своя кабинет, но категорично отказа да подреди спалнята по негов вкус.

— Мамо, мога ли да вляза? — След нерешително почукване Джуниър отвори вратата на спалнята ѝ.

— Да, скъпи! — Сара Джоу се усмихна, явно доволна от посещението на сина си.

Джуниър я намери облегната на купчината атлазени възглавници, облечена в дантелена нощница, ухаеща на скъп крем за лице. Тя четеше биографията на някакъв чуждестранен политик, за когото никога не беше чувал. Не беше чувал дори държавата, която представляваше. Вероятно никой друг, освен майка му не я знаеше.

Тя си свали очилата за четене, остави книгата настрана и потупа атлазената завивка. Джуниър отказа да седне, поклащайки отрицателно глава. Остана прав до ръба на леглото с ръце в джобовете, където подрънкваха монети. Майка му ненавиждаше този негов навик. Доста отдавна беше престанал да целува майка си за лека нощ, но Сара Джоу продължаваше да очаква това. Ако сега не го направеше, щеше да я нарани.

Двамата с Енгъс изразяваха чувствата си към нея по различен начин.

— Тук винаги мирише хубаво — каза той.

Спечкването с баща му пред Алекс все още му причиняваше болка. С нетърпение очакваше да напусне къщата и да отиде в някой от местните нощни клубове, където нямаше да мисли за проблемите си.

— Мирише на билки. Държа ги в чекмеджетата и гардеробите. Като бях момиче, имахме една домашна прислужница, която пълнеше малки торбички със сухи цветя и билки. Ухаеха чудесно — заразказва тя, унесена в спомени. — Сега трябва да си ги поръчвам. Напоследък използват изкуствени миризми в тях, но въпреки това мисля, че са хубави.

— Как намираш книгата? — попита Джуниър, отегчен от темата за билките.

— Доста интересна.

Той се съмняваше в това, но все пак се усмихна и каза:

— Добре. Радвам се, че се забавляваш.

Сара Джоу усети потиснатото му настроение.

— Какво има?

— Нищо.

— Не ме лъжи. Винаги разбирам, когато нещо не е наред.

— Нищо особено. Навлякох си яда на татко, когато прекъснах разговора му с Алекс.

Сара Джоу направи гримаса на недоволство.

— Баща ти никога няма да се научи как да се държи, когато имаме гост вкъщи. След като може да бъде толкова нетактичен, че да го измъкне от всекидневната по време на коктейл, и ти би могъл нетактично да прекъснеш разговора му.

Тя поклати глава, сякаш беше казала, каквото имаше да казва, и с това въпросът беше приключен.

— Между другото, какво толкова лично обсъждаха?

— Нещо за смъртта на майка й — каза той равнодушно. — Няма защо да се тревожиш.

— Сигурен ли си? Всички изглеждате толкова неспокойни тази вечер.

— Ако има някаква причина за безпокойство, татко ще се погрижи за това, както винаги. Наистина няма за какво да се безпокоиш.

Джуниър нямаше намерение да говори на майка си за разследването на Алекс. Мъжете в живота на Сара Джоу знаеха добре, че тя мрази да се излага на неприятности, защото това я разстройваше и гледаха да я предпазват от тях.

Енгъс никога не обсъждаше с нея въпроси, свързани с работата му, още повече, когато нещата вървяха зле. Тя се разочароваше, когато конете им не се представяха добре на пистата, и ликуваше, когато побеждаваха, но не се интересуваше нито от фермата, нито от предприятията „Минтън“.

Сара Джоу наистина не се интересуваше от нищо друго, освен от Джуниър. Тя беше като красива кукла, запечатана в стерилна стая, която никога не е излагана на светлина или на някакво друго покваряващо влияние на враждебния свят отвън.

Джуниър обичаше майка си, но признаваше, че хората не я харесват много. Обратно на това, всички харесваха Енгъс. Някои от съпругите на приятелите му бяха любезни със Сара Джоу от лоялност или по задължение. Ако не бяха те, не би имала никакви познати в Пърсел.

Разбира се, тя никога не направи опит да завърже приятелство. Смяташе повечето от местните хора за вулгарни и груби и не се опитваше да скрие лошото си мнение за тях. Обичаше да си стои въкъци, в своята стая, заобиколена от красиви вещи, където се чувстваше най-добре.

Джуниър знаеше, че майка му е обект на присмех и клюки. Говореше се, че пие, но Сара Джоу пиеше не повече от две чаши вино преди вечеря. Някои, които не разбираха нейните деликатни чувства, я считаха за особена. Други мислеха, че е неприветлива.

Наистина, през по-голямата част от времето тя беше затворена в себе си, сякаш отново преживяваше своето детство, съхранено дълбоко в паметта ѝ. Никога не успя да преодолее преждевременната смърт на любимия си брат и все скърбеше за него, докато не срещна Енгъс.

Джуниър понякога мислеше, че се е омъжила за баща му, за да избегне неприятните спомени. Не можеше да си обясни по друг начин как два толкова несъвместими характери са могли да се свържат в брак.

Младият мъж бързаше да отиде някъде и да прекара добре времето си, но удължи посещението си, любопитен да разбере какво мисли майка му за гостенката от тази вечер.

— Какво мислиш за нея, мамо?

— За кого, за дъщерята на Селина ли? — попита Сара Джоу разсеяно и сви вежди намръщено. — Тя е много привлекателна,

въпреки че не намирам ярките цветове подходящи за една жена.

Мачкайки в ръце фината дантела на нощницата си, тя продължи:

— Наистина е приятна млада жена, нали? Много по-сериозна от майка си. Селина беше едно малко глупаво момиче. Доколкото си спомням, непрекъснато се смееше. — Сара Джоу спря и наклони глава настрани, сякаш чуваше далечен смях. — Дори не си спомням някога да съм я виждала, без да се смее.

— Случвало се е много пъти. Ти просто не я познаваше достатъчно добре.

— Бедничкият ми. Знам, че беше много съкрушен, когато умря. Знам какво е да изгубиш човек, когото си обичал много. Това е истинско нещастие.

Гласът ѝ, толкова нежен обикновено, изведнъж се промени, както и изражението на лицето ѝ. То стана виолетово и чертите ѝ придобиха решителност.

— Джуниър, не трябва повече да позволяваш на Енгъс да те унижава пред други хора.

Той небрежно сви рамене. Тези думи му бяха познати.

— Не го прави съзнателно. Това е само навик.

— Тогава трябва да го отучиш от него. Скъпи, нима не разбираш — той иска от теб точно това! Да му се противопоставяш. Енгъс разбира само грубия тон. Той не знае да говори любезно и възпитано като нас. Трябва да му говориш така, че да те разбере, както прави Рийд. Енгъс не би се осмелил да говори с него с такъв тон, както говори с теб, защото го уважава. А го уважава, защото Рийд не му се кланя до земята.

— Татко мисли, че Рийд не може да му направи нищо лошо. Но и до днес не може да му прости, че напусна предприятията „Минтън“. Аз никога не съм направил нещо, което да му хареса, и той по-скоро би взел Рийд да ръководи нещата в компанията, отколкото мен.

— Това не е вярно — възрази Сара Джоу по начин, по който не бе говорила седмици наред. — Енгъс се гордее с теб, но просто не знае как да го покаже. Толкова е упорит. Трябваше да бъде такъв, за да постигне всичко това. Просто иска и ти да си упорит като него.

Джуниър се засмя, свивайки юмруци.

— Добре, мамо. До утре сутринта. Ще изляза да се поразсея.

— Надявам се да го сториш. Енгъс иска да те вижда в добро настроение.

Смехът ѝ беше знак да си тръгва. Джуниър използва тази възможност, каза ѝ лека нощ и обеща да шофира внимателно. След това излезе от стаята. На стълбите срещна Енгъс, който носеше ботушите си в ръка, накуцвайки.

— Кога ще отидеш на лекар за този пръст?

— Нищо добро не можеш да видиш от лекар, освен да ти вземе парите. Трябва да го прострелям кучия му син и да се свърши с него.

Джуниър се усмихна.

— Добре, но не оставяй кръв по килима. Мама ще припадне, като я види.

Енгъс се засмя. Нямаше и следа от яда му. Изглеждаше така, сякаш нищо не се беше случило в кабинета му преди малко. Сложи ръка през рамото на Джуниър и го стисна.

— Знам, че съм зависим от теб, за да отпратиш онова момиче оттук. Надявам се, че моят план ще успее. Казахме ѝ доста неща, над които да размисли. Ако е умна — а аз вярвам в това, — ще се откаже от разследването, преди да е станало твърде късно.

— Какво ще стане, ако не се откаже?

— Тогава и ние ще ѝ покажем нещо — каза Енгъс мрачно.

После се усмихна ласкаво и го потупа по бузата.

— Лека нощ, момчето ми.

Джуниър наблюдаваше как баща му накуцва по площадката на стълбището. Почувства се много по-добре и тръгна надолу по стъпалата, като си подсвиркваше. Този път нямаше да разочарова Енгъс. Възложената работа му харесваше.

Неговият опит с жените беше известен. Предизвикателствата от страна на Алекс само правеха преследването на целта по-съблазнително и забавно. Тя беше много привлекателна млада жена. Дори Енгъс да не му беше поръчал, той щеше да я ухажва при всички случаи.

За да направи това обаче, му беше необходимо известно време за размисъл. Даде си няколко дни, за да изработи сигурна стратегия. Междувременно имаше други по-незначителни неща за решаване. На път към външната врата погледна отражението на красивото си лице в огледалото в коридора.

ГЛАВА ІХ

Конюшната беше построена от камък, също като къщата. Интериорът беше като на всички други, с изключение на това, че вътре беше абсолютно чисто. Двете редици боксове бяха разделени от широка пътека в центъра. Миришеше, но не неприятно, на сено, кожа и коне. Осветлението беше по-слабо за през нощта и над всеки бокс висеше отделна лампа. Това ѝ помогна да се ориентира накъде да върви. В средата на помещението светеше по-силна лампа и тя тръгна нататък. Премина покрай едно помещение, чиято врата беше отворена. Виждаше се кръгла ограда и един мъж, който тренираше няколко коня едновременно.

Преди да види него самия, чу гласа му. Рийд говореше тихо на някого в един от боксовете. Надникна вътре.

Клекнал с гръб към нея на петите на ботушите си, той масажираше задния десен крак на една кобила.

Беше наклонил глава на една страна, съсредоточен върху заниманието си. Натискаше с пръсти мястото, което явно бе наранено. Конят изпръхтя и направи опит да се отдръпне.

— Спокойно, спокойно.

— Какво му е?

Той не се обърна, нито показва изненадата си, когато чу гласа ѝ. Очевидно е знаел, че стои там. Внимателно пусна наранения крак и потупа животното по гърба.

— Не е „той“, а „тя“ — отправи ѝ неприлична усмивка. — Или не сте достатъчно голяма, за да направите разликата?

— В този смисъл — не.

— Казва се Френси Пентс.

— Хубаво име.

— Подхожда ѝ. Мисли се за по-умна от мен и от всички останали. Всъщност, наистина е твърде умна за кобила. Върви доста бързо, твърде далече и накрая се наранява.

Загреба една шепа със зърно и я подаде на коня, който започна да яде от ръката му. После продължи:

— Скоро ще ражда. Тук са само млади кобили.

— Всичките ли?

— Да. Отделно от другите.

Кобилата докосна с муцуна гръдния му кош и той се усмихна, като я почеса зад ушите.

— По този начин се привързват към малките си.

— Защо?

Той сви рамене, с което искаше да ѝ отговори, че няма точно определено обяснение за това.

— Предполагам, че е както в родилното. Всяка майка се грижи сама за новороденото.

Прекара ръка по гладкия корем на кобилата.

— Ще ражда за първи път и е много нервна от това, че ще става майка. Получи малко нараняване миналия ден, когато я разхождаха, и малко се уплаши.

— Кога ще ражда?

— През пролетта. Има още малко време. Дайте ми ръката си.

— Моля?

— Ръката си дайте! — усещайки нейната резервираност, той нетърпеливо я въведе вътре в бокса съвсем близо до кобилата. — Усещате ли?

Покри ръката ѝ със своята длан и започна да глади корема на кобилата. Косъмът беше груб и къс, а мускулите — подвижни и яки. Това се усещаше при допира.

Животното изсумтя и колебливо пристъпи напред, но Рийд го успокои. Боксът изглеждаше доста тесен и вътре беше задушно.

— Колко е топла — каза Алекс задъхано.

— Наистина.

Той се доближи още по-близо до нея и започна да прави движения с ръката ѝ нагоре-надолу по тялото на кобилата. Алекс трепна учудено, когато почувства някакво движение вътре в корема.

— Жребчето! — възкликна тя. — Движи се!

Рийд беше толкова близо до нея, че дъхът му докосваше косата ѝ, и тя усещаше аромата на неговия парфюм, примесен с миризмата на конюшня.

Засмя се спонтанно от удоволствие, когато едно по-силно движение отхвърли дланта ѝ, подскочи изненадано и се блъсна в гърдите на Рийд.

— Много е палаво!

— Ще ми роди победител.

— Ваша ли е?

— Да.

— А жребецът?

— Платих скъпо за неговите услуги, но си струваше. Беше от Флорида и изглеждаше добре. Френси Пентс му се отдаде веднага. Дори мисля, че съжаляваше, когато всичко свърши. Може би, ако той беше постоянно наоколо, нямаше да се безпокоя за нея, че ще излезе от форма.

Алекс почувства напрежение в гърдите и затруднение в дишането. Искаше ѝ се да опре буза в корема на кобилата и да продължи да слуша гласа на Рийд, който ѝ действаше успокоително. За щастие бързо се съвзе, преди да направи подобна глупост.

Издърпа ръката си изпод неговата и се обърна. Той стоеше толкова близо до нея, че дрехите им се докосваха, и трябваше да отметне главата си назад и да я опре в коня, за да може да го погледне в лицето.

— Всички собственици на коне ли имат достъп до конюшните?

Рийд отстъпи назад и ѝ позволи да се приближи до вратата на бокса.

— Някога работех за семейство Минтън и те имат доверие в мен.

— Каква порода е конят? — попита Алекс.

— Quarter^[1].

— От какво?

— Моля? — той отметна глава назад и се изсмя. — Френси Пентс се разиграва. Боже мой, не е лошо. Четвърт от какво, така ли?

Откачи каишката, която привързваше кобилата към металната халка на стената, и се присъедини към Алекс навън пред бокса. Затвори внимателно вратата след себе си.

— Вие не разбирате много от коне, нали?

— Явно, не — отговори тя неловко. Нейното смущение му изглеждаше забавно за момент. След това попита намръщен:

— Ваша ли беше идеята да дойдете тук във фермата?

— Джуниър ме покани.

— Това обяснява всичко.

— Защо?

— Той винаги подушва, когато има нещо ново за сваляне.

Кръвта нахлу в страните ѝ.

— Аз не принадлежа на Джуниър, нито на който и да е друг!

— Убеден съм, че с така. Прекалено сериозна сте за млада жена.

Никога ли не си почивате?

— Не и когато вода следствие.

— Значи това правехте, когато ви сварих да си пийвате? — подметна той пренебрежително. — Водехте вашето следствие ли?

— Точно така.

— Навярно имате забавни методи за разследване в кантората на областния прокурор в Травис — каза той, като ѝ обърна гръб и тръгна с изправена походка към другия край на конюшната.

— Почакайте! Бих искала да ви задам няколко въпроса.

— Изпратете ми призовка — подхвърли през рамо.

— Рийд! — тя тръгна импулсивно след него и го сграбчи за ръкава на коженото яке.

Той спря и погледна надолу към пръстите ѝ, които се бяха впили в меката кожа, след това бавно я заобиколи и я погледна втренчено със зелените си пронизващи очи.

Алекс пусна ръкава му и отстъпи назад. Не се уплаши, по-скоро беше изненадана от самата себе си. Нямахше намерение да вика след него, нито да го докосва — още повече след това, което ѝ каза той. Стисна устни и каза нервно:

— Искам да говоря с вас. Моля ви. Извън протокола. Искам да задоволя любопитството си.

— Знам тактиката. Самият аз съм я използвал. Първо се нахвърляш върху заподозрения, после интимничиш с него, надявайки се, че той ще преодолее бариерата и ще ти каже онова, което се опитва да скрие.

— Не е точно така. Просто искам да поговорим.

— За какво?

— За семейство Минтън.

— Какво по-точно?

Стоеше изпънат, с ръце в задните джобове на дънките си, якето му се беше разтворило. Стойката му беше мъжествена и това я възбуди толкова много, че тя се ядоса на себе си.

— Ще ми кажете ли дали Енгъс и Сара Джоу имат щастлив брак?

Той примигна и се изкашля:

— Моля?

— Не ме гледайте така. Интересува ме вашето мнение. Не искам да анализирате брака им.

— Какво значение има това, по дяволите?

— Сара Джоу не е типът жена, за каквато очаквах, че се е оженил Енгъс.

— Противоположностите се привличат.

— Много общо казано. Имам пред вид... близки ли са?

— Близки?

— Какви са интимните им отношения?

— Никога не съм се замислял върху това.

— Вие сте живял там.

— Явно умът ми не е зает с мисли като вашите — каза той и се приближи до нея, — но можем да променим това.

Алекс не му позволи да я провокира, тъй като разбра, че това е истинското му намерение, а не да я прелъсти.

— Те спят ли заедно?

— Предполагам. Не ме интересува какво правят в леглото. Интересувам се само от това, което става в моето легло. Защо не ме попитате за това?

— Защото не ме интересува.

Той отново я погледна саркастично.

— Аз пък мисля, че ви интересува.

— Нямам нужда от покровителство, господин Ламбърт, аз съм жена — следовател.

— Тогава престанете да бъдете такава.

— Жена ли?

— Не, следовател.

Тя преброи наум до десет.

— Енгъс среща ли се с други жени?

Забеляза яда, който се надигаше в зелените му очи. Търпението му се изчерпваше.

— Смятате ли Сара Джоу за страстна жена?

— Не — отговори Алекс.

— Мислите ли, че Енгъс има големи сексуални наклонности?

— Като го сравнявам с останалите, бих казала — да.

— Тогава мисля, че стигнахте до отговора.

— Отношението помежду им дали е оказало влияние върху Джуниър?

— Откъде мога да знам? Питайте него.

— Той ще ми отговори уклончиво.

— Което означава, че си пъхате носа, където не ви е работа. Но аз не съм толкова учтив като него, за да си премълча. А сега си вървете.

— Това наистина ме интересува.

Той извади ръце от джобовете и ги скръсти пред гърдите си.

— Едва дочаках да чуя това.

Тя не позволи неговият сарказъм да я обезсърчи.

— Взаимоотношенията между родителите му могат да обяснят трите несполучливи брака на Джуниър.

— Това е друг въпрос и не е ваша работа.

— Моя работа е.

— Как така?

— Защото Джуниър е обичал майка ми.

Думите ѝ отекнаха ясно в тихата конюшня. Рийд отметна глава назад, сякаш беше получил неочакван удар.

— Кой ви каза това?

— Той — каза Алекс и, като го наблюдаваше внимателно, добави тихо. — Каза, че и двамата сте я обичали.

Рийд я погледна втренчено за известно време и сви рамене.

— Да. По един или друг начин. И така?

— Майка ми ли е била причина за несполучливите бракове на Джуниър? Защото все още я е обичал ли?

— Нямам представа.

— Отгатнете.

— Добре — каза той и наклони глава настрани. — Не мисля, че Селина има нещо общо с браковете на Джуниър. Той не може да има деца, и за да не се чувства виновен за това след време, си сменя жените през няколко години.

С отговора си явно целеше да я обиди и успя. Тя се опита да не го показва.

— Защо мислите, че се чувства виновен?

— Генетика. Във вените му тече рицарска кръв. Чувства вина винаги, когато става въпрос за дами.

— А вие?

В крайчеца на устните му се появи презрителна усмивка.

— Никога не се чувствам виновен за нищо.

— Дори за убийство?

Усмивката му угасна и очите му помръкнаха.

— Вървете по дяволите.

— Бил ли сте женен някога?

— Не.

— Защо не?

— Не е ваша работа. Нещо друго?

— Да. Разкажете ми нещо за баща си.

Постепенно Рийд свали ръцете, които беше сложил на гърдите си. Погледна я студено. Алекс продължи:

— Знам, че баща ви е починал, когато сте бил малък. Джуниър ми спомена за това днес. Когато той умрял, вие сте дошъл да живеете във фермата с тях.

— Много сте любопитна, госпожице Гейдър.

— Не съм любопитна. Търся факти, които са свързани с моето разследване.

— Да, разбира се. Факти, като интимния живот на Енгъс.

Тя го погледна неодобрително.

— Аз търся мотиви, шериф Ламбърт. Като служител на закона трябва да знаете това, не мислите ли? Чувал ли сте някога за мотив или благоприятна възможност?

Очите му станаха по-студени.

— Трябва да разбере как сте се чувствал през нощта, в която с била убита майка ми.

— Глупости. Какво общо има баща ми с това?

— Може би нищо, но все пак ми кажете. Щом като няма връзка, защо сте толкова докачлив тогава?

— Джуниър разказа ли ви как умря баща ми.

Тя поклати глава. Рийд се изсмя горчиво.

— Не разбирам защо не ви е казал. Неприятните неща се разнасят навсякъде. Хората говорят за тях с години.

Наведе се и двамата застанаха очи в очи.

— Умрял е, като се е задушил в това, което повърнал, когато бил пиян. Това е истината. Шокирана сте, нали? Беше ужасно, особено след като директорът на училището ме извика от час, за да ми го каже.

— Рийд! — извика Алекс, опитвайки се да спре потока от саркастични думи.

Той хвана ръката ѝ и я изви настрани.

— Щом като имате такова силно желание да отворите всички мръсни врати, за да видите какво има зад тях — моля! Но се стегни, малката, и слушай внимателно:

Баща ми беше пияницата на града, беше станал за смях и не знаеше защо живее. Дори не се разплаках, че е умрял. Радвах се. Той беше един жалък кучи син, който не беше направил нищо за мен, освен че ме караше да се срамувам, че ми е баща. Не беше по-щастлив от това, нито пък аз. „Плевел“ — така ме наричаше той, преди да ме цапне с нещо по главата. Аз му бях в тежест. Правех се на глупак и се преструвах, че искам да бъдем семейство. Водеше ме навсякъде след себе си, дори когато играеше на карти. Една вечер изгуби и направи страхотен скандал. Започна да се препъва, да пада и да става, а на мен ми се искаше да умра от срам. Мразех го. Мразех го — повтори той, като наблегна на думата. — Не можех да каня приятели вкъщи, защото беше ужасна кочина. Ядяхме от консервни кутии. Не знаех, че съществуват такива неща като чинии на масата и чисти хавлии в банята, докато не отидох на гости у други деца. Гледах да бъда колкото е възможно по-прилично облечен, когато ходех на училище.

Алекс съжеляваше, че бръкна с пръст в раната му, но се радваше, че той заговори свободно. Детството му обясняваше много неща за него. Но той описваше един бездомник, а това не се връзваше с нещата, които знаете за него.

— Казаха ми, че сте бил главатар и другите деца е трябвало да ви се подчиняват. Вие сте определял правилата.

— Държах се като такъв — каза той. — В началното училище всички ми се присмиваха, с изключение на Селина. След това пораснах и станах силен, научих се да се бия. Тогава спряха да ми се присмиват

и разбраха, че ще бъде по-добре, ако са ми приятели, отколкото врагове.

След това добави подигравателно:

— Следващото, което ще ви кажа, госпожице Гейдър, ще ви изненада. Аз бях крадец. Крадах всичко, което можеше да се яде или да ми бъде от полза. Баща ми не можеше да се задържи на работа повече от няколко дни, без да го изгонят. Вземаше каквото е заработил, купуваше си бутилка-две и се напиваше до смърт. Накрая се отказа да търси работа. Аз поддържах къщата с парите, които припечелвах от работата след училище. Вършех различни неща, а понякога крадах.

Тя не можеше да каже нищо и той знаеше, че не би могла.

Ето защо ѝ разказа всичко това! Искаше да я накара да се почувства неловко. Едва ли знаеше, че нейното детство беше протекло по подобен начин, само дето никога не беше оставала без храна. Мърл Греъм се грижеше да задоволи физическите ѝ потребности, но беше пренебрегнала емоционалните. Алекс порасна с чувство за малоценност и с мисълта, че не е обичана от никого. Тихо промълви:

— Съжалявам, Рийд.

— Не ми трябва вашето съжаление — сопна се той, — нито на когото и да било друго. Този живот ме направи жилав и подъл, но аз го харесвам такъв, какъвто е. Научих се отрано да разчитам само на себе си, защото със сигурност нямаше друг, на когото можех да разчитам. Не съм зависим от никого, освен от себе си. Не вярвам в нищо и в никого. Заклех се и твърдо съм решил да не стигна никога до положението на баща ми.

— Отдавате твърде голямо значение на това, Рийд. Вие сте доста чувствителен.

— Искам хората да забравят, че Евърст Ламбърт някога е живял. Не искам никой да ме свързва с него. Никога.

Той стисна зъби и я придърпа към себе си, като я хвана за реверите на палтото.

— Цели четиридесет и три години се мъча да превъзможна неприятния факт, че съм бил негов син. Точно сега, когато хората са готови да го забравят, вие идвате тук и започвате да задавате въпроси, да си пъхате носа навсякъде, да събирате стари издания и да напомняте на всички, че съм излязъл от калта, за да стигна до сегашното си положение.

Изведнъж я тласна силно назад и тя се хвана за вратата.

— Сигурна съм, че никой не ви упреква заради баща ви.

— Така ли мислите? Не знаете как стоят нещата в малките градчета. Ще го разберете съвсем скоро, защото хората ще започнат да ви сравняват със Селина.

— Това няма да ми бъде неприятно, дори ще го приветствам.

— Толкова ли сте сигурна?

— Да.

— Внимавайте! Когато завивате зад ъгъл, по-добре е да знаете какво ви очаква там.

— Да внимавам или да бъда по-прикрита?

— Имате две възможности. Или няма да се мерите с нея, или ще разберете, че да бъдете като нея не е чак толкова чудесно.

— Добре, каква беше тя?

— Ако бъдете като нея, ще напомняте на мъжете, че са мъже, и ще използвате това в своя полза, както правеше тя.

— Което означава?

— Че не беше светица.

— Не съм очаквала да е била светица.

— Така ли? — попита той сладникаво. — Убеден съм, че точно това сте очаквала. Мисля, че сте си създавала една въображаема майка и очаквате Селина наистина да се окаже такава.

— Това е абсурдно! — възкликна Алекс развълнувано. След това продължи по-спокойно. — Вярно е, че баба Грѐм боготвореше Селина. Възпитаваше ме да вярвам, че тя е била всичко, което трябва да бъде една млада жена. Но сега аз самата съм жена и достатъчно зряла, за да осъзная, че майка ми също като всички останали хора е била от кръв и плът и е имала недостатъци.

Рийд огледа лицето ѝ за момент.

— Просто помнете, че съм ви предупредил — каза той тихо. — Трябва да се върнете в мотела, да съберете багажа си и документите по делото и да се приберете в Остин. Оставете миналото настрана. Никой наоколо не иска да си спомня за тази случка отпреди двадесет и пет години, особено сега, когато получаването на това разрешително е толкова важно за целия град. Хората по-скоро биха оставили Селина да лежи завинаги мъртва в тази конюшня, отколкото...

— В тази конюшня?! — каза Алекс и остана с отворена уста. — Тук ли е била убита майка ми?

Не бе имал намерение да ѝ казва това. Наруга се наум, преди да отговори кратко:

— Точно така.

— Къде? В кой бокс?

— Това няма знач...

— Покажете ми, по дяволите! До гуша ми дойде от вашите недомлъвки и усуквания. Покажете ми къде точно сте намерил тялото ѝ онази сутрин, шерифе! — произнесе много внимателно последната дума, напомняйки му, че се беше заклел да я защитава и да ѝ помага.

Без да каже нито дума, той се обърна и тръгна към вратата, през която бе влязла в конюшнията. Спря пред втория бокс на редицата вляво и каза:

— Тук.

Алекс също спря за миг, след което тръгна бавно напред и се изравни с него. Обърна се с лице към бокса. Вътре нямаше сено, а подът беше покрит само с гума. Вратата беше откачена, тъй като в него нямаше кон. Изглеждаше безобиден, дори стерилен.

— Не е имало кон в него, откакто се случи това — добави Рийд пренебрежително. — Енгъс е суеверен.

Тя се опита да си представи окървавения труп, лежащ на пода в бокса, но не можа. Вдигна изпитателно очи към Рийд.

Скулите на лицето му бяха изпъкнали и кожата се беше опънала. Вертикалните бръчици около устните му бяха по-изразителни, отколкото преди няколко минути, когато беше ядосан. Посещението на мястото на престъплението не му беше безразлично, колкото и да се преструваше, че е така.

— Разкажете ми за това, моля ви.

Той се поколеба, после каза:

— Намерих я да лежи по диагонал, главата ѝ беше в онзи ъгъл, а краката ѝ някъде тук — посочи едно място на пода с върха на ботуша си. — Беше цялата в кръв — косата, дрехите, всичко.

Алекс беше чувала детективи, преситени от убийства, да обсъждат подробности за окървавени трупове доста по-емоционално. Гласът на Рийд беше неясен и монотонен, но чертите му бяха изострени от болка.

— Очите ѝ все още бяха отворени.

— По кое време я намерихте? — попита тя с дрезгав глас.

— На разсъмване. Около шест и половина.

— Какво правехте тук по това време?

— Обикновено започвах да чистя конюшните около седем. Онази сутрин се тревожех за кобилата.

— О, да. Онази, която е родила предишния ден. Затова сте дошъл да видите какво става с нея и с жребчето, така ли?

— Точно така.

Когато вдигна очи към него, в очите ѝ блестяха сълзи.

— Къде бяхте през онази нощ?

— Навън.

— Цялата нощ ли?

— След вечеря, да.

— Сам?

Той сви устни от раздражение.

— Ако имате още въпроси, изпратете делото в съда.

— Точно това възнамерявам да направя.

Когато на път към вратата го докосна леко, той хвана ръката ѝ и я притегли към себе си.

— Госпожице Гейдър — изръмжа той раздражено и нетърпеливо. — Умна жена сте. Откажете се от това, защото ако не го направите, някой ще пострада.

— А именно?

— Вие.

— Как?

Рийд не помръдна, само сниши глас:

— Има много начини.

Това беше неприкрита заплаха. Беше ли в състояние да я убие?

Изглежда мнението му за жените като цяло беше лошо, но според Джуниър Рийд беше обичал Селина Греъм. Някога тя е искала да се омъжи за него. Може би всички, включително и Рийд, са вярвали, че те ще се оженият, до момента, когато тя се с омъжила за Ал Гейдър и родила Алекс.

Алекс не искаше да вярва, че Рийд с могъл да убие Селина, при каквито и да са обстоятелства, но със сигурност не искаше да вярва, че я е убил заради нея.

Рийд беше високомерен, но дали беше убиец? Не приличаше на такъв. А не мислеше ли така, само защото винаги бе имала слабост към мъже с тъмноруса коса и зелени очи, избелели дънки и якета от протритата кожа; към мъже, които носят каубойски шапки, без да изглеждат глупаво с тях, които се разхождат, говорят и се чувстват ненадминати като мъже?

Рийд Ламбърт олицетворяваше всичко това. Разстроена повече от въздействието му върху собствените си чувства, отколкото от предупреждението му, Алекс освободи ръката си и тръгна към вратата.

— Нямам никакво намерение да се отказвам от това разследване, докато не узная кой е убил майка ми и защо. Чаках цял живот, за да го разбера. Сега никой не може да ме разубеди.

---

[1] Quarter — освен порода коне означава и четвърт — Б.пр. ↑

ГЛАВА X

Рийд изруга няколко пъти на глас, след като Алекс напусна конюшната.

Пейсти Хикъм подслушваше разговора им от едно скрито място в близкия бокс.

Не беше го направил нарочно. Когато дойде в конюшната малко преди тях, той търсеше само тъмно и топло място, където да се усамоти и да излекува наранената си гордост, като се отдаде на презрението си към своя предишен работодател и на бутилката евтино уиски, пъхнато в джоба на опърпаното му палто.

Сега обаче досадата му изчезна и умът му измайстори престъпен план. Трезвен, Пейсти беше пълен с приумици. Пиян, той беше подъл.

Едва се сдържа да не се издаде, когато слушаше за какво говори онова момиче от Остин на шерифа и обратно. Господи, това беше дъщерята на Селина, дошла в Пърсел, за да разследва убийството на майка си!

Не можеше да повярва, че му се предоставя такава златна възможност да си отмъсти на Енгъс и на некадърния му син.

Беше се набутал на това място, работеше за мизерна надница и го уволниха за нищо, защото Енгъс му беше вдигнал мерника, но той нямаше да се примири. Премина през огън и вода за това копеле и какво получи в замяна? Изгониха го и му отнеха леглото, на което бе гледал като на свой дом почти трийсет години.

Е, съдбата най-накрая се усмихна на Пейсти Хикъм. Ако си разиграе картите добре, би могъл да получи малко пари за „пенсионния фонд“. Рууби Фейе, настоящата му любовница, непрекъснато го хокаше, че няма пари за нея.

— Какво е удоволствието от това, че спя с теб, щом като не получавам нищо друго, освен страха, че мамя съпруга си? — често повтаряше тя.

Но огромното удоволствие щеше да дойде не от паричното обезщетение, а от отмъщението. Крайно време беше някой да намери

слабото място на Енгъс.

Търпението му се беше почти изчерпало, докато Рийд свърши прегледа на кобилата и напусна конюшнията. Пейсти изчака няколко минута, за да се убеди, че е сам, и излезе от празния бокс, където се беше свил в сеното. Придвижи се по тъмния коридор до телефона. Наруга един кон, който цвилеше. Куражът му не беше достатъчен за това, което се канеше да извърши.

Обади се първо на информация и след това бързо набра номера, който му казаха, преди да го е забравил. „Може би тя не е имала време да стигне дотам?“ — мислеше си той неспокойно, след като помоли служителката в мотела да го свърже със стаята ѝ. Но момичето отговори на петото позвъняване, малко задъхано, сякаш току-що беше влязло в стаята.

— Госпожица Гейдър?

— Да. Кой е на телефона?

— Не е необходимо да знаете. Аз ви познавам и това е достатъчно.

— Кой сте вие? — попита тя отново.

— Знам всичко за убийството на майка ви.

Пейсти се изхили, наслаждавайки се на внезапната тишина. Беше успял да прикове вниманието ѝ.

— Слушам ви.

— Не мога да говоря сега.

— Защо не?

— Защото не мога, затова.

Рисковано беше да продължи разговора по телефона. Някой във фермата можеше да вдигне слушалката на деривата и да подслуша разговора им, а това не би било добре за него.

— Ще ви се обадя отново.

— Но...

— Ще ви се обадя пак.

Той закачи слушалката, наслаждавайки се на нейното безпокойство. Спомни си начина, по който някога майка ѝ се движеше — сякаш светът е неин. Много пъти през лятото беше отправял похотливи погледи към нея, докато тя лудуваше в плувния басейн заедно с Джуниър и Рийд. Те я докосваха с ръце и се боричкаха. Селина беше прекалено хубава, за да хвърли дори едно око към

Пейсти. Той нямаше нищо против, че я убиха. И да би могъл, нямаше да се намеси и да попречи.

Помнеше добре онази нощ и всичко, което се случи, сякаш беше вчера. Това беше тайна, която Пейсти пазеше досега, но беше време да я разкрие. Гореше от желание да каже на това момиче всичко, което знаеше.

ГЛАВА XI

— Чакате ме, за да ми дадете квитанция за паркиране ли? — попита Алекс, когато слезе от колата си и я заключи.

Неочакваното телефонно обаждане предната вечер я бе обезпокоило. Може би човекът, който ѝ се обади, е свидетелят, за когото се молеше от няколко дни насам? Можеше да бъде и обаждане на някой маниак, както нередко се случваше.

Ако действително беше свидетел на убийството, за нея би било истинско разочарование да научи, че Рийд Ламбърт е убиецът на Селина. Изглеждаше изключително привлекателен, облеган на паркингометъра. Всъщност, тъй като уредът беше силно наклонен надясно, изглеждаше така, че сякаш той се беше облегал на Рийд.

— Промених решението си, тъй като имате много сексапилен задник, а аз съм добро момче...

Подаде ѝ карнетка, на която беше залепен етикет с надпис:
„ГРАД ПЪРСЕЛ. СЛУЖЕБНА КОЛА.“

— Носете това с вас, когато се движите из града. Ще ви спести малко пари.

Той се обърна и тръгна по тротоара към съда. Алекс го настигна.

— Благодаря.

— Няма защо.

Изкачиха стълбите заедно и влязоха в сградата.

— Елате в офиса ми. Искам да ви покажа нещо.

Тя го последва, любопитна да узнае какво е то. Предишната вечер не се бяха разделили като приятели, и въпреки това тази сутрин той се опитваше да бъде любезен. Решавайки, че такава роля не му подхожда, Алекс стана подозрителна относно подбудите му.

Когато стигнаха най-долния етаж, всички в стаята на дежурните спряха работа и се втренчиха в тях, застанали неподвижно като за снимка.

Рийд огледа стаята набързо и всички отново се заловиха за работа. Не беше казал нито дума, но очевидно имаше власт над своите

служители. Или се страхуваха от него, или го уважаваха. Алекс се усъмни в първото.

Той мина пред нея, отвори една врата от лявата страна на коридора и се отмести настрани, за да може тя да влезе първа. Алекс пристъпи в малък мрачен кабинет без прозорци. Беше студено като в хладилна камера. Имаше едно бюро, толкова нацърбено и лекъосано, че изглеждаше като направено от отпадъци. Горният плот беше изцапан с мастило и целият в петна. Отгоре се мъдреха пепелник, препълнен с фасове, и един стар телефон. Зад бюрото имаше въртящ се стол, който не вдъхваше доверие.

— Ако искате, може те да го използвате — каза Рийд. — Предполагам, че сте привикнала с по-уютни офиси, но...

— Всъщност не, кабинетът ми в Остин с почти като този. На кого трябва да благодаря?

— На град Пърсел.

— Но това е по нечия идея. Ваша ли е, Рийд?

— Какво от това, ако е моя?

— Тогава — каза тя, без да обръща внимание на грубостта му, — благодаря ви.

— Моля, няма защо.

Опитвайки се да смекчи враждебността между тях, тя се усмихна и каза, за да го подразни:

— Сега, когато сме в една сграда, ще мога да ви държа под око.

Той вече затваряше вратата след себе си, но преди това отговори:

— Точно обратното. Аз ще мога да ви държа под око.

Алекс захвърли химикалката на бюрото и силно разтри раменете си. Електрическият радиатор, който купи от магазина за железарски стоки, работеше на пълна мощност, но и това не помагаше много. Малкият офис беше студен и изглежда беше единственото усойно и влажно място в този иначе сух климат.

Беше си купила и някои канцеларски материали: хартия, моливи, химикалки и кламери. Помещението не можеше да се нарече уютно, но поне беше функционално. И при това разположено недалеч от стаята ѝ в мотел „Уестърнър“.

След като провери дали радиаторът наистина работи с пълна мощност, отново се наведе над бележника си. Целият ѝ следобед

премина в събиране на факти и подреждането им според лицата, за които се отнасяха.

Започвайки с кратка биографична справка за Енгъс, тя прочете останалите бележки. За съжаление, те вече не ѝ изглеждаха толкова конкретни, нито пък основани на факти, за разлика от предишните пъти, когато ги беше чела.

Разполагаше само със собствените си предположения и с никакви факти. Досега тази командировка беше само прахосване на парите на данъкоплатците, а вече изтече една седмица от фаталния срок, който ѝ определи Грег.

Реши да остави настрана за известно време въпроса за вероятността. Трябваше да установи подбудите. Това, което научи до този момент, беше, че и тримата мъже са обожавали Селина, а това едва ли би могло да бъде мотив за убийство.

Не разполагаше с нищо конкретно — нямаше доказателства, нямаше дори един заподозрян. Беше сигурна, че Бъди Хикс не е убил майка ѝ, но не се беше добрала до нищо, което да ѝ подсказва кой го е направил.

След като разговаря насаме с Енгъс, Джуниър и Рийд, Алекс се убеди, че да ги накара да признаят вината си би било истинско чудо. Разкаянието не им беше присъщо, нито пък някой от тях би свидетелствал против другия. Лоялността беше налице, и въпреки това ѝ стана ясно, че тяхното приятелство не е такова, каквото е било някога, а това само по себе си беше улика. Смъртта на Селина или беше разединила техния съюз, или ги държеше здраво обвързани един с друг.

Тя все още се надяваше, че човекът, който се обади по телефона онази вечер, наистина е бил свидетел на убийството. Дни наред чака друго обаждане, но уви. Това може би показваше, че е било шега.

Очевидно единствените хора близо до конюшната онази вечер са били Гууни Бъд, убиецът и Селина. Гууни Бъд с мъртъв, убиецът не иска да говори, а Селина...

Изведнъж ѝ хрумна нещо. Майка ѝ не можеше да говори в буквалния смисъл на думата, но може би щеше да научи нещо съществено от нея, ако...

Идеята накара Алекс да почувства гадене в стомаха. Подпря челото си с длани и затвори очи. Ще има ли кураж да го направи?

Започна да търси алтернативи, но не стигна доникъде. Необходимо ѝ беше доказателство и можеше да се сети само за едно място, където да го потърси.

Преди да промени решението си, тя изключи радиатора и напусна офиса. Избягвайки несигурния асансьор, тръгна нагоре по стъпалата, като се надяваше, че ще успее да се види със съдията Уолис, преди той да си тръгне.

Погледна часовника си. Беше почти пет часа. Не искаше да отлага това до утре. Беше решила и искаше да действа бързо, преди да се е отказала.

Коридорите на втория стаж бяха безлюдни. Съдиите бяха приключили работа. Съдебните процеси бяха преустановени до следващия ден. Стъпките ѝ отекнаха в тишината, когато се отправи към кабинета на съдията, в съседство с една празна зала. Секретарката му беше все още в приемната и не остана очарована, когато я видя.

— Трябва незабавно да говоря със съдия Уолис — каза Алекс на един дъх. В гласа ѝ имаше нотки на отчаяние.

— Той приключи за днес и се приготвя да си върви вкъщи — каза секретарката. — Мога да ви назнача сре...

— Много е важно, иначе нямаше да го безпокоя по това време.

Алекс не се уплаши от укоризнения поглед на госпожа Линекоум, нито от въздишката, която издаде, когато стана от бюрото си и отиде до вратата, свързваща приемната с кабинета на съдията. Тя почука сдържано, след това влезе вътре и затвори вратата след себе си. Алекс се разхождаше нетърпеливо из стаята, докато я чакаше.

— Той се съгласи да ви приеме, но за малко.

— Благодаря — Алекс се втурна покрай нея и влезе в кабинета.

— Е, какво има този път, госпожице Гейдър? — извика съдията Уолис в момента, в който тя прекрачи прага на стаята. Той обличаше палтото си. — Изглежда имате лошият навик да се появявате без предварително уговорена среща. Както виждате, аз си тръгвам. Дъщеря ми Стейси не обича да закъснявам за вечеря и би било неучтиво от моя страна да я карам да ме чака.

— Извинете ме и двамата. Както вече казах на секретарката ви, трябва да говоря спешно с вас.

— Е? — попита той нетърпеливо.

— Може ли да седнем?

— Предпочитам да говоря прав. Какво искате?

— Искам да издадете съдебна заповед за ексхумация на тялото на майка ми.

Съдията седна или по-скоро се строполи на един стол близо до него. Зяпна Алекс е неприкрито учудване.

— Извинете, не ви разбрах — каза той, дишайки трудно.

— Убедена съм, че чухте много добре, съдия Уолис, въпреки че, ако трябва, ще повторя молбата си.

Той махна с ръка.

— Не. За Бога, не. Един път беше достатъчно — той постави ръце на коленете си и продължи да я гледа втренчено, като че беше луда. — Защо искате да направите такова отвратително нещо?

— Аз не го искам. Дори не бих ви молила за съдебна заповед, ако не считах ексхумацията за абсолютно необходима.

Възвръщайки отчасти своята самоувереност, съдията неохотно ѝ посочи един стол.

— Вие също можете да седнете. Обяснете ми причините.

— Било е извършено престъпление, а не мога да намеря никакви улики, които да докажат нечия вина.

— Предупредих ви, че няма да намерите такива! — възкликна той. — Не ме послушахте. Дойдохте тук и започнахте да обвинявате без основание, понеже сте си наумила да отмъстите на някого.

— Това не е вярно — отрече тя спокойно.

— Аз го разбирам по този начин. Какво ще каже Нат Честейн за това?

— Областният прокурор отсъства. Изглежда си е взел няколко дни отпуск и с отишъл на лов.

— Според мен идеята му не е лоша — каза съдията.

— Ще ми разрешите ли да потърся доказателства?

— Няма никакви доказателства — подчерта той.

— Останките на майка ми могат да помогнат да намеря нещо.

— Направиха ѝ аутопсия, след като беше убита. Това е било преди двадесет и пет години, за Бога!

— Въпреки голямото ми уважение към съдебния лекар от онова време, мисля, че той не е търсил улики, защото причината за смъртта е била очевидна. Познавам един много добър специалист по съдебна

медицина в Далас. Често го използваме в кантората в Остин. Ако има нещо за откриване, той ще го открие.

— Гарантирам ви, че нищо няма да открие.

— Все пак си струва да се опита, нали?

— Ще помисля върху молбата ви, но първо трябва да се посъветвам с някои хора.

Алекс разбра, че той увърта.

— Ще се радвам, ако получа отговор до довечера.

— Съжалявам, госпожице Гейдър. Най-доброто, което мога да направя, е да помисля за това през нощта и да ви дам отговор утре сутрин. Мисля, че дотогава ще промените решението си и ще оттеглите молбата си.

— Няма.

Съдията се изправи.

— Аз съм ужасно изморен, гладен и развълнуван от неловкото положение, в което ме поставихте — каза той и поклати пръст. — Не обичам бъркотиите.

— Нито пък аз. Искаше ми се да не се налага да го правя.

— Не се налага.

— Убедена съм, че е необходимо — противопостави се тя упорито.

— По-късно ще съжалявате, че сте ме молила за това. Отнехте ми доста време. Трябва да тръгвам, защото Стейси ще се тревожи. Лека нощ.

Той излезе от стаята. Няколко секунди по-късно госпожа Линекоум се появи на вратата. Беше възмутена.

— Имоджийн ми каза, че ще създавате неприятности на всички наоколо. Била е права.

Алекс мина наперено покрай нея и се върна в своя офис, за да си вземе нещата. Пътуването до мотел „Уестърнър“ ѝ отне повече време от обикновеното, защото беше попаднала в часовете пик в Пърсел. На всичко отгоре шосето започна да се заледява.

Тъй като знаеше, че няма да ѝ се излиза отново, тя си купи порция пиле за вечеря на път към мотела: сложи храната на кръглата маса в стаята си, близо до прозореца, но когато започна да яде, усетя, че е студена и съвсем безвкусна. Зарече се отсега нататък да си купува само плодове и сандвичи. Също и букет свежи цветя, за да украси

неприветливата стая. Обмисляше как да свали злоещата рисунка от стената. На нея бикоборец с червено наметало пронизваше с шпага гърлото на повален бик. Очите на бика я ужасяваха всеки път, когато ги погледнеше.

Нямаше желание да преглежда отново бележките си и включи телевизора. Даваха някаква комедия. Когато свърши, се почувства по-добре и реши да вземе един душ.

Току-що беше увила мократа си коса с кърпа, когато някой почука на вратата. Облече белия халат, завърза колана през кръста си и надникна през шпионката.

После хвана веригата на вратата и попита:

— Кой е?

— Отворете — беше шериф Ламбърт.

— Защо?

— Трябва да говоря с вас.

— За какво?

— Ще ви кажа, когато вляза вътре.

Алекс не помръдна.

— Ще отворите ли вратата най-после?

— Мога да говоря с вас и оттук.

— Отворете тая скапана врата! — изкрещя стой. — Измръзнах навън.

Алекс свали веригата, отвори и отстъпи встрани. Рийд тропна с крака и изтръска ледените висулки, които висяха от кожената му яка.

Изглежда я от глава до пети.

— Очаквате ли някого?

Алекс сложи ръце на кръста, като с това искаше да прикрие раздражението си.

— Ако това е служебно посещение...

— Не е.

Той пхна пръст между зъбите си и издърпа едната ръкавица, после и другата. Потупа каубойската си шапка по крака, за да изтръска суграшицата от нея, и прокара ръка през косата си. Сложи ръкавиците в шапката си и я остави на масата. След това придърпа един стол и седна. Хвърли поглед към остатъците от вечерята, отхапа залък от недокоснатото пиле и дъвчейки попита:

— Не ви ли харесват нашите пилета?

Беше се настанил на стола така, сякаш имаше намерение да прекара нощта там. Алекс остана права. Чувстваше се неловко с халата, въпреки че той я закриваше от брадичката до глезените. Не беше много самоуверена с кърпата от мотела, увита около главата ѝ. Опита да се държи безразлично.

— Не, билетът не ми хареса, но не исках да излизам навън за вечеря.

— Умно решение за нощ като тази. Пътищата са опасни.

— Можете да ми кажете това по телефона.

Пренебрегвайки забележката, той се наведе настрани и погледна зад нея към телевизора, където се появиха двама души — мъж и жена. Бяха голи. Камерата показва отблизо как мъжът доближи устните си към гърдите на жената.

— Сега разбирам защо се ядосахте, че ви прекъснах. Алекс спря телевизора.

— Не гледах филма.

Когато се обърна, той я гледаше усмихнато.

— Винаги ли отваряте вратата, когато някой почука?

— Не ви отворих, докато не ме наругахте.

— Това ли е всичко, което трябва да направи един мъж — да започне да говори цинично?

— Вие сте най-висшият служител на закона в тази област. Ако не мога да се доверя на вас, тогава какво остава за другите?

Всъщност си мислеше, че би могла да вярва повече на някой амбулантен търговец, отколкото на Рийд Ламбърт.

— И наистина ли беше необходимо да вземате оръжие с вас?

Той проследи погледа ѝ към кобура, който висеше на колана му. Изпъна краката си напред и ги кръстоса.

— Никога не се знае дали няма да потрябва.

— Винаги ли е зареден?

Той се поколеба за миг, вдигна очи към гърдите ѝ и каза:

— Винаги.

— Защо дойдохте тук тази вечер? Какво е това, което не може да почака до утре?

— Нещо, което не търпи отлагане.

— Неотложна работа? — повтори тя дрезгаво.

Той стана бавно от стола и се приближи до нея. Плъзна ръка по халата и я хвана зад тила.

— Да, неотложна работа — прошепна Рийд. — Да ви удуша.

Алекс отстъпи назад уплашена и отблъсна ръката му. Той я пусна доброволно.

— Съдията Уолис ми се обади тази вечер и ми каза за съдебната заповед, която сте го помолила да издаде.

Сърцето ѝ, което туптеше доста силно, се поуспокои, но тя измърмори:

— Има ли нещо лично в този град?

— Не много.

— Изглежда не бих могла да кихна, без да се намери някой, който да ми услуги с кърпичката си.

— Вие сте център на внимание. Какво очаквате от ексхумацията на трупа?

— Смятате, че е каприз, така ли?

— А не е ли?

— Мислите ли, че бих разравяла гроба на майка си, ако не смятах това за важно при разследване на убийството ѝ? — попита тя разпалено. — Боже мой, мислите ли, че ми е било лесно дори само да си го помисля? И защо съдията е сметнал за необходимо да се консултира точно с вас, а не с някой друг?

— Защо не с мен? Защото съм заподозрян ли?

— Да! — изкрещя тя. — Обсъждането на случая с вас е крайно не етично.

— Аз съм шериф, забравихте ли това?

— Никога няма да го забравя. Но нищо не извинява съдията Уолис за това, че действа зад гърба ми. Защо се ядоса толкова, че искам ексхумация на трупа? Да не би да се страхува, че съдебния лекар ще открие нещо, което той се е опитал да скрие?

— Молбата ви му е създавала проблем.

— Обзалагам се, че е така. Кого се опитва да защити, като държи ковчега запечатан?

— Вас.

— Мен?

— Трупът на Селина не може да се ексхумира. Той беше кремиран.

ГЛАВА XII

Рийд не можа да си обясни защо избра да отиде в най-западналата кръчма на магистралата, за да пийне нещо, когато имаше бутилка хубаво уиски вкъщи. Може би защото настроението му съвпаднаше с мрачната, съмнителна обстановка с евтиното кабаре. Чувстваше се като отрепка.

Даде знак на бармана да му налее още едно. Бар „Последен шанс“ беше място, където доливаха чашите на клиентите, вместо да им носят чисти при следващата поръчка.

— Благодаря — каза Рийд, докато наблюдаваше как чашата му се пълни.

— Проверка ли правите или какво? — попита барманът.

Рийд отмести очи, погледна го и каза:

— Просто си пийвам. Има ли нещо лошо в това?

Глупавата усмивка от лицето отсреща изчезна.

— Разбира се, че не, шерифе.

Барманът се оттегли в другия край на заведението и продължи разговора си с двама постоянни клиенти.

Рийд забеляза, че в едно от сепаретата седяха само жени. Около масата за залагания стояха трима мъже, в които разпозна телохранителите на заведението. Засега те бяха спокойни.

Пейсти Хикъм и Рууби Фейе Търнър се бяха прегърнали в съседното сепаре. Рийд чу тази сутрин в кафенето „В & В“, че Енгъс го е уволнил. Пейсти беше направил глупава грешка, но въпреки това наказанието му изглеждаше прекалено сурово. Явно Пейсти се утешаваше с последната си любовница. Рийд им беше махнал с шапка за поздрав, когато влезе. Те дадоха вид, че не искат да бъдат обезпокоявани, а това съвпаднаше и с неговото желание.

Тази вечер беше спокойно в бар „Последен шанс“ и това беше добре за шерифа.

Първото си питие изгълта почти на екс, без дори да усети вкуса му. Тази чаша пиеше на глътки, защото искаше да продължи по-дълго.

Не му се прибираше рано вкъщи, нито пък му харесваше да прекарва времето си в това кабарет, но нямаше друг избор.

От уискито започна да му пари в стомаха. Забеляза, че на бара има лампички, които блестяха и го правеха да изглежда по-приятен и по-светъл. Мизерният вид на кабарето не се забелязваше, когато човек пийне няколко уискита и главата му се замае.

Тъй като усети, че го хваща, реши това да бъде последното за тази вечер. Рийд никога не пиеше толкова, че да се напие. Никога. Винаги си спомняше за баща си, който, след като се напиеше, повръщаше навсякъде и след това Рийд трябваше да чисти, а това не му се струваше забавно.

Когато беше малък си мислеше, че щом порасне, може да стане престъпник, монах, астронавт, пазач в зоологическата градина или ловец на дивеч, но беше сигурен в едно — че никога няма да стане пияница. Вече имаше един в семейството и това беше достатъчно.

— Здравсти, Рийд.

Приглушен женски глас прекъсна размишленията му над чашата, чисто съдържание имаше кехлибарен цвят. Вдигна глава и видя една закръглена жена.

Тя носеше черна фланелка с къс ръкав, доста впита по нея, с надпис „BORN BAD^[1]“, чийто червени букви блестяха на светлината. Дънките ѝ бяха толкова тесни, че трудно успя да седне на един от високите столове на бара. Все пак се настани с полюшване, а гърдите ѝ докоснаха рамото на Рийд. Казваше се Глория. Спомни си името ѝ точно навреме, за да не изглежда неучтив.

— Здравей, Глория.

— Ще почерпиш ли една бира?

— Разбира се — отговори той, обърна се и извика бармана. Погледна многозначително през рамо към групата нейни приятелки, които бе напуснала, за да дойде при него.

— Остави ги — каза тя, явно решила да пофлиртува с него. Потупа го по ръката, отпусната нехайно върху бара. — След десет часа можеш да имаш, която пожелаеш.

— Дами за през нощта ли?

— Хм — докосна с върха на езика си чашата с бира и отпи от нея. — Бяхме се запътили към Абилен, за да гледаме новия филм с

Ричард Гиър, но времето е толкова лошо, че решихме да останем тук. Какво ще правиш тази вечер?

— Дежурен ли си?

— В момента съм свободен — отговори той неохотно и отпи от чашата си.

Човек не можеше да се отърве лесно от Глория. Тя се приближи до него и го прегърна през рамото.

— Горкият Рийд. Трябва да си ужасно самотен, за да обикаляш постоянно града.

— Когато обикалям наоколо, аз работя.

— Знам, но все пак... — той усети дъха ѝ зад ухото си. Миришеше на бира.

— Не се учудвам, че си толкова намръщен — острият ѝ нокът докосна дълбоката бръчка между веждите му. Той отметна глава назад при допира и тя отдръпна ръка, леко стресната.

— Извинявай — измърмори той, — настроението ми е лошо като времето навън. Имах тежък ден и съм ужасно уморен.

Това по-скоро я окуражи, вместо да я откаже.

— Мога да те разсея, Рийд — каза Глория плахо. — Поне бих искала да опитам.

Отново се приближи до него и го обгърна с гърдите си.

— Обичам те още от седми клас. Не казвай, че не си забелязал — продължи тя нацупено.

— Не, не знаех.

— Така беше, но ти тогава беше зает. Как се казваше момичето, което онзи побърканият уби в конюшната преди години?

— Селина.

— О, да. Ти наистина беше хлътнал по нея, нали? Докато аз бях в гимназията, ти учеше в Тексас. След това се омъжих и народих деца. — Не забелязваше, че Рийд не се интересува от нейното бърборене. — Разбира се, съпругът ми отдавна си отиде, а децата са достатъчно големи, за да се грижат за себе си сами. Признавам, че никога не съм имали възможност да ти дам да разбереш, че те харесвам, нали?

— Права си.

Тя се наведе напред и стойката ѝ на стола стана доста несигурна.

— Може би е време да ми дадеш такава възможност, Рийд.

Той хвърли поглед към гърдите ѝ, които се опираха подканващо в ръката му. В резултат на това зърната ѝ се бяха втвърдили и ясно изпъкваха под фланелката. Нейната вулгарност в никакъв случай не беше така съблазнителна, както невинните голи пръсти на краката на Алекс, подаващи се изпод белия халат. Макар да знаеше, че Глория няма нищо под черната фланелка, това не го възбуди. Чудеше се как ли изглежда Алекс под халата.

Не беше възбуден и не можеше да си обясни причината.

Глория беше доста хубава. Черната коса, падаща на кичури около лицето ѝ, подчертаваше тъмните ѝ очи, които блестяха в очакване на нещо обещано. Устните ѝ бяха разтворени и влажни, но той не беше сигурен, че може да я целуне, без да му се изплъзнат. Те бяха покрити с яркочервено червило. Неволно ги сравни с устните на Алекс — без червило, но въпреки това розови, влажни и съблазнителни.

— Трябва да тръгвам — каза изведнъж. Изправи се и започна да рови из джобовете на дънките си за пари, за да си плати сметката и нейната бира.

— Но аз мислех...

— По-добре се върни при приятелките си, или ще изпуснеш партито.

Група младежи се присъедини към момичетата, които явно търсеха плячка, с която да прекарат по-добре времето си. Сливането на двете компании беше неизбежно. Забавянето само подсилваше очакванията. Разменяха се сексуални намеци, също като стоки в пазарен ден.

— Радвам се, че се видяхме, Глория.

Рийд смъкна шапката си над веждите и излезе, но преди това долови болезнения израз на лицето ѝ. Лицето на Алекс имаше същото изражение, когато ѝ каза, че тялото на майка ѝ е било кремирано.

* * *

Няколко секунди след като изрече думите, тя се преви до стената и притвори реверите на халата си, сякаш искаше да се предпази от нещо лошо.

— Кремирана?

— Точно така.

Той видя как лицето ѝ пребледня и очите ѝ се изцъклиха.

— Не знаех това. Баба никога не ми е казвала. Никога не съм помисляла, че... — гласът ѝ заглъхна.

Рийд остана безмълвен и неподвижен. Разбра, че ѝ е необходимо време, за да осъзнае този факт.

Наруга наум Джо Уолис за това, че му беше поставил такава неприятна задача. Проклетият страхливец му се обади и го попита какво да ѝ каже. Когато Рийд отвърна, че трябва да ѝ кажат истината, съдията му предложи той да направи това, и охотно прехвърли отговорността си върху него.

Сковаността на Алекс не трая дълго. Тя дойде на себе си внезапно, сякаш беше разтърсена от мигновена мисъл.

— Съдията Уолис знаеше ли това?

Рийд се престори, че се мъчи да си припомни, и вдигна рамене с безразличие.

— Вижте, всичко, което знам, е, че съдията ми телефонира и ме осведоми, че това, което искате да направите, е невъзможно, дори и ако издаде съдебна заповед, което той би направил неохотно.

— Ако е знаел, че тялото на майка ми е било кремирано, защо тогава не ми го каза днес следобед?

— Предполагам, че не е искал да присъства на подобна сцена.

— Да — промърмори тя, — той не харесва бъркотиите. Точно така каза. — Погледна го безизразно. — Изпрати вас, за да свършите тази неприятна работа. Бъркотиите не ви безпокоят.

Рийд не каза нищо, само сложи ръкавиците и шапката си. Преди да излезе, я попита:

— Ще се оправите ли? Струвате ми се разстроена и шокирана.

— Нищо ми няма.

— Не изглеждате добре.

Сините ѝ очи бяха пълни със сълзи и устните ѝ трепереха леко. Тя сложи ръце на кръста, сякаш искаше да се стегне. Рийд пожела да я прегърне и притисне близо до себе си, да докосне влажната ѝ коса, мократа кърпа, босите пръсти на краката, изобщо цялата.

Пристъпи напред и преди да осъзнае какво прави, енергично свали ръцете ѝ от кръста. Тя се съпротивляваше, сякаш искаше да прикрие кървяща рана.

Рийд склучи ръцете си около нея и я придърпа към себе си. Тя беше свежа, топла и благоуханна, трогателно нежна в своята мъка. Сякаш клюмна върху гърдите му. Ръцете ѝ висяха отпуснати край тялото.

— Боже мой, помогни ми да преодолея това — прошепна Алекс и той усети как гърдите ѝ потрепераха. Сгуши се в него така, че лицето ѝ докосна гърдите му и сълзите ѝ намокриха дрехите му.

Рийд опря главата си в нейната. Кърпата се разви и падна на пода. Косата ѝ беше влажна и ухаеше приятно, леко докосваше лицето му.

Каза си, че не трябва да я целува, но устните му сами докоснаха косата ѝ, а след това слепоочията, и се спряха там.

В този момент бе обхванат от необузdana страст, която беше толкова силна, че се чудеше как се беше овладял.

Тръгна си, чувствайки се като отрепка за това, че трябваше да ѝ каже подобно нещо и след това да се измъкне като страхливец. И дума не можеше да става да остане при нея. Силното му желание да я държи в обятията си не беше породено от бащински чувства и дори не се опитваше да мисли, че е така. Той искаше удовлетворение. Искаше да обсипе това красиво, сгърчено от болката лице с горещи, пламенни целувки.

Докато пътуваше по магистралата със служебната кола в посока, противоположна на тази, в която живееше, Рийд ругаеше полугласно арматурното табло. Суграшицата замръзваше по предното стъкло, преди чистачките да могат да я изчистят. Караше бързо, твърде бързо, като се имаше предвид времето навън — пътят беше заледен като пързалка, — но той продължаваше да шофира.

Беше прекалено стар за това. Какво по дяволите правеше — задоволяваше сексуалните си фантазии? Не го беше правил съзнателно, откакто той и Джуниър като юноши тичаха подир момичетата. Не си спомняше напоследък фантазията му да е била толкова жива.

Забравяйки напълно коя е Алекс, той си представи как ръцете му разтварят белия ѝ халат и намират под него нежната, мека, гладка кожа, твърдите розови зърна на гърдите ѝ. Бедрата ѝ вероятно са гладки.

Ругаейки, той присви за миг очи. Тя не беше просто някаква жена, осемнадесет години по-млада от него. Тя е дъщеря на Селина, а

той — достатъчно стар, за да бъде неин баща, за Бога! Не беше, но би могъл. Много добре знаеше, че би могъл. Осъзнавайки това, Рийд се почувства неловко, но това не потисна възбудата му.

Спря колата на безлюдния паркинг, угаси двигателя и изкачи стъпалата до входната врата. Опита се да я отвори и когато разбра, че е заключена, започна да удря с юмруци по нея.

Най-накрая една жена с много тесни рамене отвори вратата. Облечена бе в дълъг бял атлазен халат, който би изглеждал като булчинска рокля, ако не беше цигарата, увиснала в единия ъгъл на устата ѝ. В ръцете си държеше котка с оранжево-кафява козина. Галеше я с лениво движение на ръката. Жената и котката го гледаха втренчено.

— Какво правиш тук, по дяволите? — попита тя.

— Защо повечето от мъжете идват тук, Нора Гейл? — отвърна грубо.

Мина покрай нея и влезе вътре. Ако някой друг беше направил това, тя щеше да го застреля между веждите с пистолета, който държеше скрит в колана с жартиери и който винаги носеше.

— Явно не си забелязал, но бизнесът не вървеше тази вечер и затворихме рано.

— Откога това е от значение за теб и мен?

— Откакто започна да се възползваш от това. Както сега.

— Тази вечер няма да се целуваме — каза той, вече на последното стъпало пред прага на нейната стая. — Не искам да говорим, нито да бъда забавляван. Просто искам да те чукам, съгласна ли си?

Жената подпря ръка на хълбока си и се провикна саркастично след него:

— Може ли първо да изведа котката навън?

Алекс беше още будна, когато телефонът звънна. Въпреки това се стресна. Без да светва нощната лампа, напипа телефонната слушалка в тъмното и я доближи до ухото си.

— Ало — каза с дрезгав глас, понеже беше плакала до късно. — Ало.

— Здравейте, госпожице Гейдър.

Сърцето ѝ започна да тупти силно от вълнение, но каза сърдито:

— Пак ли сте вие? Надявам се, че сте готов да говорите, щом като ме будите по това време.

Беше научила от Грег, че неподатливите свидетели решават да говорят по-бързо, когато им се покаже, че онова, което имат да кажат, не е толкова важно.

— Не ми се сърдете, млада госпожице. Аз знам нещо, което ви интересува. Лошо нещо.

— Какво например?

— Кой уби майка ви.

Алекс се опита да нормализира дишането си.

— Мисля, че блъфирате.

— Не.

— Тогава ми кажете. Кой с той?

— За глупак ли ме смятате? Мислите ли, че Рийд не подслушва телефона ви?

— Гледал сте прекалено много филми — каза му тя, но въпреки това гласът му остана подозрителен.

— Знаете ли къде се намира бар „Последен шанс“?

— Ще го намеря.

— Елате утре вечер там в шест.

— Как ще ви позная?

— Аз ви познавам.

Преди да успее да каже още нещо, той затвори.

Алекс седна на ръба на леглото за момент и се загледа в тъмнината. Спомни си предупреждението на Рийд да бъде предпазлива. Извика във въображението си всички възможни неща, които можеха да се случат на една жена, когато е сама. Лежеше по гръб, дланите ѝ се бяха изпотили и не можеше да заспи.

---

[1] Лош по рождение (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА XIII

— Никога няма да се досетите какво е намислила този път.

Шерифът на Пърсел повдигна чашата с горещо кафе към устните си и отпи от нея. Изгори си езика, но не обърна внимание на това. Имаше нужда от кофеин.

— За кого говорите? — попита заместника си, изправен до вратата на кабинета с тъпа усмивка, която го нервираше. Поначало не обичаше недомлъвките, а тази сутрин съвсем не беше в настроение.

Свали крака си от ъгъла на бюрото и го погледна безразлично.

— Госпожица Гейдър ли имате предвид?

Заместникът му беше малко глуповат, но знаеше, че не трябва да прекалява с търпението на шерифа, и затова отговори:

— Да, шефе.

— Е, и? — попита Рийд заплашително.

— Шефът на погребалното бюро, господин Дейвис, се обади току-що. Тя е при него и преглежда папките му.

— Какво?

— Да, шефе. Той така каза. Повикали са го, защото...

— Обадете се и му кажете, че отивам там веднага — в следващия момент Рийд вече обличаше якето си.

Ако заместникът му не се беше отдръпнал бързо настрани, щеше да го събори на пода, когато се втурна към вратата.

Поради суровото време много от училищата и предприятията бяха затворени. Можеха да се справят със снега, но ледът, дебел няколко сантиметра, беше друг въпрос. За съжаление офиса на шерифа никога не се затваряше.

Господин Дейвис го посрещна на вратата. Беше силно разстроен.

— Работа в това бюро от тридесет години и никога досега не ми се е случвало подобно нещо. Изчезвали са ковчези. Ограбвали са ме. Дори веднъж...

— Къде е тя? — прекъсна го нетърпеливо Рийд.

Мъжът посочи с ръка. Шерифът тръгна към затворената врата и рязко натисна дръжката.

— Какво, по дяволите, мислите, че правите?

— Добро утро, шериф Ламбърт.

— Отговорете на въпроса ми! — Рийд затръшна вратата след себе си. Започна да се разхожда из стаята. — Навън има един човек, който изпадна в истерия заради вас, госпожице. Все пак, как стигнахте дотук в това време?

— С колата си.

— Не е възможно да се шофира в такова време!

— Възможно е.

— Защо е всичко това? — попита той и ядосано махна с ръка към папките, струпани на бюрото.

— Това са книгата на господин Дейвис за годината, през която е била погребана майка ми. Той ми разреши да ги прегледам.

— Вие сте го принудила!

— Не съм правила подобно нещо.

— Тогава сте го заставила, заплашвайки го със служебното си положение! Поиска ли да види разрешителното ви за обиск?

— Не.

— Имате ли такова?

— Не, но мога да получа.

— Не можете без причина.

— Необходимо ми е убедително доказателство, че тялото на Селина не е заровено в онзи гроб.

— Тогава защо не направите нещо по-разумно? Вземете една лопата и започнете да копаете!

Грубостта му я накара да замълчи. Необходимо ѝ беше време, за да се овладее и да не избухне. Накрая каза:

— Тази сутрин сте в лошо настроение. Зле ли спяхте?

— Да. Спах с една жена, но не ми беше хубаво.

Тя сведе очи към масата.

— Извинете, че попитах. Съжалявам.

— За какво? За това, че съм спал с жена ли?

— Съжалявам, че не е било хубаво.

Размениха си бързи погледи. Лицето му изглеждаше сурово и недодялано, но въпреки това едно от най-привлекателните, които

някога беше виждала.

Всеки път, когато бяха заедно, тя неволно усещаше магнетизма на тялото му. Знаеше, че това привличане е пагубно за нея от лична и компрометиращо — от професионална гледна точка. Той беше принадлежал първо на майка ѝ.

Въпреки това доста често ѝ се искаше да го докосне или той да я докосне. Снощи ѝ се искаше да я задържи по-дълго в обятията си, докато плачеше. Слава Богу, че излезе по-разумен от нея и си замина.

„При коя ли е ходил?“ — питаше се Алекс. Къде и кога е спал с жена и не му е харесало? Преди или след като беше идвал при нея в стаята ѝ в мотела, се беше случило това? Защо не му е било хубаво?

Изминаха няколко секунди, преди да наведе глава и да започне отново да преглежда папките.

Рийд не обичаше да бъде пренебрегван. Пресегна се през бюрото и повдигна брадичката ѝ.

— Казах ви, че Селина беше кремирана.

Тя се изправи.

— След като го обсъдихте със съдията Уолис. Това не ми харесва.

— Доставя ви удоволствие да фантазирате.

— Защо Джуниър не спомена, че майка ми е била кремирана, когато ме видя на гробищата? Мисля си, че тя с погребана там. Ето защо ровя из тези папки.

— Защо трябва да ви лъжа?

— За да не искам ексхумацията на тялото.

— Пак повтарям — защо? Какво значение има това за мен?

— Доживотен затвор — каза тя бавно, — ако заключението на съдебния лекар ви признае за неин убиец.

— Вие сте... — като не намери достатъчно вулгарна дума, той удари с юмрук по дланта си. — На това ли ви учат в Юридическия факултет — да се захващате като удавник за сламка, когато всичко друго пропадне?

— Точно така.

Той се подпря на бюрото и се приведе напред през него.

— Вие не сте следовател, а ловец на вещици.

Това я засегна, защото Алекс наистина се чувстваше като такава. Търсенето ѝ действително беше отчаяно. Седна отново и постави

ръцете си върху отворените папки.

Загледа се в зимния пейзаж навън. Оголените клони на чинарите край игрището бяха покрити с лед и издаваха слаб, свистящ шум, удряйки се в стъклата на прозорците. Небето и всичко под него беше мрачно и сиво. Светът беше едноцветен — без светлини и сенки. Някои неща обаче бяха черни и бели. Главното сред тях беше законът.

— Това можеше да е така, ако нямаше престъпление, Рийд — каза тя и отметна глава назад. — Но е било извършено престъпление. Някой е бил в онази конюшня и е убил майка ми.

— Със скалпел, така ли? — попита той подигравателно. — Можете ли да си представите, че Енгъс, Джуниър или аз владеем добре този хирургически инструмент? Защо не сме я убили с голи ръце? Защо просто не сме я удушили?

— Защото сте прекалено умни. Един от вас го е направил така, че да изглежда извършено от душевно неуравновесен човек.

Постави ръка на сърцето си и попита сериозно:

— Ако бяхте на мое място, не бихте ли искал да знаете кой е бил този някой и защо го е направил? Вие сте обичал Селина. Ако не сте я убил вие...

— Не съм я убил.

— Тогава не искате ли да знаете кой го е направил? Или се страхувате, че нейният убиец ще се окаже някой, когото обичате?

— Не, не искам да знам — отговори той категорично. — И докато не получите разрешение за обиск...

— Госпожице Гейдър? — прекъсна ги Дейвис, влизайки в стаята. — Това ли търсите? Намерих го в шкафа с папките в моята стая.

Подаде ѝ една папка и бързо офейка, като забеляза съкрушителния поглед на Рийд.

Алекс прочете името, напечатано отгоре. Погледна нетърпеливо Рийд и я отгърна. След като прегледа набързо първите няколко страници, потъна в стола си и каза тихо:

— Тук пише, че тялото ѝ е било кремирано.

Чувстваше сърцето си тежко като камък. Затвори папката и попита риторично:

— Защо баба ми никога не ми е споменавала за това?

— Вероятно не го е смятала за важно.

— Тя пазеше всичко — дрехите на Селина, нейните неща. Защо не е взела и праха ѝ?

Алекс се наведе напред, облакът се на масата и подпря глава на ръцете си. Стомахът ѝ се бушуваше. Очите ѝ се насълзиха и започнаха да парят.

— Боже мой, ужасно е, но аз трябва да разбера. Трябва!

Като въздъхна дълбоко, отново отвори папката и започна да разлиства документите в нея. Прочитайки един от тях, дъхът ѝ секна.

— Какво е това?

Повдигна листа и го подаде на Рийд.

— Това е разписка за всички разходи по погребението на майка ми, включително и кремирането.

— Е, и?

— Вижте подписа.

— Енгъс Минтън — прочете той замислено.

— Не знаехте ли.

Той поклати глава.

— Изглежда, Енгъс е платил за всичко и е искал да запази това в тайна. — Алекс потрепери и погледна изпитателно към Рийд. — Чудя се защо.

* * *

Когато се върна от града, Стейси Уолис влезе в стаята, която служеше за кабинет на баща ѝ извън съда. Той беше наведен над бюрото и преглеждаше съсредоточено някакъв том със закони.

— Господин съдия — скара му се тя нежно, — след като сте взел почивен ден, наистина трябва да почивате.

— Това не е официален почивен ден — измърмори той, като хвърли сърдит поглед към зимния пейзаж през прозореца. — Трябва да наваксам някои неща, като почета малко. Днес е подходящ ден, защото не мога да стигна до съда в това време.

— Ти работиш прекалено много и много се безпокоиш.

— Не ми казвай нищо ново.

Стейси усети, че той е доста разстроен.

— Какво има? — попита предпазливо.

— Тревожи ме онова момиче на Гейдър.

— Дъщерята на Селина ли? Все още ли те обсипва с въпроси?

— Идва в офиса вчера и искаше да издам съдебна заповед за ексхумация на тялото на майка ѝ.

— Боже мой! — възкликна Стейси, като не можеше да повярва на ушите си. Повдигна бледата си ръка към гърлото. — Тази жена е същински дявол.

— Дявол или не, но аз трябва да отхвърля молбата ѝ.

— Много добре от твоя страна.

Той поклати глава.

— Нямам друг избор. Тялото беше кремирано.

Стейси размишляваше върху думите му.

— Спомням си. Как прие тя тази новина?

— Не знам. Рийд трябваше да ѝ съобщи.

— Рийд?

— Снощи му се обадох и той се съгласи да ѝ го каже. Мисля, че не го е приела особено добре.

— Енгъс и Джуниър знаят ли?

— Сигурен съм, че вече знаят. Рийд им е казал.

— Вероятно — измърмори Стейси.

За известно време остана безмълвна, след това стана и попита:

— Да ти донеса ли нещо?

— След такава закуска, не. Благодаря все пак.

— Малко горещ чай?

— Сега не.

— А какао? Защо не ми позволиш...

— Стейси, казах ти не, благодаря — отговори той по-грубо, отколкото възнамеряваше.

— Извинявай, че те обезпокоих — каза тя потисната. — Ако имаш нужда от мен, ще бъда горе в стаята си.

Съдията кимна разсеяно с глава и продължи да чете тома със закони. Стейси безшумно затвори вратата на кабинета. Тръгна бавно по стъпалата към нейната спалня. Не се чувстваше добре. Коремът ѝ беше подут и я болеше. Току-що ѝ беше дошло месечното неразположение.

Изглеждаше абсурдно да изпитва болки в стомаха като младо момиче, тъй като приближаваше четирийсетте, по въпреки това се

радваше на тези месечни течения. Те бяха единственото нещо, което ѝ напомняше, че е жена. Нямаше деца, които да идват при нея и да я молят да им даде пари за закуска или да им помогне да си напишат домашното. Нямаше съпруг, който да я пита какво е сготвила за вечеря, дали е почистила и иска ли да се любят тази вечер.

Всеки ден се оплакваше, че целият този хаос липсва в живота ѝ. Както повечето хора, често се молеше на Бога и го питаше защо ѝ е отказал толкова приятни неща в живота. Копнееше да има съпруг, който да я докосва през нощта, да се сгушва в гърдите ѝ и да задоволява ненаситното ѝ тяло.

Подобно на монах, който се самобичува, Стейси отиде до бюрото си, отвори третото чекмедже отдолу нагоре и извади един албум със снимки в бяла кожена подвързия с релефни изображения върху нея.

Отвори го с благоговение. Милваше скъпите спомени един по един — пожълтяла изрезка от вестник с нейна снимка, малка и квадратна, и една роза.

Разгръщаше страниците и гледаше снимките, поставени между тях. Хората, които стояха пред олтара, не се бяха променили с годините.

След около един час мазохистични блянове, Стейси затвори албума и го постави на мястото му в свещеното чекмедже. Събу си обувките, за да не изцапа оправеното легло, и легна на него. Постави възглавницата върху гърдите си и я притисна към тях, сякаш беше любовник.

Топли, горчиви сълзи потекоха от очите ѝ. Зашепна едно мъжко име — настойчиво и многократно. Плъзна ръка към долната част на тялото си, за да облекчи болката от празнотата в утробата, която често бе усещала силата на неговото тяло, но никога любовта му.

ГЛАВА XIV

— Ей, вие двамата! Откъде се взехте, по дяволите? — възкликна Джуниър, гледайки учудено ту Рийд, ту Алекс. — Влизайте. Не мислех, че някой може да дойде в такова време. Рийд, трябва да се прегледаш. Добре ли си? Как можеш да мъкнеш Алекс дотук?

Джуниър носеше стари дънки, протрити на коленете, памучен пуловер и бели чорапи. Изглеждаше така, сякаш току-що беше станал от сън. В едната си ръка държеше чаша с кафе, от което се вдигаше нара, а в другата — някакъв евтин роман. Косата му беше разрошена, брадата — небръсната.

След като се съвзе от изненадата, когато ги видя на прага, той се усмихна чаровно на Алекс. Тя си каза, че Джуниър изглежда страхотно и че повечето жени биха се съгласили с нейното мнение. Изглеждаше мързелив, богат, небрежно-елегантен, мил и приятен. Покани ги да се настанят удобно и усмивката на лицето му показваше, че се радва да ги види.

— Не съм я домъкнал аз тук — отвърна Рийд раздражено. — Точно обратното.

— Аз пожелаях да дойдем — каза Алекс грубо. — Исках да дойда сама.

— Нямахте да ви позволя да се пребиете някъде по магистралата в това време и да влезете в статистиката на моя район! — извика Рийд.

Обръщайки се към Джуниър, който вгълбено наблюдаваше разпаления им спор, обясни:

— Накратко, аз я докарах, защото беше решила на всяка цена да дойде и се страхувах, че ще се убие някъде или, по-лошо, че ще убие някого по пътя. И така, ето ни.

— Много се радвам, че сте тук — каза Джуниър. — Бях се приготвил да прекарам един досаден ден тук сам. Запалил съм камината в дневната и съм приготвил горещ пунш. Последвайте ме — той спря за малко, обърна се и добави: — по дяволите, Рийд, знаеш, че

майка ми мрази да се оставят следи по пода. По-добре си свали ботушите.

— Разкарай се. Лууп в кухнята ли е? Ще се опитам да я увещая да ни донесе някаква закуска — отговори той, без да обръща внимание на пода на Сара Джоу. Запъти се към задните стаи, сякаш къщата беше негова.

Алекс го наблюдаваше, докато изчезна от погледа ѝ.

— Може ли изобщо някога да говори любезно? — попита тя язвително.

— О, днес е в добро настроение — отбеляза Джуниър небрежно. — Трябва да го видите, когато наистина е ядосан. Оставете Рийд на Лууп. Тя знае колко харесва приготвените от нея яйца. Ще се почувства по-добре, след като закуси.

Помогна ѝ да си свали палтото.

— Надявам се, че не се натрапвам — каза тя.

— Разбира се, че не. Не от куртоазия казах, че се радвам да ви видя тук — Джуниър я прегърна през раменете. — Нека...

— Всъщност — Алекс отмести ръката му от рамото си, — това не е приятелско посещение.

— По работа значи.

— Да, и то много важна. Енгъс тук ли е?

— В кабинета си е. Ще ви заведе.

— Съжалявам, че ви откъсвам от романа.

Погледна подозрително към корицата.

— Няма значение. Започна да става еднообразен.

— За какво се отнася?

— За временно пребиваващ гост в повечето от спалните в Холивуд, който спи с мъже и жени.

— Наистина ли? — попита Алекс с престолен интерес. — Мога ли да я прочета, като свършите?

— Засрамете се! — извика шеговито той. — Не искам да покварявам малолетна.

— Не сте много по-възрастен от мен.

— В сравнение с Рийд и мен вие сте направо дете — после отвори вратата на бащиния си кабинет. — Татко, имаме гости.

Енгъс погледна иззад вестника. В първите няколко секунди на лицето му се изписа изненада, после раздражение и накрая усмивка.

— Здравейте, Енгъс. Съжалявам, че ви безпокоя в ден като днешния.

— Не се притеснявайте. Нямам друга работа. Когато игрището е заледено, не можем да тренираме конете навън — той стана от стола, тапициран с червена кожа, за да се ръкува с нея. — Вие сте ярък лъч в мрачен ден като днешния, нали. Джуниър?

— Вече й го казах.

— Споменах и на Джуниър — побърза да добави тя, — че това не е приятелско посещение.

— Седнете — махна с ръка Енгъс към един стол в стаята.

— Аз ще...

— Не, Джуниър бих искала да останете — каза Алекс, преди той да успее да се оттегли. — Това засяга всички ни.

— Добре тогава. Слушаме ви.

— Вчера отново говорих със съдията Уолис — мислеше си, че това ще разтревожи двамата мъже, но те останаха спокойни.

— Има ли някаква по-специална причина за това? — попита Енгъс.

— Искях ексхумация на тялото на майка ми.

Този път не се излъга в тяхната реакция.

— Господи, защо искате да правите подобно нещо? — попита Минтън старши и присви рамене.

— Алекс — Джуниър хвана ръката й, постави я на бедрото си и започна да я гали с длан. — Не е ли малко странно това желание? Толкова е... ужасно.

— Цялото дело е ужасно — напомни му тя, като освободи ръката си. — Както и да е, сигурна съм, че това, което поисках, е невъзможно, защото тялото на майка ми е било кремирано.

— Точно така — потвърди Енгъс.

— Защо? — Очите й светнаха в притъмнената стая. Те отразяваха пламтящия огън в камината и го гледаха обвиняващо.

Енгъс седна отново на стола си и вдигна рамене отбранително:

— Това беше най-добрият начин за разрешаване на нещата.

— Не разбирам защо.

— Баба ви планираше да напусне града, веднага щом уреди всичко по погребението. Не криеше това от никого. Затова реших

тялото на Селина да бъде кремирано, мислейки, че Мърл ще поиска да вземе праха ѝ със себе си.

— Вие решихте! С какво право, Енгъс? Кой ви упълномощи? Защо е трябвало вие да решавате какво да стане с тялото на майка ми?

Лицето му се изопна от гняв.

— Мислите, че съм решил да кремират тялото на Селина, за да залича уликите, така ли?

— Не знам! — възкликна тя и стана от стола си. Приблужи се до прозореца и се загледа навън към заградените места до конюшните, които сега бяха празни. През вратите на оборите мъждукаха лампи. Беше проучила предприятията „Минтън“. Той беше инвестирал милиони в тази дейност. Питаше се дали е потаен, защото може да загуби много, ако тя заведе дело срещу него, или защото е виновен, или и двете заедно?

Накрая се обърна с лице към мъжете.

— Признайте си, макар и със закъснение, че не е било редно да го правите.

— Искях да снема отговорността от Мърл. Сметнах, че трябва да го направя, защото дъщеря ѝ беше убита в една от моите конюшни. Тя не беше на себе си от мъка, а и трябваше да се грижи за вас. Ако това, което съм направил, ви изглежда подозрително сега, говори твърде лошо за вас, млада госпожице. Ако трябваше да го направя отново днес, бих взел същото решение.

— Сигурна съм, че баба ми е оценила какво сте направил. Но е било егоистично от ваша страна.

Енгъс я погледна проникателно и каза:

— Искате да се убедите, че е било напълно безкористно?

Тя го погледна право в очите.

— Да, искам.

— Харесва ми вашата прямота.

За миг в стаята стана толкова тихо, че се чуваше само пукането на дървата, които горяха в камината. Алекс наруши неловката тишина.

— Чудя се защо баба ми не е взела праха със себе си.

— Аз самият се чудех, когато ѝ предложих и тя отказа. Може би не можеше да се примири с факта, че Селина е мъртва. Урната с праха ѝ беше вещественото доказателство за нещо, което тя не можеше да приеме.

Спомняйки си за живота на баба си, изпълнен със спомени за Селина. Неговото обяснение ѝ се стори приемливо и правдоподобно. Освен това, ако Мърл не излезе от комата, в която беше изпаднала, Алекс нямаше да може да я попита дали това е вярно. В момента нямаше друга алтернатива, освен да приеме за истина думите на Енгъс.

Той разсеяно разтриваше пръста на крака си през чорапа.

— Не можех да си представя останките ѝ да стоят в мавзолей. Никога не съм можел да понасям гробници. Ужасно глупави неща. Повдига ми се само при мисълта за тях. Веднъж ходих в Ню Орлиънс. Всички онези циментови гробове... о-о.

Той поклати глава с отвращение.

— Не се страхувам от смъртта, но когато умра искам да стана отново част от живота. Пепел в пепелта. Това с естественият кръговрат. Затова реших да купя парцел на гробищата и да погребя праха на Селина в земята, където се е родила и израснала. Убеден съм, че ме смятате за налудничав старец, Алекс, но така мислех тогава, а и сега не съм се променил. Не казах на никого, защото бях объркан, разбирате ли?

— Защо просто не разпръснахте праха ѝ някъде?

— Мислех и за това, но сметнах, че един ден вие може да се появите и да поискате да видите къде е погребана майка ви.

Алекс почувства, че ѝ прилошава. Наведе глава и се загледа във върховете на ботушите си, които все още бяха мокри от ходенето из канавката.

— Допускам, че ме смятате за вампир за това, че искам да отворя гроба на майка си. И Рийд също.

Енгъс махна с ръка.

— Рийд обича да си дава мнението, но понякога греши.

Тя пое тежко дъх и каза:

— Този път наистина греши. Повярвайте, не ми беше лесно дори да го помисля, а още по-малко да помоля за такова нещо. Струваше ми се, че едно по-обстойно разследване от съдебен лекар би хвърлило светлина върху...

Гласът ѝ се провлече. Нямаше желание, а и не беше убедена, че трябва да продължи. Вчера мислеше, че ексхумацията може да ѝ осигури вещественно доказателство, което търси. Но тъй като това беше

невъзможно, сега тя не искаше да научава истината и всичките ѝ усилия доведоха само до по-голямо травматизиране не само на нея, но и на всички около нея.

Обяснението на Енгъс звучеше толкова правдоподобно и искрено. Плащането на разноските по погребението и уреждането на всички неща е било акт на милосърдие от негова страна, с който е искал да освободи баба ѝ от това време.

Щеше ѝ се да му повярва. Като дъщеря на Селина това я накара да се почувства по-добре. Като следовател обаче то я оставяше с празни ръце, осуетяваше плановите ѝ и я караше да бъде подозрителна и да мисли, че нещо ѝ е било измъкнато изпод носа.

— Готова ли сте да ви върна в града?

Рийд стоеше на вратата, опрял рамото си на рамката ѝ и безочливо чистеше зъбите си с клечка, която местеше от единия край на устните си в другия. Беше свършил със закуската, но настроението му не се беше променило особено.

— Да. Готова съм. Ще бъдете ли така любезен да ме откарате обратно?

— Колкото по-скоро се върна на работа, толкова по-добре. Някой трябва да се погрижи за онези, които са решили да шофират в такова време.

— И без това сте дошла, защо не останете тук и да прекарате деня с мен до камината? — предложи Джуниър. — Можем да си направим пуканки. Селина някога много ги обичаше. Ще помоля Лууп да ни приготви нещо вкусно и ще ви откарам по-късно, когато разчистят пътищата.

— Чудесна идея, Джуниър. Благодаря, но имам работа.

Опитваше се да я примамва да остане, но тя беше непреклонна. Семейство Минтън ги изпратиха до вратата. Не видяха Сара Джоу. Явно не беше разбрала, че в къщата има гости, иначе щеше да се появи.

Енгъс прегърна Алекс през рамото, когато минаваха през коридора. Заговори ѝ тихо:

— Знам, че ви е трудно, моето момиче.

— Да, така е.

— Как е баба ви?

— Обаждам се в болницата всеки ден, но няма никаква промяна.

— Е, обадете се, ако имате нужда от нещо.

Алекс го погледна с неприкрито учудване.

— Енгъс, защо сте толкова мил с мен?

— Заради майка ви, а и защото ми харесвате. И защото нямам какво да крия.

Когато ѝ се усмихна, Алекс разбра откъде Джуниър с наследил чаровната си усмивка. Той и Рийд разговаряха за нещо помежду си. Дочу Рийд да казва:

— Случайно попаднах на една твоя стара приятелка в бар „Последен шанс“ снощи.

Името на бара привлече вниманието ѝ, тъй като по-късно вечерта имаше уговорена среща на същото място.

— Ами! — отговори Джуниър. — Коя беше?

— Глория или нещо подобно. Забравих името ѝ по мъж. С черна къдрава коса, тъмни очи и дълги бедра.

— Глория Толбърт. Как изглежда сега?

— Напълняла е.

Джуниър се изсмя цинично.

— Така ли? Тя си взе силен мъж, който да я задоволява.

— Би трябвало да знаеш това — каза Рийд с насмешка.

— Е, какво стана снощи, негоднико? Остана ли доволна от теб?

— Знаеш, че никога не обсъждам интимния си живот.

— Точно това най-много ме дразни.

Алекс се обърна навреме, за да види как Джуниър смушка закачливо Рийд в корема. Юмрукът му рикошира, сякаш беше ударил барабан.

— Това ли с най-доброто, което можеш, старче? — присмя му се Рийд. — Признай си, Минтън, че загуби.

— Така е — каза Джуниър и светкавично замахна към главата му.

Рийд ловко отбягна удара и се опита да го захване с ботуша си над коляното. Двамата паднаха върху масата в коридора и за малко да съборят керамичната ваза.

— Стига толкова, момчета. Престанете, преди да сте си счупили нещо — каза Енгъс снизходително, сякаш бяха деца.

Алекс и Рийд облякоха палтата си. Рийд отвори вратата и отвън нахлу студен вятър. Джуниър каза:

— Сигурна ли сте, че не искате да останете тук, където е по-уютно?

— Страхувам се, че не — отвърна Алекс.

— Тогава побързайте. Довиждане — той я придърпа за ръката и я целуна по бузата.

Джуниър и Енгъс наблюдаваха как Рийд преведе Алекс по заледената пътека до мястото, където беше паркирана служебната му кола. Помогна ѝ да влезе в нея, заобиколи от другата страна и седна зад волана.

— Брр — Джуниър потрепери, затваряйки вратата. — Искаш ли един горещ пунш, татко?

— Не — отговори баща му навъсено. — Прекалено рано е за пиене.

— Откога започна да се интересуваш от това?

— Ела тук. Искам да говоря с теб — каза Енгъс и накуцвайки, за да не пада тежестта върху болния му пръст, заведе сина си в своя кабинет.

— Сложи малко дърва в камината, ако обичаш.

Джуниър изчака дървата да се разгорят и се обърна към баща си.

— За какво ще говорим? Надявам се, че не е по работа. Взел съм си почивен ден — той се прозина.

— За Алекс Гейдър.

Джуниър се намръщи.

— Тя беше доста възбудена относно погребението на майка си, когато дойде, нали? Но ти добре се справи с нея.

— Само ѝ казах истината.

— Направи го достатъчно убедително.

— Можеш ли поне веднъж да бъдеш сериозен? — извика силно Енгъс.

Джуниър изглеждаше объркан.

— Мисля, че съм.

— А сега слушай внимателно — каза Енгъс строго. — Само един глупак би се присмивал на нейната решителност да стигне до края на тази история. Въпреки че е доста привлекателна жена, тя си върши добре работата. Изглежда тиха, но не е. И е много упорита, що се отнася до това дело.

— Знам това — каза намусено Джуниър.

— Попитай Джо Уолис, ако не ми вярваш.

— Вярвам ти. Просто ми е трудно да я приема сериозно, защото изглежда толкова сладка.

— Наистина ли ми вярваш? Не виждам да си направил нещо във връзка с това.

— Поканих я да дойде тук, за да пийнем нещо, и тя дойде.

— Какво друго направи оттогава насам?

— А ти какво искаш да направя? Да я ухазвам като някое сополиво хлапе ли? Или да ѝ купувам цветя и шоколади?

— Да, по дяволите!

— Тя не си пада по тези неща — изсумтя Джуниър. — А дори и да можех, не бих го направил.

— Слушай, момчето ми. Не можеш да се оплачеш, че живееш зле. Всяка година ти купувам нов ягуар, ходиш на ски, риболов и конни надбягвания, когато пожелаеш. Играеш комар. Но ако тази млада госпожица с решила да ни съсипе, тя ще го направи. Да — изкрещя той, като отгатна правилно киселата усмивка на сина си, — трябва да отидеш и да свършиш поне едно полезно нещо в живота си!

С усилие обузда гнева си и продължи с по-спокоен тон.

— Едва ли очаква да се появи някакво доказателство и мисля, че добре съзнава това. Хвърля обвиненията си на посоки и се надява да улучи някого от нас. Ако издържим, тя рано или късно ще се измори и ще се откаже.

Джуниър прехапа устни и каза мрачно:

— Вероятно иска да ни изправи пред съд, така както ние искаме да построим този хиподром. Това ще бъде истинска победа за нея. Ще ѝ помогне в кариерата.

— По дяволите — измърмори Енгъс. — Знаеш какво мисля по този въпрос. Не ми харесват хората, които бързо правят кариера. Мястото на жените не е в съда.

— Ти къде би ги държал? В спалнята ли?

— Какво лошо има в това?

Джуниър се изсмя.

— Нямам намерение да споря с теб, но милиони работещи жени не мислят така.

— Може би Алекс няма да работи дълго. Не бих се учудил, ако кариерата ѝ зависи от изхода на това следствие.

— Какво имаш пред вид?

— Познавам добре Грег Харпър. Той е амбициозен и се вижда на мястото на главния прокурор. Обича хората му да печелят делата. Сега, ако съм го разбрал добре, той е позволил на Алекс да прави това, защото му мирише на кръв, на нашата кръв. Ако се окажем замесени в убийство, името му ще бъде на първите страници на вестниците и той ще се прочуе. Губернаторът ще бъде опетнен, а заедно с него и комисията по надбягванията. От друга страна, ако Алекс не успее да намери нищо, Харпър ще бъде наказан. По-скоро ще уволни Алекс и ние ще бъдем там с отворени обятия, за да я хванем, когато падне — каза той, размахвайки ръце във въздуха за по-голяма убедителност.

— Виждам, че си помислил за всичко — отбеляза сухо Джуниър.

— Точно така. Добре е поне един от нас да помисли за нещо друго, освен за начина, по който гърдите издуват пуловера.

— Мислех, че искаш от мен да правя точно това.

— Трябва да направиш нещо повече, а не да я ухажваш от разстояние. Една любовна авантюра би била най-доброто нещо, което може да ѝ се случи.

— Откъде знаеш, че е свободна?

— За разлика от теб аз никога не разчитам на случайността. Опитвам се да разбера фактите и вече проверих.

— Стар негодник — прошепна Джуниър с възхищение.

— Трябва да знаеш какви карти държи партньорът ти, синко. Иначе няма значение дали имаш в ръцете си печеливша карта.

Заслушан в прашенето на огъня в камината, Джуниър размишляваше върху думите на баща си. След известно време се обърна към него и попита:

— Докъде искаш да стигне тази любовна авантюра? До женитба ли?

Енгъс го потупа по коляното и се изсмя.

— Не би било лошо, нали?

— Би ли одобрил?

— Защо не?

Джуниър не се присъедини към смеха му, а се приближи до огъня, отбягвайки съчастническият поглед на баща си.

— Изненадан съм — каза той тихо. — Не намираше Селина подходяща за моя жена. Спомням си скандала, който вдигна, когато ти

казах, че искам да се ожения за нея.

— Тогава беше на осемнадесет! — изкрещя Енгъс. — А Селина беше вдовица с дете.

— Да, Алекс. И виж как се извъртяха нещата. Тя би могла да ми бъде доведена дъщеря.

Енгъс сви вежди. Гневът му растеше.

— Имах и други съображения.

— Например?

— Това беше преди двадесет и пет години, времената бяха други, и хората също. Алекс не е като майка си. Тя с по-красива и по-умна от нея. Ако беше мъж на място, за какъвто претендираш, и ако поне веднъж помислиш с главата си, а не с нещо друго — ще видиш колко е важно тя да стои до теб.

Джуниър почервения от яд.

— Много добре разбирам. Исках само да се убедя, преди да започна да я ухажвам, че този път ти ще я одобриш. Не ме интересува дали ми вярваш или не, но аз обичах Селина. И ако започна да флиртувам с Алекс, може би ще се влюбя в нея истински, но не защото ти го искаш, нито заради успеха на работата, а заради самия себе си.

Той тръгна към вратата. Енгъс рязко извика подире му. Джуниър спря и се обърна.

— Не обичаш такива лекции, нали, момчето ми?

— Да! — отвърна разпалено. — Аз съм зрял мъж, а не малко момче. Нямам нужда от твоите наставления. Знам как да се оправя с Алекс, а и с всяка друга жена.

— Наистина ли? — попита Енгъс предизвикателно.

— Да!

— Тогава защо днес Алекс те пренебрегна и замина с Рийд?

На горния стаж Сара Джоу подслушваше разговора им. Когато Джуниър нахълта във всекидневната и оттам се чу дрънчене на чаши, тя тихо затвори вратата на своята стая и се облегна на нея. Въздъхна отчаяно.

Това се случваше отново.

Изглежда не можеше да избяга от този кошмар. Сърцето на Джуниър щеше да бъде разбито отново, този път от дъщерята на Селина, защото тя ще застане между Енгъс, Джуниър и най-добрия му

приятел. Историята се повтаряше. Къщата беше с главата наопаки и всичко заради онова момиче.

Сара Джоу знаеше, че няма да издържи. Не, беше убедена, че не би могла. Първият път не успя да предпази Джуниър от съкрушителния удар. И този път нямаше да успее.

Това щеше да сломи сърцето ѝ.

ГЛАВА XV

Вероятността да бъде нападната в гръб, изнасилена или убита в бар „Последен шанс“ беше голяма. Да не говорим за късмета, който имаше, докато шофира дотам и обратно по заледения път. За щастие успя да се измъкне без последствия, като се изключи лошото настроение.

Влизайки в стаята в мотела. Алекс захвърли чантата и палтото си на стола, ядосана на себе си, че е преследвала една илюзия. Грег Харпър би ѝ се подигравал, ако някога разбере, че е била толкова наивна.

Обади му се през деня, но той не беше впечатлен от откритията ѝ до момента и дори ѝ намекна да се върне в Остин и да се примири с миналото. Тя му заяви, че ще остане до края на определения от него срок.

Неговото неодобрение и липсата на доказателства бяха една от причините, които я накараха да отиде на тази среща. Грег щеше да промени решението си, ако се намери поне един свидетел на убийството.

Трябваше да разбере, че мястото не вдъхва доверие още когато спря на паркинга. От рекламата над вратата липсваха три крушки. Доста се колеба, преди да влезе вътре.

Всички обърнаха глави към нея. Мъжете преобладаваха. Гледаха я като койот и прясно месо. Жените изглеждаха дори по-груби и я стрелкаха с очи недружелюбно, като възможен съперник. Алекс се изкушаваше да се обърне назад и да избяга, но припомняйки си защо беше отишла там, смело се запъти към бара.

— Бяло вино, моля.

Това предизвика хихикане в залата. Тя си взе чашата, отиде до едно сепаре и седна на пейката така, че да може да вижда всички. Преглъщайки неловко, местеше погледа си от човек на човек, опитвайки се да разбере чий беше гласът по телефона.

Изведнъж ужасена разбра, че някои от мъжете приемат обстояното им разглеждане като предизвикателство. От този момент се втренчи в дъното на чашата си и си пожела нейният информатор да побърза и да се приближи до нея, за да не я държи повече в неизвестност. От друга страна се страхуваше да се срещне с него. Ако той беше сред тази тълпа, не мислеше, че би се радвала да се запознае с него.

Чуваше почукването на топките за билиард. Вдишваше облаци дим, въпреки че не пушеше. И все още седеше сама.

Накрая един мъж, който седеше на бара, когато влезе, отмести стола си и тръгна по пътеката между масите. Спря се за малко до масата за залагания и се скара на един от играчите за лошото хвърляне.

Разхождаше с уж безцелно, но погледът му беше отправен към нея и тя инстинктивно разбра, че крайната му цел ще бъде нейното сепаре.

Така и стана. Той подпря крак на пейката и ѝ се усмихна, докато вдигаше бутилката с бира към устата си.

— Чакате ли някого?

Гласът му изглеждаше по-различен, но и двата пъти, когато беше разтваряла с непознатия по телефон, той шепнеше.

— Знаете много добре — отговори тя студено. — Защо ме карахте да чакам толкова дълго?

— За да събера кураж — каза той и отпи от бирата си. — Сега, когато съм тук, искате ли да потанцуваме?

— Да танцуваме!?

— Да. Да танцуваме — очите му е плъзнаха по нея.

Реакцията ѝ беше повече от отрицателна.

— Мислех, че искате да разтваряме.

Объркан за миг, той я погледна и се ухили.

— Можем да говорим за всичко, което пожелаете, скъпа, — мъжът остави бутилката на масата и протегна ръка към нея. — Колата ми е отвън.

Беше същински овчар. Алекс не знаеше какво да го прави — да се смее ли, или да плаче. Набързо си събра нещата и тръгна към вратата.

— Хей, почакай малко! Къде отиваш?

Той, както и всички останали в бар „Последен шанс“, остана учуден. Сега, докато се разхождаше по избелелия килим в мотелската стая, Алекс се укоряваше, че постъпи толкова глупаво. Беше ли възможно Рийд или някой от семейство Минтън да е платил на първия срещнат безработен каубой няколко долара, за да ѝ се обади и нарочно да я заблуди? Една ли.

Няколко минути по-късно звънна телефонът. Вдигна слушалката.

— Ало?

— За луд ли ме смятате? — прошепна познатия глас.

— Къде бяхте? — изкрещя тя. — Чаках ви почти половин час в онова отворотелно място?

— Шерифът през цялото време ли беше там?

— За какво говорите? Рийд не беше там.

— Вижте, госпожице. Много добре го видях. Влязох там малко преди вас. Шерифът Ламбърт ви следеше. Той зави, преди да стигнете паркинга. Аз дори не спрях. Не би било добре за мен, ако ни види заедно.

— Рийд ме е следил?

— Точно така. Не искам да си имам работа с него. Добре, че го видях навреме.

— Не, не — каза Алекс бързо. — Не знаех, че Рийд е бил наоколо. Ще се срещнем на друго място. Следващия път ви уверявам, че няма да ме следи.

— Добре...

— И още нещо — ако това, което имате да ми казвате, не е толкова важно...

— Видях кой го направи, госпожице!

— Тогава къде можем да се срещнем? И кога?

Той назова името на друг бар, който звучеше още по-съмнително от „Последен шанс“.

— Този път не влизайте вътре. Ще има един червен пикап, паркиран откъм северната страна на сградата. Аз ще бъда в него.

— Ще бъда там, господин... не можете ли най-сетне да ми кажете името си?

— Никой.

Той затвори телефона. Алекс го наруга, скочи от леглото, отиде до прозореца и дръпна завесите.

Почувства се глупаво, когато видя, че единствената кола, паркирана наблизо до стаята ѝ, беше нейната. Познатият черно-бял блейзър не се виждаше наоколо. Отиде до телефона и ядосано набра друг номер. Беше ужасно ядосана на Рийд за това, че е прогонил единствения ѝ свидетел. Цялата трепереше.

— Офисът на шерифа.

— Искам да говоря с шериф Ламбърт.

— Той приключи за днес и си отиде — информира я мъжки глас.
— Нещо спешно ли е?

— Знаете ли къде е?

— Мисля, че е вкъщи.

— Кой с номерът, моля?

— Не ни е разрешено да го даваме.

— Аз съм госпожица Гейдър. Трябва да говоря с шерифа тази вечер. Много е важно. Ако с необходимо, ще го издира чрез семейство Минтън, но не ми е приятно да ги безпокоя по това време.

Понякога споменаването на имена на важни хора прави чудеса. Дадох ѝ телефонния номер без повече увъртания. Алекс възнамеряваше да разбере защо непрекъснато я следи. Нейната решителност внезапно изчезна, когато чу женски глас в слушалката на телефона.

— Търси те една жена — подвижна Нора Гейл към Рийд и го погледна изпитателно.

Той тъкмо слагаше дърва в камината. Избърса ръцете си в дънките и преструвайки се, че не вижда любопитното ѝ изражение, взе слушалката от нея.

— Да. Тук е Ламбърт.

— Аз съм Алекс.

Той се обърна с гръб към гостенката си.

— Какво искате?

— Искам да знам защо ме следяхте тази вечер?

— Откъде знаете, че съм бил аз?

— Защото... ви видях.

— Не. Не сте. Какво, по дяволите, правехте в онова долнопробно кабаре?

— Искан да пийна нещо.

— И избрахте точно „Последен шанс“ за това? — попита той подигравателно. — Едва ли ви подхожда това място, малката. Там се събират само боклуци, които търсят забавление с незадоволени съпруги, така че или сте ходила там, за да спите с някого или сте имала уговорена среща. Кое от двете е вярно?

— Бях там по работа.

— Трябвало е да се срещнете с някого. С кого? Би било по-разумно, ако ми кажете, Алекс. Защото, който и да е бил, когато ме с видял, се е уплашил.

— Значи признавате, че сте ме следил?

Рийд не отговори.

— Това ще бъде едно от многото неща, които ще обсъдим утре сутринта.

— Съжалявам, но утре имам почивен ден.

— Важно е.

— Това е ваше мнение.

— Къде ще бъдете?

— Казах — не.

— Нямате друг избор.

— Не съм дежурен утре.

— Е, аз съм.

Той изруга и след миг каза:

— Ако ледът се разтопи, ще бъда на хиподрума във фермата на Минтън.

— Ще ви намеря.

Без да каже нито дума повече, той сложи слушалката на мястото ѝ. Беше я хванал в капан и знаеше това. Чу я как говори неуверено, когато попита защо я е следил. С когото и да е имала среща, явно се е уплашил от него. Кой ли е бил? Джуниър? Тази мисъл го обезпокои.

— Кой беше? — попита Нора Гейл, докато наместваше върху раменете си бялото палто от норка.

Беше облечена в пуловер, обшит с мъниста около врата. Изпълваше го целия. Между гърдите ѝ имаше опал е големина колкото един сребърен долар, висящ на златна верижка, дебела почти цял сантиметър и обсипана с малки блестящи диаманти. Извади цигара от осемнайсеткаратова златна табакера. Рийд ѝ поднесе запалката си. Тя погали ръката му. Пръстените на пълничката ѝ ръка проблеснаха.

— Благодаря, скъпи.

— Няма защо — отговори той и хвърли запалката на масата в кухнята. След това се върна на мястото си.

— Беше момичето на Селина, нали?

— Да. И какво от това?

— А — каза тя, издухвайки дима от цигарата си към тавана. — Ще ѝ стане тясно тук — кимна с глава към писмото, което лежеше на масата. — Какво мислиш за това?

Рийд взе писмото и то прочете отново, въпреки че съдържанието му беше достатъчно ясно още от самото начало. В него се настояваше Александра Гейдър да прекрати обвиненията си срещу Енгъс Минтън, Джуниър Минтън и Рийд Ламбърт.

Беше дадена характеристика на всеки един от тях, а също и на долуподписаните влиятелни граждани — сред които и неговата гостенка. Те бяха засегнати не само от това, че техните уважавани съграждани са обвинени несправедливо, но и от това, че са застрашени финансовите интереси на града, свързани с получаването на разрешително за строеж на хиподрума. Причина за всичко това беше необоснованото разследване на госпожица Гейдър.

Накратко, писмото я предупреждаваше незабавно да се оттегли и да им разреши да трупат печалби и да работят за процъфтяването на града, което може да стане единствено чрез увеличаване на приходите от хиподрума.

След като прочете писмото за втори път, Рийд го сгъна и пхна в незапечатания плик. Беше адресирано до Алекс в мотел „Уестърнър“.

Той не коментира съдържанието, а само попита:

— Ти ли си инициаторката?

— Само подхвърлих идеята тук-там.

— Написаното е в твой стил.

— Аз съм предпазлива бизнес дама. Знаеш това. Другите сметнаха, че идеята е добра и я продължиха. Всички одобрихме крайната реакция. Предложих да включим и теб, преди да го изпратим.

— Защо точно мен?

— Ти си прекарал с нея повече време от всеки друг в този град. Мислехме, че може би ще успееш да отгатнеш каква ще бъде реакцията ѝ.

Рийд дълго проучва невъзмутимото ѝ лице. Тя беше хитра като лисица. Нямахше да бъде толкова богата, колкото беше сега, ако не си държеше езика зад зъбите и не внимаваше. Рийд я харесваше, винаги я беше харесвал. Спеше с нея от време на време. Но не ѝ вярваше.

Да се даде на човек като нея прекалено много информация, би било не само неетично, но и глупаво. Познаваше добре няколко уличници и от тях разбра, че не трябва да си отпуска много езика.

— Знаеш толкова добре, колкото и аз как ще реагира — каза той уклончиво. — Вероятно изобщо няма да реагира.

— Какво имаш пред вид?

— Това, че се съмнявам да опакова нещата си и да се запъти към Остин веднага, щом прочете това.

— Толкова ли е смела?

Рийд сви рамене.

— Упорита?

Той се усмихна саркастично.

— Може и така да се каже. Тя е много упорита.

— Любопитна съм да видя това момиче.

— Защо?

— Защото всеки път, когато чуеш името ѝ, се намръщваш — тя издуха отново дима от цигарата си към тавана. Приблужи се до него. — Сега също се нацупи, скъпи.

— Навик.

— Прилича ли на майка си?

— Не много. Имат нещо общо, това е всичко.

Усмивката ѝ беше лукава и коварна.

— Тя те тревожи, нали?

— Да, тревожи ме! — изкрещя той. — Опитва се да ме прати в затвора. Това не те ли интересува?

— Само ако аз бях виновна.

Рийд стисна зъби.

— Добре, прочетох писмото и ти казах моето мнение. А сега защо не си вдигнеш задника от къщата ми?

Нора невъзмутимо изгаси цигарата си в пепелника, наметна коженото си палто и се изправи. Взе цигарите си, запалката и плика, адресиран до Алекс, и го постави отново в чантата си.

— От опит знам, господин Ламбърт, че задникът ми не е за изхвърляне.

Рийд уталожил гнева си. Усмихнал се виновно, стиснал я през дрехите и изръмжал:

— Права си. Така е.

— Оставаме ли приятели?

— Да.

Както стояха изправени лице срещу лице, тя погали корема му с ръка и я плъзна по-надолу. Усети, че е твърд, но не беше възбуден силно.

— Навън е студено, Рийд — каза страстно. — Искаш ли да остана?

Той поклати глава.

— Преди доста време се разбрахме, че за да останем приятели, аз ще идвам при теб, когато искам да правим любов.

Тя се нацупи.

— Защо се споразумяхме така?

— Защото аз съм шериф, а ти държиш публичен дом.

Смехът ѝ беше гърлен и похотлив.

— Точно така, наистина. Най-добрият и най-печелившият в щата. Както и да е, мисля, че се погрижих добре за теб миналата нощ — настойчиво започна да го опипва през дъвките, но без резултат.

— Да, благодаря.

Тя се усмихна, отпусна ръката си и тръгна към вратата. Каза през рамо:

— За какво беше тази неотложна работа? Не си спомням да съм те виждала толкова нервен от деня, в който разбра за някакви войник от Ел Пасо на име Гейдър.

Очите на Рийд станаха по-тъмни и по-застрашителни.

— Нямам никаква неотложна работа.

Тя го потупа по бузата.

— Трябва да се научиш да лъжеш по-добре, скъпи. Отдавна те познавам, и то достатъчно добре.

Гласът ѝ отека зад нея, когато тръгна в тъмното.

— Не се дръж грубо, скъпи, чу ли?

ГЛАВА XVI

Вече беше спряло да вали, но все още беше много студено. Парченца тънък лед хрущяха под ботушите на Алекс, когато се отпрати внимателно към хиподрума за тренировка на конете. Лъчите на слънцето, което не се беше появявало от няколко дни насам, сега я заслепяваха. Небето беше ясно. Реактивните самолети изглеждаха като малки точки и оставяха бели ивици след себе си, понякога се кръстосваха на мили разстояние над бялата ограда на фермата Минтън, разделена на малки заградени места за обучение на конете.

Теренът между покрития с чакъл път и пистата за тренировка беше неравен. Гумите на автомобилите го бяха изровили на някои места. Там, където ледът се беше разтопил от слънцето, имаше кал.

Алекс беше облечена подходящо — със стари ботуши и дънки. Въпреки че носеше кожени ръкавици, повдигна юмруци към устните си и започна да духа в тях, за да ги стопли. Извади слънчевите очила от джоба на палтото си и ги сложи. Пречеше ѝ силната светлина. Наблюдаваше Рийд зад тъмните очила. Той стоеше на оградата и засичаше времето на конете, които преминаваха през препятствията, поставени на всяка шестнайсетина от милята.

Постоя така известно време, за да може да го наблюдава незабелязано. Вместо коженото яке, сега той беше облякъл леко, светло върхно палто. Беше подпрял единия си ботуш на най-долния парапет на оградата — стойка, която привлече вниманието ѝ върху дългите му бедра.

Ботушът, който се виждаше, беше протрит и износен. Дънките му бяха чисти, но подгъвът орфан, а конците, с които бяха изминати тигелите — избелели. Дойде ѝ наум, че ръбовете на всичките му дънки бяха износени по един и същи начин и остана шокирана от това, че такива неща ѝ бяха направили впечатление.

Рийд беше подпрял лакти на най-горния парапет на оградата, а ръцете му висяха отпуснати от другата страна. Носеше кожени ръкавици, същите, с които беше, когато дойде при нея миналата вечер

в стаята ѝ в мотела и когато я придърпа към себе си и я задържа за известно време в обятията си, докато тя плачеше. Колко странно и приятно беше усещането от движението на ръцете му по гърба ѝ върху халата, под който нямаше нищо друго, освен голото ѝ тяло... Той държеше хронометъра в едната си ръка.

Носеше каубойската шапка, с която го беше видяла още първия път. Беше я навел над веждите си, а тъмно русата му коса се опираше в яката на палтото. Когато обърна глава, тя забеляза, че чертите на лицето му бяха остри и ясни. Нямаше неопределени форми и изтънчени очертания. От устата му излизаше пара. Спомни си устните му, които бяха целували мократа ѝ коса, след като ѝ каза за кремирането на Селина.

— Нека да тръгват! — извика той към ездачите. Гласът му беше властен, както и всичко останало в него. Кога издаваше заповеди и кога правеше намеци — трудно беше да се прецени.

Конете обикаляха, удряйки тежко с копита. От ноздрите им излизаше пара.

Когато намалиха ход, ездачите се отправиха право към конюшнията. Рийд извика на един от тях:

— Джинджър, как се справя?

— Нарочно го задържах. Има голям отскок.

— Не го задържай, той иска да бяга. Обиколи един път на бавен ход, за да си почине, и след това направи упражнението още веднъж.

— Добре.

Едва сега Алекс забеляза, че дребният ездач е жена. Тя докосна леко козирката на шапката си с върха на камшика и смушка коня.

— Как се казва той?

Рийд обърна глава. Погледна я изпод периферията на шапката си и присви вежди поради слънцето, което блестеше право в очите му.

— Това е момиче.

— Конят ли?

— А, конят се казва Дабъл Тайм.

Алекс застана до него и се облегна на парапета.

— Ваш ли е?

— Да.

— Често ли побеждава?

— Носи ми достатъчно печалба.

Алекс наблюдаваше ездачката, превита на седлото.

— Изглежда, че не знае какво да прави — отбеляза тя. — Конят е доста голям за нея.

— Джинджър е сред най-добрите при Минтън — така смятат всички. — Той отново насочи вниманието си към коня, който обикаляше хиподрума в силен галон. — Браво, момче. Браво, момче — прошепна като че ли на себе си. — Движи се като професионалист.

Насърчаваше го с викове, когато Дабъл Тайм профуча покрай тях. Виждаха се само неясни очертания на добре координирани мускули, бързина и огромна сила.

— Добра работа — каза Рийд на ездачката, когато доведе коня.

— По-добре ли беше този път?

— Да. Със седем секунди беше по-бърз.

Рийд каза повече насърчителни думи на коня, отколкото на момичето. Нежно потупа животното по гърба и му говореше на език, който то явно разбираше. Жребецът се изправи на задните си крака и игриво размаха опашка, предчувствайки богата закуска в конюшната като награда за доброто изпълнение.

— Изглежда добре се разбирате — отбеляза Алекс.

— Бях там, когато жребецът оплоди кобилата. Бях там и когато се роди жребчето. Мислеха, че е в безсъзнание и искаха да го отпишат.

— Моля?

— Мислеха, че не му достига кислород при раждането — той поклати глава, наблюдавайки как конят влиза в конюшната. — Аз не мислех така и излязох прав. Потеклото му показваше, че има големи шансове да стане добър, и така стана. Досега не ни е разочаровал. Винаги бяга с всички сили, дори и да го надминат.

— Има защо да се гордеете с него.

— Така е.

Алекс не се дразнеше от престореното му безразличие.

— Винаги ли тренират конете по този начин?

— Не, днес ги пришпорват, за да видят как се надбягват един друг. Четири дни в седмицата галопират по един или два пъти на хиподрума. След това два дни само се разхождат.

Той се обърна и тръгна към един оседлан кон, вързан за оградата.

— Къде отивате?

— Вкъщи — отвърна и възседна коня грациозно като каубой.

— Трябва да говоря с вас! — извика смаяна Алекс след него.

Той спря, наведе се и ѝ подаде ръка.

— Качвайте се — зелените му очи я гледаха предизвикателно изпод шапката.

Тя тикна слънчевите си очила по-високо на носа и уверено се приближи до коня, въпреки че вътрешно изпитваше страх.

Най-трудно беше да стисне ръката на Рийд. Той я издърпа със съвсем малко усилие, но я остави сама да се разположи зад него.

Не се чувстваше много стабилна и когато той пришпори коня, политна напред върху широкия му гръб. Несъзнателно ръцете ѝ обвиха кръста му, като внимаваше да ги задържа над колана му. Не ѝ беше лесно да се контролира. Умът ѝ блуждаеше към ципа на дънките му.

— Топло ли ти е? — попита той през рамо.

— Да — излъга тя.

Мислеше, че дългото му палто с прекалено много дупли на гърба служеше само да се перчи с него. Никога не беше виждала мъже с такива палта извън града. Сега обаче разбра, че палтото бе предназначено да предпазва от вятъра краката на ездача.

— С кого се срещнахте в бара снощи?

— Това си с моя работа, Рийд. Защо ме следяхте?

— Това пък е моя работа.

Положението стана безизходно. За известно време тя не каза нито дума. Имаше куп въпроси, които искаше да му зададе, но ѝ беше трудно да се съсредоточи. Седеше с разтворени крака и се удряше в хълбоците му при всяко полюляване на коня. Попита първото нещо, което ѝ дойде наум.

— Как станахте толкова близки приятели с майка ми?

— Израснахме заедно — каза той и махна с ръка. — Всичко започна от гимнастическия салон в училище и продължи, докато пораснахме.

— И това никога не ви се е струвало странно?

— Не. Ние нямахме тайни един от друг. Дори сме си играли на лекари няколко пъти.

— Аз ще ги покажа на теб, а ти на мен, така ли?

Той се намръщи.

— Вие също сте играли на лекари, нали?

Алекс не се хвана на въдицата, разбирайки, че се опитва да я отклони от целта.

— Досещам се, че накрая и двамата сте преминали тази граница.

— Ние не играехме вече на лекари, но разговаряхме за всичко. Нито една тема не беше табу за нас.

— Такова приятелство не е ли по-характерно за момичета?

— По принцип — да, но Селина нямаше много приятелки. Повечето от момичетата ѝ завиждаха.

— Защо?

Всъщност вече знаеше отговора. Знаеше го, дори преди още той да вдигне рамене, при което рамото му докосна гърдта ѝ. Тя едва можеше да говори. Трябваше да направи усилие, за да попита:

— Заради вас, нали? Заради приятелството с вас?

— Може би. Това и фактът, че беше най-красивото момиче наоколо. Повечето от момичетата я смятаха за съперница, а не за приятелка. Дръж се — предупреди я той, преди да преведе коня през една канавка.

Инерцията я избути напред, по-близо до него. Несъзнателно се сгуши в гърба му и го притисна по-здраво. Рийд изсумтя и тя попита:

— Какво има?

— Нищо.

— Изглежда... не ви е удобно.

— Ако бяхте мъж, възседнал кон, който изкачва стръмен склон, и сте притисната плътно към седлото, и вие не бихте се чувствала удобно.

— О-о-о, Боже мой! Съжалявам...

— Няма значение — измърмори той.

Докато теренът се изравни, между тях настъпи неловка тишина, нарушавана само от чаткането на копитата на коня. Животното внимателно избираше къде да стъпи по скалистия път. За да скрие смущението си и да се предпази от студения вятър, Алекс сгуши лице в яката на палтото му. Накрая се обади:

— Значи майка ми идваше при вас винаги, когато имаше проблеми?

— Да. Когато не идваше, знаех, че нещо не е наред, и аз отивах при нея. Един ден отсъстваше от училище. Безпокоях се и отидох у тях през обедната почивка. Баба ви беше на работа, така че Селина беше

сама и плачеше. Уплаших се и отказах да си тръгна, докато не ми каже какво се е случило.

— Какво беше станало?

— Беше й дошло за първи път.

— О-о...

— От думите й разбрах, че госпожа Греъм я с накарала да се срамува от това. Беше й разказвала ужасни истории за проклятието на Ева и други от този род — в гласа му звучеше неодобрение. — Същото ли говореше и на вас?

Алекс поклати отрицателно глава, но не се отмести от яката му. Вратът му беше топъл и миришеше на него.

— Не беше чак толкова строга. Може би баба Греъм е станала по-просветена, когато навлязох в пубертета.

Алекс разбра, че са стигнали до малка дървена къща, едва когато Рийд отпусна поводите и скочи от коня.

— А майка ми? — попита тя.

— Успокоих я и й казах, че това е нормално и няма от какво да се страхува. Беше станала жена — той завърза юздите за един стълб на пътя.

— Повярвали ви?

— Мисля, че да. Спря да плаче и...

— И...? — подкани го Алекс да продължи, знаейки, че е спрял до най-важната част от разказа.

— Нищо. Преметнете си крака — помогна й да слезе от коня, като я хвана през кръста със силните си ръце и я свали на земята.

— Нещо се е случило, Рийд.

Тя го стисна здраво за ръкавите на палтото. Устните му бяха изтеглени в тънка решителна линия и го правеха подчертано мъжествен. Спомни си снимката от вестника, където той целуваше Селина и слагаше кралската корона на главата й. Както преди, стомахът на Алекс се свиваше и отпускаше като морски вълни в залив.

— Вие я целунахте, нали?

Той направи неловко движение с рамо.

— Целувал съм я и преди.

— Но това беше първата истинска целувка, нали?

Рийд я пусна на земята, прекоси предната веранда и отключи вратата.

— Можете да влезете, ако искате — каза през рамо.

Изчезна зад вратата, като я остави отворена. Смутена, но любопитна, Алекс го последва. Озова се направо във всекидневната. През един отвор от лявата ѝ страна можеше да види трапезарията и кухнята. Коридорът на противоположната страна, както можеше да се предположи, вероятно водеше към спалня. Оттам се чуваше как Рийд търси нещо. Тя затвори разсеяно външната врата, свали очилата и ръкавиците си и се огледа наоколо.

Къщата беше типична за ерген. Мебелите бяха подредени за удобство и уют, а не с вкус. Беше сложил шапката си на масата, а палтото и ръкавиците му лежаха захвърлени на един стол. Стаята беше чиста. Лавиците на библиотеката бяха отрупани с книги. Имаше паяжини по ъглите на тавана, които се виждаха на слънчевата светлина, проникваща през процепите на прашните венециански прозорци.

Когато се появи отново в стаята, Рийд забеляза, че тя разглежда една от паяжините на тавана.

— Лууп изпраца една от племенниците си тук от време на време. Скоро трябва да дойде да почисти — не беше извинение, а обяснение. — Искате ли кафе?

— С удоволствие.

Той отиде в кухнята, а Алекс продължи да се разхожда из стаята, за да стопли премръзналите си крака. Върху една от полиците забеляза голям трофей, който привлече вниманието ѝ. На него с релефни букви беше гравирано: „Най-добър играч“, заедно с името на Рийд и датата.

— Така добре ли е? — прозвуча гласът му зад нея.

Тя се обърна и видя, че държи чаша е кафе. Беше се сетил да добави сметана.

— Чудесно, благодаря.

Алекс посочи с глава трофея и попита:

— Като ученик в по-горни те класове ли го получихте?

— Хм.

— Това е голяма чест.

— Предполагам, че е така.

Беше забелязала, че Рийд използва този израз, когато иска да приключи разговора.

— Не сте ли сигурен, че е било чест за вас?

Той се отпусна на един стол и протегна краката си напред.

— Тогава мислех и все още мисля, че имам добър отбор зад гърба си. Другите играчи бяха добри колкото мен.

— И Джуниър ли?

— Да. Той беше един от нас.

— Но наградата сте спечелил вие, а не Джуниър.

Погледна я безизразно.

— Това има ли някакво значение?

— Не знам. Има ли?

Рийд се усмихна подигравателно.

— Престанете да играете ролята на следовател пред мен и кажете какво ви интересува.

— Добре.

Тя се облегна на дивана, погледна го внимателно и продължи:

— Джуниър мразеше ли ви за това, че вие спечелихте наградата за най-добър играч?

— Попитайте него.

— Може би ще го направя. Ще попитам също и Енгъс дали е имал нещо против.

— Нямаше по-горд човек от Енгъс онази вечер на банкетa, когато раздаваха наградите.

— Щял е да бъде още по-горд, ако неговият син беше получил наградата за най-добър играч вместо вас.

Лицето на Рийд стана мрачно.

— Главата ви с пълна с глупости, знаете ли това?

— Сигурна съм, че Енгъс е бил горд с вас, радвал се е, но не можете да ме убедите, че не е искал синът му да спечели този трофей.

— Мислете каквото искате. За мен това няма никакво значение — изръмжа той и изпи кафето си на три глътки. После остави чашата на масичката пред себе си и стана. — Готова ли сте?

Тя също остави чашата си, но с нищо не показа, че има намерение да си тръгва.

— Защо се засегнахте толкова?

— Не се засягам, отегчавам се — наведе се и доближи лицето си до нейното. — Този трофей е от преди двадесет и пет години. Сега е само една потъмняла вехтория, която не става за нищо друго, освен да събира прах.

— Тогава защо сте го пазил през всичките тези години?
Той прокара пръсти през косата си.
— Вижте, той не означава нищо днес.
— Но тогава с означавал много.
— Съвсем малко и недостатъчно, за да получа стипендията, на която разчитах, за да отида в колеж.
— Какво направихте?
— Отидох все пак.
— Как?
— Взех един заем.
— От държавата ли?
— Не, личен — отговори той неопределено.
— Кой ви даде пари назаем — Енгъс ли?
— И какво от това? Върнах му всичко, до последния цент.
— Като работехте за него ли?
— Докато напуснах предприятията „Минтън“.
— Защо напуснахте?
— Защото му се бях издължил и исках да работя нещо друго.
— Това беше, след като завършихте колежа ли?
Рийд поклати глава.
— Военна авиация.
— Били сте във военновъздушните сили?
— Учих четири години за офицер в колежа, а след завършването му бях на действителна военна служба. Шест години животът ми висеше на косъм. Две от тях прекарах сред бомбите във Виетнам.
Алекс не знаеше, че е участвал във войната, но трябваше да се досети. По това време е бил в армията.
— Джуниър също ли е служил?
— Джуниър на война? Можете ли да си го представите? — попита той с язвителен смях. — Не, не е служил. Енгъс намери връзки и го сложи в резервите.
— Защо не и вас?
— Аз не пожелах. Исках да отида във военновъздушните сили.
— За да се научите да летите ли?
— Вече знаех да летя. Взех книжка за пилот, преди да взема шофьорска книжка.

Тя го погледна за миг. Информацията идваше толкова бързо, че ѝ беше трудно да я възприеме.

— Вие сте пълен е изненади тази сутрин. Не знаех, че можете да летите.

— Не е било необходимо.

— Защо нямате снимки в униформа? — попита Алекс, сочейки към библиотеката.

— Не ми харесваше това, което правех там. Не искам да си спомням за войната.

Обърна ѝ гръб, взе шапката, ръкавиците и палтото си, отиде до външната врата и я отвори. Тя остана на мястото си.

— С Джуниър може би сте чувствали липса един от друг, докато сте служил шест години във военновъздушните сили.

— Какво имате предвид? Да не мислите, че не сме били почтени един към друг?

— Не — търпението ѝ започна да се изчерпва. — Имах предвид само, че сте били много добри приятели и дотогава сте прекарвали по-голямата част от времето си заедно.

Той затръшна вратата и съблече палтото си.

— Свикнахме да бъдем разделени.

— Но вие сте прекарвали четири години в колежа заедно — изтъкна тя.

— Не, не сме. Посещавахме училището в Тексас по едно и също време, но откакто той се ожени...

— Оженил се е?

— Още една изненада ли? — попита той подигравателно. — Не знаехте ли? Джуниър се ожени само няколко седмици, след като завършихме гимназия.

Не, Алекс не знаеше това. Не беше разбрала, че първият брак на Джуниър е бил веднага след завършването им и следователно толкова скоро след убийството на Селина. Това ѝ се стори странно.

— Значи вие с Джуниър не сте се срещали дълго време.

— Точно така — отговори набързо Рийд.

— Смъртта на майка ми имаше ли нещо общо с това?

— Може би. Ние не можехме да говорим за това.

— Защо?

— А вие как мислите? Беше мъчително.

— Защо е било трудно да се срещате с Джуниър и да говорите за смъртта на Селина?

— Защото винаги сме били трио. Един липсваше и не се чувствахме добре, когато бяхме заедно с нея.

Алекс обмисляше дали е уместно да го насилва да говори за това, но реши да направи решителната крачка.

— Вие сте били трио, да, но ако някой е бил излишен, то това е бил Джуниър, а не Селина. Права ли съм? Вие с нея сте били неразделно дуо, преди да станете неразделно трио.

— Защо не вървите по дяволите?! — извика той. — Вие не знаете нищо за моя живот, нито за мен самия!

— Няма смисъл да се ядосвате. Рийд.

— О, не! Защо трябва да се ядосвам? Вие искате да възкресите миналото, всичко от първата ми истинска целувка до някакъв скапан футболен трофей, който не струва нищо и е ценен колкото конска фъшкия, но аз не трябва да се ядосвам!

— На много хора им доставя удоволствие, когато се връщат в миналото.

— На мен — не. Искам миналото да си остане там, където е.

— Защото ви причинява болка ли?

— В известна степен — да.

— Причинява ли ви болка споменът за първата истинска целувка с майка ми?

Той се доближи до дивана, постави ръцете си върху бедрата ѝ и гласът му стана мек като коприна.

— Сигурен съм, че тази целувка ви заинтригува, нали?

Действието му я изуми. Стоеше като окаменяла.

— Е, ако толкова ви интересува как се целувам, може би първо трябва да опитате.

Пъхна ръцете си под палтото ѝ и ги обви около талията ѝ. Нежно я изправи на крака. Тя се улови за гърдите му и преди да успее да си поеме дъх, той наведе глава и покри устните ѝ със своите.

В началото беше толкова зашеметена, че не помръдна. Когато осъзна какво става, опря юмруци на гърдите му и направи опит да го отблъсне от себе си. Опита се да извърти глава настрана, но Рийд улови долната част на брадичката ѝ и я задържа неподвижно. Устните му изкусно разтвориха нейните и той пъхна езика си между тях.

Целуна я истински, галейки устните ѝ с език. Устните му бяха напукани и тя усещаше грапавината им върху своите, а също и неочаквания контраст от гладката им вътрешност.

Искаше да се покаже възмутена, но не го направи. Тялото ѝ се поддаде. Той издаде звук, излизащ някъде дълбоко от гърлото му. По-късно си припомни всичко това отново.

Но не можа да възстанови чувството, което я обхвана, напрежението в гърдите ѝ и топлината, която се разля по цялото ѝ тяло. Не беше сгрещила относно приятния дъх на устните му и мириса на вятър и слънце, който излъчваха косата и дрехите му.

Рийд отдръпна глава и погледна втренчените ѝ очи. Те като две огледала отразяваха смущението ѝ. Усмивката, която забеляза в крайчеца на устните му, беше саркастична.

— Така няма да се чувствате измамена — промърмори той.

След това обсипа с леки бързи целувки влажните ѝ устни. Нежно докосна ъглите на устните ѝ с върха на езика си и тази милувка я възбуди.

После отново я целуна истински. Езикът му потъна между устните ѝ и тя несъзнателно му отвърна. Той пиеше свежест от устните ѝ с явно удоволствие, докато ръцете му се движеха по гърба ѝ, после отстрани, и накрая стигнаха до гърдите. Погали ги сладно с длани и я накара да изпита желание да докосне зърната им.

Вместо това мъжът плъзна ръце към бедрата ѝ и ги обхвана в шепите си, после я притисна силно към себе си. С всяка секунда желанието ѝ се усилваше и подкопаваше съпротивата ѝ. Преди да я остави да се отдаде на приятната слабост, която обземаше тялото ѝ, той рязко се дръпна. С лице близо до нейното прошепна:

— Любопитна ли сте да разберете какво правя след това?

Алекс отстъпи назад, огорчена от това колко близко беше до пълната капитулация. Изтри устните си от целувката му с опакото на дланта си и се престори, че не чува ироничните му думи.

— Не ми се стори, че ви с неприятно.

Рийд сложи тъмните си очила и нахлупи шапката ниско над очите си.

— Отсега нататък предлагам да запазим кръстосания разпит за съдебната зала. Там е по-безопасно.

Бар „Дерик Лаундж“ беше далеч по-лош в сравнение с „Последен шанс“. Алекс го приближи откъм южната страна, така че когато зави зад ъгъла на сградата и видя червения пикап, паркиран там, въздъхна с чувство на облекчение. Вече беше решила, че ако свидетелят не е там, няма да обикаля наоколо и да го чака.

Когато напусна мотел „Уестърнър“, първо се убеди, че никой не я следи. Стори ѝ се смешно да си играе на котка и мишка, но беше готова на всичко, само и само да може да говори с този мъж, който претендираше, че е бил свидетел на убийството на майка ѝ. Ако и от тази среща не излезеше нищо, а се окажеше само лоша шега по телефона, денят ѝ щеше да завърши ужасно.

През целия ѝ живот най-дългото пътуване с кон беше това, което направи с Рийд обратно до хиподрума, където беше оставила колата си.

— Приятен ден — провикна се той с присмех, когато тя слезе от седлото.

— Върви по дяволите — беше нейният сърдит отговор.

Чу го да се смее, докато обръща коня в обратна посока.

— Негодник — прошепна Алекс на себе си, когато излезе от колата и тръгна към пикапа.

Можеше да види шофьора, който седеше зад волана, и въпреки че се радваше, че се беше появил най-накрая, чудеше се дали щеше да се почувства неловко, ако мъжът посочи Рийд за убиец на майка ѝ. Тази възможност я тревожеше.

Заобиколи колата от предната страна. Токчетата на обувките ѝ тракаха шумно по чакъла. Заведението не беше похарчило много пари за осветление отпред, така че от тази страна на сградата беше тъмно. Нямаше други превозни средства, паркирани наоколо.

Алекс потръпна за миг, когато се допря до дръжката на вратата. Превъзможна колебанието си и се вмъкна вътре, като затвори вратата след себе си.

Нейният свидетел беше дребен грозен мъж. Имаше вид на индианец и лицето му беше прорязано от дълбоки бръчки. Косата му беше разрошена и миришеше така, сякаш не се беше къпал скоро. Беше мършав, набръчкан и с прошарена коса.

И беше мъртъв.

ГЛАВА XVII

Когато разбра защо човекът седи и я гледа втренчено и безучастно, Алекс се опита да изкрещи, но не успя да издаде нито звук. Гърлото ѝ се бе сковало от страх. Обърна се и се опита да отвори вратата на пикапа, но безуспешно.

Започна безшумно да дърпа дръжката и накрая бутна с рамо. Вратата се отвори така внезапно, че едва не падна на земята. В стремежа си да се отдалечи колкото може по-бързо от окървавения труп Алекс заби дълбоко в чакъла токчето на обувката си, спъна се и се приземи на длани и колене.

Тя извика от болка и страх и се опита да се изправи. Направи решително крачка напред в тъмнината, но внезапно бе осветена от фарове на кола и ушите ѝ писнаха от силното изсвирване на клаксон.

По инстинкт вдигна ръка да предпази очите си. Внезапно различи силуета на приближаващ мъж. Преди да успее да побегне или да издаде какъвто и да е звук, той каза:

— Вие бяхте наоколо, нали?

— Рийд! — извика с чувство на дълбоко облекчение.

— Какво правите тук, по дяволите?

Изобщо не изглеждаше изпълнен със съчувствие. Това я вбеси.

— Бих могла да ви задам същия въпрос. Онзи мъж — каза тя, сочейки с треперещ пръст към пикапа, — е мъртъв.

— Да, знам.

— Знаете?

— Казва се, ъ-ъ, казваше се Пейсти Хикъм. Преди време работеше при Енгъс — той погледна през зацапаното от мушиците предно стъкло и поклати глава. — Боже мой, каква бъркотия.

— Това ли е всичко, което можете да кажете?

Рийд се обърна към нея.

— Не. Мога да кажа, че единствената причина, поради която няма да ви заподозра в убийство е тази, че някой ми се обади и ме

предупреди, че Пейсти седи в онзи пикап с прерязано гърло, но не спомена да е имало друг с него.

— Някой ви е предупредил?

— Точно така. Имате ли представа кой?

— Предполагам, че това е този, който е знаел, че ще дойда тук, за да се срещна с него! — изкрещя тя.

Дойде ѝ и нещо друго наум, но премълча.

— Как пристигнахте толкова бързо, Рийд?

— Мислехте, че съм дошъл преди вас и съм му прерязал гърлото с нож? — попита той саркастично.

— Възможно е.

Рийд повика един от помощниците си. Алекс не беше разбрала до този момент, че не е сам. Изведнъж осъзна няколко неща наведнъж — воя на приближаваща сирена, появата на няколко любопитни клиенти, които се втурнаха през вратата на бара, за да видят какво става.

— Придружете я обратно до мотела — нареди Рийд. — Вижте дали ще се прибере в стаята си.

— Да, шефе.

— Дръжте я под око до утре сутринта. Погрижете се да не излиза никъде.

Двамата си размениха по един враждебен поглед, преди тя да позволи на помощника му да я отведе обратно до нейната кола.

— Шерифе?

Помощникът му почука нерешително на вратата, преди да посмее да я отвори. Тази сутрин из офиса се носеше слух, че Рийд е в лошо настроение, което отчасти се дължеше на смъртта на Пейсти Хикъм предната вечер. Всички стъпваха на пръсти, сякаш под краката им имаше черупки от яйца.

— Какво има?

— Няколко документа за подпис.

— Дай да ги видя — Рийд се надигна от въртящия стол и посегна към купчината официални документи и писма. Сложи подписа си на обозначеното място.

— Как е Рууби Фейе?

Любовницата на Пейсти беше намерена в дома ѝ пребита от бой, когато шерифът прати да я извикат, за да я разпита. Накрая тя назова своя съпруг — рогоносец като виновник за смъртта на Пейсти.

— Лил е постъпил почти по същия начин с нея, както и с Пейсти. Ще трябва да остане в болница за една или две седмици. Изпратили са децата при майка ѝ.

Изражението на Рийд стана още по-кисело. Не понасяше мъже, които малтретираха жените си, независимо от степента на предизвикателството. Беше изял толкова бой от баща си, че не можеше да понася никакво насилие.

Подаде книгата обратно на помощника си.

— Нещо ново?

— Не, шефе. Ще ви съобщя, ако има нещо. Казахте ми да ви напомня, че трябва да давате показания в съда днес следобед.

— По дяволите, бях забравил. Добре, благодаря.

Помощникът му се оттегли успокоен и Рийд забрави за него, още преди да затвори вратата.

Тази сутрин не можеше да мисли за нищо друго, освен за Алекс. Образът ѝ запълваше изцяло мислите му. Стана от стола си и се доближи до прозореца. Навън беше слънчево. Спомни си предишния ден, когато яздеше на коня с нея. Слънчевата светлина придаваше червеникав оттенък на косата ѝ. Ето за това трябваше да мисли, когато започна да се заяжда за онзи глупав трофей.

Защо го беше пазил толкова години? Всеки път, когато поглеждаше към него, чувствата му се раздвояваха — както вечерта, когато го получи. Чувстваше се потиснат, защото Джуниър не беше избран за най-добър играч. Колкото и странно да беше, искаше му се да се извини на Енгъс и Джуниър за спечелената награда. Той я беше заслужил, защото наистина беше най-добър в отбора, но победата над най-добрия приятел помрачаваше радостта му.

Алекс беше разбрала всичко това сама. Беше умна, добре; но не и толкова упорита, колкото претендираше, че е. Предишната вечер се уплаши, и то с право. Пейсти никога не е бил хубава гледка, но мъртъв, със съсирена кръв по долната устна, изглеждаше още по-грозен и ужасяващ.

Може би беше добре да види това. Може би нямаше да гори от желание да разкрива тайни, които не я засягат.

Може би ужасното убийство на Пести ще я уплаши и ще я накара да прекрати разследването си, а може и да напусне града и никога да не се върне.

Би трябвало да се зарадва от тази възможност, но уви! Ядоса се още повече на нея и на себе си.

Като я целуна предишния ден, постъпи като глупак. Беше ѝ позволил да го предизвика и си беше загубил ума. Не можеше да се контролира. Извинението облекчи съвестта му само дотолкова, че да може да живее с мисълта за това, което се беше случило. В същото време обаче то го плашеше. Алекс го беше накарала да премине границата на разума. Само един човек можеше да го предизвика така — Селина.

Чудеше се как тази хитра малка магьосница го беше измамила, споменавайки за онази целувка. Не беше мислил за нея от години, но изведнъж тя оживя в съзнанието му.

Спомни си, че това се случи през един топъл септемврийски ден, когато отиде у тях, за да види защо я нямаше на училище през деня. Вентилаторът на стария прозорец работеше, за да охлажда въздуха в малката къща, но без особен успех. Въздухът беше горещ и влажен, вместо хладен и сух.

Селина не се държеше както обикновено. Разреша му да влезе, но беше сдържана, сякаш този първи преход в нея от момичето към жената я бе лишил от въодушевлението, което имаше преди. Очите ѝ бяха подпухнали от плач. Явно беше, че нещо не с наред.

Когато му каза, че ѝ е дошло за първи път, той толкова се успокои, че му се прииска да се изсмее. Въпреки това не го направи. Попречи му мрачното изражение на лицето ѝ. Прегърна я, притисна я нежно към себе си, погали косата ѝ и още един път я увери, че това е нещо прекрасно, а не срамно. За да прикрие смущението си, тя уви ръцете си около кръста му и сгуши лице в неговото рамо.

Дълго време стояха прилепени един към друг, както много пъти в миналото, когато някой от двамата имаше неприятности. Този път той почувства необходимост да придаде тържественост на това събитие и официално да отбележи нейната раздяла с детството.

Целуна я първо по бузата, която беше мокра от сълзите, след това по-надолу. Изведнъж тя си пое дъх, задържа го и той притисна устните си върху нейните. Това беше пламенна, но непорочна целувка.

Беше се целувал и с други момичета и беше използвал езика си. Сестрите Гейл бяха вече посветени в тайните на френската целувка и горяха от нетърпение да споделят опита си с него. Най-малко веднъж седмично той се срещаше с трите в изоставената сграда на VFW и ги целуваше една по една, като ги опипваше по гърдите и плъзгаше ръка между бедрата, докосвайки бикините им. Те се караха коя първа да разкопчае панталона му и да го погали.

Тези откъслечни преживявания правеха живота с баща му поносим и бяха единствената тайна, която имаше от Селина. Това, което правеше със сестрите Гейл, вероятно би я смутило, ако знаеше. Може би щеше да я накара да побеснее. Както и да е, по-добре беше да не знае за проклетата сграда на VFW и за това какво правеше той там.

Но когато усети устните на Селина под своите и долови смущението ѝ, Рийд поиска да я целуне истински — по възбуждащ и забранен начин. Неспособен да устои на изкушението, той не можа да се овладее.

Едва беше докоснал устните ѝ с върха на езика си, когато усети, че те се разтварят. Сърцето му биеше силно и кръвта му кипеше. Притегли я по-близо до себе си и навлезе по-дълбоко между устните ѝ. Когато тя не се отдръпна, започна да я целува страстно. Тя се вкопчи в него. Малките ѝ изпъкнали гърди горяха.

Боже мой, мислеше си, че ще умре от удоволствие. Основите в юношеската му душа бяха разклатени. Тялото му трепереше с вулканична енергия, а пенисът му стана толкова голям, че допря между бедрата ѝ. Той я отблъсна и започна да ѝ се извинява.

Селина го гледеше втренчено в продължение на няколко секунди, с широко отворени очи и притаен дъх. След това се хвърли към него, обви врата му с ръце и му каза, че се радва за това, че я беше целунал по този начин. Тя го обичаше. Той също я обичаше. Един ден щяха да се оженят и нищо нямаше да ги раздели, никога.

Сега Рийд разтърка уморено очи, върна се зад бюрото и се сгромоляса на скърцащия стол. Беше сърдит на Алекс за това, че го върна назад в миналото, което се беше стремил години наред да скрие от всички. Целуна я с намерение да я накаже и оскърби, но не предполагаше, че ще му бъде толкова приятно да усеща кожата ѝ под палто и топката ѝ плът близо до себе си. Не беше очаквал устните ѝ да

са толкова нежни. Все още усещаше сладостта им върху езика си. Как би могъл да предполага, че гърдите ѝ са толкова съвършени!

Със сигурност знаеше, че не се беше договарял с тялото си да се възбуди внезапно от дъщерята на Селина. Беше много по-възбуден от когато и да било. По дяволите и все още беше!

Това беше само една от причините за това, че необмислената прегръдка го накара да се почувства бесен и да се укори. Алекс Гейдър — жената, която целуна безумно предишната вечер, — го беше обвинила в две убийства: първо на Селина, а след това на Пейсти. Дори да не успее да докаже твърденията си пред съда, тя можеше да развали всичките му бъдещи планове.

Беше толкова близо до осъществяване на мечтите си. Щеше да постигне това, за което беше работил упорито през целия си живот, а тя можеше да обърка всичко с един замах, дори не беше необходимо да го докосва с пръст. Ако подведеше някой от тях тримата под отговорност, щеше да изтръгне бъдещето от ръцете му, преди да го е проумял. Заслужаваше да я удуши.

Но когато отново изпита желание да постави ръцете си върху нея, то не беше за това.

— Казаха ми, че сте тук.

— Не ви ли казаха, че трябва да се явя в съда след няколко минути и че съм прекалено зает, за да се срещам с когото и да било?

Алекс прекрачи прага на офиса и затвори вратата след себе си.

— Споменаха нещо такова.

— Как ви хрумна, че вие правите изключение?

— Помислих, че бихте искал да ми зададете няколко въпроса за мъжа, който беше убит.

— Всъщност вие не сте заподозряна. Просто сте била на неподходящо място в неподходящо време — нещо, което имате лошия навик да правите непрекъснато.

— Не мислите ли, че има връзка между мен и неговото убийство?

— Не, но явно вие мислите така — подпирайки крака си в ъгъла на бюрото и е ръце зад главата, той се облегна назад. — Нека да чуя.

— Мисля, че вече го знаете. Пейсти Хикъм е бил очевидец на убийството на Селина.

— Откъде знаете?

— Той ми го каза по телефона.

— Пейсти беше голям лъжец. Попитайте, когото искате.

— Повярвах му. Изглеждаше нервен и страшно уплашен. Уговорихме си среща в бар „Последен шанс“, но когато е видял, че ме следите, е офейкал.

— Това означава ли, че аз съм убиецът на Селина?

— Или сте този, който прикрива убиеца.

— Позволете ми да ви кажа какво куца във вашата хипотеза — Рийд свали крака си на пода. — Енгъс е уволнил Пейсти преди няколко дни. Той е искал да си отмъсти — нещо, за което трябваше да се досетите сама. Скалъпил е някаква лъжлива история, на която сте повярвала, защото все още не сте открила нищо конкретно за вашето разследване. Мислите, че има връзка между двамата убийци, така ли? Грешите. Помислете малко. Снощното убийство не прилича на убийството на Селина. Мъжът, който е убил Пейсти, го е сварил да чука жена му, докато той е работил в плантациите близо до Карлсбад. Имаме доказателства за това.

Това изглеждаше толкова правдоподобно, че Алекс не знаеше къде да се дене от смущение, когато я погледна.

— Не е ли възможно този човек да е бил свидетел на убийството на майка ми? Досега е мълчал от страх да не бъде наказан, или просто защото никой не е правил пълно разследване. Убили са го, за да не може да идентифицира убиеца. Ето в това вярвам аз.

— Защото така ви изнася, но само си губите времето, а и моето.

Рийд се опита да стане, но тя го спря:

— Това не е всичко.

Той се примири и седна отново.

Алекс извади един плик от чантата си и му го подаде.

— Това пристигна с пощата тази сутрин. Беше адресирано до мен в мотела.

Рийд хвърли бегъл поглед на писмото и й го върна обратно. Тя го погледна учудено.

— Не изглеждате много любопитен, шерифе.

— Четох го вече.

— Моля? Кога?

— Доколкото си спомням — онзи ден.

— И сте им разрешил да го изпратят?

— Защо не? То не е компрометиращо, нито незаконно. Сигурен съм, че дори началникът на пощата би се съгласил, че отговаря на всички изисквания. Адресирано е правилно, доколкото мога да преценя.

Алекс искаше да му удари плесница, за да заличи злорадата усмивка от лицето му. Желанието беше толкова силно, че ѝ се наложи да стисне ръката си в юмрук, за да се въздържа да не го направи.

— Можете ли да четете между редовете? Хората, които са се подписали, всички... — тя спря, за да преброи подписите — тези четиринадесет души, заплашват да ме изгонят от града!

— Разбира се, че не, госпожице Гейдър — каза той с възможно най-невинен тон. — Вие сте се уплашила, защото намерихте Пейсти. Това писмо потвърждава факта, че Енгъс и Джуниър Минтън означават много за този град. Хиподрумът също. Можете по-бързо да привлечете вниманието на някого, ако го ударите в банковата сметка, отколкото с ритник в задника. Изложихте някои големи капиталовложения на опасност. Да не би да очаквате хората да стоят със скръстени ръце и да гледат как мечтите им отиват на вятъра заради вашата отмъстителност?

— Аз не си отмъщавам, а водя сериозно и дълго отлагано следствие, което не е било завършено справедливо.

— Пощадете ме.

— Областният прокурор в Травис разреши това разследване.

Очите му се спряха върху тялото ѝ, докато произнесе провлачено:

— Срецу какво?

— Много добре. Съвсем професионално, шерифе. Когато свършите патроните, започвате да правите намеци за интимния ми живот.

С нервни, резки движения тя пхна писмото обратно в чантата си и я затвори здраво.

— Не съм длъжна да ви давам обяснения. Разберете го добре — отвърна тя строго. — Аз няма да си тръгна, докато не стигна до някакъв резултат за убийството на майка ми.

— Е, аз не бих се тревожил, че ще ме нападнат в гръб, ако бях на ваше място — произнесе Рийд с досада. — Както ви обясних вече, убийството на Пейсти няма нищо общо с вас. Хората, които са подписали това писмо, са влиятелни личности — банкери, бизнесмени

и икономисти. Едва ли биха ви нападнали в тъмна улица. Въпреки това бих ви посъветвал да не ходите повече на места, където бихте си навлякла неприятности, както последните две вечери. Ако сметнете за необходимо — имам две момчета, които мога да ви препоръчам за охрана.

Тя въздъхна.

— Нито една жена професионалистка ли не харесвате, или само мен?

— Само вас.

Откровеността му я оскърби. Изкушаваше се да му припомни, че когато я целуваше предния ден, не мислеше така, но не го направи. Не искаше да му припомня целувката. Самата тя се надяваше да я забрави, преструвайки се, че нищо не се е случило. Но не можеше. Тя беше объркала безвъзвратно чувствата ѝ.

Не, не можеше да я забрави. Най-добре щеше да бъде, ако се научи да се примирява със спомена за нея и с непреодолимото желание, което беше предизвикала.

Затова думите му я нараниха дълбоко. Пое си дъх и попита:

— Защо не ме харесвате?

— Защото се месите в чужди работи, а аз не харесвам такива хора.

— Работата ми е такава.

— Как ли пък не. Вие сте била още в пелени, когато беше убита Селина! — извика той.

— Радвам се, че ми припомнихте. Щом като тогава съм била само на два месеца, какво е правила тя във фермата онази вечер?

Рийд успя ловко да прикрие смайването си от въпроса ѝ.

— Не си спомням. Вижте, аз трябва...

— Съмнявам се дали някога забравяте каквото и да е, Рийд Ламбърт, въпреки че умело се преструвате. Какво правеше тя там? Моля ви, кажете ми!

Той стана. Алекс също.

— Джуниър я беше поканил на вечеря, това е всичко.

— Имаше ли някакъв специален повод за това?

— Питайте него.

— Сега питам вас. По какъв повод? И не ми казвайте, че не си спомняте!

— Може би я съжаляваше.

— Съжалявал я е? Защо?

— За това, че беше забременяла и не беше махнала детето. Целият ѝ живот отиде по дяволите. За Бога, та тя беше само на осемнадесет!

Той заобиколи бюрото и се отправи към вратата.

Алекс не беше готова да прекратят разговора. Отговорът му не я задоволяваше. Хвана ръката му и го принуди да я погледне в очите.

— Вие бяхте ли на вечерята?

— Да, бях там — рязко освободи ръката си.

— Цялата вечер ли?

— Тръгнах си, преди да сервират десерта.

— Защо?

— Защото не обичам пай от череши.

Алекс настоя ядосано:

— Отговорете ми, Рийд. Защо си тръгнахте?

— Имах среща.

— С кого? Тя все още ли живее тук в града?

— Какво значение има това, по дяволите?

— Тя е вашето алиби. Бих искала да говоря с нея.

— Откажете се. Аз никога няма да я замеса в това.

— Може би трябва, иначе ще се явите пред съда.

— Никога ли не се предавате? — попита той през зъби.

— Никога. Върнахте ли се във фермата онази нощ?

— Не.

— Дори за малко?

— Не.

— Дори не се прибрахте да спите там?

— Казах ви, че имах среща — доближи лицето си достатъчно близо до нейното, така че тя можеше да усети дъха му върху устните си. — И тя беше много страдна.

Поклати глава, за да подчертае думите си, след това се обърна и се спря на прага.

— Трябва да се явя в съда. Бихте ли затворила вратата, като излезете?

ГЛАВА XVIII

— Госпожица Гейдър?

— Да?

Алекс не искаше да я безпокоят. Последният спор с Рийд я беше изтощил. От предната вечер нервите ѝ бяха опънати. Нито хладнокръвното обяснение на Рийд за това, че Пейсти Хикъм е бил убит от някакъв ревнив мъж, нито каквото и да било друго можеше да я убеди, че тя самата не е в опасност.

Ето защо, когато някой почука на вратата на стаята ѝ в мотела, Алекс се приближи предпазливо до нея и погледна през шпионката. Странна, но явно безобидна двойка стоеше на прага ѝ. Отвори вратата и погледна към тях въпросително.

Изведнъж мъжът подаде ръка за поздрав. Учудена, Алекс се дръпна назад.

— Пастор Фъргюс Пламит — каза той.

Чувствайки се неловко, Алекс се здрависа с него.

— Изплаших ли ви? Много съжалявам. Без да искам.

Обноските на пастора бяха толкова почтителни, а гласът му толкова приятен, че той едва ли представляваше опасност. Беше слаб, с войнишка осанка. Черният му костюм беше излъскан на места и неподходящ за сезона. Не носеше връхна дреха и беше гологлав. Косата му беше по-дълга от модата в момента. В общество, където почти всеки мъж от дванадесетгодишна възраст носеше или каубойска шапка, или шапка с козирка, беше необичайно да видиш гологлав мъж.

— Това е съпругата ми, Уенда.

— Здравейте, госпожо Пламит.

Госпожа Пламит беше едра жена с голям бюст, който се опитваше да прикрие с вълнен пуловер в маслинен цвят. Косата ѝ беше прибрана в кок на тила.

— Откъде знаете името ми? — попита Алекс с любопитство.

— Всички го знаят — отговори той с бегла усмивка. — Хората в града говорят за вас.

Пасторът носеше една библия, която беше пъхнал под мишницата си. Алекс нямаше представа какво прави той пред вратата ѝ — може би набираше нови енорияши?

— Предполагам, че се чудите защо съм тук — каза той, разгадавайки правилно озадаченото изражение на лицето ѝ.

— Да си призная — да. Ще влезете ли?

Госпожа Пламит изглеждаше неспокойна и несигурна, не знаеше къде да седне, докато пасторът не ѝ посочи края на леглото. Той самият зае единствения стол в стаята. Алекс седна на ръба на леглото, но сравнително далече от госпожа Пламит, за да се чувстват по-удобно и двете.

Пасторът гледеше втренчено пред себе си. Изглежда не бързаше да изложи причината, поради която беше дошъл. Накрая Алекс попита с нетърпение:

— Мога ли да ви помогна с нещо, пастор Пламит?

Той затвори очи, повдигна ръката си нагоре към небето и произнесе тържествено:

— Нека Бог ви благослови!

След това започна да се моли на висок глас. На Алекс ѝ идваше да се изхили. Мърл Греъм се беше погрижила да я възпита в традициите на протестантската вяра. Двете редовно ходеха на църква. Въпреки че никога не прие строгите канони, към които се придържаше баба ѝ, религиозното чувство у Алекс беше доста силно.

— Пастор Пламит, моля ви — прекъсна го тя, когато молитвата му стана прекалено дълга, — имах тежък ден. Може ли да ми кажете целта на вашето посещение?

Той не се засегна от това, че го прекъснаха, и каза с тайнствен глас:

— Аз мога да помогна на вашето разследване във връзка със семейство Минтън.

Алекс остана смаяна. Изобщо не беше очаквала той да е свързан по някакъв начин с нейното разследване. Припомни си обаче, че трябва да бъде предпазлива. Какви ли дълбоки тайни би могъл да знае този странен дребен мъж за Селина, Рийд, Ламбърт или семейство Минтън? Пасторите често ставаха свидетели на най-съкровени изповеди, но от опит знаеше, че религиозната етика им забранява да правят каквито и

да е изявление. Изключено бе да дават изобличаващи сведения за някого, освен в случаи, когато е застрашен човешки живот.

Не мислеше, че Енгъс или Джуниър биха разкрили душата си пред такъв страхливец като Пламит. Имайки предвид външния му вид, не можеше да повярва, че Рийд Ламбърт би изповядал греховете си пред него.

Каза си, че Грег Харпър би бил доволен от това.

— О, наистина ли? Как можете да направите това? Познавахте ли майка ми?

— За съжаление, не. Но мога да ускоря вашето разследване. Ние — моето паство и аз — вярваме, че сте на наша страна. А Бог е с нас.

— Б-благодаря — заекна Алекс, надявайки се, че това беше правилния отговор.

Очевидно позна. Госпожа Пламит произнесе тихо едно „амин“, след като до този момент се молеше наум.

— Пастор Пламит — каза Алекс неуверено. — Не съм сигурна, че ме разбрахте. Аз съм тук по нареждане на областния прокурор да...

— Бог използва святи хора за своето дело.

— ... да разследвам убийството на моята майка, която е живяла тук, в Пърсел, преди двадесет и пет години.

— Слава на Бога... тази грешка скоро ще се поправи! — вдигна юмруци към небето Пламит.

Алекс беше изумена. Изсмя се нервно.

— Да, надявам се, но не успях да разбера каква връзка има моето разследване е вашето паство. Да не би да знаете нещо за убийството?

— Да, госпожице Гейдър — започна да нарежда Пламит. — Затова ние можем да ускорим разследването и да накажем грешниците.

— Грешниците?

— Да! Грешниците! — извика той пламенно. — Онези, които искат да разорят този град и всички деца на Бога, които живеят тук. Те искат да построят игрище на Сатаната, да натъпчат децата ни с наркотици и алкохол, да опорочат чистото им съзнание!

С периферното си зрение Алекс видя госпожа Пламит, която седеше с наведена глава. Ръцете ѝ бяха скръстени на скута, а краката ѝ прибрани, сякаш бяха залепени един за друг.

— Хиподрумът в Пърсел ли имате предвид? — попита нерешително.

Точно както се опасяваше, тези думи предизвикаха пламенни евангелски излияния. От устата на пастора като от фонтан бликнаха пророчества. Алекс търпеливо изслуша неговата проповед за злините от хиподрума и хазарта. Но когато Пламит започна да я агитира да стане мисионерка и да я убеждава, че е изпратена в Пърсел от Бога, за да победи синовете на дявола, тя се принуди да прекъсне пламенната му проповед.

— Пастор Пламит, моля ви!

Едва след няколко неуспешни опита да го прекъсне той спря да говори и я погледна смутен. Тя стисна устни, тъй като не искаше да го обиди, а да му изясни мнението си по този въпрос.

— Нямам нищо общо с това и не ме интересува дали предприятията „Минтън“ ще получат или не разрешително за хазарт. Факт е, че те вече са одобрени от комисията по надбягвания. Остават само формалностите.

— Но семейство Минтън са заподозрени в убийство!

Подбирайки внимателно думите си и изпускайки преките обръщения към семейство Минтън, тя каза:

— Ако се намерят достатъчно доказателства или вероятна причина, делото може да бъде разгледано от съдебните заседатели. От тях ще зависи дали ще ги подведат под отговорност. При всички случаи заподозреният се счита за невинен, докато не се докаже вината му. Така е според конституцията.

Тя вдигна ръка и не му позволи да я прекъсне.

— Моля, разрешете ми да завърша. Каквото и да се случи с бъдещия хиподрум, след като завърша разследването си, отговорност за това ще носи комисията по надбягвания. Аз няма да имам нищо общо с крайното й решение, нито пък с разрешителното за хазарт. Всъщност, случайно съвпадение е, че семейство Минтън са лично ангажирани едновременно е издаването на двете разрешителни. Аз поднових делото за убийство на майка ми, защото като следовател не бях доволна от неговото разрешаване и мислех, че е необходимо позадълбочено разследване. Не изпитвам лична злоба срещу този град, нито към определени хора.

Пламит гореше от нетърпение да говори и тя му позволи.

— Не искате да има хазарт в Пърсел, нали? Не сте ли против хитрините на дявола, който изтръгва храната от устата на децата,

разрушава бракове и води по-слабите по пътищата към ада?

— Моите възгледи за залаганията или за каквото и да било друго от този род не ви интересуват, настоя Пламит.

Алекс се изправи. Беше уморена, а той не бе с всичкия си. Отделила му беше повече време, отколкото заслужаваше.

— Сега трябва да ви помоля да си тръгвате.

Пасторът не беше образован и красноречив духовник и не познаваше добре библията. Просто имаше твърди аргументи за своята теза. Но Алекс нямаше нищо общо с това, дали хазартът щеше да навлезе в Пърсел или не.

— Ние няма да се откажем — каза Пламит, следвайки я до вратата. — Склонни сме да направим всякаква саможертва, за да видим Божията воля изпълнена.

— Божията воля ли? Ако тя е да бъде отказано разрешително за хазарт на предприятията „Минтън“, то тогава нищо не би могло да помогне или попречи, така ли е?

Той не можеше да бъде уловен в капан с логика.

— Бог ни използва за своето дело. Той използва и вас, въпреки че вие все още не го знаете — в очите му тлееше фанатичен пламък. — Вие сте отговорът на нашите молитви. О, да, госпожице Гейдър, отговорът на нашите молитви. Обадете ни се. Вие сте миропомазана и ние сме ваши покорни слуги.

— Ще го имам предвид. Довиждане.

Теологията на пастор Пламит беше изкривена. Той я накара да потръпне от страх. Едва успя да затвори вратата след него и телефонът иззвъня.

ГЛАВА XIX

— Какво ще кажете да вечеряме заедно и след това да потанцуваме? — попита Джуниър без предисловие.

— Звучи като вълшебна приказка.

— Само кажете да.

— Каните ме на вечеря, а след това на танци, така ли?

— Всеки месец има празненство в местния клуб „Хорс енд Гън“. Моля ви, съгласете се да дойдете с мен, иначе ще бъде ужасно отегчително!

Алекс се засмя.

— Джуниър, съмнявам се дали някога скучаете, особено когато наоколо има жени. Всички ли си падат по вас?

— Почти без изключение. Ако дойдете с мен тази вечер, ще бъде много хубаво.

— Тази вечер?

— Разбира се. Не ви ли казах? Съжалявам, че не можах да ви го кажа по-рано.

— Сериозно ли говорите?

— Бих ли се шегувал с нещо толкова важно като месечните празненства в клуба?

— Разбира се, че не. Простете моята несериозност.

— Ще ви простя всичко, ако дойдете.

— Наистина не мога. Изморена съм. Снощи...

— Да, чух. Боже мой, трябва да е било ужасно да намерите Пейсти Хикъм в такова състояние. Искам да ви помогна да се разсеете.

— Оценявам загрижеността ви, но не мога да дойда.

— Отказвам да приема отрицателен отговор.

Докато говореше в слушалката, закрепена между рамото и главата ѝ, тя се мъчеше да си съблече роклята, и сега стоеше по бикини и чорапогащник.

Направи опит да облече халата си. Икономката винаги изключваше радиатора, след като почистеше офиса, и Алекс всяка

вечер се прибираше премръзнала от студ.

Погледна към нишата, където висяха дрехите ѝ.

— Наистина не мога да дойда, Джуниър.

— Как така?

— Всичките ми по-свестни дрехи са в Остин. Нямам какво да облека.

— Дама като вас не би могла да каже подобно нещо.

— Но е така.

— Празненството не е толкова официално. Облечете онази кожена пола, с която бяхте миналия ден. Ще направите истински удар.

Алекс вече беше успяла да се напъха в халата, без да изпусне слушалката. Седна на ръба на леглото и се сгуши в мъхестата дреха.

— Все пак трябва да ви откажа.

— Защо? Знам, че е неучтиво от моя страна да настоявам повече, но искам да ми изтъкнете поне сериозни причини за отказа си.

— Просто не намирам за добра идеята да се показваме заедно пред обществото.

— Защото се надявате, че скоро ще ме пратите в затвора в Хънтсвил?

— Не.

— Тогава защо?

— Аз не искам да ви изпращам в затвора, но вие сте заподозрян в убийство.

— Алекс, имахте достатъчно време, за да си създадете мнение за мен. Кажете ми честно, вярвате ли, че бих могъл да извърша подобно жестоко престъпление?

Спомни си как се беше изсмял Рийд при мисълта за Джуниър на война. Той беше мързелив, амбициозен и Дои Жуан. Насилието не му беше присъщо.

— Не, не вярвам — отговори тихо. — Но все още сте заподозрян. Не би било редно да се побратимяваме.

— Харесва ми тази дума — каза той. — Звучи неприлично, кръвосмесително. И за ваше успокоение — всичките ми приятелства са с мъже. С изключение на един или два пъти, когато бях млад, Рийд и аз някога...

— Моля ви! — простена тя. — Не искам да знам.

— Добре, ще ви спестя сензационните подробности, но само при едно условие.

— Какво е то?

— Кажете, че ще дойдете довечера. Ще ви взема в седем.

— Не мога.

— Алекс, Алекс! — започна да се вайка той. — Сетих се нещо друго. По време на празненството ще пийна две-три, а може и повече. Мога да започна да си спомням неща от миналото и да издам някоя тайна. Когато го направя, вие ще бъдете там и ще го чуете. Човек не знае какви признания може да направи, когато главата му е размътена. Приемете тази вечер за един дълъг разпит. Част от вашата работа е да поемете надзора над заподозрените, нали? Отказът означава, че не си гледате задълженията, след като не се възползвате от всяка предоставена възможност да научите истината. Как ще можете егоистично да лежите отпуснато сред лукса в мотел „Уестърнър“, докато един заподозрян се е разбъбрил, след като си е пийнал в клуб „Хорс енд Гън“? Засрамете се! Вие дължите това на тези, които ви плащат, за да водите разследването. Направете го за тях, Алекс!

Тя отново въздъхна.

— Ако се съглася да дойда, ще обещаете ли, че няма да държите повече речи?

— В седем часа!

Алекс усети въодушевлението в гласа му.

Още в момента, когато влезе в клуба, тя се зарадва, че дойде. Чуваха се музика и смях. Дочу откъслечни разговори, но нито един от тях не се отнасяше до убийството на Селина. Този факт ѝ се отрази добре. Очакваше да прекара няколко часа за разтоварване и ѝ се струваше, че тази почивка е заслужена.

Въпреки всичко беше предпазлива. Нито за миг не повярва, че Джуниър ще направи спектакъл пред толкова много хора. Не очакваше да чуе зашеметяващи признания.

Все пак можеше да извлече някаква полза от идването си тук тази вечер. Екстравагантността на клуба предполагаше, че членовете му са само подбрани хора от висшето общество. Рийд ѝ беше казал, че хората, които бяха подписали писмото до нея, са влиятелни личности — местни бизнесмени и финансисти. Нормално беше да срещне някой от тях тук и да усети тяхната недружелюбност.

По-важно беше, че имаше възможност да общува с местните хора, които добре познаваха семейство Минтън и Рийд и можеха да разкрият някои черти от характерите им.

Джуниър я взе от мотела с червения си ягуар и шофира, без да се съобразява с ограниченията на скоростта. Доброто му настроение беше заразително. Дали беше по служба или не, това не я интересуваше. Чувстваше се добре, че стои до най-красивия мъж в залата, който я беше прегърнал леко през кръста.

— Барът е насам — каза той близо до ухото ѝ, за да може да го чуе, тъй като музиката беше силна.

Те си проправиха път през тълпата. Заведението не приличаше на разкошните нощни клубове с неоново осветление, които изникваха навсякъде в големите градове и в които се събираха хора с БМВ — та, облечени модерно.

Клуб „Хорс енд Гън“ в Пърсел беше типично тексаски. Барманът имаше изискани обноски. Носеше черна папийонка, жилетка от костюм и червени атлазени нашивки на ръкавите. Чифт еленови рога висяха на бара в стил деветнадесети век.

Стените бяха окичени с картини на конски надбягвания, снимки на коне, спечелили награди, и пейзажи, в които преобладаваха метличини. Почти на всяка рисунка задължително присъстваше вятърна мелница, стърчаща самотно на облениа в слънце хоризонт. Това се стори приятно и отморяващо на Алекс.

— Бяло вино — каза на бармана, който я гледаше безсрамно.

— Късметлия си, негоднико — промърмори той на Джуниър, когато им сервира напитките. Усмивката под големия му мустак беше цинична.

Джуниър му кимна. Пиеше уиски със сода.

— Не съм ли прав? — подпря лакът на бара и се обърна с лице към Алекс, която седна на един висок стол. — Музиката е малко силна и не ми е много по вкуса, но ако искате да танцуваме, аз съм на ваше разположение.

Тя поклати глава.

— Благодаря, не искам. По-скоро бих погледала другите.

След няколко танца Джуниър се наведе близо до нея и прошепна:

— Повечето от тях са се учили да танцуват на пасището. Изглеждат така, сякаш се пазят да не настъпят някоя фъшкия.

Виното ѝ подейства. Очите ѝ светнаха, а бузите ѝ се зачервиха. Усещайки на бузата си дъха му, тя отметна коса през рамо и се засмя.

— Елате — той я хвана под лакътя и ѝ помогна да стане от стола.
— Майка ми и баща ми са на онази маса.

Прекосяха дансинга, за да стигнат събраните и подредени за вечеря маси. Сара Джоу и Енгъс седяха на една от тях. Енгъс пушеше пура, а Сара Джоу лениво махаше с ръка, за да пропъди пушека, който отиваше право в лицето ѝ.

Алекс имаше усет към дрехите. Беше облечена с кожена пола, жълтеникавокафява на цвят като пуловера ѝ, украсен с парченца кожа. Така се чувстваше много по-удобно, отколкото ако беше облечена е атлазената рокля на Сара Джоу, която изглеждаше твърде неподходяща за място като това, където хората често повтаряха „по дяволите“ и пиеха направо от бутилките бира с цвят на кехлибар.

— Здравейте, Алекс! — провикна се Енгъс през облак от дим.

— Здравейте. Беше много мило от страна на Джуниър, че ме покани — отвърна тя и седна на стола, който той галантно ѝ предложи.

— Доста време ми беше необходимо, за да я убедя да дойде — каза Джуниър на родителите си, взе един стол и седна до нея. — Трудно се съгласи.

— Майка ѝ сигурно би приела веднага.

Хладната зловна забележка на Сара Джоу моментално прекъсна разговора и развали приповдигнатото настроение, което Алекс беше придобила след виното. Замайването ѝ изведнъж изчезна. Кимна леко с глава към Сара Джоу.

— Здравейте, госпожо Минтън. Изглеждате чудесно тази вечер.

Въпреки че роклята ѝ беше неподходяща, Сара Джоу изглеждаше наистина добре. „Не пращи от здраве“ — помисли си Алекс. Нямахме и как да бъде другояче — красотата ѝ беше безплътна, неземна, сякаш присъствието ѝ на този свят беше временно и за малко. Усмихна се многозначително и промърмори суха благодарност за комплимента. След това отпи от виното си.

— Чух, че вие сте намерила тялото на Пейсти.

— Татко, това е празненство — обади се Джуниър. — Алекс не иска да говори за такива неприятни неща.

— Не, всичко е наред, Джуниър. Аз сама щях да подхвана темата рано или късно.

— Не мисля, че срещата ви с него е била чиста случайност. В такъв долнопробен бар, и освен това сте се качила в пикапа — каза Енгъс, премествайки пурата си от единия край на устата в другия.

— Не, не беше случайност.

Тя им разказа за разговорите по телефона с Пейсти.

— Този каубой беше лъжец и развратник. Много лъжеше на покер — каза Енгъс разпалено. — През последните няколко години беше ужасно безотговорен. Ето защо трябваше да го уволня. Вие сте достатъчно умна, за да не повярвате на това, което ви е казал.

Спря за малко, за да направи знак на сервитьора да донесе по още едно питие.

— Разбира се, Пейсти може да е видял кой е влязъл в конюшната със Селина, но това навярно е бил Гууни Бъд.

Без да даде на Алекс никаква възможност да оспори казаното, той се впусна в разговор с един търговец на коне от Руидосо. Тъй като семейство Минтън все пак бяха нейни домакини, тя реши да изостави темата Пейсти за известно време.

Когато изпиха питиетата си, Енгъс и Джуниър решиха да се поразходят между посетителите. Алекс се почувства неловко сама в присъствието на госпожа Минтън и след като мъжете се оттеглиха, несмело направи опит да поведе разговор с нея.

— Отдавна ли членувате в този клуб?

— Енгъс беше един от неговите основатели — обясни Сара Джоу разсеяно, без да отделя очи от двойките, които танцуваха на дансинга.

— Изглежда, че съпругът ви има дял навсякъде в този град.

— Хм, той обича да знае всичко, което става наоколо.

— И да бъде част от него.

— Да. Иска да е вътре в нещата — тя въздъхна леко. — Енгъс чувства необходимост да бъде харесван, разбирате ли? Винаги се меси в политиката, сякаш за него е от значение какво мислят другите хора.

Алекс сложи ръце под брадичката си и се подпря с лакти на масата.

— Вие не смятате ли, че това има значение?

— Не — за първи път тази вечер Сара Джоу я погледна право в очите. — Не отдавайте прекалено голямо значение на начина, по който Джуниър се отнася с вас.

— О? И защо?

— Той флиртува с всяка срещната жена.

Алекс бавно свали ръцете си от масата. В гърдите ѝ напираше гняв, но успя да се овладее.

— Не мислите ли, че ме обиждате по този начин, госпожо Минтън?

Сара Джоу повдигна безразлично едното си рамо.

— Моите двама мъже са чаровни и те си го знаят. Повечето от жените обаче не осъзнават, че не влагат сериозни чувства, когато флиртуват с тях.

— Сигурна съм, че това важи за Енгъс, по не и за Джуниър. Трите му бивши съпруги не биха се съгласили с вас.

— Те имаха погрешно мнение за него.

— А майка ми? И тя ли не беше права?

— Разбира се. Вие много си приличате с нея.

— Така ли?

— Доставя ви удоволствие да създавате неприятности. Майка ви никога не оставяше неприятностите да дойдат сами. Единствената разлика е, че вие сте дори по-отракана от нея. Прекалено сте пряма и нетактична, което говори за лошо възпитание — тя повдигна очи към човека, който застана зад Алекс.

— Добър вечер, Сара Джоу.

— Съдия Уолис! — възкликна госпожа Минтън и на лицето ѝ се изписа приветлива усмивка. Човек не би допуснал, че само допреди секунда е бълвала отрова. — Здравейте, Стейси.

Алекс, силно възмутена от неоснователните ѝ забележки, извърна лице към новодошлите. Съдията Джо Уолис я гледеше с неодобрение, сякаш беше нарушила неприкосновеността на клуба.

— Госпожице Гейдър.

— Здравейте, съдия Уолис.

Жената, която стоеше до него, също я разглеждаше неодобрително, но Алекс не можеше да отгатне причината за това. Явно Джуниър беше единственото приятелско лице, което можеше да се види сред тълпата тази вечер.

Съдията улови под ръка жената и те се отправиха към друга маса.

— Това съпругата му ли е? — попита Алекс, сочейки след тях.

— Боже мой, не — каза Сара Джоу. — Това е дъщеря му. Горката Стейси. Вечно старомодна.

Стейси Уолис продължаваше да гледа втренчено и злобно към Алекс. Не престана да я гледа, докато Джуниър не се блъсна в коляното ѝ, сядайки на мястото си. Носеше две чинии с храна.

— Надявам се, че обичате ребра с фасул — погледът му проследи нейния и тогава забеляза Стейси на съседната маса.

— Хей, Стейси! — извика той и ѝ намигна, махвайки приятелски с ръка.

Жената, която до този момент стоеше нацупена, изведнъж се усмихна. Изчерви се и смутено вдигна ръка за поздрав. Отговорът ѝ прозвуча срамежливо.

— Здравей, Джуниър.

— Е?

В първия момент Алекс дори не разбра, че Джуниър се обръща към нея.

— Моля?

— Обичате ли ребра с фасул?

— Само гледайте — засмя се тя, поставяйки салфетката върху коленете си.

После толкова лакомо се нахвърли върху храната, че предизвика комплимент от страна на Енгъс.

— Сара Джоу пък яде колкото врабче. Не ти ли харесват ребрата, скъпа? — той погледна към чинията ѝ, която едва беше докоснала.

— Малко са сухи.

— Искаш ли да ти поръчам нещо друго?

— Не, благодаря.

След като се нахраниха, Енгъс извади пура и я запали. Духна клечката и попита:

— Вие двамата защо не танцувате?

— Може ли? — попита Джуниър.

— Разбира се — Алекс отмести стола си назад и стана. — Но не съм много добра, предупреждавам ви.

Джуниър я хвана за ръце и я завъртя в такт с музиката.

— Много добре! — каза той е усмивка, когато ритъмът стана побавен. С ръката, която беше поставил на талията ѝ, я притисна близо до себе си. — Много, много добре.

Алекс му позволи това, защото ѝ беше приятно да усеща две здрави ръце около себе си. Партньорът ѝ беше красив и чаровен и знаеше как да накара жените да се чувстват добре. При все това емоционално той беше безопасен за нея.

Всъщност тя не си падаше по красиви мъже от типа на Джуниър, но ѝ беше забавно някой като него да ѝ обръща внимание от време на време, особено откакто се беше появил Рийд.

— Рийд също ли с член на клуба? — попита тя.

— Шегувате ли се?

— Не е ли поканен?

— Разбира се, че е. Винаги го канят, откакто е станал шериф. Тук той се чувства като у дома си. Не му пука за хората от обществото — леко я погали по гърба. — Изглеждате по-спокойна, отколкото когато ви взех от мотела. Забавлявате ли се?

— Да, но вие ме поканихте тук под лъжлив претекст — обвини го тя. — Нямам никакво намерение да се напивате и да разкривате тайни.

Той се усмихна без капка разкаяние.

— Питайте ме нещо.

— Добре. Кой е онзи мъж ей там с побелялата коса?

Джуниър назова името му. Предчувствието не беше я излъгало. Беше един от онези, които бяха подписали писмото до нея.

— Бихте ли ме представил в почивката?

— Той е женен.

Тя го стрелна с поглед.

— Интересът ми към него не е от такъв характер!

— Добре тогава.

Молбата ѝ беше изпълнена. Банкерът изглеждаше смутен, когато Джуниър ги запозна. Алекс му подаде ръка.

— Получих писмото ви, господин Лонгстрийт.

Прямотата ѝ го изненада, но той бързо дойде на себе си.

— Виждам, че сте го взела доста присърце — хвърли бегъл поглед към Джуниър.

— Не ме мислете за глупачка за това, че дойдох тук с Джуниър тази вечер. Много добре знам какво означават той, баща му и господин Ламбърт за Пърсел и неговата икономика, но това не е причина да се

откажа от моето разследване. Едно писмо няма да ме уплаши толкова, че да си тръгна с подвита опашка.

Ясно личеше, че Джуниър е ядосан, и когато се върнаха на дансинга, не закъсня да избухне.

— Можехте да ме предупредите!

— За какво?

— Че сте войнствена и опасна. Лонгстрийт не е човек за пренебрегване. Все пак за какво писмо ставаше дума?

Тя обясни и му цитира имената, които успя да си спомни.

— Надявам се, че ще срещна някои от тях тук тази вечер.

Той се намръщи и я изгледа строго. Накрая обаче вдигна рамене и ѝ се усмихна приятелски.

— А пък аз си мислех, че съм ви измъкнал от проблемите — въздъхна и добави: — Е, добре. Ще ви помогна. Искате ли да видите още някого?

Опитвайки се да изглежда колкото е възможно по-непринудено, Джуниър я поведе през тълпата и започна да я представя на онези, които бяха подписали изпълненото със заплахи писмо.

Половин час по-късно те се отдалечиха от една двойка, която държеше верига от складове в западен Тексас. Бяха направили значителни инвестиции в хиподрума и най-явно демонстрираха своята враждебност към Алекс. Сега всички бяха разбрали коя е жената с Джуниър.

— Мисля, че това бяха последните — каза ѝ той.

— Слава богу — прошепна тя. — Като че ли искаха да ме изпепелят с поглед.

— Вие няма да допуснете да се случи нещо подобно. Вижте онази дама там, която мрази всяка жена, която няма мустаци като нейните.

Алекс се усмихна.

— На всичкото отгоре ми каза: „Или напуснете града, или...“

Той я хвана за ръката.

— Хайде, нека да потанцуваме. Това ще ви накара да забравите проблемите.

— Трябва да се пооправя малко — тя се отскубна от ръката му. — Извинете ме за минутка.

— Добре. Тоалетната е в тази посока — посочи ѝ към един тесен коридор.

Когато влезе, там нямаше никого, но на излизане почти се сблъска с дъщерята на съдията, изправена пред тоалетната масичка. Стейси се обърна и я погледна в очите.

Алекс ѝ се усмихна любезно.

— Здравейте.

След като не получи отговор, се доближи до мивката и си изми ръцете.

— Не се запознахме официално. Аз съм Алекс Гейдър — каза тя и издърпа няколко хартиени салфетки.

— Да, знам.

Алекс хвърли използваните салфетки в кошчето за отпадъци.

— Вие сте дъщерята на съдията Уолис — опитваше се да разтопи леда между тях, който с всяка измината секунда като че ли ставаше все по-плътен. Нямаше и следа от моминската свенливост, която беше изписана на лицето ѝ при разговора с Джуниър. Лицето ѝ беше студено и враждебно. — Стейси, нали?

— Да, Стейси. Но фамилието ми име не е Уолис, а Минтън.

— Минтън?

— Точно така. Аз бях съпруга на Джуниър. Неговата първа съпруга.

ГЛАВА XX

— Виждам, че сте изненадана — каза Стейси, усмихвайки се ехидно.

— Да — отговори Алекс приглушено. — Никой не ми е споменавал за това досега.

Самообладанието на Стейси ѝ изневери. Поставяйки ръка на гърдите си, тя изкрещя:

— Имате ли представа каква болка причинявате?

— На кого?

— На мен! — удари с юмрук по гърдите си. Внезапно свали ръката си и прехапа устни, сякаш се засрами от избухването си. Затвори очи за момент и когато ги отвори отново, те бяха пълни с неприязън, но спокойни.

— В продължение на двайсет и пет години трябваше да живея с мисълта, че Джуниър се ожени за мен, за да преодолее мъката си от смъртта на Селина.

Алекс не можеше да отрече и само виновно сведе очи.

— Мисля, че вие се надявате на същото.

— Съжалявам, госпожице... Стейси. Мога ли да ви наричам Стейси?

— Разбира се — отговори тя рязко.

— Съжалявам, че моето разследване ви е причинило страдание.

— И още как! Вие се ровите в миналото и по този начин отново напомняте на хората за моето нещастие.

— Нямах представа коя е била първата съпруга на Джуниър, дори не знаех, че живее в Пърсел.

— Ако знаехте, това щеше ли да бъде от значение за вас?

— Вероятно не — отговори честно Алекс. — Не мисля, че бракът ви с Джуниър има връзка с делото. Не мога обаче да ви попреча да го свързвате с него.

— А какво ще кажете за баща ми? — наведе глава встрани Стейси.

— Какво имате предвид?

— Тона ваше разследване го притеснява.

— Защо?

— Тревожи го фактът, че поставяте под съмнение издаденото от него решение.

— Съжалявам, но не мога да променя това.

— Не можете или не искате? Мразя хора, които петнят репутацията на други, за да се издигнат!

— Това ли мислите, че правя? — попита Алекс обидена. — Мислите, че съм подновила делото, за да направя кариера?

— Не е ли така?

— Не — поклати решително глава. — Майка ми е била убита в онази конюшня. Аз не вярвам, че мъжът, обвинен в убийството, е могъл да извърши подобно престъпление. Искam да знам какво всъщност се е случило. И ще разбере. Ще накарам този, който ме е оставил сираче, да понесе вината за това.

— Имах някои съмнения, но сега съм сигурна, че единствената ви цел е да отмъстите.

— Аз искам справедливост.

— Не ви ли интересува какво ще струва това на другите хора?

— Вече се извиних за страданията, които съм ви причинила.

Стейси каза с ожесточение:

— Вие искате публично да разпънете на кръст баща ми. Не отричайте! — избърза тя, когато Алекс отвори уста да ѝ възрази. — Няма значение, че отричате. Вие искате да го направите за смях. Най-малкото — обвинявате го, че е допуснал грешка при издаване на присъда.

Би било лъжа да оспори това.

— Да. Аз вярвам, че той е осъдил неправилно Бъди Хикс.

— Баща ми има зад гърба си четиридесет безупречни години като съдия, което говори за неговата мъдрост и почтеност.

— Ако моето разследване е маловажно, както се изразихте, то няма да опетни неговото досие, нали, госпожице Минтън? Един почтен съдия не може да бъде опетнен от незначителен следовател, който е изпълнен само със злоба и мъст. Ще бъдат необходими доказателства, за да подкрепя своите твърдения.

— Вие не разполагате с такива!

— Надявам се да намеря в хода на разследването. Ако впоследствие репутацията на баща ви пострада... — тя си пое дълбоко дъх и вдигна ръка към челото си. Изражението ѝ беше сериозно, а думите ѝ — искрени. — Стейси, не искам да проваляя кариерата на баща ви, нито да оспорвам неговата честност при издаване на присъди до този момент. Не искам да наранявам ничии чувства или да причинявам мъка на невинни хора. Искам само справедливостта да възтържествува.

— Справедливост! — извика саркастично Стейси с очи, изпълнени със злоба. — Вие нямате право да произнасяте тази дума! И вие като майка си сте хубава, но куха. Ограничена и егоистка. Не ви пука за чувствата на останалите хора. Не виждате нищо друго, освен собствените си интереси.

— Разбирам, че не сте харесвала много майка ми — отбеляза Алекс с огорчение.

— Мразех я!

— Защо? Защото Джуниър беше влюбен в нея ли?

Реши, че щом Стейси може да нанесе удари под кръста, тя също може. Това подежда. Жената отстъпи назад и се хвана за тоалетната масичка, за да не се олюлее. Алекс ѝ подаде ръка, но дъщерята на съдията пренебрегна жеста ѝ.

— Стейси, Джуниър се е оженил за вас само няколко седмици, след като е била убита майка ми. Разберете, че този факт ме озадачи.

— На вас може да ви се е сторило внезапно, но ние се срещаме отдавна.

Това беше нещо ново.

— Наистина ли?

— Да. И през по-голямата част от времето бяхме любовници.

Думите ѝ пронизаха Алекс като отровна стрела и в същото време я накараха да я съжалява още повече. Представи си историята на обикновеното момиче, безнадеждно влюбено в красив футболист, което е склонно да пожертва дори гордостта си, за да привлече вниманието му. То би направило всичко, за да го задържи близо до себе си.

— Разбрах.

— Съмнявам се. Точно като Джуниър вие сте сляпа за истината.

— Каква е истината, Стейси?

— Че Селина имаше грешно мнение за него. Като всички останали, тя непрекъснато го сравняваше с Рийд. Джуниър винаги беше на второ място. Не ме интересува как ги е оценявала. Аз го обичах такъв, какъвто е. Джуниър не искаше да повярва, но въпреки баща ви и вас, Селина винаги е обичала само Рийд.

— Щом като го е обичала толкова много, защо се е омъжила за баща ми, а не за него? — този въпрос измъчваше Алекс от дни наред.

— Селина и Рийд станаха по-близки приятели през пролетта. Когато свърши учебната година, Селина отиде да посети нейни братовчеди в Ел Пасо.

— Там е срещнала баща ми — Алекс знаеше голяма част от историята от баба си. — Ал отивал на военен лагер във Форт Блис. Скоро след като са се оженили, отпътувал за Виетнам.

Стейси каза подигравателно:

— И след като баща ви умря, тя поиска да се върне при Рийд, но той я отблъсна. Тогава Селина започна да дава надежди на Джуниър. Знаеше, че той винаги я е желал, но го пренебрегваше заради Рийд. Безсрамно си играеше с Джуниър, мамейки го за бременността си. Подхвърляше му идеята да се омъжи за него, но това не можеше да стане, докато го имаше Рийд Ламбърт. Майка ви даваше напразни надежди на Джуниър. Направи живота му окаян. И щеше да продължи да го мами, ако беше останала жива — бившата госпожа Минтън си пое дълбоко дъх и продължи. — Радвах се, когато Селина умря.

У Алекс се породило ново съмнение.

— Къде бяхте онази вечер?

— Вкъщи. Разопаковах багажа си. Току-що се бях върнала от едноседмична почивка в Галвестън.

„Би ли лъгала за нещо, което така лесно може да се провери?“ — помисли Алекс.

— Вие сте се омъжила за Джуниър веднага след смъртта на майка ми.

— Точно така. Той имаше нужда от мен. Знаех, че съм само лекарство за неговата мъка, така както винаги съм знаела, че когато се люби с мен, той си представя, че го прави със Селина, защото всъщност искаше нея. Но нямах нищо против това, че ме използва. Готвех, грижех се за дрехите му, носех му храна в леглото.

Изражението ѝ се промени, когато се върна назад в спомените.

— Направих се, че не забелязвам нищо, когато ми изневери за първи път. Естествено, бях съкрушена, но го разбирах. Когато излезехме, жените се тълпяха около него. Кой мъж би могъл да устои на такова голямо изкушение? Любовните му афери не траеха дълго. Бързо изгубваше интерес — тя сви ръце в юмруци. — След това се появяваше друга. И друга. Бих търпяла всичките му любовници, само и само да беше останал мой съпруг. Но той ме помоли за развод. В началото отказах. Джуниър продължи да ме моли, като казваше, че не му е приятно да ме наранява с изневерите си. Когато вече няха друг избор, му дадох развод. Сърцето ми беше разбито, но му дадох това, което искаше, знаейки... знаейки — повтори, — че никоя друга жена не би била подходяща за него колкото мен. Мислех си, че ще умра от любов по него. Толкова го обичах.

Тя се отърси от спомените си и отново взе Алекс на прицел.

— И все още трябва да стоя и да гледам как се мести от жена на жена, търсейки през цялото време това, което аз мога и искам да му дам. Трябваше да гледам как танцува и как флиртува с вас тази вечер. С вас! Боже мой! — Тя изхлипа, повдигна лице към тавана и удари челото си с юмрук. — Вие искате да го погубите, а той не може да разбере това!

Свали ръката си и погледна Алекс втренчено.

— Вие сте отрова, госпожице Гейдър. Тази вечер се чувствам по същия начин, както преди двадесет и пет години.

Приближи се до нея и изсъска в лицето ѝ:

— Бих искала никога да не се бяхте раждала.

Девојката пребледня и побърза да се измъкне от тоалетната.

— Вече се канех да вляза и да ви измъкна оттам — каза Джуниър, който я чакаше в коридора.

Отначало не забеляза, че цялата трепереше. Когато я погледна, започна да се безпокои:

— Алекс, какво има?

— Бих искала да се приберем в мотела.

— Лошо ли ви е? Какво...

— Моля ви! Ще говорим по пътя.

Без да каже нито дума повече, Джуниър я хвана за ръка и я поведе към гардероба, където поиска палтата им.

— Чакайте тук.

Влезе отново в клуба, заобиколи дансинга и се доближи до масата, където вечеряха. След кратък разговор с Енгъс и Сара Джоу се върна точно навреме, за да поеме палтата от гардеробиерката.

Качиха се в червения ягуар. Джуниър изчака тактично, докато се отдалечиха от клуба, и попита:

— Добре, какво се случи?

— Защо не ми казахте, че сте бил женен за Стейси Уолис?

Той я загледа втренчено, докато не стана твърде опасно за шофирането, после обърна глава и впери очи в пътя пред себе си.

— Защото не сте ме питала.

— Колко умно!

Тя облегна главата си на прозореца, чувствайки се така, сякаш беше получила удар с верига и очакваше втори. Точно когато си мислеше, че е разгадала всички интересувачи я любовни връзки в Пърсел, ето че се появи нова заплетена интрига.

— Толкова ли е важно? — попита Джуниър.

— Не знам. Кажете вие. Важно ли е?

— Не. Бракът ми с нея трая по-малко от година. Разделихме се като приятели.

— Вие мислите така. Тя все още ви обича.

Той примигна.

— В това именно беше проблемът. Любовта на Стейси е заробваща, собственическа. Тя ме задушаваше. Не можех да дишам. Ние...

— Джуниър, вие спите с всяка срещната жена — прекъсна го тя нетърпеливо. — Спестете ми баналните обяснения. Наистина не ме интересуват.

— Тогава защо подхванахте тази тема?

— Защото тя се изправи на пътя ми в тоалетната и ми попречи да изляза навън. Обвини ме, че съсипвам живота на баща ѝ с това разследване.

— За Бога, Алекс, Джо Уолис е голям ревльо. Стейси се грижи за него и го закриля като майка. Не се съмнявам, че ѝ е говорил лоши неща за вас. Човек трудно може да спечели симпатиите ѝ. Не се тревожете за това.

Алекс не харесваше Джуниър Минтън в този момент. Той падна в очите ѝ заради своето отношение към жените, към любовта, на която

и да е жена. Наблюдаваше го тази вечер. Той правеше точно това, в което го обвиняваше Стейси — местеше се от жена на жена. Млада или стара, привлекателна или не, омъжена или самотна — това беше без значение за него. Беше любезен с всяка, а те сякаш не осъзнаваха, че всичко е само игра.

Изглежда като че ли приемаше тяхното преклонение като нещо естествено. Алекс никога не беше намирала такъв вид самонадеяност за похвална или привлекателна. Джуниър мислеше, че може да плени всяка жена, която заговори. За него флиртът беше нещо толкова естествено, както дишането. Не му идваше наум, че някой може да разтълкува погрешно неговите намерения и по този начин да бъдат наранени нечий чувства.

Може би, ако не беше говорила със Стейси, Алекс щеше да се усмихне снизходително, както всички други жени, и би приела неговата любезност за част от характера му. Но вместо това сега тя беше ядосана и искаше да му даде да разбере, че не може да я отмине с лека ръка.

— Не говорихме само за съдията Уолис. Тя каза, че ѝ причинявам болка със спомените от брака ѝ с вас и излагам мръсните ѝ ризи на показ. Останах с впечатление, че ролята ѝ на ваша бивша съпруга е истинско изпитание за нея.

— Това наистина не е мой проблем, нали?

— Може би е трябвало да бъде ваш.

Грубата ѝ забележка го изненада.

— Изглежда ви е яд на мен. Защо?

— Не знам — гневът ѝ отмина бързо. Чувстваше се изтощена. — Съжалявам. Може би винаги се задълбочавам повече, отколкото трябва.

Той се пресегна и докосна коляното ѝ с ръка.

— Едно качество, достойно за възхищение, което успях да забележа.

Алекс вдигна ръката му и я постави обратно на кожената седалка между тях.

— Все още не съм се хванала на въдицата — не се поддаде и на усмивката му. — Защо се оженихте за Стейси?

— Наистина ли искате да говорим за това? — попита той, зави пред мотел „Уестърнър“ и спря на паркинга.

— Да.

Намръщен, угаси двигателя и сложи ръка на седалката. След това се обърна към нея.

— Така съм решил тогава.

— Вие не сте я обичал.

— Не, по дяволите.

— Но сте се любил е нея.

Той повдигна въпросително вежди.

— Стейси ми каза, че дълго време преди това сте били любовници.

— Любовници — не, Алекс. Излизах с нея от време на време.

— Колко често?

— Наистина ли ви интересува?

— Кажете.

— Отбивах се при Стейси, когато исках да спя с жена, а сестрите Гейл бяха заети или неразположени, или...

— Кои?

— Сестрите Гейл. Това е друга история — махна той с ръка, сякаш да пропъди въпросите, които можеха да й дойдат наум.

— Имаме на разположение цяла вечер.

— Може ли нещо да ви се изплъзне?

— Рядко. Какво ще кажете за тези сестри?

— Те бяха три. Казвах се Уенда Гейл, Нора Гейл и Неги Гейл. Рийд ги беше открил преди мен. Той ме запозна с тях — Джуниър се изхили, сякаш си припомни особено неприличен инцидент от своята младост. — Накратко, сестрите Гейл спяха с всеки срещнат. Нямаше момче от гимназията в Пърсел, което да не е спало поне веднъж с тях.

— Добре, представям си картинката. Но когато те не са били на разположение, вие сте посещавал Стейси Уолис, защото тя също ви е позволявала да спите с нея.

Той я погледна намръщено.

— Никога не съм насилвал жена. Тя самата го желаше, Алекс.

— Само с вас?

Джуниър сви рамене в знак на съгласие.

— И вие се възползвахте от това.

— Кажете ми поне едно име на мъж, който не би го направил.

— Имал сте причина за това — продължи тя сухо. — Позволявам си да кажа, че вие сте единствения мъж, с когото някога е била Стейси. Имаше достатъчно благоприличие, за да изглежда засрамен.

— Съгласен съм с вас.

— Съжалих я тази вечер, Джуниър. Тя беше изпълнена с омраза към мен, но не можех да не я съжалявам.

— Не можах да разбера как ме спечели и успя да се ожени за мен. Ходеше като сянка след мен от деня, в който се записах в гимназията в Пърсел. Знаете ли, тя беше умно момиче. Беше любимка на учителите, защото беше добросъвестна и никога не създаваше неприятности — засмя се развеселен. — Хората никога не биха повярвали, ако им кажех какво беше готова да направи на задната седалка на моя шевролет.

Алекс гледеше разсеяно пред себе си и всъщност не го слушаше.

— Стейси е мразела Селина.

— Тя ме ревнуваше от нея.

— Главно защото, когато сте се любили със Стейси, тя е знаела, че вие всъщност сте желяел майка ми.

— Боже мой — усмивката му изчезна.

— Точно това каза. Вярно ли е?

— Селина винаги беше с Рийд. Това беше факт.

— Но вие наистина сте я желал, въпреки че е принадлежала на най-добрия ви приятел.

След дълга пауза той призна:

— Би било лъжа, ако отрека.

Алекс добави много тихо:

— Стейси ми каза и нещо друго. Тя подхвърли една безцеремонна забележка, без да разкрие какво стои зад нея. Каза нещо, което като че ли всички знаят, нещо, което би трябвало и аз вече да знам.

— Какво?

— Че сте искал да се ожените за майка ми — погледна го отново в очите и попита с дрезгав глас. — Вярно ли е?

Той извърна глава настрана и каза:

— Да.

— Преди или след като се е омъжила и ме е родила?

— И преди, и след това.

Когато забеляза явното ѝ объркване, добави:

— Не мисля, че имаше мъж, който да е видял Селина и да не поиска да бъде негова. Тя беше красива и забавна, умееше да те накара да мислиш, че ти си нещо по-специално за нея. В нея имаше... — той търсеше подходяща дума, — нещо — стисна юмруци, — нещо, което те кара да искаш да я притежаваш.

— Някога притежавал ли сте я?

— Физически ли?

— Спал ли сте някога с майка ми?

Изражението на лицето му стана искрено и доста тъжно.

— Не, Алекс. Никога.

— Опитвал ли сте се някога? Би ли го направила?

— Не мисля. Никога не направих опит. Поне не бях много настоятелен.

— Защо, след като сте я желал толкова много?

— Защото Рийд би ни убил.

Зашеметена, тя го погледна.

— Наистина ли така мислите?

Той вдигна рамене и на лицето му се появи неговата подкупваща усмивка.

— Казах го на шега.

Алекс не беше много сигурна. Звучеше убедително, когато го каза.

Той се премести на седалката и застана по-близо до нея. Прокара пръсти през косата ѝ, погали я нежно по тила.

— Това е потискащ разговор. Нека да сменим темата — прошепна и я целуна леко по устните. — Какво ще кажете да оставим миналото настрана за малко и да помислим за настоящето? — Очите му шареха по лицето ѝ, докато с върховете на пръстите си докосваше всяка нейна черта. — Искам да спя с теб, Алекс.

За миг тя остана толкова смаяна, че не можа да отговори нищо.

— Не говорите сериозно, нали?

— Искате да се закълна ли?

Тогава той я целуна сериозно. Най-малкото — поне опита да го направи. Наведе глава и доближи устните си до нейните, притисна ги силно и направи опит да я целуне истински. Когато тя не отговори на целувката му, се облегна назад и я погледна озадачен.

— Не искате ли?

— Не.

— Защо?

— Знаете много добре защо, без да ме питате. Би било лудост от моя страна. Не съм ли права?

— Правил съм и по-луди неща — ръката му се спусна надолу по пуловера ѝ, внимателно опипа мекия овал на гърдта. — Дори и погрешни.

— Е, аз пък не съм правила.

— Ще ни бъде хубаво заедно, Алекс.

— Никога няма да можем да разберем дали е така.

Той прокара палец по долната ѝ устна, като непрекъснато я гледаше в очите.

— Никога не използвай думата „никога“ — наведе глава и я целуна нежно, но не страстно, след това се върна на мястото си зад волана и излезе от колата.

На вратата я целуна набързо за лека нощ, но изражението на лицето му беше снизходително и озадачено. Алекс осъзна, че той я смята за прекалено скромна и мисли, че ще му трябва време, за да я свали.

Беше толкова объркана от неговото предложение, че изминаха няколко минути, преди да забележи, че червената лампичка на вътрешната разговорна уредба мигаше. Обади се до рецепцията на мотела и разбра, че са я търсили от клиниката в Уейко. Набра номера с лошо предчувствие. Преди лекарят да вдигне телефона, вече знаеше какво ще ѝ каже. Независимо от това думите му ѝ причиниха невъобразима болка:

— Госпожице Гейдър, много съжалявам. Госпожа Грeъм издъхна рано тази вечер, без да дойде в съзнание.

ГЛАВА XXI

Алекс почука на вратата и почака, докато Рийд ѝ отвори.

— Влезте. Благодаря, че ме посещавате толкова скоро.

Тя седна на стола пред бюрото му. Без да я пита, той наля чаша кафе и я постави пред нея. Благодарил му с кимване на глава.

— Приемете моите съболезнования за баба ви — шерифът отново седна на скърцащия въртящ се стол.

— Благодаря.

Алекс отсъства около седмица, докато уреди нещата около погребението на баба си. На службата в параклиса присъстваха само тя, няколко бивши колежки на баба ѝ и двама-трима пациенти от клиниката. След церемонията прибра оскъдния ѝ багаж. Персоналът беше много любезен с нея, но имаше хора, които чакаха да бъдат настанени за лечение, и стаята трябваше да бъде освободена веднага.

Тази седмица беше пълна с напрежение и неприятни емоции. Докато седеше втренчена в скромния ковчег и органът свиреше някаква тиха мелодия, Алекс изживя докрай кошмарното чувство за собственото си поражение. Не успя да изпълни обещанието, което даде пред старата жена и пред себе си. Не можа да открие убиеца на Селина навреме.

Поражението беше дори още по-голямо, тъй като не успя да спечели любовта и опрощението на баба си. Беше пропуснала последния си шанс.

Сериозно се замисли дали да не отиде при Грег и да му каже, че е бил прав и че е трябвало да се вслуша в съвета му още в началото. Той щеше да се зарадва да я види смирена и веднага щеше да я натовари с друго дело.

Това би било най-лесното и най-доброто разрешение. Никога няма да се връща в Пърсел и да се изправя срещу враждебността, която витаеше във въздуха около нея, нито да поглежда в очите онзи мъж, който я караше да се чувства толкова странно, когато бе с него.

От правна гледна точка делото беше прекалено слабо, за да може да устои в съда, но от лична гледна точка не можеше да го изостави и да напусне. Интригуваха я мъжете, които бяха обичали майка ѝ. Трябваше да разбере кой от тях я е убил и дали тя е виновна за убийството на майка си или не. Трябваше или да отрече вината си, или да се примири с нея и да продължи да живее, но не можеше да остави въпроса неразрешен.

И така, тя се върна в Пърсел.

Зелените очи на Рийд, които бяха преследвали мислите ѝ от седмица насам, бяха все така властни и обезпокоителни, както преди.

— Не бях сигурен дали ще се върнете — каза той направо.

— А е трябвало. Казах ви, че няма да се предам.

— Да, помня — изръмжа неприветливо. — Харесаха ли ви танците миналата вечер?

Въпросът му дойде изневиделица и предизвика бързата ѝ реакция:

— Откъде знаете, че съм ходила там?

— Мълвата се разнася бързо.

— Джуниър ви е казал.

— Не.

— Трудно ми е да отгатна — каза Алекс. — Откъде разбрахте, че съм ходила в онзи клуб?

— Един от помощниците ми е засякъл Джуниър да се движи с превишена скорост по магистралата онази нощ. Около единадесет часа. Видял ви е в колата с него — той вече не гледаше към нея, а разглеждаше върховете на ботушите си. — Навярно ужасно сте бързали да се приберете в мотела.

— Не се чувствах добре и реших да си тръгна — това е всичко.

— Самото празненство ли не ви хареса, или хората? И аз не мога да понасям някои от тях.

— Няма нищо общо с празненството, нито пък с хората. Е, добре — беше заради една жена. Стейси Уолис... Минтън — Алекс го наблюдаваше внимателно, за да види как ще реагира. Лицето му остана невъзмутимо. — Защо никой не ми каза, че Стейси е била омъжена за Джуниър?

— Не сте питала.

Като по чудо успя да се овладее.

— На кой ли не му е идвало наум, че прибързаният им брак може да бъде от значение за мен?

— Това не беше важно.

— Запазвам си правото сама да реша дали е важно или не!

— Добре. Мислите ли, че е от значение за вашето разследване?

— Да, мисля! Прибързаният брак на Джуниър през цялото време ме учудваше и ми се струваше странен. Още повече сега, когато се оказва, че съпругата му е била дъщеря на съдията!

— Няма нищо странно в това.

— Случайност, разбира се?!

— Не. Стейси Уолис беше влюбена в Джуниър още от първия миг, когато го видя в гимназията. Всички го знаеха, а и тя не го криеше от никого. Когато Селина умря, Стейси разбра, че има шанс, и го използва.

— Стейси не ми прилича на човек, който би се възползвал от случая.

— Не бъдете дете, Алекс. Ние всички се възползваме от случая, когато много искаме нещо. Тя го обичаше — натърти Рийд нетърпеливо. — Той страдеше заради смъртта на Селина. Предполагам, Стейси е разбрала, че любовта ѝ би го накарала да страда по-малко, и това ѝ е било достатъчно да реши.

— Не е било.

— Наистина ли? Тя не можеше да накара Джуниър също да я обича. Кой се интересува от Джуниър?

— Стейси. Тя ме пресрещна в дамската тоалетна на клуба и ме обвини, че обърквам живота ѝ с подновяването на това дело.

— Смела жена — той кимна одобрително с глава. — Винаги ми е харесвала.

— Наистина ли? И вие ли сте спал с нея? Или сте бил преситен от сестрите Гейл?

— Сестрите Гейл? — изсмя се високо той. — Сигурен съм, че не Стейси ви е говорила за прословутото трио на Пърсел.

— Джуниър запълни празнините.

— Вечерта трябва да е била страхотна.

— За разкриване на тайни — да.

— Така ли? — каза Рийд провлачено. — И какво друго открихте? Тя пренебрегна намека му.

— Рийд, защо Джуниър се е оженил толкова прибързано? Той не е обичал Стейси. Убедили са го да се ожени за нея. Защо точно тогава?

— Може би Стейси е искала да стане булка през юни.

— Не се шегувайте! — Алекс стана бързо и се доближи до прозореца.

Той започна да си свирука мелодията на песента „Момче, защо винаги си в лошо настроение“?

— Току-що погребях единствения си жив роднина, забравихте ли? — избухна тя.

Рийд изруга тихо и прокара пръсти през косата си.

— За момент забравих. Чуйте, Алекс, много съжалявам. Спомням си колко зле се чувствах, когато погребях баща си.

Обърна се и се взря в лицето му, но той гледаше разсеяно.

— Енгъс и Джуниър бяха единствените хора от този проклет град, които дойдоха на погребението. Дори не ходихме в обреден дом или в църква, а отидохме направо на гробищата. После Енгъс се върна обратно на работа, а Джуниър на училище, за да не пропусне контролното по биология. Аз се върнах у дома. Не след дълго Селина дойде. Беше избягала от училище, само за да дойде и бъде с мен. Знаеше, че ще се чувствам зле, въпреки че го мразех този негодник, докато беше жив. Лежахме на леглото двамата и мълчахме така, докато се стъмни. Тя знаеше, че ако не се прибере вкъщи, майка ѝ ще се безпокои. Плачеше вместо мен, защото аз не можех.

Когато спря да говори, в стаята настъпи тишина. Алекс все още стоеше до прозореца, неподвижна от разказа му. Усещаше болка в гърдите и ѝ беше жал, че е бил толкова самотен като малък.

— Тогава ли за първи път се любихте със Селина?

Той стана от стола и се доближи до нея.

— Тъй като толкова ви интересува интимния ми живот, защо първо не ми кажете нещо за вашия?

Напрежението рязко нарасна. Гневът на Алекс също.

— Защо не престанете да се криете и не ме попитате направо?

— Добре — каза той с подигравателна усмивка. — Джуниър все още ли не е спал с вас?

— Негодник!

— Наистина ли не е?

— Не!

— Хващам се на бас, че е опитал. Джуниър винаги опитва — смехът му беше дълбок и язвителен. — Шегувам се — каза той и вдигна ръка, за да я погали по бузата. — Изчервихте се.

Тя отблъсна ръката му.

— Вървете по дяволите!

Ядоса се на себе си, че се изчерви като ученичка. Не му влизаше в работата с кого спи. Това, което най-много я вбеси, беше, че не го е грижа за нея. Ако трябваше да опише блясъка в очите му, тя би го нарекла закачлив, а може би любопитен, но в никакъв случай — ревнив.

За да си отмъсти, попита изведнъж:

— За какво се скарахте със Селина?

— Селина и аз? Кога?

— През пролетта на третата година в гимназията. Защо през лятото тя е заминала за Ел Пасо и е започнала да се среща с баща ми?

— Може би искаше да смени обстановката — каза той пренебрежително.

— Знаехте ли колко много я обича най-добрия ви приятел?

Предизвикателната му усмивка изчезна.

— Джуниър ли ви каза това?

— Знаех го и преди да ми го каже. Знаехте ли, че я е обичал?

Той сви рамене и каза:

— Почти всяко момче в училище...

— Аз не говоря за някакво повърхностно влюбване в красиво момиче, Рийд! — тя хвана ръкава на ризата му, за да му покаже колко важно беше това за нея. — Знаехте ли какво изпитва Джуниър към нея?

— И какво, ако съм знаел?

— Той ми каза, че сте щял да го убие, ако опита нещо с нея. Каза, че бихте убил и двамата, ако ви измамат.

— Преувеличавате.

— Точно така каза Джуниър. Но аз не мисля така — добави Алекс спокойно. — Ситуацията е била доста сложна, а и отношенията помежду ви също.

— Чии отношения?

— Вие сте обичал майка ми, но също и Джуниър. Това не е ли бил един любовен триъгълник в най-тесния смисъл на думата?

— За какво говорите, по дяволите? Да не намеквате, че аз и Джуниър сме обратни?

Неочаквано той сграбчи ръката ѝ и я притисна върху панталона си.

— Усещате ли това, скъпа? Много по-често е бил твърд, отколкото мек, но никога за мъж.

Смаяна и разтреперана, Алекс отдръпна ръка и започна да я трие в бедрото си, сякаш се беше опарила.

— Имате много мръсно подсъзнание, шериф Ламбърт — каза тя, крайно развълнувана. — Мислех, че вие и Джуниър сте се обичали като кръвни братя, а излиза, че сте били съперници.

— Аз не се състезавам с Джуниър.

— Може би не сте го искал, но другите винаги са ви изправяли един срещу друг. И познайте кой е стоял на върха? Вие. Това ви е тревожило. Дори сега.

— Това ваше психологическо заключение ли е?

— Не е само мое мнение. Стейси спомена същото онази вечер, без да съм я питала. Каза, че хората винаги са ви сравнявали и че Джуниър винаги е бил на второ място.

— Не мога да забраня на хората да говорят.

— Вие сте взел връх в съперничеството за Селина, нали?

— Защо питате? Знаете всички отговори.

— Там също сте бил на първо място. Джуниър е искал да бъде любовник на Селина, но не е бил. Вие сте бил неин любовник.

Последва дълга тишина. Рийд я гледаше като ловец, който дебне плячката си и накрая я улавя. Слънчевата светлина, която проникваше в стаята през процепите на прозорците, се отразяваше в очите, косата и веждите му, опасно сбръчкани.

Много тихо той каза:

— Сполучливо попадение, но няма да призная нищо.

После се опита да се отмести, но тя го хвана за ръцете.

— Не сте ли бил неин любовник? Какво значение има, ако ми отговорите сега?

— Никога не разказвам такива неща — той наведе очи към пулсиращото ѝ гърло и погледна отново нагоре. — И трябва да се радвате, че не го правя.

Изведнъж я обзе силно желание. Жадуваше да усети твърдите му устни отново върху своите, грубия му език в устата си. Изгаряше от желание и се разкъсваше от угризения за това, което отчаяно желяеше, а не трябваше да допусне.

Алекс притвори очи. Слънцето се процеждаше през клепачите ѝ и ѝ причиняваше болка.

Искаше ѝ се да избяга от пълното с неизвестни настояще и безпокоящото я минало, затова каза:

— Джуниър спомена, че сте били нещо повече от обикновени приятели — това беше блъф, но реши да опита. — Каза ми всичко за отношенията между вас и Селина, така че наистина няма значение дали ще признаете или не. Кога за първи път... знаете какво?

— Се любихме ли?

Вулгарността и niskият му глас я накараха да потръпне. Никога преди това тази дума не ѝ беше звучала толкова еротично както сега. Тя преглътна и кимна едва забележимо в знак на потвърждение.

Изведнъж той обви тила ѝ с ръка и я придърпа към себе си, доближавайки лицето ѝ до своето.

— Не ви е казал подобни глупости — прошепна той. — Не се опитвайте да ме заблуждавате. По-голям съм от вас с осемнадесет години и съм по-умен. Знам номера, за каквито не сте и чували. Бъдете сигурна, че няма да се хвана на въдицата ви.

После сграбчи косата ѝ в шепата си и я стисна силно. Дъхът му стана по-горещ и той бързо каза в лицето ѝ:

— Не се опитвайте да застанете между мен и Джуниър отново, разбрахте ли? Сражавайте се с двамата, спете с двама ни, но не се бъркайте в неща, които не разбирате.

Очите му се присвиха застрашително.

— Майка ви имаше лошия навик да си играе с огъня, Алекс. На някой му писна от това и я уби, преди тя да си вземе поука. Ще бъде добре, ако разберете това, преди да ви се случи нещо подобно.

Никой от двамата не подозираше, че ги наблюдават от улицата.

Сутринта ѝ се провали, що се отнася до откриване на нови улики. Нищо не можеше да отклони мислите ѝ от обезпокоителния разговор, който беше водила с Рийд. Ако един от помощниците му не беше почукал на вратата и не ги беше прекъснал, не се знаеше дали не

би му извадила очите с нокти, или пък би се поддала на силното си желание да притисне тялото си до неговото и да го целуне.

По обяд престана да размишлява за това, пресече улицата и отиде да обядва в кафене „В & В“. Както на повечето работещи в търговската част на града, това ѝ беше станало навик. Вече никой не прекъсваше разговора си, когато тя влизаше. Дори понякога Пийт ѝ кимваше с глава за поздрав, ако не беше много зает в кухнята.

Тя ядеше прекалено бавно и побутваше жълтия керамичен пепелник напред-назад по масата, докато разлистваше менюто, за да си избере десерт.

Убиваше си времето, тъй като не искаше да се връща в малкия мрачен кабинет на приземния етаж в съда и да зяпа в пространството пред себе си, премисляйки хипотези, които изсмукваше от пръстите си. Но една мисъл продължавайте да я преследва. Имаше ли някаква връзка между смъртта на Селина и прибързания брак на Джуниър със Стейси Уолис?

Умът ѝ беше потънал в предположения, когато напусна кафенето. Светофарът — един от малкото в търговската част на града — светна зелено, когато стигна до ъгъла. Тъкмо щеше да пристъпи на асфалта, когато някой я хвана за ръката.

— Пастор Пламит — учуди се Алекс. Събитията от последните дни бяха помогнали бързо да го заличи от паметта си, както и неговата стеснителна съпруга.

— Госпожице Гейдър — каза той с обвиняващ тон, — видях ви с шерифа тази сутрин! Разочаровахте ме.

— Не разбирам с какво...

— Освен това — прекъсна я той, — разочаровахте и Всевишния — отвори широко очи и след това ги притвори почти напълно. — Предупреждавам ви, че Бог не ще допусне да го мамят.

Тя нервно прехапа устни и се огледа наоколо, надявайки се да мине някой, който да я избави.

— Не съм имала намерение да ви оскърбявам, нито вас, нито Бог — каза тя, чувствайки се глупаво, че говори по този начин.

— Все още не сте поставила грешниците зад решетките!

— Няма причини за това. Моето разследване не е завършило и ако трябва да ви кажа истината, пастор Пламит, аз не дойдох тук, за да вкарвам, който и да било зад решетките.

— Вие сте твърде мека с безбожниците!

— Ако с това искате да кажете, че подхождам не както трябва към своето разследване, тогава съм съгласна с вас.

— Видях ви тази сутрин да общувате с онзи син на дявола.

Безумните му очи бяха поразяващи, дори отблъскващи. Тя го погледна втренчено.

— Рийд ли имате предвид?

Той издаде съскащ звук, сякаш самото име призоваваше дявола и той трябваше да бъде нащрек.

— Не се оставяйте да ви измами!

— Уверявам ви, че няма да се оставя.

Той пристъпи по-близо до нея.

— Дяволът знае слабото място на жените. Използва техните нежни, уязвими тела като проводници на дяволските сили. Те са опозорени и трябва да се пречистват редовно чрез изтичане на кръв.

„Той не само е побъркан, но и болен“ — помисли с ужас Алекс.

Пламит удари с ръка по библията и това я накара да подскочи от страх. Издигайки пръст във въздуха, пасторът извика:

— Устоявайте на всички изкушения, сестро! Призовавам всички нечестиви мисли да напуснат сърцето и тялото ви. Още сега! — изрева с все сили.

После се отпусна, сякаш заклинанието го беше изтощило напълно. Алекс стоеше прикована на мястото си и не можеше да повярва на очите си. Когато се съвзе, погледна неловко наоколо с надеждата, че никой не беше станал свидетел на тази лудост и на нейното неволно участие в нея.

— Доколкото знам, аз нямам нечисти мисли, а сега трябва да си тръгвам, защото закъснявам — тя стъпи на шосето, въпреки че светофарът светеше червено.

— Бог разчита на вас. Не може да търпи онези, които го мамят.

Той се втурна след нея и я сграбчи за раменете.

— Бог да те благослови, сестро! Бог да благослови теб и твоята мисия! — Хвана я за ръка и успя да пхне някаква брошура в нея.

— Благодаря.

Алекс освободи ръката си от неговата и прекоси улицата, като ловко се промуши между преминаващите коли. Беше капнала от умора

и спря за момент, за да си отдъхне, когато затвори вратата на съда след себе си.

Поглеждайки през рамо, за да види дали Пламит не я следва, тя се сблъска с Рийд.

Той я хвана с две ръце в прегръдките си.

— Какво става е вас, по дяволите? Къде бяхте?

Искаше ѝ се да се облегне на него, да усети закрилата му, докато сърцето ѝ спре да бие така лудо, но не си позволи това удоволствие.

— Никъде. Искях да кажа — навън. Ходих да обядвам кафене „В & В“, а след това се разходих.

Той я разглеждаше внимателно. Забеляза, че косата ѝ с разбъркана от вятъра и бузите ѝ са зачервени.

— А това какво е? — кимна към брошурата, която тя още стискаше в пребледнелите си пръсти.

— Нищо — отговори Алекс и се опита да я напъха в джоба на палтото си.

Рийд я измъкна от ръката ѝ. Хвърли бегъл поглед на корицата, разлисти я и прочете на глас предупреждението за приближаването на Страшния съд.

— Занимавате се с такива неща?

— Разбира се, че не. Един пътуващ проповедник ми я даде. Наистина трябва да обърнете внимание и да разчистите просяците по улиците в града, шерифе — каза тя надменно. — Нарушавате обществения ред.

Заобиколи Рийд и продължи надолу по стъпалата.

ГЛАВА. XXII

Нора Гейл седна и пооправи ефирната нощница, с която беше облечена.

— Благодаря — каза ѝ Рийд.

Тя го погледна укорително през рамото си, бяло като мляко.

— Колко романтично! — пъхна ръцете си в надиплените ръкави на халата, стана от леглото и тръгна към вратата. — Ще трябва да направя проверка как вървят нещата, но ще се върна скоро и ще можем да поговорим — каза тя и потупа с ръка прическата си във форма на кошер. След това излезе от стаята.

През това време Рийд я наблюдаваше. Тялото ѝ все още беше стегнато, но след няколко години щеше да се превърне в лой. Големите гърди ще увиснат. Зърната им, които бяха доста големи, биха изглеждали грозни без нещо, което да ги поддържа. Гладкият, леко издут корем ще стане порест, а бедрата и задникът ѝ ще се отпуснат.

Независимо от това, че бяха приятели, в момента той я мразеше. Но повече мразеше себе си. Мразеше физиологичната нужда, която го принуждаваше да води интимен живот.

Разгонваха се много по-глупаво и безумно от животните. Облекчаването би трябвало да бъде пречистващо. Би трябвало да се чувства великолепно, но не беше така. Рядко изпитваше удоволствие, особено през последните месеци.

— По дяволите — промърмори той.

Вероятно щеше да продължи да спи с нея, докато остарееят. Така му беше удобно и нямаше никакви усложнения. Всеки знаеше какво може да му даде другият и не искаше нищо повече. Що се отнасяше до Рийд, страстта му беше основана на необходимост, а не на желание, и още по-малко на любов.

Нора Гейл често му казваше, че той е един от малкото мъже, които могат да я задоволят. Това не го ласкаеше, защото вероятно беше лъжа.

Отвратен, праметна крак отстри на леглото. Пепелникът върху масичката беше препълнен с фасове. Запали цигара — нещо, което рядко правеше — и вдъхна дима дълбоко. Избягваше цигарите, особено след сношение, защото тютюнът наказваше и замърсяваше тялото, което непрекъснато го предаваше по време на сексуалния акт.

Наля си уиски от бутилката, която стоеше на малката масичка до леглото — и без това щеше да бъде включено в сметката, — и го изпи на екс. Стомахът му се разбунтува. Очите му се насълзиха. Уискито предизвика топла вълна, която се разля по цялото му тяло и той се почувства по-добре.

Легна по гръб и се загледа в тавана. Приспа му се, но само остана неподвижен и се замисли.

Затвори очи. Изведнъж пред него изплува изображението на лице, окъпано в слънчева светлина и обвито с тъмно кестенява коса. Пенисът му, който би трябвало да бъде мек от изтощение, се възбуди и се изправи с по-голямо удоволствие, отколкото малко по-рано тази вечер.

Рийд не пропъди образа, както правеше обикновено. Този път му позволи да остане и да пофантазира. Наблюдаваше как сините ѝ очи примигват от учудване от нейната възбуда и как езикът ѝ нервно докосва долната ѝ устна.

Усети я върху себе си, сърцето ѝ туптеше в такт с неговото, косата ѝ се беше сплела в пръстите му.

Докосна устните ѝ отново и усети допира на езика ѝ върху своя.

Не осъзна кога ръката му се плъзна напред. Скоро тялото му се разтърси в леки спазми. Усети как се изпразни. Обхваналото го силно желание го задуши.

— Рийд!

Вратата на стаята се отвори рязко и Нора Гейл се втурна вътре.

— Рийд! — повтори тя, останала почти без дъх.

— Какво има, но дяволите?

Скочи бързо на крака. Не се притесняваше от това, че ще забележи възбудата му. Беше се случило нещо лошо.

Откакто я познаваше, никога не я беше виждал толкова уплашена. Очите ѝ бяха широко отворени. Беше обул слипа си, преди тя да е казала и дума.

— Току-що се обадох.

— Кой?

— От офиса. Има спешен случай.

— Къде? — попита той, обул вече дънките си и незакопчаната риза. Започна да обува ботушите си.

— Във фермата.

Замръзна на мястото си и обърна глава към нея.

— На Минтън ли? — тя кимна. — Какво се е случило?

— Помощникът ти не каза нищо. Кълна ти се, не каза нищо повече! — добави тя бързо, когато видя, че Рийд се готви да изкрещи.

— Престъпление или злополука?

— Не знам, Рийд. Каза само, че трябва да се явиш там незабавно. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Обади им се и им кажи, че съм тръгнал — той сграбчи палтото и шапката си, избута я настрана и тръгна към коридора. — Благодаря.

— Обади се, за да ми кажеш какво се е случило! — извика тя след него. Облегна се на парапета и го наблюдаваше как слиза забързано по стъпалата.

— Когато мога — затръшна вратата след себе си и побягна по улицата.

* * *

Алекс беше заспала дълбоко, затова не можеше веднага да чуе почукването на вратата. Помисли, че сънува нещо. Накрая се събуди от нечий силен глас:

— Събудете се и отворете вратата!

Олюлявайки се, тя седна в леглото и се опита да стигне ключа на нощната лампа, който постоянно ѝ се изплъзваше. Когато светна, примигна от внезапната светлина.

— Алекс, за Бога! Ставайте!

Вратата се тресеше под ударите на юмруците му.

— Рийд? — попита тя със сънен глас.

— Ако не станете и не отворите вратата до десет секунди...

Тя погледна към часовника на нощната масичка. Беше почти два часа. Шерифът или беше пиян, или полудял. И в двата случая нямаше

намерение да му отваря, имайки предвид състоянието, в което се намира.

— Какво искате?

Вратата започна да се пука около бравата, разхвърчаха се трески. С последен мощен ритник Рийд я изкърти.

— По дяволите, какво мислите, че правите? — изкрещя младата жена и дръпна завивката от леглото върху себе си.

— Дойдох да ви взема.

Той я сграбчи, измъкна я от леглото и я изправи на крака. Издърпа завивките от ръцете ѝ. Тя стоеше и трепереше пред него, облечена само в блузка с къс ръкав и бикини, както обикновено спеше. Трудно можеше да се прецени кой от двамата е по-ядосан.

Алекс проговори първа.

— Надявам се, че имате основателна причина, за да разбивате вратата ми, шерифе.

— Имам — той прекоси стаята, приближи се до гардероба, изтегли едно чекмедже и започна да рови из дрехите ѝ.

— Бих искала да я чуя.

— Ще я чуете — още едно чекмедже стана жертва на неговото търсене.

Тя застана зад него и затвори чекмеджето с бедро, като за малко не прищипа пръстите му.

— Какво търсите?

— Дрехи. Освен ако не желаете да тръгнете в този вид.

Той хвърли поглед към бикините ѝ, които бяха доста изрязани. Вниманието му беше привлечено от мястото, където се съединяваше дантелата между бедрата ѝ. След това отмести поглед и посочи стенния гардероб, в който висяха закачени дрехите ѝ.

— Къде са дънките ви? — попита с надебелял глас.

— Никъде няма да ходя. Знаете ли колко е часът?

Рийд дръпна рязко дънките от закачалката, която падна на земята.

— Да — каза той неучтиво и ѝ ги хвърли.

— Обуйте ги. Това също — той ѝ хвърли и ботушите, след това я погледна от упор в очите. — Или искате да го направя вместо вас?

Не можеше да проумее с какво го е предизвикала. Явно беше обаче, че е побеснял. Щом като иска да играе тази игра, добре. Ще

направи, каквото желае.

Тя се обърна с гръб към него и обу дънките си. Взе чифт чорапи от едно от отворените чекмеджета и ги обу. След това дойде ред на ботушите. Накрая се обърна отново към него и го погледна:

— И така, готова съм. Сега ще ми кажете ли за какво е всичко това, по дяволите?

— Ще ви кажа по пътя.

Той издърпа един пуловер от закачалката и се доближи до нея. Мушна го през главата ѝ, напъха ръцете ѝ в ръкавите и опъна подгъва към бедрата. Тясното деколте захвана косата ѝ и той я извади отвън.

Вместо да отстрани ръцете си, хвана главата ѝ здраво и я повдигна нагоре. Целият трепереше.

— Трябва да ви извия врата.

Но не го направи. Вместо това я целуна.

Устните му смачкаха нейните, зъбите му ги нараниха. Той грубо пъкна езика в устата ѝ. Беше целувка на ядосан мъж, изгарящ от плътска страст.

Тя завърши рязко. Палтото ѝ лежеше на един стол и той ѝ го подхвърли.

— Отгук.

Алекс беше твърде потресена, за да спори с него. Облече палтото и Рийд я преведе през прага.

— Какво ще стане с вратата? — попита тя глупаво.

— Ще изпратя някой да я поправи.

— По това време?

— Забравете за тази проклета врата! — изрева той.

Избутвайки я, се качи в блейзъра, който беше оставил с работещ двигател. Лампата върху колата проблясваше, което означаваше, че има произшествие.

— Колко време трябва да мине, за да ми обясните? — попита тя, когато излязоха на магистралата. Коланът не можа да я задържи на седалката и тя политна към Рийд. Трябваше да се хване за крака му, за да не падне. — За Бога, Рийд, кажете ми какво се е случило!

— Подпалили са фермата на Минтън.

ГЛАВА XXIII

— Подпалена? — повтори тя с уплаха в гласа.

— Не се правете на учудена.

— Не разбирам за какво намеквате.

Той удари с юмрук по волана.

— Как можяхте да спите спокойно през това време?

Алекс го погледна втренчено.

— Предполагате, че аз имам нещо общо с това, така ли?

Рийд насочи вниманието си към пътя. Лицето му беше намръщено, не се виждаше и следа от обичайната му язвителна усмивка. От радиостанцията се разнасяха обезпокоителни съобщения, примесени с ужасяващо прашене. По магистралата нямаше движение, така че сирената беше излишна, но лампата върху покрива на колата все още проблясваше и караше Алекс да се чувства странно.

— Мисля, че вие имате пръст в тази работа, както и вашият близък приятел и съюзник — нейното учудване само го вбеси допълнително. — Пасторът ви е добър приятел, нали?

— Пламит ли?

— Пламит ли? — имитира я той злобно. — Кога измислихте този номер — вечерта, когато ви посети в стаята ви в мотела, или на другия ден, когато ви срещна пред кафене „В & В“?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Откъде знаете?

— Знам. Кой се обади пръв?

— Той и неговата съпруга дойдоха в стаята ми. Никога не го бях виждала преди. Този мъж е смахнат.

— Но това не ви пречи да го привлечете за вашата кауза!

— Не съм привличала никого!

Ругаейки полугласно, той приближи микрофона до устата си и предаде на един от своите помощници, че ще пристигне след няколко минути.

— Десет — четири, Рийд. Като пристигнете, идете до конюшня номер две.

— Какво става там?

— Не знам. Някой ми каза да ти предам това.

— Десет — четири. Сега съм на централния вход.

Те излязоха от магистралата и поеха по страничния път. В стомаха на Алекс нещо се преобърна, когато видя облаците дим над една от конюшните. Пламъци не се виждаха, но покривът беше облян от струи вода от маркучите на пожарникарите. Обути в гумени ботуши, те се опитваха да угасят пожара.

— Пристигнали са навреме. Няма много щети — грубо я информира Рийд.

Аварийни коли бяха паркирани близо до димящата конюшня и пред къщата. Почти всички прозорци на долния етаж бяха счупени. По стените бяха изписани с боя потресаващи предупреждения за голямо бедствие.

— Три коли са били. Очевидно са обиколили в кръг около помещенията няколко пъти, хвърляли са камъни по прозорците, след като са свършили мръсната работа. Можете да видите колко добре са се справили — каза той с присвити устни. — Изхвърлили са боклуци в коритата за пиене на вода от добитъка. Чудесни приятели имате тук.

— Има ли ранени?

Гледката беше ужасяваща. Младата жена не можеше да си поеме въздух.

— Един от ездачите.

Алекс се обърна към него за повече подробности.

— Той видял ракетата, втурнал се навън от спалните помещения и се спънал. Счупил си ръката.

Конюшня номер две беше тази с димящия покрив. Рийд спря блейзъра отпред и тичешком влезе вътре. Алекс, чувствайки се ужасно отпаднала, бутна вратата и го последва в конюшната, като си пробиваше път между забързаните пожарникари.

— Какво става? — че се гласът на Рийд, който се обръщаше към струпалите се на централната пътека хора.

Един кон цвилеше, явно от силна болка. Този звук беше най-ужасният, който Алекс някога беше чувала. Рийд се затича по посока на цвиленето.

Семейство Минтън се бяха събрали по пижами пред един бокс. Сара Джоу ридаеше силно. Енгъс я потупваше утешително по гърба. Джуниър я държеше за едната ръка, а с другата прикриваше прозевките си. Рийд ги избута настрани и спря пред бокса.

— Господи! — извика той и тази дума беше последвана от цял поток ругатни. После заплака мъчително, което накара Алекс да потръпне и да извърне лице. До него забеляза един мъж с очила и голям корем. По всичко личеше, че са го измъкнали от леглото. Сакото му от рипсено кадифе беше облечено направо върху пижамата. Той сложи ръка на рамото на Рийд и поклати тъжно плешивата си глава.

— Не мога да направя нищо за него. Ще трябва да го убием.

Рийд гледеше безмълвно към доктора. Гръдният му кош се вдигаше и отпускаше, сякаш всеки миг щеше да повърне вечерята си.

Хълцанията на Сара Джоу се усилиха. Тя закри лицето си с ръце.

— Мамо, позволи ми да те отведа обратно вкъщи — Джуниър я хвана през кръста и я поведе надолу по централната алея.

Почти се бяха изравнили с Алекс, когато я забелязаха. Сара Джоу нададе гневен вик и я посочи с пръст:

— Вие, вие сте виновна за това!

Алекс отстъпи назад.

— Аз...

— Това е само ваша работа, злъчна кучко!

— Мамо, не се вълнувай — произнесе Джуниър съчувствено.

Сара Джоу безсилно се отпусна в ръцете му. Той погледна към Алекс без упрек, по-скоро озадачено. Не каза нито дума повече и продължи с майка си, оборила глава на гърдите му.

— Какво се случи, Ели? — попита Рийд, явно незаинтересован от другата драма.

— Една греда паднала и счупила гръбнака му — каза тихо мъжът на име Ели.

Явно беше ветеринарният лекар.

— Дайте му нещо обезболяващо, за Бога! — възкликна Рийд, гледайки към страдащото животно.

— Бедрената му кост също е счупена. Предполагам, че има и вътрешни увреждания. Дори и да успея да го закърпя, отсега нататък няма да става за нищо.

Те замълчаха за момент, вслушвайки се само в жалните стонове, които издаваше животното. Най-накрая Енгъс каза:

— Благодаря ти, Ели. Знаем, че направи всичко възможно.

— Съжалявам, Енгъс, Рийд — каза ветеринарят искрено.

— Излезте всички навън. Ще трябва да отида до кабинета и да взема едно лекарство. Като се върна, ще му направя инжекция.

— Не — каза грубо Рийд. — Остави на мен.

— Не трябва да правиш това, Рийд. Инжекцията е...

— Не мога да го оставя да чака толкова дълго.

— Няма да ми отнеме повече от десет минути.

— Казах, че аз ще го направя — извика Рийд нетърпеливо.

Енгъс се намеси. Потупа ветеринарния лекар по рамото, за да прекъсне спора, и каза:

— Вървете си вкъщи, Ели. Съжалявам, че ви извикахме напразно.

— Много съжалявам, лекувам Дабъл Тайм, откакто се е родил.

Алекс закри уста с длан. Дабъл Тайм беше любимецът на Рийд.

Ветеринарният лекар си тръгна през другата врата. Не успя да забележи Алекс.

Пожарникарите отвън викаха. Конете цвилеха уплашено.

— Рийд, ще се справиш ли, момче? — попита Енгъс.

— Да. Погрижи се за Сара Джоу, а аз ще се погрижа за коня.

По-възрастният мъж сякаш искаше да оспори решението му, но накрая се обърна и си тръгна. Когато мина покрай Алекс, погледна я строго, но не каза нищо.

Идваше й да заплаче, като гледаше Рийд, коленичил в сеното да разтрива нараненото място на коня.

— Ти беше добър, най-добрият — шепнеше тихо мъжът. — Даваше всичко от себе си, а сега? — Животното цвилеше тъжно, сякаш се молеше.

Рийд се изправи бавно. Извади пистолета от кобура си и провери дали е зареден. След това го насочи към коня.

— Не! — извика Алекс и се втурна към него. — Рийд, недей! Нека някой друг да го направи.

Беше виждала закоравели престъпници, които, след като бяха осъдени на смърт, се обръщаха към адвокатите, съдиите и съдебните заседатели и просеха милост.

Но никога не беше виждала такава решителност на лицето на нито един от тях, като тази, изписана на лицето на Рийд, когато го погледна. Очите му бяха пълни със сълзи и омраза. Светкавично той я хвана през кръста и я притегли с гръб към гърдите си. Тя се съпротивляваше, но ръката му я прикова на място.

После мъжът хвана дясната ѝ ръка, принуди я да поеме пистолета, така че всъщност тя го държеше, когато той се прицели между очите на коня и натисна спусъка.

— Не!

Тя изкрещя в момента, когато оръжието изгърмя и се изплъзна от ръката ѝ. Оглушителният трясък рикошира в каменните стени на конюшната и отекна дълбоко в съзнанието ѝ. Конете цвилеха и тропаха с крака уплашени. Навън някой извика и няколко пожарникари се втурнаха през вратата, за да разберат откъде идва този изстрел.

Рийд отстрани Алекс от себе си. Каза ядосано:

— Трябваше да го направите още в началото и да му спестите агонията.

— Пожарът е напълно потушен, господин Минтън — докладва началникът на пожарникарите. — Проверихме всички проводници, изолацията и покрива. Щетите са повърхностни. Много съжалявам за коня на Рийд Ламбърт.

— Благодаря за всичко, което направихте. Винаги съм казвал, че нашата пожарна команда е най-бързата и най-добрата в Западен Тексас.

Енгъс беше възвърнал част от сърдечността си, въпреки че по лицето му все още имаше следи от умора. Алекс можеше само да се възхищава на неговата издръжливост и самообладание.

Той седеше на масата в кухнята заедно с Джуниър и изглеждаше така, сякаш с прекарал нощта в игра на покер, а не в тревоги за ранения кон и повреденото имущество.

— Предполагам, че вече можем да си тръгваме — каза пожарникарят, взе шапката си и тръгна към вратата! — Утре ще пратим някой да потърси следи. Това е направено преднамерено.

— Ще ви сътрудним, с каквото можем. Радвам се, че пристигнахте веднага и успяхте да спрете пожара, преди да е станало късно.

— До скоро — каза пожарникарят.

Когато излизаше през задната врата, той се сблъска с Рийд, който тъкмо влизаше. Шерифът не обърна внимание на Алекс, която стоеше смутена до стената, и си наля чаша кафе от каничката, донесена от Луи.

— Коритата за добитъка са почистени. Конете няма да се отровят от собствените си изпражнения — каза той. — Заковахме всички прозорци с дъски, така че няма да мръзнат през нощта. Има доста за разчистване.

— Е — Енгъс стана с въздишка, — не можем да правим нищо, докато не съмне, затова отивам да спя. Благодаря, Рийд. Ти надхвърли границата на шерифските си задължения.

Рийд поклати глава в знак на потвърждение и попита:

— Как е Сара Джоу?

— Джуниър ѝ даде приспивателно.

— Вече спи — Джуниър също стана от масата. — Искате ли да ви откарам до града, Алекс? Нямаме работа тук по това време.

— Искях да види своето дело — каза Рийд.

— Нямам нищо общо с това! — извика Алекс.

— Пряко може би не — намеси се Енгъс със строго изражение, — но вашето разследване раздвижи нещата. Водим борба с този дяволски пастор от години. Той само търсеше повод, за да направи подобно нещо. Вие му предоставихте блестяща възможност.

— Съжалявам, че приемате нещата по този начин, Енгъс.

Въздухът беше изпълнен с напрежение. Никой не помръдна. Дори прислужницата спря да мие празните чаши от кафето. Накрая Джуниър пристъпи към нея и я хвана за ръката.

— Хайде. Става късно.

— Аз ще я откарам до града — каза рязко Рийд.

— Нямам нищо напротив, но за всеки случай ще дойда и аз.

— Ти ще трябва да се погрижиш за това, което остава тук.

— Добре тогава. Ти я отведи вкъщи — съгласи се Джуниър. — Ти си този, който я доведе, нали? — След като каза това, той се обърна и напусна стаята.

— Лека нощ, Рийд. Лека нощ, Алекс — Енгъс последва сина си.

Рийд изсипа утайката от кафето в мивката и каза:

— Да тръгваме.

Алекс оправи палтото си и излезе с него навън. Качи се в колата обезсърчена. Искаше ѝ се да каже нещо, за да наруши ужасната тишина, но не можеше да издаде никакъв звук. Рийд не изглеждаше склонен към разговори. Очите му бяха втренчени в осовата линия на пътя.

Най-накрая безпокойството в гърдите ѝ надделя и тя изтърси:

— Нямам нищо общо с това, което се случи тази вечер.

Той извърна леко глава към нея и я погледна с недоверие.

— Мисля, че Джуниър ми вярва! — извика тя отбранително.

— Какво знае той, по дяволите? Вие сте го заслепила. Само да погледне сините ви очи и е готов на всичко. Влюбен е до уши във вас, защото сте дъщерята на Селина. Помни колко безумно я обичаше някога и иска да го направи отново — само че този път по съвсем различен начин. Играчката, която иска да ви даде, не е дрънкалка.

— Отвратителен сте.

— Може би трябваше да се сбием заради вас, това би ви доставило голямо удоволствие.

Тя стисна зъби.

— Можете да мислите каквото си искате за отношенията ни с Джуниър или за неговите чувства към мен, но няма да позволя да ме мислите за виновна за нанесените щети във фермата тази вечер.

— Вие сте виновна за това. Вие сте подтикнала Пламит.

— Не съм го направила умишлено. Пламит си беше втълпил, че аз съм отговорът на неговите молитви и че Бог ме е изпратил, за да пречистя Пърсел от грешниците, каквито са семейство Минтън и всички, свързани по някакъв начин с хазарта.

— Той е по-луд, отколкото смятах.

Тя потрепери при спомена за Пламит.

— Вие не знаете нищо. Той каза, че Бог е сърдит, защото не съм ви поставила зад решетките. Обвини ме в общуване с Дявола, имайки предвид вас — въздържа се да спомене сексуалните намеци, които направи пасторът.

Рийд паркира пред мотела. Вратата на стаята ѝ все така висеше на една страна.

— Доколкото си спомням, казахте, че ще се погрижите за това.

Той не изключи двигателя, а го остави да работи на празен ход. По радиостанцията продължаваха да се чуват различни съобщения.

Този шум ѝ лазеше по нервите.

— Съжалявам за Дабъл Тайм, Рийд. Знам колко привързан бяхте към него.

Тапицерията изскърца, когато мъжът повдигна рамене:

— Той беше застрахован.

Алекс издаде слаб възглас на болка и гняв. Рийд не ѝ разреши да се извини, нито ѝ позволи да го съжалява, защото не би позволил и на себе си подобни усещания. Тя беше свидетел на болката, която изпита през няколкото секунди, когато изстреля куршума в главата на коня. Беше усетила тази мъка и когато той говореше за погребението на баща си.

Това Рийд не можеше да си прости. Повече от един път беше показал пред нея, че не е безчувствен.

Тя сви ръцете си в юмруци, доближи ги един до друг и ги тикна пред лицето му. Той я погледна въпросително.

— Какво означава това?

— Сложете ми белезници — каза тя. — Арестувайте ме. Обвинете ме в престъпление. Нали казахте, че аз съм виновна.

— Така е — гневът му се върна. — Енгъс беше прав. Ако не бяхте дошла тук и не бяхте започнала да си пъхате носа навсякъде, това нямаше да се случи.

— Отказвам да поема вината за случилото се тази нощ, Рийд. То е дело на неуравновесен човек и неговите слепи привърженици. Ако не беше моето разследване, нещо друго щеше да им послужи като катализатор. Извиних им се за коня. Какво друго искате от мен?

Той се извърна рязко. Алекс отдръпна ръцете си бързо, сякаш се бранеше от лапите на свирепо животно и беше осъзнала това едва в последния момент.

Още усещаше вкуса на целувката му — с дъх на уиски и тютюн. Изведнъж ѝ се стори, че Рийд я целува отново — почувства върха на езика му, пръстите му върху тила си и близостта на бедрата му до нейните.

— По-добре тръгвайте, Алекс — гласът му беше тих и дрезгав.

Той превключи на задна скорост. Младата жена се вслуша в съвета му и слезе от колата.

ГЛАВА XXIV

Алекс потърси слушалката, когато телефонът звънна, но вдигна чак след петото иззвъняване.

— Ало?

— Госпожица Гейдър ли е? Не съм ви събудила, нали? Извинете ме, ако с така.

Алекс махна косата от очите си и облиза пресъхналите си устни. Примигна сънено и седна в леглото.

— Не, просто имах малко работа.

Часовникът на масичката ѝ показваше десет часа. Нямаше представа, че е спала до толкова късно, въпреки че си легна на разсъмване.

— Извинете, не съм сигурна с кого...

— Сара Джоу Минтън.

Не можа да скрие учудването си. Можеше да предположи, че е всеки друг, но не и тя.

— Вие... всичко наред ли е?

— Да. Добре съм, но ме е срам за ужасните неща, които ви наговорих предишната вечер.

Признанието, изречено с толкова разкаян тон шокира Алекс.

— Вие бяхте много разстроена.

— Имате ли нещо против да пиете чай с мен днес след обед?

Алекс помисли, че сънува. В днешно време хората казваха: „Нека да обядваме заедно...“, или „Какво ще кажете за една бира?“, или „Нека да пийнем по едно“, но никой не би казал „Имате ли нещо против да пием чай?“

— Това... това звучи добре.

— Добре. В три часа.

— Къде?

— Що за въпрос? Разбира се, че тук във фермата. Ще ви чакам, госпожице Гейдър. Довиждане.

Алекс постоя в недоумение няколко секунди, преди да постави слушалката на мястото ѝ. Какво ли беше намислила Сара Джоу, за да я кани на чай?

* * *

Кабинетът на доктор Ели Колинс вероятно беше най-претрупаният и най-разхвърляният, в който някога беше влизала. Беше чисто, но навсякъде цареше безпорядък, което беше в унисон с характера на ветеринаря.

— Благодаря, че се съгласихте да ме приемете, доктор Колинс.

— Не се притеснявайте. Този след обед съм свободен. Влизайте и се настанявайте.

Отстрани купчина списания от един дървен стол и покани Алекс да седне. Самият той се настани зад едно бюро, претрупано с книжа.

— Не останах изненадан, когато ми се обадохте — каза докторът непринудено.

— Защо?

— Нат Честейн ме предупреди, че вероятно ще наминете и ще ми зададете няколко въпроса.

— Мислех, че е извън града.

— Това беше преди няколко седмици, веднага след като пристигнахте тук.

— Разбирам.

Алекс беше решила да оползотвори времето си до срещата със Сара Джоу, като разпита ветеринаря. Когато му се обади, той с готовност прие да се срещнат.

— Запознат ли сте с убийството на Селина Гейдър, моята майка?

— започна тя, като преднамерено подчерта личната си заинтересованост.

— Разбира се. Тя беше хубаво момиче. Всички я обичаха.

— Благодаря. Баща ви е присъствал на раждането на жребчето онази нощ във фермата на Минтън, нали?

— Точно така. Аз поех работата, след като той почина.

— Бих искала да ми кажете някои неща. Само за семейство Минтън ли работите?

— Не, не съм техен личен ветеринарен лекар, имам си самостоятелна практика. Но да си призная, семейство Минтън ми възлагат толкова много работа, че почти изцяло работя само за тях. Там съм кажи-речи всеки ден.

— И с баща ви ли беше същото?

— Да, но ако мислите, че от страх да не загубя хляба си ще премълча нещо за семейство Минтън, грешите.

— Нямах това предвид.

— В тази страна има много коне и друг добитък и аз имам доста повече работа, отколкото предполагате. Аз съм честен човек. Баща ми също беше такъв.

Алекс кимна въпреки дълбокото си убеждение, че той едва ли ще се изпусне за нещо, което тя да използва като обвинение срещу семейство Минтън.

— Баща ви разказвал ли ви е за убийството на Селина?

— Той плака като дете, когато разбра, че е била убита с един от неговите инструменти.

— Доктор Колинс със сигурност ли идентифицира скалпела като оръдие на престъплението?

— Никога не е имал съмнение в това. Мама му подари този комплект инструменти от чисто сребро за сребърната им сватба. Техните инициали бяха гравирани на дръжките. Скалпелът беше негов. Не можеше да се примири с мисълта, че е бил толкова небрежен и го е изпуснал.

Алекс бързо се надигна от стола.

— За него е било странно, че е изгубил скалпела, който е бил подарък от жена му, така ли?

Доктор Колинс се почеса по бузата.

— Татко обичаше да си пази нещата. Държеше ги в специален калъф от кадифе. И досега не мога да си обясня как този скалпел е изпаднал от чантата му, освен с това, че този ден при кобилата влизаха много хора. Предполагам, че са го избутали в суматохата.

— Вие бяхте ли там?

— Мислех, че това ви е известно. Отидох да гледам и помагам на татко, ако стане нужда. Разбира се, и Рийд беше там. Той беше помагал и при други раждания.

— Рийд е бил там.

— Да. През целия ден.

— Баща ви оставял ли го е сам с лекарската си чанта?

Ели Колинс замълча и Алекс помисли, че не иска да отговори.

— Същото помисли и татко — каза той накрая, — но не мислете, че обвинявам Рийд.

— Не, разбира се, че не. Кой друг идва в конюшната онзи ден?

— Нека да помисля — той прехапа долната си устна и се опита да си спомни. — Почти всички идваха, по едно или друго време — Енгъс, Джуниър, Рийд, всички работници в конюшната и ездачите.

— Пейсти Хикъм?

— Разбира се. Всички във фермата бяха разтревожени за тази кобила. Дори Стейси Уолис се отби за малко. Доколкото си спомням, тя току-що се беше върнала от екскурзия по крайбрежието.

Изведнъж всичко в Алекс се преобърна. Опита се да се овладее и да остане спокойна.

— Остана ли дълго?

— Кой, Стейси ли? Не. Каза, че трябва да се прибира, за да разопакова багажа си.

— Какво ще кажете за Гууни Бъд? Беше ли наоколо?

— Той се мотаеше навсякъде. Не си спомням да съм го виждал, но това не означава, че не е бил там.

— Ако не сте го видял, не се ли учудихте, че се е появил със скалпела, облян с кръвта на Селина?

— Наистина не. Татко не беше забелязал, че инструментът липсва, преди да го намерят в Гууни Бъд. Повярвахме на това, което казаха — че е паднал от чантата на татко, Гууни Бъд го е видял, взел го и убил майка ви с него.

— Възможно е някой незабелязано да го е измъкнал от чантата на баща ви в тази бъркотия около кобилата.

— Разбира се, че е възможно.

Той призна това с неохота, защото по този начин замесваше хората, за които работеше. Алекс си спомни колко загрижен беше Рийд предишната вечер за коня си. Ели Колинс беше приятел и с тримата заподозрени. Алекс го принуди да се разкъсва между обективността и своята лоялност към хората, у които си изкарваше прехраната. Задачата ѝ беше неприятна, но необходима.

Тя стана и протегна ръка за сбогом.

— А, сетих се още нещо, доктор Колинс. Имате ли нещо против да погледна скалпела?

Той остана изненадан.

— Не бих имал нищо против, ако беше у мен.

— Не е у вас?

— Не.

— У майка ви ли е?

— Не го видяхме повече.

— Дори и след като Гууни Бъд е бил изпратен в клиниката за душевно болни?

— Тя и татко не настояваха да го получат обратно, тъй като знаеха какво беше извършено е него.

— Искате да кажете, че не знаете къде е?

— Не знам какво е станало с него след това.

Във фермата на Минтън беше много оживено. Групи хора почистваха остатъците от пожара. Инспектори от пожарната вземаха парчета от дървения материал и търсеха улики за причините на пожара.

Около къщата други хора почистваха следите от надписите по стените. Трети мереха прозорците, за да им сложат нови стъкла.

Рийд сновеше наоколо и даваше съвети. Беше небръснат и мръсен, изглеждаше мрачен. Яката на ризата му беше разкопчана и извадена отвън, ръкавите — навити до лактите. Не носеше нито шапка, нито работни ръкавици.

Той забеляза Алекс, когато тя слезе от колата, но преди да я поздрави, един от инспекторите го извика.

— Може би трябва да погледнете това, шерифе.

Рийд се обърна и тръгна към конюшня номер две.

Алекс го последва.

— Камък? Какво общо има той с пожара? — попита Рийд, когато Алекс приближи.

Пожарникарят се почеса по главата.

— Изглежда пожарът е станал случайно. Като че ли някой е използвал прашка, за да счупи прозорците.

— Като Давид срещу Голиат — промърмори Алекс.

Рийд присви устни, но не каза нищо. Пожарникарят продължи:

— Моето предположение е, че този камък е бил изстрелян с прашка, промъкнал се е през някоя дупка на покрива и е закачил оголена жица. Това е причинило късо съединение, което пък е предизвикало пожара — той се намръщи. — Ако аз исках да подпалвам нещо, бих използвал запалителна стрела, не бих хвърлял камъни.

Рийд подхвърли тежкия камък в ръката си.

— Благодаря.

След като човекът се оттегли, каза на Алекс:

— Достатъчно е, за да задържа и обвиня Пламит в палеж.

Тъй като денят беше необичайно топъл за сезона, шерифът миришеше на пот, но това не й беше неприятно. Всъщност й харесваше. Гъстите косми по гърдите му се развяваха от вятъра и се събираха в тясна линия, която се спускаше надолу към колана. Понеже беше достатъчно близо до него, можеше да види как са се накъдрили от потта.

Когато забеляза това, Алекс усети затопляне отвътре. Вдигна очи към лицето му. Струйка пот се стичаше от разрошената му коса и се спускаше към веждата. Тя устоя на изкушението да посегне и да я изтрие с пръсти. Не се беше бръснал от предишния ден, но брадата му отиваше.

Беше й много трудно да се съсредоточи върху работата си.

— Арестувахте ли Пламит?

— Опитавме се — каза той. — Изчезнал е.

— А семейството му?

— Всички са си вкъщи и гледат виновно, но не казват нищо за пастора. Не се безпокоя за него. Няма да отиде далече. Ще го потърсим сред паството му, явно някой го укрива. Рано или късно ще се появи.

— Като го хванете, бих искала да присъствам на разпита.

Рийд хвърли камъка на земята.

— Какво правите тук?

— Дойдох да пия чай със Сара Джоу — в отговор на недоверчивото му изражение допълни: — Идеята беше нейна, а не моя.

— Тогава приятно изкарване — подметна той саркастично. — После се обърна и тръгна към конюшните.

Енгъс стоеше на верандата и наблюдаваше работата по почистването. Когато се приближи, Алекс се опита да не бие на очи.

Не беше сигурна как ще я приеме.

— Пристигате точно навреме — каза той вместо поздрав.

Явно знаеше, че я очакват.

— Здравейте, Енгъс.

— Точността е добродетел, както и смелостта. Вие ги притежавате и двете, млада госпожице — кимна той одобрително. — Имахте смелостта да се появите тук днес. В това отношение сте точно като майка си. Тя не беше от срамежливите.

— Наистина ли?

Възрастният мъж се усмихна под мустак.

— Виждал съм я много пъти как държи в ръцете си онези дяволи Рийд и Джуниър.

Смехът му затихна и на лицето му се появи лека усмивка при спомена за миналото.

— Ако беше останала жива, щеше да стане истинска жена — очите му се върнаха отново върху Алекс. — Предполагам, че щеше да стане като вас. Ако имах дъщеря, бих искал да прилича на вас.

Смутена от неочакваното изявление, Алекс каза:

— Извинете, ако съм свързана по някакъв начин с това, дори и косвено — направи жест с ръка към разрушените постройки. — Надявам се, че Рийд ще открие кой го е направил и ще го подведе под отговорност.

— И аз се надявам. Ще възстановя повечето от нещата — каза той и хвърли поглед към счупените стъкла на верандата. — Но много съжалявам за коня на Рийд. Той се гордееше с него. Спестяваше доста дълго, за да го купи.

— Изглежда много разстроен — Алекс се обърна. Видя Рийд до колата да говори по радиостанцията.

— Беше повече от бесен. Става ужасно ревнив, когато става въпрос за нещо, което му принадлежи. Разбираемо е, като се има предвид как е израснал. Никой не се е грижил за него. Живял е само от труда си. След като веднъж си събирал боклуци по улиците, за да оцелееш, мисля, че е много трудно да се откажеш от придобитото с много усилия. Изглежда дребнав, защото знае, че понякога животът зависи от дреболии.

Джуниър се появи отнякъде с традиционната си усмивка. Беше в неподходящо за случая весело настроение. За разлика от Рийд и Енгъс

дрехите му бяха безупречно изгладени и чисти. Дори и да беше работил до скоро, сега никой не можеше да забележи потта му.

След като поздрави Алекс сърдечно, той каза:

— И двамата няма да повярвате, ако ви кажа с кого говорих преди малко. Една от собственичките се обади, за да провери как е кобилата й, която щяла скоро да ражда. Лошите новини бързо се разнасят. Като се разциври: „Милото ми дете, трябва да се е изплашило до смърт.“ Уверих я, че кобилата й е в друга конюшня, но тя ме държа половин час на телефона и не затвори, докато не се захлех, че нейното дете и бъдещото му бебе са добре.

Той имитира гласа на жената. Енгъс и Алекс се засмяха. В този момент с периферното си зрение Алекс долови, че Рийд ги наблюдава. Стоеше неподвижно и въпреки голямото разстояние между тях, тя беше сигурна, че това не му харесва. Пренебрежението му се носеше из въздуха и когато стигна до нея, сякаш я удари с всичка сила.

— По-добре да вляза вътре, защото ще закъснея за чая — обърна се тя към мъжете.

Джуниър сложи ръка на рамото й.

— Мама иска да ви се извини за снощи. Сияеше от радост, че приехте поканата й. Очаква ви.

ГЛАВА XXV

Лууп пое палтото ѝ и я поведе нагоре по стъпалата. Спря пред една врата и почука тихо:

— Влезте.

Лууп отвори вратата, но не влезе. Алекс прекрачи прага и влезе в стаята, която изглеждаше така, сякаш влизаш в киносалон. Възкликанието ѝ беше спонтанно и искрено!

— Каква красива стая!

— Благодаря. И на мен ми харесва — каза Сара Джоу и погледна през рамото на Алекс. — Затворете вратата, Лууп. Знаете, че не мога да понасям течение, а и шумът, който вдигат тези работници, е непоносим. Донесете подноса с чая веднага.

— Да, мадам — прислужницата се оттегли и ги остави сами.

Алекс стоеше близо до вратата и се чувстваше неловко с кожените ботуши и дългата вълнена пола. Нямахте нищо лошо във външния ѝ вид, но изглеждаше твърде модерно и не на място в тази старомодна викторианска стая, в която миришеше като в парфюмерия.

Домакинята изглеждаше точно като въртяща се балерина в музикална кутия за бижута. Воланите около деколтето ѝ бяха същите като тези около китките ѝ. Беше облечена с бяла блуза и бежова пола, която падаше свободно по тялото ѝ. Седеше на снежнобяло канапе, поставено близо до прозореца, и следобедното слънце образуваше ореол около главата ѝ.

— Елате насам и седнете — кимна към един изящен стол близо до нея.

Алекс обикновено беше уравновесена, но сега се чувстваше неловко, докато прекоси застланата с мек килим стая.

— Благодаря за поканата. Идеята ви беше чудесна.

— Бях длъжна да ви се извиня колкото може по-скоро за това, което казах снощи.

— Няма значение. Всичко е забравено.

Джуниър и Енгъс изглежда й бяха простили за непреднамерената роля, която беше изиграла в тази вандалщина. Сега тя на свой ред би могла да прости на Сара Джоу грубостта.

Тя се огледа любопитно около себе си.

— Тази стая наистина е чудесна. Сама ли я подредихте?

Сара Джоу се изсмя деликатно и като повдигна крехката си ръка към гърлото си, започна да оправя къдричките на блузата си.

— Да, сама. Не бих позволила на онези ужасни декоратори да влязат в стаята ми. Всъщност, това е копие на моята стая в родния ми дом, пълно копие — поне доколкото беше възможно. Енгъс казва, че е доста претенциозно.

Алекс дискретно търсеше нещо, някакво дори и дребно доказателство, че в стаята живее и мъж. Не намери нищо. Сара Джоу сякаш прочете мислите й и каза:

— Той си държи нещата в другата стая, ей там.

Алекс проследи погледа й и видя една затворена врата.

— Влезте, Лууп — каза Сара Джоу на прислужницата, когато тя почука тихо на вратата. — Ето и чайт.

Докато Лууп подреждаше сребърния сервиз на масичката за чай, Алекс попита предпазливо:

— Споменахте за дома си, госпожо Минтън. Кентъки, права ли съм?

— Да. Страна на коне. Много я обичах.

Тя отправи поглед, изпълнен с копнеж, към прозореца. Панорамата отвън не предлагаше много неща, които да радват окото — само десетки мили сива земя, чак до хоризонта. Виждаха се оголени възвишения зад каменните дворове и плувния басейн. Пейзажът наоколо беше безрадостен като поле с памук след памукобер.

— Толкова е пусто тук. Липсва ми зеленината. Разбира се, ние имаме пасища, през които са прокарани канали за изкуствено напояване, но не е същото — тя обърна бавно глава и благодари на прислужницата с кимване на глава.

Лууп се оттегли.

— Как пиете чая?

— С лимон и захар, ако обичате. Една бучка.

Сара Джоу практикуваше ритуал, който Алекс смяташе за отмрял още преди две поколения. Правеше го педантично. Бледите й ръце се

движеха плавно. Едва сега Алекс разбра защо този обичай беше отмрял в днешна Америка. Никой не би имал толкова време.

— Един сандвич? С краставичка и сирене.

— С удоволствие — отговори Алекс с усмивка. Сара Джоу прибави и две сладки в малката чинийка, преди да ѝ я поднесе. Беше поставила дантелена кърпичка в скута си.

— Благодаря — каза Алекс.

Отпи от чая и отбеляза, че е чудесен. Сандвичът представляваше тънко резенче хляб, покрито с дебело парче топено сирене. Надяваше се да не я заболи стомах от това, че се нахвърли лакомо върху филийката. Беше спала до късно и пропусна закуската. Струваше ѝ се безполезно да яде за обяд преди времето за чай.

Опита една от сладките в чинийката и попита:

— Ходите ли често в Кентъки?

Домакинята си приготви чая и го разбърка лениво.

— Само два пъти. За погребенията на родителите ми.

— Извинете, ако въпросът ми ви е причинил болка.

— От семейството ми не остана никой, освен Енгъс и Джуниър. Всеки трябва да се научи да преживява загубите — тя премести чашата и чинийката си на масичката толкова внимателно, че порцеланът дори не иззвънтя. С наведена глава повдигна очи към Алекс. — Само че вие не сте се научила, нали?

Алекс върна недоизяденото парче от сладкиша в чинийката. Усети инстинктивно, че бяха стигнали до причината, поради която Сара Джоу я беше поканила на чай.

— На какво?

— Че е най-добре да оставите мъртвите там, където са.

Битката започваше. Алекс остави приборите си на сребърния поднос, включително и салфетката.

— Майка ми ли имате предвид?

— Точно така. Вашето разследване разстрои всички вкъщи, госпожице Гейдър.

— Извинете, ако съм ви създала неприятности. обстоятелствата ги направиха неизбежни.

— Главорези унищожиха имуществото ни, заплашват здравето и живота на всеки кон, който притежаваме, следователно прехраната ни.

— Било е нещастен случай. Искрено съжалявам — каза Алекс и обърна глава към жената. — Аз нямам нищо общо с това. Повярвайте ми.

Сара Джоу пое дълбоко дъх. Къдричките около деколтето ѝ потрепериха от възмущение. Нейната враждебност беше толкова осезаема, че Алекс се запита отново какво я е накарало да я покани тук. Необходимостта от извинение е била само хитрост от нейна страна. Явно госпожа Минтън искаше да излее яда, който дълго беше стаявала.

— Какво знаете за майка си и за отношението ѝ към Джуниър и Рийд Ламбърт?

— Само това, което ми е разказвала баба ми и което разбрах от хората тук в Пърсел, когато разговарях с тях.

— Те бяха неразделни — каза Сара Джоу тихо и Алекс разбра, че е потънала в свой собствен свят. — Човек рядко можеше да види един от тях, без другите двама.

— Забелязах това от снимките в албума на класа им от гимназията. На повечето тримата са заедно.

Алекс беше разглеждала тези снимки много пъти, търсейки улики или нещо, което би било от полза за нейното разследване.

— Не исках Джуниър да се сприятелява до такава степен с тях — каза Сара Джоу. — Рийд беше хулиган, син на пияницата на града. А майка ви... има много причини, поради които не исках той да се сближава с нея.

— Избройте някои.

— Главно поради връзката ѝ с Рийд. Знаех, че Джуниър винаги ще бъде на заден план. Безпокоях се само при мисълта, че може да избира между тях. Селина не заслужаваше да избира — каза злостно. — Но Джуниър я обожаваше, без да обръща внимание на това, което му говорех. Страхувах се, че ще се влюби в нея и точно така стана — изведнъж погледна рязко Алекс. — Сега имам предчувствието, че той ще се влюби и във вас.

— Грешите.

— О, сигурна съм. Ще видите, че ще го направи. Вероятно и Рийд. Това отново ще затвори триъгълника, нали? Не искате ли да ги поставите един срещу друг, както направи тя?

— Не!

Сара Джоу злобно присви очи.

— Майка ви беше уличница.

До този момент Алекс внимателно подбираше думите си, но тъй като домакинята започна да клевети покойната ѝ майка, тя остави изисканите обноски настрана.

— Ще направя изключение и ще ви простя тази обидна забележка, госпожо Минтън.

Сара Джоу махна пренебрежително с ръка.

— Няма смисъл. Това е истината. Знаех, че е простовата и груба, още когато я видях за първи път. Беше красива, по свой начин. Много си приличате.

Тя огледа критично Алекс. На младата жена ѝ се прииска да стане и да си тръгне. Единственото нещо, което я възпря, беше надеждата, че Сара Джоу ще се изпусне и ще каже нещо, което би могло да ѝ бъде от полза.

— Майка ви се смееше доста високо, танцуваше твърде вдървено и флиртуваше прекалено добре. За нея емоциите бяха това, което бутилката уиски за пияницата. Прекаляваше с пиенето и не можеше да контролира думите си.

— Това не е осъдително — отвърна Алекс с достойнство. — Светът би бил по-добър, ако хората свободно изразяваха чувствата си. — Думите ѝ останаха глас в пустиня.

— Тя беше това, което мъжете искаха и от което имаха нужда — продължи Сара Джоу. — Селина флиртуваше с всеки мъж. Който я погледнеше, се влюбваше в нея. Тя правеше всичко възможно, за да улесни това.

Чашата преля.

— Няма да ви позволя да петните една жена, която не е жива и не може да се защити! Това е грозно и жестоко от ваша страна, госпожо Минтън!

Стаята, която беше свежа като оранжерия, когато влезе, сега изглеждаше задушна. Трябваше да излезе оттук.

— Аз си тръгвам.

— Още не — каза Сара Джоу и се изправи, когато Алекс стана от стола си. — Селина обичаше Рийд така, както би обичала всеки друг, освен себе си.

— Какво значение е имало това за вас?

— Имаше, защото тя искаше и Джуниър и му го каза. Баба ви, онази глупачка, беше заслепена от идеята за брак между нашите деца. Сякаш аз бих позволила на Джуниър да се ожени за Селина — процеди иронично. — Мърл Греъм веднъж дори ми се обади и ми предложи да се съберем и опознаем по-добре като бъдещи свати. Боже мой, по-скоро бих умряла! Тя беше обикновена телефонистка! — Засмя се пренебрежително. — Селина Греъм нямаше никакви шансове да ми стане снаха. Накарах баба ви и Джуниър добре да проумеят това. Той изпадна в униние и започна да хленчи, докато не започнах да крещя — тя вдигна юмруци, сякаш се канеше да закрепчи отново. — Защо не се погледнеш? Тя беше егоистка и малка негодница! А сега и вие.

Пристъпи към малката масичка за чай и застана пред Алекс. Беше по-ниска от нея, но гневът, който беше таила в себе си през годините, я правеше по-силна. Цялата трепереше от гняв.

— Напоследък Джуниър говори само за вас, както някога за Селина!

— Не съм подвела Джуниър, госпожо Минтън. Никога не може да има нищо между нас. Можем да бъдем само приятели и да останем такива, след като свърши това разследване.

— Не разбирате ли? — изкрещя Сара Джоу. — Същото беше и с нея. Тя злоупотреби с неговото приятелство, защото видя, че се е вкопчил в нея като удавник за сламка с напразната надежда, че то би могло да премине в нещо по-сериозно. За вас той е само един заподозрян в убийство. Ще го използвате, както го използва и майка ви.

— Това не е вярно.

Сара Джоу се олюля, сякаш всеки миг щеше да припадне.

— Защо трябваше да идвате тук?

— За да разбера защо е била убита майка ми!

— Вие сте причината! — каза тя, сочейки с пръст към Алекс. — Незаконното дете на Селина!

Алекс отстъпи една крачка назад и едва си пое дъх.

— Какво казахте? — попита задъхано.

Сара Джоу се овладя. Червенината на лицето ѝ се възвърна и то придоби естествения си цвят.

— Вие бяхте незаконно дете.

— Това е лъжа! — извика Алекс, като дишаше тежко. — Майка ми е била омъжена за Ал Гейдър. Виждала съм брачното им свидетелство. Баба Греъм го беше запазила.

— Те се ожениха, но след като тя се върна от Ел Пасо и разбра, че е бременна.

— Лъжете! — изкрещя Алекс и се хвана за облегалката на стола. — Защо лъжете?

— Не лъжа. Трябва да разберете защо ви казвам това. Опитвам се да защитя семейството си от вашата отмъстителност. Единственото нещо, което ме кара да понасям този малък, грозен град е чувството, че съм най-богатата жена тук. Радвам се, че съм омъжена за най-влиятелния човек в областта. Няма да ви позволя да унищожите всичко, което Енгъс създаде за мен. Няма да допусна да внасяте раздори в семейството ми. Селина го направи. Този път няма да допусна това да стане.

— Дами, дами! — каза Джуниър, който влезе в стаята с усмивка на уста. — За какво са всички тези викове? Да не сте видели паяк?

Обноските му се промениха, когато усети нажежената обстановка. Въздухът беше наелектризиран, както преди светкавица.

— Мамо? Алекс? Какво има?

Алекс гледеше втренчено Сара Джоу, чието лице беше спокойно и самодоволно като на камей. После хукна към вратата, събаряйки стола си. Напусна стаята и бързо тръгна надолу по стъпалата.

Джуниър погледна въпросително майка си. Тя му обърна гръб и се върна на канапето. Взе чашата си с чай и бавно отпи една глътка.

Тогава той се втурна надолу по стълбите след Алекс и я настигна на входната врата, където неуспешно опитваше да облече палтото си.

Хвана я за раменете и я разтърси:

— Какво става, за Бога?

Алекс обърна глава настрани, за да не може да види сълзите в очите ѝ, и се опита да освободи ръцете си.

— Нищо.

— Нямате вид на човек, който е бил на парти с чай.

— Чай? Ха! — каза Алекс, отмятайки глава назад. — Тя не ме покани тук, за да пия чай. — Изтри с ръка сълзите си и добави — предполагам, че трябва да ѝ бъда благодарна, задето ми го каза.

— Какво ви каза?

— Че съм била зачената преди брака на родителите ми — лицето на Джуниър преbledня. — Значи е вярно, нали?

Джуниър свали ръцете си от раменете ѝ и се опита да се извърне настрана. Тогава Алекс го хвана за раменете и го принуди да я погледне в очите.

— Истина ли е? — попита тя и сълзите потекоха по бузите ѝ. — Кажете нещо, Джуниър! — Мъжът избягваше погледа ѝ, което само потвърждаваше нейните съмнения. Започна сама: — Селина се е върнала от Ел Пасо. След като е била в прегръдките на някакъв войник, тя е била готова да се сдобри с Рийд. Вероятно би успяла, ако не съм била аз, така ли е? — тя покри лицето си с ръце. — Господи, ето защо Рийд ме мрази толкова.

Джуниър свали ръцете ѝ от лицето и я погледна със сините си очи.

— Рийд не ви мрази, Алекс. Никой от нас не ви е мразил тогава, нито пък сега.

Усмихна се с мъка.

— Хващам се на бас, че Албърт Гейдър не е искал и да чуе за мен. Принудили са го да се ожени за майка ми — огледа се и продължи тихо: — това обяснява толкова неща. Толкова много неща. Защо баба Греъм беше толкова строга е мен, защо винаги се интересуваше с кого излизам, по кое време съм се прибрала и къде съм била. Мразех я за това, че беше толкова непреклонна, защото никога не съм ѝ давала повод да не ми вярва. Сега разбирам, че прекалената ѝ предпазливост е била оправдана, нали? — гласът ѝ стана истеричен. — Дъщеря ѝ е била опозорена, а преди двадесет и пет години това се е смятало за голям грях!

— Алекс, престанете!

— Това обяснява защо баба ми никога не ме е обичала. Аз съм унищожила живота на Селина и тя никога не ми го прости. Селина не е могла да има Рийд, не е могла да има вас, не е могла да има бъдеще. И всичко това заради мен. О, Господи!

Изрече всичко това с измъчен глас. Не можеше и не искаше да го погледне. Посегна да отвори вратата. Изтича на верандата и тръгна надолу по стъпалата.

— Алекс! — извика той след нея.

— Какво става, за Бога? — попита Енгъс, когато Алекс връхлетя върху него и се втурна към колата си.

— Оставете я и двамата — обади се Сара Джоу, която стоеше горе на площадката, откъдето беше наблюдавала и чула всичко.

Джуниър се обърна поривисто:

— Мамо, как можа! Как можа да нараниш Алекс по този начин?

— Не го казах, за да я наранявам.

— Какво си й казала? — попита Енгъс. Стоеше на вратата стъписан и нетърпелив, понеже никой не отговаряше на въпросите му.

— Разбира се, че си я наранила! — повтори Джуниър. — Знаеше, че от това ще я заболи. Тогава защо й го каза?

— Защото трябваше да го знае! Единственият човек, който би могъл да нарани Алекс, е тя самата. Преследва една илюзия. Майката, която търси, не съществува. Мърл й е натъпкала главата с глупости, че Селина е била свършена. Забравила е да каже на момичето колко непочтена беше. Време беше Алекс да разбере това.

— По дяволите! — изруга Енгъс. — Ще ми каже ли някой какво става тук?

ГЛАВА XXVI

Енгъс тихо затвори вратата на спалнята след себе си. Сара Джоу, подпряна на възглавниците на леглото, остави книгата си настрани и погледна към него над очилата, поставени на върха на носа ѝ.

— Много рано си легнала.

Тя изглеждаше невинна като ангел, но Енгъс знаеше, че зад смирения външен вид се крие желязна воля. Ако Сара Джоу понякога отстъпваше, то беше от безразличие, а не в резултат на поражение.

— Искам да говоря с теб.

— За какво?

— За това, което се е случило днес следобед.

Тя разтри слепоочието си с пръсти.

— Имах главоболие, затова не слязох долу за вечеря.

— Взе ли нещо?

— Да. Сега съм по-добре.

Този разговор се повтаряше почти всяка вечер, откакто се бяха оженили.

— Не сядай върху завивките — смъмри го тя, когато той се наведе до ръба на леглото.

Енгъс почака, докато жена му прибра към себе си атлаzenia юрган, и след това седна близо до бедрото ѝ.

— Скъпи, изглеждаш унил тази вечер — каза тя загрижено. — Какво има? Надявам се, че не са ни нападнали пак.

— Не.

— Слава богу, че единственият пострадал кон принадлежеше на Рийд.

Енгъс остави изявлението ѝ без коментар. Сара Джоу мразеше Рийд и Енгъс знаеше защо. Никога нямаше да промени отношението си към него, затова нямаше смисъл да спори с нея.

Беше дошъл да говори по един деликатен въпрос. Помисли малко, за да подбере внимателно думите си.

— Сара Джоу, във връзка с днешния следобед...

— Бях много разстроена — каза тя и се намръщи.

— Била си разстроена? — повтори нетърпеливо Енгъс. Искаше да чуе какво ще каже тя за случилото се, преди да прави заключения.
— А какво ще кажеш за чувствата на Алекс?

— Естествено и тя беше разстроена. Ако беше на нейно място, нямаше ли да си разстроен от факта, че си копеле?

— Не — изсмя се той грубо. — Не бих се учудил, ако съм. Никога не съм проверявал дали родителите ми са имали брачно свидетелство, но и да не са имали, това не би било от значение за мен. Но аз съм вече стар, а Алекс е чувствителна млада жена.

— Стори ми се, че е достатъчно силна, за да го приеме.

— Явно не е. Профуча покрай мен, без да ме види. Беше побесняла, когато си тръгна.

Усмивката на Сара Джоу изчезна.

— Обвиняваш ме в това, че съм ѝ казала? Мислиш, че съм сгрешила?

Когато го погледна със загрижен поглед на малко момиченце, което се е изгубило, сърцето му се разтопи. Внимателно взе ръката ѝ. Можеше да я прекърши като цвете между грубите си длани, но той се беше научил през годините на съвместния им живот да не упражнява силен натиск върху нея, когато я милва.

— Не те обвинявам в това, че си ѝ казала, скъпа. Просто искам да разбера защо си го направила. Бих искал преди това да се беше посъветвала с Джуниър и с мен. Можеше да не го узнае, докато е жива.

— Не съм съгласна — каза Сара Джоу капризно.

— Сега какво значение има дали майка ѝ и баща ѝ са се оженили, преди да е била зачената? Боже мой, това се случва толкова често днес, че никой не го смята за грях.

— Има значение за начина, по който си представя Селина. Досега винаги я е поставяла на пиедестал.

— И какво от това?

— Тя не го заслужава — тръсна глава Сара Джоу. — Мислех, че е крайно време всички да престанат да я боготворят и да кажат на Алекс самата истина.

— Защо?

— Защо ли? Защото тя се опитва да ни разори, ето защо! Реших да престана да ѝ се подмазвам, а да се боря. Използвах единственото

оръжие, което имах — както обикновено по време на такива сцени, жена му ставаше много възбудена. — Опитах се само да защитя теб и Джуниър.

Енгъс мислеше, че на Сара Джоу ѝ е бил необходим голям кураж, за да се противопостави на толкова самоуверена жена като Алекс. Все още смяташе, че е могла да се въздържи и да не казва на момичето за неговия произход, но подбудите ѝ не са били егоистични. Искала е да защити семейството си. Смелите ѝ усилия заслужаваха нещо друго, вместо критика.

Наведе се и я целуна по челото.

— Оценявам похвалните ти намерения, но нямаме нужда от твоята защита, скъпа — той се засмя при тази мисъл. — Как толкова нежно създание би могло да защити смели мъже като нас? Имам много пари и знам как да се справя. Ти едва ли трябва да се безпокоиш.

— Ако можеше да възкресиш онзи негодник Пейсти Хикъм, сигурна съм, че той не би се съгласил с това — каза тя. — Виж какво се случи с него. За разлика от теб, Джуниър и всички останали мъже, аз имам имунитет към чара на това момиче. — Гласът ѝ показваше, че е на ръба на отчаянието. — Енгъс, не можеш ли да разбереш? Джуниър се влюбва в нея.

— Не виждам нищо лошо в това — отвърна той с лъчезарна усмивка.

— Това би било пагубно — призна си Сара Джоу тихо. — Майка ѝ разби сърцето му. Не те ли е грижа за това?

Намръщен, Енгъс ѝ припомни:

— Това беше отдавна. А и Алекс не е като майка си.

— Не съм сигурна — тя се загледа разсеяно в пространството пред себе си.

— Алекс не е капризна и лекомислена като майка си. Тя обича да се разпорежда, а Джуниър има нужда от това. Той напусна бившите си съпруги и те му позволиха да го направи. Може би му трябва точно жена като Алекс.

— Между другото, къде е той? Още ли ми се сърди? — попита тя неспокойно.

— Разстроен е, но ще му мине. Както винаги. Каза, че ще излезе да пийне нещо.

Засмяха се и двамата. Сара Джоу отново стана сериозна.

— Надявам се да кара внимателно.

— Вероятно ще прекара нощта навън. Може би няма да се прибере до сутринта.

— О?

— Не се учудвам — заяви Енгъс. — На Алекс ѝ трябва време, за да се съвземе от шока. Джуниър не е схванат от кръста надолу. Ще намери жена, която да го утеши тази вечер.

Той сведе очи към дълбоко изрязаното деколте на жена си и забеляза пудрата, която беше поставила върху тялото си след баня.

— Има апетит към жените, също като баща си.

— О, Енгъс! — въздъхна Сара Джоу уморено, когато ръката му посегна към дантелата и потърси гърдите ѝ.

— Аз самият бих потърсил утешение.

— Мъже! Само за това ли мислите! Караш ме да...

— Възбуждаш ме...

— Не използвай такъв език. Вулгарен е. И не искам да го правя тази вечер. Главата ме заболя отново.

Целувката му прекрати по-нататъшните възражения. Тя се подчини и той предварително знаеше това. Винаги се съпротивляваше, но никога не му беше отказвала. Още от малка е била приучена да изпълнява брачните си задължения, така както беше научена да сервира чай.

Това, че го правеше повече по задължение, отколкото от страст, не му пречеше да я желае, дори подсилваше желанието му. Енгъс обичаше предизвикателствата.

Съблече се бързо и легна върху нея. Опита се несръчно да разкопчае копчетата на нощницата ѝ и накрая успя да я съблече без нейна помощ. Гърдите ѝ бяха стегнати и добре оформени както през брачната нощ, когато ги беше докоснал за първи път.

Сега той ги целуна нежно. Зърната ѝ бяха малки и рядко успяваше да ги накара да се втвърдят, когато ги галеше с език. Той се съмняваше дали тя знае, че трябва да се втвърдят, освен ако това не беше обяснено в някой от романите, които четеше.

Тя трепна леко, когато я облада. Енгъс се престори, че не забелязва гримасата ѝ. Опитваше се да не издава звуци, нито пък да прави неща, които би сметнала за неприятни и противни.

Цялата си грубост пазеше за вдовицата от съседната област, която поддържаше. Тя нямаше нищо против вулгарния му език. Всъщност умираше от смях, когато чуеше някои по-цветисти изрази.

Тя беше страстна любовница като него. Имаше големи тъмни зърна и му позволяваше да си играе с тях с часове, когато поиска. Позволяваше му да бъде върху нея, а понякога и обратно. Всеки път, когато беше отгоре ѝ, закръглените ѝ бедра притискаха задника му като в менгеме. При оргазъм издаваше звуци и беше единствената жена, която беше виждал да се смее от удоволствие, докато я чука.

Двамата бяха любовници повече от двадесет години. Тя не искаше нищо друго от него, нито пък очакваше. Когато бяха заедно, прекарваха ужасно добре времето си и той не знаеше какво би правил, ако не беше тя, но не я обичаше.

Обичаше Сара Джоу. Или поне я обичаше такава, каквато беше преди — изискана и чиста, изтънчена и красива. Обичаше я като колекционер, който боготвори някоя скулптура от безценен алабастър, която може да докосва само при специални случаи, и то много внимателно.

Тъй като тя искаше това, той винаги използваше презерватив и след като свършеше, внимателно го отстраняваше, за да не изцапа копринените ѝ чаршафи. Докато правеше това тази вечер, наблюдаваше как Сара Джоу оправя подгъва на нощницата си, закопчава копчетата и оправя завивките.

Енгъс легна в леглото, целуна я по бузата и я прегърна. Обичаше да усеща малкото ѝ тяло до своето, обичаше да докосва гладката ѝ мека кожа. Искаше да се отнася с обич към нея. За негово разочарование тя отстрани ръката му и каза:

— Заспивай, Енгъс. Искам да дочета тази глава.

Тя отвори отново романа, който преди това четеше и който без съмнение беше сух и безжизнен, както любенето ѝ. Разочарован, Енгъс се обърна на другата страна, за да не му пречи светлината от нощната лампа.

Никога не му се беше случвало да съжалява, че е пропътувал тридесетте мили до къщата на любовницата си, което намисли да направи на следващия ден.

Стейси изпусна керамичната чаша. Тя падна с трясък и се разби в плочките.

— Боже мой — въздъхна тежко тя, сграбчвайки с ръка реверите на домашния си халат.

— Стейси, аз съм.

Когато чу почукване на задната врата, тя се стресна и чашата, която държеше, се изплъзна от ръката ѝ. Развълнува се от гласа, който произнесе името ѝ, и дълго не можа да се успокои. Известно време стоеше учудена до вратата, а след това се втурна в кухнята и дръпна пердето.

— Джуниър?!

Не ѝ достигна въздух, за да изрече по-високо името му. Той го разбра по движението на устните ѝ. Правейки несръчни опити с ключалката, тя бързо отключи вратата и я отвори, сякаш се страхуваше, че той ще изчезне, преди да е отворила.

— Здравей — усмивката му беше непреднамерена и открита, сякаш всяка вечер чукаше на задната ѝ врата по същото време. — Стори ми се, че счупи нещо.

Тя посегна към него и го докосна по лицето, за да се убеди, че той наистина е там. След това свали срамежливо ръката си.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да те видя.

Загледа го недоумяващо, като се стремеше да разбере каква причина има, за да иска да я види бившия ѝ съпруг.

Той се засмя.

— Дойдох сам. Не исках да звънна на вратата, защото съдията може да си е легнал вече.

— Легна си. Той... о, заповядай — каза Стейси и се отмести.

Джуниър влезе вътре. Стояха лице срещу лице на ярката светлина в кухнята. Той успя да забележи, че по лицето на бившата му жена няма грим и че се беше приготвила за сън.

Тя често си бе представяла как някоя вечер Джуниър ще дойде при нея, но сега, когато той наистина беше тук, стоеше вцепенена и онемяла. Не можеше да повярва.

Безброй любовни признания минаха през главата ѝ, но знаеше, че той не иска да ги чуе. Затова подхвана друга тема.

— Татко си легна рано. Болеше го стомаха и му приготвих топло мляко, реших да си направя малко какао с млякото, колкото е останало — каза тя, неспособна да откъсне очи от него. Направи нервен жест към печката, където млякото всеки момент щеше да изкипи върху котлона.

Джуниър се приближи до печката и изключи котлона.

— Какао, хм? Любимото ти какао? Никой друг не може да го приготви като теб. Ще има ли за две чаши?

— Разбира се. Искаш да кажеш, че ще останеш?

— За малко. Ако ми позволиш.

— Да — каза тя нетърпеливо. — Да.

Стейси, която знаеше къде стои всичко в кухнята, сега несръчно приготви две чаши какао. Не можеше да си обясни защо беше избрал точно тази вечер, за да дойде да я види. Но това беше без значение за нея. Достатъчно ѝ беше, че е тук.

Когато му подаде какаото, той ѝ се усмихна подкупващо и попита:

— Има ли духове в къщата?

След това я последва във всекидневната, където забеляза в един шкаф няколко бутилки уиски, които се изваждаха само при специални случаи.

— Мисля, че това не е първото ти питие за тази вечер, нали? — попита тя, когато извади една бутилка и я постави до чашата му.

— Не, не е — прошепна той, снижавайки глас. — Пуших и малко трева.

Устните ѝ се свиха неодобрително.

— Знаеш моето мнение за наркотиците, Джуниър.

— Марихуаната не е наркотик.

— Наркотик е.

— О, Стейси — каза той, като се наведе и я целуна зад ухото. — Една бивша съпруга няма право да се кара.

Допирът на устните му я възбуди. Критичното ѝ настроение се стопи като сладолед през август.

— Нямах намерение да ги се карам. Просто се чудех защо след толкова години дойде при мен точно тази вечер.

— Домъчня ми за теб.

Тя знаеше, че според него това е достатъчно основателна причина. Той се изтегна на дивана и я придърпа към себе си.

— Не, остави лампата да свети — каза Джуниър, когато тя посегна към ключа. — Нека просто да поседим и изпием какаото заедно.

— Чух какво е станало във фермата — каза тя след миг.

— Всичко е на мястото си. Вече по нищо не личи, че нещо се е случило. Можеше да бъде много по-лошо.

Тя го докосна нерешително.

— Можеше да пострадаш.

Той остави празната си чаша на масичката за кафе и въздъхна.

— Все още ли си загрижена за моята безопасност?

— Винаги ще бъда.

— Никога никой не е бил толкова мил с мен, както ти, Стейси. Липсваше ми — хвана ръката ѝ и я притисна между своите.

— Изглеждаш уморен и разтревожен.

— Така е.

— От нападението ли?

— Не — той се отпусна на възглавниците на кушетката и подпря глава на тях. — Притеснява ме бъркотията около убийството на Селина. Адски потискащо е — наведе глава и я опря на рамото ѝ. — Хм, ухаеш приятно. Липсваше ми тази миризма. Колко си свежа.

— Защо толкова се тревожиш от това разследване?

— Тревожи ме Алекс. Тя и майка ми се скараха днес. Майка ми се е изпуснала пред нея и ѝ е казала, че Селина е трябвало да се омъжи за онзи войник, защото е била бременна. Неприятна история.

Той плъзна ръка около кръста ѝ. Стейси веднага го погали по бузата и притисна главата му към гърдите си.

— Аз я излъгах — призна тя.

Джуниър я погледна стреснато.

— Не ѝ казах, че съм била в конюшната в деня на убийството на Селина.

— Защо го направи?

— Не исках да започне да ми задава въпроси. Не ми хареса това, че ти създава неприятности, Джуниър.

— Алекс не е виновна за това. Вината не е нейна.

Това беше позната песен, която я накара да се изправи на нокти. Джуниър често казваше същото и за Селина. Независимо от това колко лошо се отнасяше тя към него, той никога не я нагруби, нито каза лоша дума за нея.

— Мразя дъщерята на Селина повече, отколкото мразех самата нея — прошепна Стейси.

Алкохолът и силната мексиканска трева бяха притъпили мисленето на Джуниър.

— Сега това е без значение. Добре ли ти е? — промърмори той, като пъкна ръката си под халата и докосна гърдите ѝ. Влажният му език погали зърното ѝ. — Винаги ти е харесвало да правя това.

— Все още ми харесва.

— Така ли? А това? И то ли ти харесва? — попита той, смучейки зърното ѝ с устни. Пъкна ръката си между топлите ѝ бедра.

Тя изстена от удоволствие.

— Ако не искаш, кажи — той се отдръпна леко встрани.

— Не — каза бързо тя, притискайки главата му към гърдите си. Стисна по-силно ръката му между бедрата си. — Наистина те желая. Моля те.

— Стейси, Стейси, нежните ти любовни ласки са точно това, от което имам нужда тази вечер. Винаги мога да разчитам на теб. Караш ме да се чувствам по-добре — вдигна главата си от гърдите ѝ и я целуна страстно. — Помниш ли какво ме караше да се чувствам по-добре от всякога? — прошепна страстно с устни, долепени до нейните.

— Да — отговори тя и го погледна в очите.

Той се усмихна невинно като ангел. Когато я гледаше по този начин, не можеше да му откаже нищо. Нито когато бяха юноши, нито когато бяха женени, нито сега, никога.

Стейси Уолис Минтън, дъщерята на съдията, цялата облечена в дантели, веднага падна на колене пред него, бързо разкопча цепката на панталона му и жадно пое пениса му в устата си.

— Госпожице Гейдър? Госпожице Гейдър? Вътре ли сте?

Алекс спеше дълбоко. Събуди я почукването на вратата, която вече беше ремонтирана. Стана и констатира, че е заспала с дрехите върху завивките на леглото. Беше премръзнала от студ. Очите ѝ бяха подуты от плач.

— Какво искате? — каза тя, като повиши глас. — Отивайте си.

— Да не сте си изключила телефона, мадам?

— По дяволите! — бързо скочи от леглото. Дрехите ѝ бяха измачкани и запретнати нагоре. Оправи ги, отиде до прозореца и дръпна завесите. Дежурният служител в мотела стоеше пред вратата ѝ.

— Изключих телефона, за да не ме безпокоят — каза тя през стъклото.

Той надникна в стаята, явно радостен да види, че тя все още е жива.

— Съжалявам, че ви обезпокоих, но един мъж се опитваше да се свърже с вас. Дори ми се скара и каза, че не е възможно да говорите толкова дълго по телефона.

— Какъв мъж?

— Хапър или Харис, или нещо подобно — измърмори той като се консултира с едно листче, което носеше със себе си. Вдигна го към светлината, която идваше от вратата. — Не мога да разчета добре какво съм записал тук... почеркът ми не е много четлив.

— Харпър? Грег Харпър? — попита Алекс.

— Мисля, че е той. Да, мадам.

Алекс отвори вратата.

— Каза ли за какво ме търси?

— Разбира се. Каза да ви предам, че трябва да бъдете в Остин в десет часа утре сутринта на някакво заседание.

Алекс го погледна учудено.

— Може би не сте разбрал добре. В десет часа утре сутринта?

— Точно така каза. Много добре си спомням, защото записах ето тук — той ѝ показа късчета хартия със съобщението, което беше написано с молив. — Този мъж се обажда много пъти днес следобед и се ядоса, че не може да се свърже с вас. Накрая ми каза, че излиза на вечеря и ме помоли да ви намеря в стаята и да ви предам лично това съобщение, което и правя. А сега, лека нощ.

— Почакайте!

— Вижте, длъжен съм да стоя на рецепцията.

— Каза ли какво е това заседание и защо е толкова неотложно?

— Не. Каза само, че трябва да бъдете там на всяка цена.

Той стоеше пред вратата и чакаше за бакшиш. Алекс му благодари и пъкна банкнота от един долар в ръката му. Той се затича

към фоайето на мотела.

Замислена, Алекс затвори вратата и прочете съобщението още един път. Не проумяваше нищо. Не беше в стила на Грег да бъде толкова потаен, нито да уговаря срещи, които в действителност не можеха да се осъществят.

Когато преодоля объркването си, започна да обмисля как може да стигне до Остин до десет часа сутринта на следващия ден. Вече беше тъмно. Ако тръгнеше веднага, трябваше да шофира цяла нощ и щеше да пристигне в Остин рано сутринта.

Ако изчака до сутринта, ще трябва да стане много рано и да кара доста бързо, за да успее да пристигне навреме. Не можеше да вземе каквото и да е решение.

Тогава ѝ хрумна друга идея. Преди да я обмисли добре, набра един номер.

— Кабинетът на шерифа.

— Шериф Ламбърт, ако обичате.

— Няма го тук. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, благодаря. Трябва да говоря с него лично.

— Извинете, мадам, с госпожица Гейдър ли говоря?

— Да.

— Откъде се обаждате?

— От стаята в мотела. Защо?

— Защото Рийд тръгна към вас. Може би е вече там — човекът отсреща замълча за момент и попита. — Кажете, добре ли сте?

— Разбира се, че съм добре. Струва ми се, че чувам стъпките на шерифа. Благодаря ви.

Алекс постави слушалката и се доближи до прозореца. Точно в този момент Рийд слезе от колата и тръгна към вратата ѝ.

Тя я отвори рязко и той политна, загубвайки равновесие.

— Моля ви, не я ритайте пак.

— Не бъдете толкова нелюбезна с мен — каза той е навъсен поглед. — Какво става, за Бога?

— Нищо.

— По дяволите! — посочи към телефона до леглото и още повече се разгневи. — Звъня от часове и ми дава все заето.

— Изключих го. Какво толкова важно има?

— Чух какво се е случило днес следобед между вас и Сара Джоу.

Раменете ѝ се отпуснаха унило и тя въздъхна дълбоко. Почти беше забравила за това поради недоумението от съобщението на Грег.

Никога не ѝ беше идвало наум да проверява датата на брачното свидетелство на родителите си. Не беше ставало въпрос. Като следовател добре знаеше, че дати, дори и на така наречените легитимни документи, могат лесно да бъдат фалшифицирани. По начина, по който реагираха всички на разкритието на Сара Джоу тя разбра, че беше вярно. Беше зачената незаконно.

— Трябваше да бъдете там, шерифе. Изиграх страхотен спектакъл. Щеше да ви бъде забавно.

Нейната несериозност подобри настроението му.

— Защо сте изключила телефона си?

— За да си почина. А вие какво си помислихте, че съм взела свръхдоза приспивателно, или че съм си прерязала вените?

— Може би.

— Тогава не ме познавате добре — каза тя ядосано. — Не се предавам толкова лесно. И не се срамувам от това, че родителите ми са били принудени да се оженят, защото майка ми е била бременна.

— Не съм казал, че трябва да се срамувате за това.

— Грешката е била тяхна. Аз нямам нищо общо с това, нали?

— Да.

— Така че престанете да мислите... О, по дяволите, не ме интересува какво мислите! — разтри слепоочията си. Беше ядосана повече на себе си, отколкото на него. Това, че го нападна така остро, показваше само колко е разстроена в действителност. — Имам нужда от вашата помощ, Рийд.

— В какъв смисъл?

— Можете ли да ме откарате до Остин?

Молбата ѝ го изненада. Той се изправи до рамката на вратата, където се беше облегал удобно, и повтори:

— Да ви закарам до Остин? Защо?

— Имам работа с Грег Харпър. Трябва да бъда там за едно заседание в десет часа утре сутринта.

ГЛАВА XXVII

Около час по-късно вече бяха във въздуха, поели курс на югоизток към столицата на щата. За петнадесетина минути Алекс успя да се приведе отново в приличен външен вид. Изми лицето си със студена вода, гримира се и среса косата си. Обу вълнен панталон и облеche някакъв пуловер. Ако се наложеше да се преоблича за заседанието на следващия ден, щеше да вземе нещо от гардероба си вкъщи.

На път към летището в Пърсел Рийд спря, за да вземе няколко хамбургера, които беше поръчал предварително по телефона. Когато пристигнаха на летището, на пистата вече ги чакаше един самолет. Шерифът си разбираше от работата.

В далечината се виждаха само светлините на града. Алекс попита:

— Този самолет ваш ли е?

— Не. На предприятията „Минтън“, но Енгъс ми разреши да го използвам. Подайте ми един от онези хамбургери със сирене ако обичате.

Тя лакомо отхапа от своя сандвич — не беше яла нищо след сандвича у Сара Джоу и усещаше глад, особено сега, когато бяха във въздуха.

— Кога се научихте да летите?

Рийд измърмори под носа си:

— Бях на около осем.

— Осем!

— Задигнах един стар велосипед от сметището и го ремонтирах, за да мога да го карам. Всеки път, когато имах възможност, идвах на летището.

— Трябва да има три мили от града — възкликна тя.

— Не ме интересуваше. Щях да идвам, дори да беше два пъти по-далече. Самолетите ме заинтригуваха много. Старият мъж, който управляваше всичко тук, беше сприхав като оса, истински самотник,

но винаги имаше за мен ягодов сироп със сода в хладилника. Предполагам, че съм му досаждал с въпросите си, но не ми се сърдеше и винаги ми отговаряше. Един ден ме погледна и каза: „Трябва да изпробвам един самолет. Искаш ли да те повозя?“ Едва не се напиках в гащите от страх.

Рийд вероятно не осъзна, че се усмихна при спомена от детските си години. Алекс го слушаше мълчаливо, за да не му напомня, че е там. Харесвайте ѝ неговата усмивка, тя подчертаваше ясните черти на лицето му, ъгълчетата на очите и гънките около устните му.

— Боже мой, беше страхотно — каза той, сякаш изпита същото удоволствие, както тогава. — Все още не бях опитал секса, така че летенето ми се стори най-прекрасното нещо в света. Отвисоко всичко изглеждаше толкова спокойно и толкова чисто.

„Бягство от ужасната действителност по време на детството му“ — мислеше си Алекс съчувствено. Искаше ѝ се да го докосне, но не посмя. Летяха над дълбока пропаст. Една грешна дума или движение и можеше да се случи най-лошото, затова беше много внимателна.

Попита тихо:

— Рийд, защо не ми казахте, че майка ми е била бременна, когато се е върнала от Ел Пасо?

— Защото това няма никакво значение.

— Сега не, но преди двадесет и пет години е имало. Тя не е искала да се омъжи за баща ми, но е била принудена.

— Сега, като знаете, с какво това променя нещата? С нищо.

— Може би — отговори тя несигурно. След кратко мълчание продължи. — Скарали сте се заради мен, нали?

Той я погледна пронизващо.

— Моля?

Облягайки се назад на седалката, Алекс въздъхна:

— Чудех се защо просто не сте се целунали и сдобрили, когато тя се е върнала от Ел Пасо онова лято. Като знаех колко привързани сте били един към друг, просто недоумявах какво е могло да ви раздели. Но сега знам. Това не е било обикновено скарване, а нещо много по-голямо. Причината съм била аз. Отдръпнал сте се заради мен. Скарали сте се заради мен.

— Не беше заради вас.

— Заради мен е било. Баба ми казваше, че Селина си е била виновна за това, че са я убили.

Всичко, което научи досега, потвърждаваше тази хипотеза. Може би Селина беше подтикнала своя страстен и ревнив любовник да я убие, казвайки му, че очаква дете от друг мъж.

— Рийд, заради мен ли убихте майка ми?

— По дяволите! — изруга той. — Бих удушил Сара Джоу за това, че ви го е казала. Скарването ми със Селина не беше заради вас... поне в началото.

— А после — за какво?

— Заради секса — каза той, извърна глава към нея. — Разбрахте ли?

— Заради секса?

— Да.

— Вие сте настоявал да спите с нея, а тя не е искала?

Той стисна зъби.

— Не беше точно така.

— А как? Искате да повярвам...

— Ни най-малко не ме интересува какво вярвате. Това е истината. Селина искаше да се оженим, но аз не пожелах.

— Сега остава да ми кажете, че сте го направил от благородство — каза Алекс. — Права ли съм?

— Направих го заради собствените си родители — каза той непоколебимо. — Майка ми е забременяла, когато е била едва на петнайсет години. Трябвало е да се ожени за баща ми. Знам какво излезе от всичко това. Не можех да позволя да се случи същото с мен и Селина.

Сърцето на Алекс туптеше силно, сякаш всеки миг щеше да изхвъркне от гърдите ѝ. Трудно ѝ беше да си обясни много неща.

— Искате да кажете, че вие никога...

— Не. Никога.

Тя му повярва. Лицето му не лъжеше, само изразяваше мъка и може би съжаление.

— Не бяхте ли чувал за предпазни мерки против забременяване?

— Използвах презервативи с другите момичета, но...

— Значи е имало и други?

— Не съм светец, за Бога. Сестрите Гейл — той вдиша рамене,
— а и много други. Винаги се намираха навити момичета.

— На вас особено.

Погледна я строго.

— Не се ли притеснявахте, че някоя от тях може да забременее?

— Те спяха с различни момчета. Аз можех да бъда едно от тях.

— Но Селина е спяла само с вас.

— Точно така.

— Докато не е отишла в Ел Пасо, където е срещнала Ал Гейдър
— размишляваше на глас Алекс. — Той ви е накарал да ревнувате,
нали? — добави тя невесело. — Отишла е твърде далеч и е
забременяла.

Настъпи тишина. Алекс дори не я усети. Впусна се в мисли за
майка си, за Рийд и тяхната недовършена любовна история.

— Наистина е красиво да се гледа отвисоко вечер, нали? — каза
Алекс замечтано, без да забележи, че е изминал повече от половин час,
откакто разговаряха за последен път.

— Мислех, че спите.

— Не — каза тя, докато наблюдаваше как се движат между
облаците. — Качвал ли сте някога майка ми на самолет?

— Няколко пъти.

— Вечер ли?

Той се поколеба.

— Веднъж.

— Хареса ли й?

— Доколкото си спомням, беше я страх.

— Всички са я отбягвали, нали?

— Кои?

— Всички. Когато се е разчуло, че Селина Греъм е бременна,
мълвата се е разнесла страшно бързо.

— Знаете как става в малките градчета.

— Аз съм й попречила да завърши гимназия.

— Слушайте, Алекс. Вие не сте й попречила за нищо — каза той
ядосано. — Добре, направила е грешка. Била е доста лекомислена с
един войник, или той се е възползвал от случая. Както и да е, нищо не
може да се върне назад.

Той махна с ръка във въздуха, сякаш искаше да прекрати този разговор.

— Вие не сте имала нищо общо с това, нито с последствията от него. Сама го казахте преди няколко часа. Спомняте ли си?

— Аз не осъждам майка си, нито клеветя себе си, Рийд. Съжалявам я. Не е могла да ходи на училище, въпреки че е била законно омъжена. — Алекс обвини раменете си с ръце — мисля, че е била нещо по-особено. Могла е да ме остави за осиновяване, но не го е направила. Дори след като баща ми е бил убит, тя ме е задържала при себе си. Обичала ме е и е била готова да направи големи саможертви за мен. Имала е смелостта да ме износи в град, където всички са говорили за нея, но това не я е накарало да се откаже от мен. Знам, че е била известна и всички са се радвали на позора ѝ. Хората са злорадствали над нещастията ѝ. Такава е човешката природа.

— Дори и така да е било, те не се осмеляваха да го показват.

— Защото вие все още сте била неин рицар, така ли?

— Джуниър и аз.

— Вие сте я пазили от другите?

— Може и така да се каже.

— Вероятно вашето приятелство в този момент е означавало много за нея, много повече отколкото всеки друг път.

Той сви рамене, без да коментира. Тя проучваше профила му. Накрая направи решителната крачка.

— Рийд, ако Селина не беше умряла, щяхте ли да се ожените за нея?

— Не.

Той отговори, без да се колебае дори за миг. Алекс се изненада. Не му повярва.

— Защо?

— Има много причини, но най-вече заради Джуниър.

Не очакваше такъв отговор.

— Какво общо има той?

— Докато Селина беше бременна, те станаха много близки. Почти я беше убедил да се омъжи за него, когато тя... внезапно умря.

— Мислите ли, че наистина е щял да го направи?

— Не знам — погледна я със саркастична усмивка. — Джуниър е голям женкар. Може да бъде много убедителен.

— Вижте, Рийд. Казах на Сара Джоу, сега казвам и на вас, че...

— Шшт! В обсега на радара на Остин сме — прекъсна я той.

Когато изпълни разпорежданията на кулата за кацане, успя да издейства една кола под наем. След като свърши, вече приближаваха осветената писта.

— Закопчахте ли си колана?

— Да.

Той извърши безпогрешно кацане. По-късно Алекс си мислеше, че е била замаяна от полета, защото едва си спомняше пътя от слизането от самолета до наетата от Рийд кола. Без да се замисли дори за миг, му даде указания накъде да кара.

Жилището ѝ беше разположено в модерен, изискан квартал, където всеки апартамент имаше отделна кухня и трапезария и всички членуваха в някакъв клуб, което беше задължително като притежаването на шофьорска книжка.

Гръмотевиците не попречиха на полета им, но времето се влоши, когато приближиха улицата, на която живееше. Едри капки дъжд започнаха да чукат по предното стъкло на колата. Чу се тътнеж в далечината.

— Спрете пред онази къща с разпилените из двора вестници — каза Алекс.

— Вие сте следовател. Нима не знаете как да се пазите от крадци, когато сте извън града? Или си търсите клиенти?

— Забравих да кажа на раздавача да не ги носи.

Той зави зад ъгъла, но не изгаси двигателя. Само преди няколко дни Алекс би се радвала, че се връща у дома дори и за малко, но сега, когато погледна към входната врата, ѝ се прииска да не слиза от колата. Сълзите, които напиреха в очите ѝ, не бяха сълзи на радост.

— Не съм се прибирала повече от три седмици.

— Тогава по-добре да дойда с вас.

Рийд изгаси двигателя. Слезе от колата, като не обърна внимание на дъжда. Вървеше с нея по тротоара и събираше старите вестници. Захвърли ги в единия край на верандата, докато тя отключваше вратата.

— Не забравяйте да ги изхвърлите утре.

— Добре, няма.

Тя се пресегна и изключи алармената инсталация, която се беше задействала при отварянето на вратата.

— Предполагам, това означава, че вътре е безопасно.

— Къде искате да се срещнем утре — на летището или на друго място?

— Какво? — попита тя. Докато пътуваха, не беше помислила, че ще я остави сама в къщата. — Не съм мислила за това.

— Ще намина през офиса на областния прокурор по обяд и ще ви потърся там. Така става ли?

— Добре. Може би ще съм свършила дотогава.

— Окей. Доскоро! — каза мъжът и тръгна към вратата.

— Рийд! — несъзнателно се пресегна и го докосна, но когато той се обърна, Алекс дръпна ръката си. — Искате ли едно кафе, преди да тръгнете?

— Не, благодаря.

— Къде ще ходите по това време?

— Не съм решил още.

— Имате ли нещо предвид?

— Ще се поразходя наоколо.

— Е, хубаво...

— По-добре се приберете вътре.

— Още не съм ви платила.

— За какво?

— За самолета и за това, че ви отнех от времето.

— Не се притеснявайте — не струва нищо.

— Настоявам.

Той изруга.

— Единственото нещо, за което няма да споря с нас, са парите. Разбрахте ли добре? А сега лека нощ.

Той се обърна и направи няколко крачки, когато тя отново го извика. Върна се за втори път, впери очи в нейните и почака, за да чуе какво още ще му каже.

— Не искам да бъда сама тази вечер — призна Алекс бързо.

Въпреки че беше плакала целия следобед, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Те се стичаха по бузите ѝ заедно с дъждовните капки.

— Моля ви, Рийд! Не си отивайте! Останете при мен.

Той застана под навеса, но косата и раменете му бяха вече мокри. Постава ръцете си на кръста и попита:

— Защо?

— Току-що ви казах защо.

— Трябваше да измислите по-добра причина от тази, или изобщо не трябваше да ме молите.

— Добре! — провикна се тя след него. — Чувствам се като парцал. Тази причина достатъчна ли ви е?

— Не.

— Боли ме от това, което майка ми е претърпяла заради мен — припряно избърса сълзите от очите си.

— Аз не съм лекар.

— Имам нужда някой да ми подаде ръка.

— Съжалявам, но плановете ми са други.

— Не ви ли интересува, че имам нужда от помощ?

— Наистина не.

Мразеше го затова, че я накара да му се моли. Независимо от всичко пренебрегна гордостта си и продължи:

— Баба ми умря, презирайки ме за това, че съм унищожила живота на майка си. Тя е искала Селина да се омъжи за Джуниър и ме обвиняваше, че съм се родила, когато не трябва. Сега искам да знам дали и вие ме презирате? Можете ли да си представите колко ужасно се чувствам като знам, че аз съм причината майка ми да се омъжи за друг човек, когато е обичала вас? Ако не съм била аз, вие сте могъл да се ожените за нея, да имате деца, да се обичате до края на живота си. Рийд, моля ви, останете при мен тази нощ!

Той съкрати разстоянието между тях, облегна я с гръб към стената и я разтърси силно.

— Искате да ви прегърна и да ви кажа, че всичко е наред, че когато утре слънцето изгрее, нещата ще изглеждат по-добре?

— Да!

— Добре, за ваше сведение — не обичам подобни истории. Когато прекарвам нощта с жена, не го правя, за да я утешавам, че е наранена, нито пък да я окуражавам, ако е тъжна — той пристъпи поблизо до нея и почти притвори очи. — И съм сигурен в едно — не желая да играя ролята на баща.

ГЛАВА XXVIII

Грегъри Харпър, прокурорът на областта Травис в щата Тексас, явно беше сърдит. Тази беше третата цигара за последните пет минути. Ядът му беше отправен към неговата помощничка, която седеше от другата страна на бюрото и изглеждаше така, сякаш са я набили.

— С кого си спала? Изглеждаш, сякаш са те смукали — отбеляза Грег с обичайния си тон.

— Може ли да говорим по същество, моля? Не се отклонявай от темата.

— Имаш предвид моето изказване, че разследването ти свършва и трябва незабавно да се върнеш в Остин. Ясно ли е?

— Да, това се казва съкрушителен удар — Алекс постави ръцете си на бюрото му. — Грег, не можеш да искаш от мен да се откажа точно сега!

— Аз не искам, а ти заповядвам — той стана от въртящия се стол и отиде до прозореца. — Какво, по дяволите, правиш там, Алекс! Губернаторът ми се обади вчера и беше побеснял. Наистина с побеснял.

— Той винаги е бесен.

— Работата не е в това.

— Наистина ли, Грег? Всичко, което правиш, е политически мотивирано. Не отричай. Не те обвинявам в това, но не се преструвай на светец, само защото са те смъррили.

— Губернаторът мисли, че комисията по надбягванията не може да извърши нещо нередно. Да се допусне, че е направила грешка, като избрала предприятията „Минтън“ да получат разрешително, е все едно да признае, че той самият е направил грешка.

— Никой не обвинява предприятията „Минтън“, що се отнася до конните надбягвания.

— О, разбирам. Единствената пречка е, че подозираш един от семейство Минтън или някакъв служител на реда в града в убийство. Аз пък си мислех, че нещо не е наред.

— Няма нужда да бъдеш саркастичен.

Той разтри тила си с ръка.

— Вчера губернаторът ми каза, че Енгъс Минтън е много сърдит.

Алекс се усмихна леко.

— Това не означава, че не е способен да убие човек.

— Какво е станало във фермата му преди няколко дни?

— Откъде знаеш за това?

— Просто ми кажи какво се е случило.

Алекс неохотно му разказа за Фъргюс Пламит и за вандалщината, която беше извършил във фермата на Минтън. Когато свърши, Грег прокара ръка през лицето си.

— Преобърнала си цяла кола с ябълки. Хубави, лъскави ябълки

— Запали друга цигара и каза през облак от дим. — Не исках да се захващаш с това дело.

— Аз не мисля така — нервите на Алекс бяха обтегнати и тя се ядоса още повече от факта, че иска да прехвърли вината върху нея. — Ти мислеше, че това разследване може да накара губернатора да се чувства неловко, и тази идея ти харесваше.

Той сложи ръцете си върху бюрото и се облегна.

— Каза, че ще отидеш там, за да подновиш делото за убийството на майка си. Не знаех, че ще доведеш до безумие някакъв побъркан пастор и че той ще подпали нечия конюшня, която едва не изгоряла. Нито че ценен кон ще бъде застрелян в главата или ще бъде оскърбен уважаван съдия с безупречна репутация.

— Уолис ли?

— Уолис. Явно се е обадил на нашия многоуважаван губернатор и се е оплакал от непрофесионалното ти поведение и от това, че водиш следствие върху безпочвени обвинения — той вдиша дима от цигарата и след секунда го издиша през устата. — Да продължавам ли?

— Моля — отговори тя отегчено, знаейки, че и без това ще продължи.

— Добре. Честейн се страхува от Уолис.

— Честейн се страхува и от собствената си сянка. Даже не отговаря на обажданията ми.

— Не иска да носи никаква отговорност. Измил си е ръцете с теб. Каза, че те е виждал да общуваш със заподозрените по партита.

— Партита? Срещах се с тях на обществени места.

— Това е рисковано, Алекс. Трима заподозрени джентълмени и една жена следовател, която се среща с всеки един от тях насаме.

Младата жена направи опит да не се поддава на язвителния му тон.

— Нова тактика — каза тя и стана. Заобиколи стола си. — Това е неразрешено дело за убийство. Разследването е наложително и няма значение кой го води.

— Добре — съгласи се той самодоволно, скръсти ръце на тила си и се облегна на стола. — Добре, нека видим. С какво разполагаш? Не съществува тяло за ексхумация. Липсва средството, с което е било извършено убийството. Няма...

— Някой го е задигнал от чантата на ветеринарния лекар.

— Моля?

— Говоря за скалпела, с който с извършено убийството — тя му разказа за доктор Ели Колинс. — Доктор Колинс старши никога не е получил обратно скалпела си. Имах намерение да проверя какво е станало с него при първа възможност, но се съмнявам, че ще го намеря.

— Аз също. В момента не разполагаш със скалпела, с който е извършено убийството, и това е факт. Имаш ли свидетел?

Тя въздъхна.

— Когато говорихте с губернатора, той да е споменавал нещо за един работник във фермата на име Пейсти Хикъм?

— Да, наистина.

— Добре. И не ме обиждай повече, като се опитваш да ми поставиш капан. И без това щях да ти кажа.

— Кога? Кога щеше да се изпуснеш и да ми кажеш, че човек от моята кантора е бил замесен в тъмна история с каубой, който е бил убит?

— Искаш ли да знаеш моето становище по въпроса? — разказа му за Пейсти.

Когато свърши, той се намръщи още повече.

— Ако това е вярно, не само че е глупаво да продължаваш разследването, но е и опасно. Не мисля, че някой ще направи признание.

Тя го погледна право в очите.

— Не, но един от тях е убил Селина, а по всяка вероятност и Хикъм.

Той изруга и изгаси цигарата си.

— Нека да говорим само за убийството на майка ти. Ако трябва да арестуващ един от тях утре за това, че е убил майка ти, кого би арестувала?

— Не съм сигурна.

— Защо би я убил най-възрастният от заподозрените?

— Енгъс е своенравен и опърничав. Влиятелен е и определено му доставя удоволствие да е шеф.

— Но ти се усмихваш!

— Признавам, че е изключително приятен — спомни си думите на Енгъс, че би искал да има дъщеря като нея. — Той е прекалено груб с Джуниър, но убиец!? — попита риторично, поклащайки глава. — Не мисля. Не е в неговия стил. Енгъс не е имал повод.

— Какво ще кажеш за Джуниър?

— Възможно е. Той е много чаровен. Сигурна съм, че всичко, което ми каза, е истина. Но не цялата истина. Знам, че е обичал Селина. Искал с да се ожени за нея, след като баща ми е бил убит. Може би тя му е отказвала много пъти.

— Предположения и пак предположения. И така, остана Ламбърт. Какво ще кажеш за него?

Алекс наведе глава и погледна пребледнелите си пръсти.

— Мисля, че той е най-съмнителен.

Грег придърпа стола си напред.

— Какво те кара да мислиш така?

— Имал е повод и възможност. Може би е усещал, че най-добрият му приятел иска да го измести и я с убил, за да попречи на това.

— Наистина хубав повод. А за възможността?

— Бил е във фермата онази вечер, но си с тръгнал.

— Сигурна ли си? Има ли алиби?

— Каза, че е бил с жена — тя се изсмя рязко. — О, да. Мога да му вярвам. Нито той, нито Джуниър имат проблеми с жените.

— Освен с майка ти.

— Да — призна тя спокойно.

— А какво е алибито на Ламбърт?

— Не знам. Не иска да каже името на жената. Ако тя наистина съществува, може би живее наблизко. Иначе защо ще я крие? Ще се опитам да разбера коя е, когато се върна в Пърсел.

— Кой ти е казал, че ще се връщаш там?

До този момент Алекс крачеше из стаята. Сега се върна до своя стол и се обърна към Грег.

— Трябва да се върна. Не мога да оставя нещата така. Не ме интересува, дори и ако самият губернатор е убиецът, аз трябва да стигна до края.

Грег кимна към телефона.

— Той ще ми се обади следобед и ще ме пита дали сме прекратили делото. Очаква да му отговоря положително.

— Дори и ако това означава едно дело за убийство да остане неразрешено?

— Съдията Уолис е успял да го убеди, че ти с влязла муха в главата и че правиш всичко за лично отмъщение.

— Тогава греша.

— Не съм сигурен.

Сърцето ѝ спря да бие за миг.

— И ти ли мислиш така?

— Да — отговори той меко. — Откажи се, Алекс, докато все още сме приятели и преди да съм си навлякъл яда на губернатора.

— Ти ми даде тридесет дни!

— Които мога да анулирам.

— Остава ми по-малко от седмица!

— През това време можеш да създадеш големи неприятности.

— Но мога и да стигна до истината.

Той я погледна скептично.

— Това е много време. Има дела, които се нуждаят от твоята експертна оценка.

— Ще платя всички разходи — каза тя. — Смятай, че съм в отпуск.

— В такъв случай не мога да те наказвам за това, което правиш там, но не разчитай на помощ от кантората.

— Добре, чудесно.

Той поклати решително глава.

— Ако беше моя дъщеря, нямаше да ти позволя това, както не бих позволил на шестнайсетгодишната си дъщеря да отиде на любовна среща без презерватив в чантата си.

— Грег, моля те!

— Боже мой, ти си голям инат — той извади нова цигара от кутията, но не я запали. — Знаеш ли кое най-много ме интригува в това дело? Съдията. Ако се окаже, че е бил подкупен, това ще извади от равновесие губернатора.

— Аз не мисля така.

— Какво имаш против него?

— Нищо особено. Просто не ми харесва. Той е един нищожен, дребен мъж. Нервен е и постоянно си върти очите — замисли се за момент. — Все пак има нещо, което ме притеснява.

— Е? — попита Грег и се премести по-удобно на стола си.

— Стейси, дъщеря му, се е омъжила за Джуниър само няколко седмици след смъртта на Селина.

— Ако не са брат и сестра, това не е незаконно.

Алекс го изгледа остро.

— Стейси не е... Е, добре — тя не е неговият тип. Все още го обича — каза тя и набързо разказа случилото се в дамската тоалетна на клуба. — Джуниър е много привлекателен и никога не би се оженил за жена като Стейси.

— Сигурно с имала златна кесия.

— Признавам, че не се сетих за това — каза Алекс сухо. — Защото не се е оженил, за да спи с нея. Тогава защо? Може би е имало друга основателна причина? Освен това Стейси ме излъга. Каза, че си е била вкъщи и е разопаковала багажа си след кратка екскурзия до Галвестън, но пропусна да спомене, че е ходила в конюшния в деня на убийството.

Грег гризеше долната си устна. После щракна със запалката.

— Това съвсем не е достатъчно, Алекс — каза той и издиша дима от цигарата. — Трябва да се вслушам във вътрешния си глас и да те отзова.

Погледите им се срещнаха за миг. След това тя спокойно отвори дамската си чанта, извади два бели плика за писма и ги бутна към него.

— Какво е това? — попита той.

— Оставката ми и молба, с която възнамерявам да заведа углавно дело срещу семейство Минтън и Рийд Ламбърт.

Той едва не глътна цигарата си.

— Моля? Не можеш да направиш това!

— Мога и ще го направя. Имам достатъчно доказателства, за да предявя иск срещу тях за убийството на майка ми. Ще ги осъдя да заплатят толкова много пари за щетите, които са нанесли, че едва ли ще остане нещо за построяването на хиподрума. Кариерата на Рийд Ламбърт ще отиде по дяволите. Няма да отидат в затвора, но ще бъдат разорени.

— Ако спечелиш делото.

— Няма значение дали ще го спечеля или не. При наказателен иск съдебните заседатели няма да си затварят очите и няма да избегнат обвиненията. Няма значение какво ще кажат, всички ще предположат, че лъжат. Комисията по надбягванията няма да има друг избор, освен да анулира взетото решение и да отмени разрешителното за хазарт.

— Значи ще направиш всичко това за пари? — извика той. — Това ли си искала през цялото това време?

Лицето ѝ пребледня.

— Как можа да си помислиш такова нещо за мен? Държа да ми се извиниш!

Грег започна да мънка.

— Добре, извинявай. Но наистина ли мислиш да го направиш?

— Да, наистина.

Необходимо му беше малко време, преди да изроптае:

— Трябва да се прегледаш. — После посочи към нея с пръст и каза: — Пази се от неприятности. Първо се убеди, че всичко е наред, преди да обвиняваш някого, особено Уолис. Ако се провалиш и въвлечеш и мен в тази работа, ще заявя, че не съм имал нищо общо с теб и твоите действия. И се пази. Разбра ли добре?

— Разбрах — тя стана от стола. — Ще се обадя, когато открия нещо.

— Алекс! — извика той след нея.

Тя вече беше на вратата. Когато се обърна назад и го погледна, Грег попита:

— Какво става с теб?

— Какво имаш предвид?

— Защо изглеждаш толкова отчаяна и ходиш като призрак?

— Просто съм уморена.

Не ѝ повярва, но не продължи. След като излезе, взе двата плика, оставени на бюрото му. Отвори първо единия, след него и другия.

Грег Харпър буквално прескочи бюрото си и се втурна към вратата.

— Алекс, кучко такава! — изрева той по празния коридор.

— Току-що излезе — събщи секретарката му доста учудена. — С един мъж.

— Кой?

— Някакъв каубой с кожено яке.

Грег се върна в стаята си, доближи се до бюрото, смачка двата празни плика на топка и ги хвърли в кошчето за боклук.

Слънцето залязваше, когато Рийд спря блейзъра на паркинга пред хотел „Уестърнър“.

— Оставете ме във фоайето, моля — каза Алекс. — Трябва да проверя дали няма съобщение за мен.

Рийд изпълни молбата ѝ, без да възразява. Бяха си разменили само няколко думи, откакто се срещнаха пред офиса на областния прокурор. Полетът обратно до Пърсел премина без особени събития. Алекс дрема през цялото време.

А Рийд прекара времето си, като я наблюдаваше докато дреме.

Повече от хиляда пъти през нощта се връща обратно почти до самата къща на Алекс. Като гледаше кръговете под очите ѝ, докато спеше, се чудеше как бе могъл да я остави сама предишната вечер. Тя имаше нужда от някого и единствено той беше налице.

Но никой нямаше да го награди за това, че е добро момче. Ако беше останал, нямаше да може да държи нито ръцете си, нито устните, нито каквото и да било далеч от нея. Ето защо си беше тръгнал. Потребностите им не бяха съвместими.

Алекс не беше слязла още от колата, когато каза нерешително:

— Е, благодаря ви.

— Моля, няма защо.

— Сигурен ли сте, че няма да ми позволите да ви платя?

Той не удостои въпроса ѝ с отговор. Вместо това попита на свой ред:

— За какво беше това неотложно заседание?

— За едно дело, по което работех, преди да дойда в Пърсел. Трябваше да изясним някои неща със заместника ми.

— Не можеше ли да ги изясните по телефона?

— Това е заплетена история.

Разбра, че го лъже, но не я пита нищо повече.

— До скоро.

Тя слезе от колата и оправи презрамката на дамската си чанта. Сложи я през рамо и влезе във фоайето на мотела, където администраторката я поздрави и ѝ подаде няколко съобщения. Рийд се обърна. Тъкмо щеше да потегли, когато забеляза, че Алекс се забави на рецепцията, за да прочете едно от съобщенията. Лицето ѝ беше пребледняло. Той изключи двигателя и слезе.

— Какво е това? — попита.

Тя го погледна, бързо сгъна писмото и го пхна в плика.

— Пощата ми.

— Дайте да видя.

— Искате да видите писмата ми?

Той щракна три пъти с пръсти. Ядът ѝ беше разбираем, когато пхна плика в ръката му. Не беше необходимо много време, за да го прочете. То беше кратко и ясно. Рийд присви вежди и се намръщи.

— Противна на Бога?

— Точно така ме нарича.

— Пламит, без съмнение. Имате ли нещо против, ако го задържа?

— Не — Алекс цялата трепереше. — Запомних го.

— Заключете добре вратата си.

— Не мислите, че заплахата му е сериозна, нали?

Искаше му се да я разтърси силно. Или беше глупава, или наивна, или и двете заедно, за да мисли, че никой не може да ѝ причини нищо лошо.

— Точно така — отвърна. — Ако направи опит да се свърже с вас, веднага ми се обадете. Разбрано?

Тя изглеждаше готова да спори, но кимна с глава. Изтощението ѝ беше очевидно. Изглеждаше, сякаш всеки момент ще припадне. Рийд знаеше, че до известна степен и той има вина за това, и се почувства ужасно.

Обърна се и тръгна към колата, но не си замина от мотела, докато не се убеди, че Алекс се е заключила добре в стаята си.

ГЛАВА XXIX

Рийд се обърна, когато ламаринената врата на хангара се отвори е трясък. Слънцето залязваше и лицето на Алекс беше в сянка, но не беше нужно да вижда изражението ѝ, за да разбере, че е ядосана. Светлината, която падаше отзад върху косата ѝ я правеше да изглежда като огнена.

Той привърши с миенето на ръцете си, изплакна ги и посегна към една салфетка.

— На какво дължа това неочаквано посещение? — попита с приятен глас.

— Вие сте лъжец, измамник, а може би и убиец!

— Смятате ме за такъв от самото начало. Кажете ми нещо, което не знам.

Той се отпусна на един стол и опря ботушите си на най-долната стъпенка. Безцелно плъзгаше ръце нагоре и надолу по бедрата си. До този момент, през целия си живот, никога не му се бе искало толкова много да докосне някоя жена.

Тя пристъпваше към него войнствено, с нарастваща енергия. Изглеждаше нежна, но толкова жизнена, че можеше да усети кожата ѝ под дланите си. Искаше му се да вплете пръсти в косата ѝ и да обсипе устните ѝ с безброй целувки.

Алекс носеше кожено палто, което винаги го възбуждаше с еротичните, дълбоки гънки по него. Впитите по бедрата ѝ дънки само усилваха това впечатление. Рийд усещаше как ядът ѝ ще се излее върху него всеки момент.

Разделяха ги само няколко инча. Тогава тя размаха един лист пред очите му. Той разпозна писмото, което беше получила от няколко загрижени граждани скоро след пристигането си в Пърсел. Щеше да изкара мръсните му ризи наяве, добре. Очакваше това и знаеше, че тя ще дойде да му каже веднага след като разбере.

— Още от самото начало знаех, че нещо не е наред — каза младата жена през зъби. — Днес, докато разглеждах материали и

търсех улики, най-накрая разбрах какво е то.

Рийд се престори, че не разбира за какво намеква. Сложи ръце на кръста си и каза:

— Е, и какво?

— В писмото е цитирано името на още една влиятелна личност, чийто подпис липсва. Летище „Моу Блейкли“ — каза тя, сочейки с пръст името в писмото. — Но господин Моу Блейкли не го е подписал!

— Трудно би го направил, тъй като почина преди седем години.

— Моу Блейкли е мъжът, за който ми разказвахте, нали? Онзи, който ви е научил да летите и ви е черпил със сироп от ягоди.

— Много се задълбочавате.

— Вие сте собственик на това летище, господин Ламбърт.

— Точно така. Моу ми го завеща. Учудвате ли се?

— Поразена съм!

— Повечето от хората също бяха поразени. Някои дори вбесени — онези, които искаха да получат това летище. Това стана, когато навсякъде пробиваха дупки и търсеха нефт.

— Обсъждахме това писмо подробно — Алекс говореше през зъби. — Казахте, че вече сте го виждал, но пропуснахте да споменете, че в него фигурира и вашата компания.

— Хората, които са писали писмото, не са се консултирали предварително с мен. Ако го бяха направили, щях да им кажа да не ме замесват в това.

— Защо? Вашите интереси напълно съвпадат с техните.

— Точно така. Права сте, но не е в моя стил да заплашвам хората. Казах ви в лицето да се махате от Пърсел и да се върнете в Остин. Освен това, не съм човек, който обича да действа колективно. Груповите проекти не са ми по вкуса.

— Това не обяснява защо не ми казахте, че летището е ваша собственост, когато имахте толкова възможности да го направите.

— Не го направих, защото знаех как ще реагирате.

Тя отстъпи назад.

— Не съм загубила чувството си за мярка. Вие сте законен собственик на това летище и имате големи планове за неговото разширение и подобрене.

Той стана от стола и се надвеси над нея. Очите му бяха ледени.

— Откъде знаете за това?

— Поработих малко днес следобед. Представих се за ваша секретарка и се обадох до три въздушни компании. Попитах за статута на нашата молба за обслужване. Ако се окажеше, че не са чували никога за вас, моите предположения щяха да се окажат неверни.

Тя се усмихна студено.

— Но те бяха чували за вас. Бяха нетърпеливи да ви поздравят за полученото разрешително за хиподрума. И трите компании бяха въодушевени от идеите ви за чартърни полети и в момента подготвят офертите. Ще ви се обадят съвсем скоро, веднага след като проучат пазара. Между другото, дължите ми десет долара за междуградски разговор.

Той я хвана за ръката.

— Нямате право да се бъркате в моя бизнес. Това няма нищо общо с вашето разследване.

— Имам всички права да водя следствието както намеря за добре.

— Това, че съм собственик на летище, което ще процъфти, ако се построи този хиподрум в Пърсел не означава, че съм убил Селина със скалпел.

— Вероятно искате да прикриете някого! — изкрещя тя.

— Кого? Енгъс? Или Джуниър? Това е абсурдно и вие го знаете.

Тя освободи ръката си.

— Вие пречите на това разследване по всякакъв начин. Носите шерифска значка и това означава, че сте длъжен да служите на закона. Ето кое е абсурдното! Вие не искате да открия убиеца, независимо кой е той, защото всяко обвинение би означавало сбогом на хиподрума и на плановете ви за трупане на пари. Не се учудвам на лоялността ви към семейство Минтън — каза презрително. — Тя няма нищо общо с приятелството, нито с компенсирането на услуги в миналото. Вие защитавате общите финансови интереси.

Гърдите ѝ се надигнаха под пуловера, когато си пое дъх. Тя добави:

— Мога да ви кажа също, че сте вие.

— Убиецът ли? — гласът му беше съскащ и застрашителен. Той опря гърба ѝ в корпуса на самолета, който се опитваше да поправи преди нейното пристигане.

— Да, мисля, че вие сте я убил. Струва ми се, че знам как.

— Целият съм в слух.

— Обичал сте Селина до полуца, но тя ви е измамила. Аз непрекъснато съм напомняла за това, още преди да се родя. Не сте могъл да ѝ простите и да забравите, но Джуниър е могъл. Той се възползвал от шанса и е заел мястото ви. Започнал е да я ухажва и опитите му са били успешни. Когато сте забелязал, че тя започва да се влюбва в него, просто не сте могъл да понесете мисълта, че най-добрия ви приятел ще ви я отнеме, и затова сте я убил. Щом като вие не сте могъл да я имате, тогава е било по-добре никой да не я притежава, дори и Джуниър.

Той примигна.

— Много добре, следователю. Но има един проблем — пристъпи по-близо до нея и наведе лицето си над нейното. — Не можете да го докажете. Не можете да докажете нищо от това, което казахте. Това са само предположения. Не разполагате с никакви улики нито срещу мен, нито срещу когото и да било. Така че защо не направите живота на всички по-лек и не се откажете?

— Защото не мога.

В думите ѝ се долавяше отчаяние и Рийд много добре разбра какво чувства.

— Защо не можете? — попита с насмешка.

— Защото искам този, който я е убил, да бъде наказан.

— Ха-ха! — поклати глава той. — Не го правите заради Селина, а заради себе си.

— Не е вярно!

— Баба ви е разказвала само хубави неща за Селина. Изградила е един кумир и вие не можете да си простите, че сте се появила на този свят в неподходящо за нея време и сте объркала живота ѝ.

— Да съм казвала подобно нещо? — ядоса се тя. — Познавам ви достатъчно добре, за да мога да кажа, че сте егоист, Рийд Ламбърт. Не сте могъл да понесете мисълта, че друг мъж може да притежава нещо, което е било ваша лична собственост.

Изражението на лицето ѝ беше победоносно и предизвикателно.

— Кое ви беше най-трудно да простите, Рийд? Че Селина е спала с друг мъж? Или не можехте да си простите, че не сте се оженил за нея, когато сте имал такава възможност?

— Защо искате да знаете за кого съм могъл и за кого не, да се ожения? — попита той и се наведе напред, като се доближи плътно до нея. — Веднъж ви предупредих да не си пъхате носа, където не трябва — прошепна заплашително. — Не правехте ли точно това, когато бяхте с Джуниър? Не искахте ли да задоволите любопитството си относно това, защо майка ви го намираще толкова привлекателен? — Испита огромно удоволствие, когато тя пребледня.

— Не! — отрече Алекс рязко.

— Прав съм.

— Вие не сте добре!

— Не аз, скъпа! — дъхът му докосваше устните ѝ. — Вие сте тази, която иска да задоволи любопитството си.

Наведе глава и я целуна. Тя упорито се съпротивляваше, но накрая успя да я накара да разтвори устните си. Езикът му докосна зъбите и вътрешната част на устата ѝ.

Усети дъха ѝ. Възбуди се и усети остра болка в слабините. Пъхна ръка под палтото и докосна гърдите ѝ. Усети, че зърната са се втвърдили и когато леко ги погали, тя издаде тих звук.

Вдигна глава и я погледна право в очите. Тя беше облепната на самолета. Дишаше тежко. Гърдите ѝ се издигаха и спускаха плавно. Почувства, че сърцето ѝ бие като на малко уплашено животинче, което е попаднало в капан. Устните ѝ бяха леко разтворени и влажни. Беше затворила очи и след миг бавно ги отвори. Погледнаха се смутено.

„Боже мой“ — това бяха последните свързани мисли на Рийд. Наведе устни към нейните и я целуна още по-жадно от преди. Докосна я с език, но този път много по-нежно, и започна да гали гърдите ѝ с неподозиран финес.

Накрая, когато търпението му се изчерпа, спусна ръка към кръста ѝ. Извади пуловера от дънките, разкопча сутиена и докосна меката ѝ топла кожа с ръка. Тя се изпъна назад инстинктивно, като по този начин го улесни да достигне гърдите ѝ с мазолестите си пръсти. Разтри ги и след това продължи надолу, докато стигна между бедрата ѝ.

Целуваше я така, сякаш го правеше за първи или за последен път. Раздели краката ѝ с коляно и застана между тях. Стори му се, че тя издаде тих стон и повдигна ръце, с които обви врата му, но той не

виждаше нищо друго, освен устните ѝ и усещаше колко много иска да я обладва.

Със свободната си ръка я прихвана отзад и я повдигна. Постави коляното ѝ на бедрото си и я притисна плътно до себе си. Тя усети тялото му между бедрата си. Той се впи в нея и започна да прави бързи движения с ханша си. Изведнъж тя промълви името му, което разпали още повече страстта му.

Няколко секунди по-късно той отново чу името си — този път идваше отнякъде много далеч. Запита се, как Алекс може да говори, когато в същия момент го целува така страстно.

Чу отново името си и този път разбра, че това не е гласът на Алекс.

— Рийд, къде си момчето ми?

Рязко вдигна глава. Алекс застина, а Рийд бързо извади ръката си от пуловера ѝ. Тя притвори палтото си.

— Тук съм — гласът му беше пресипнал.

Енгъс се показва зад вратата, която Алекс беше оставила отворена.

Рийд забеляза, че слънцето е залязло.

ГЛАВА XXX

„Прави й чест, че се възстанови толкова бързо — отбеляза си на ум Енгъс. — С изключение на замъгления поглед и леко подутите устни, тя изглежда много добре.“

— Здравейте, Енгъс — каза тя.

— Здравейте, Алекс. Свършихте ли си работата в Остин?

— Да. Благодаря, че разрешихте да ползвам самолета ви.

— Няма защо.

— Тъкмо си тръгнах — обърна се тя към Рийд. — Ще ви се обадя по-късно.

Излезе забързана. Рийд взе един гаечен ключ и пъкна глава под двигателя на самолета.

— Какво е намислила този път? — попита Енгъс и седна на стола, на който преди малко седеше Рийд.

— Открила е, че това място с мое. Никога не съм го пазил в тайна, но и никога не съм го разтръбявал. Разбрала е, че ще загубя много, ако представи делото в съда, независимо от това дали аз съм убиецът или не.

— Права е — отбеляза по-възрастният мъж. Рийд повдигна леко рамене, захвърли гаечния ключ на работната маса и затвори капака на двигателя. — Ели ми каза, че е ходила в кабинета му и го е разпитвала за скалпела на баща му и за деня на убийството.

— За скалпела?

— Да. Знаеш ли нещо?

— По дяволите, не. А ти?

— И аз.

Рийд отиде до един шкаф, където държеше алкохол и бира. Наля си пълна чаша от една бутилка уиски „Джак Даниелс“ и я изпи на екс. Подаде бутилката на Енгъс. — Искаш ли?

— Разбира се, благодаря — докато пиеше уискито, наблюдаваше Рийд, който глътна още едно.

Улови любопитния поглед на Енгъс и каза:

— Имах ужасен ден.

— Алекс?

Рийд прокара пръсти през косата си, сякаш искаше да се отърси от кошмарни преживявания.

— Да. По дяволите, тя държи на своето.

— Кой знае с какви глупости ѝ е натъпкала главата Мърл Греъм.

— Не се учудвам, че иска да си отмъсти. Ако предприятията „Минтън“ не получат това разрешително за хиподрума, всичките ми бъдещи планове ще пропаднат.

— Толкова ли е важно това за теб?

— А ти да не мислиш, че искам да бъда шериф до края на живота си?

— Прекалено много се тревожиш, момчето ми! — каза Енгъс сърдечно. — Ние ще получим разрешителното и твоето бъдеще ще бъде безоблачно. Дойдох тук, за да поговорим именно за това.

Рийд го погледна любопитно.

— За моето бъдеще?

Енгъс допи уискито си на един дъх, тикна каубойската си шапка назад, погледна Рийд и се усмихна дяволито.

— Искам да се върнеш и отново да вземеш активно участие в компанията.

За момент Рийд остана като гръмнат. Отстъпи назад, засмя се и каза:

— Шегуваш ли се?

— Не — Енгъс вдигна ръка. — Изслушай ме, преди да ми отговориш.

Вече беше решил какво да му каже. След като получи две обезпокоителни обаждания по телефона от членове на комисията по надбягванията, които бяха прочели за разследването на Алекс във вестниците в Остин, Енгъс реши, че трябва да спре това разследване на всяка цена. Явно Алекс нямаше сама да се откаже, както той си мислеше в началото.

Разговорите бяха завършили оптимистично. Той разби на пух и прах твърденията на Алекс, каза им няколко мръсни вица и ги накара да се посмеят, преди да затвори телефона. Все още не беше засегнат лично, но определена чувстваше необходимост да защити компанията

и да ѝ осигури солиден гръб. Ако Рийд се съгласи да се върне обратно, това би било стъпка напред.

След това изрече предварително репетираните думи.

— Ти разбираш почти колкото мен от конни надбягвания и доста повече от Джуниър, който не отделя много време и не прави опити да се научи. Би могъл да се върнеш в компанията като изпълнителен директор. Мога да разделя задълженията ви с Джуниър поравно, въпреки че ти можеш да изпълняваш и други функции. Знаем колко много означава това летище за теб. Ти си привързан към него, но разбираш откъде можеш да натрупаш пари. Аз също. Ще го включа в компанията. Тя може да си позволи да финансира реконструкцията и разширението, което ти искаш да направиш сам. Можем да създадем нови връзки с други въздушни компании.

Усмихна се многообещаващо.

— Мога да ти прехвърля и няколко акции на компанията за стимул. Не можеш да отминеш такава сделка, момче!

Но реакцията на Рийд го разочарова. Очакваше да го види изненадан и сияещ от удоволствие. Вместо това забеляза учудване, примесено с подозрение.

— Защо ми предлагаш всичко това?

Запазвайки самообладание, Енгъс отговори:

— Ти принадлежиш на нас — винаги си бил част от нас. Аз съм силен и мога да променя живота ти. Би било глупаво от твоя страна да не се възползваш от моето предложение.

— Аз не съм малко момче, което се нуждае от твоята благотворителност, Енгъс.

— Никога не съм проявявал благотворителност към теб.

— Знаем това — каза Рийд хладнокръвно, — но думите нямат значение. Аз така го чувствах — погледна стария мъж право в очите. — Не си мисли, че не съм ти благодарен за всичко, което направи за мен.

— Не съм го правил, за да ми бъдеш благодарен. Винаги си гледаше съвестно работата.

— Нямах да постигна всичко това, ако не беше ти — Рийд спря за малко, преди да продължи. — Но аз ти се издължих неколkokратно повече, мисля. Когато напуснах твоята компания, го направих, защото имах нужда от независимост. И все още е така, Енгъс.

Енгъс беше развълнуван и не го криеше.

— Искаш да ти се моля, така ли? Добре — той си пое дълбоко въздух. — Скоро ще се оттегля. Някой трябва да ме замести. Бизнесът има нужда от човек като теб, за да оцелее — той разпери ръце. — Това задоволява ли те?

— Няма нужда да ме ласкаеш, Енгъс, и ти много добре го знаеш. Мисля за някой друг.

— За Джуниър ли?

— Да. Той знае ли?

— Не. Не сметнах за необходимо, докато не...

— Докато не стане твърде късно.

Мълчанието на Енгъс означаваше съгласие. Рийд започна да се разхожда из хангара.

— Джуниър е твоят наследник, Енгъс. Не аз. Той трябва да те замести и трябва да е готов, когато дойде времето за това.

Енгъс стана и също започна да се разхожда из хангара. През това време обмисляше какво да прави.

— Страхувам се, че Джуниър няма да се научи да ръководи бизнеса, ако ти си наоколо и вършиш всичко вместо него и отгоре на това оправяш кашите, в които се е забъркал.

— Енгъс, не искам да кажа...

— Всичко с наред — каза възрастният мъж, като по този начин искаше да отклони възраженията на Рийд. — Аз съм негов баща, а ти си най-добрият му приятел. Ако трябва да говорим честно, Джуниър не е толкова силен като теб.

Рийд погледна настрана. Стана му приятно да чуе истината. Знаеше колко трудно беше на Енгъс да я изрече.

— Винаги съм искал Джуниър да бъде поне малко като теб — агресивен, убедителен, амбициозен, но... — бащата сви рамене. — Той има нужда от теб, Рийд. За Бога, аз също. Не съм се блъскал през всичките тези години, за да видя, че всичко, което съм постигнал се разрушава след мен. И аз имам достойнство, но съм практичен бизнесмен. Винаги гледам нещата в лицето, колкото и неприятни да са понякога. Едно от тези неща е, че ти си компетентен, а Джуниър не е.

— Така е, Енгъс. Но и той може да бъде. Застави го. Накарай го да носи повече отговорност.

— А когато се провали, ти знаеш какво ще се случи. Ще се ядосам и ще започна да викам по него. Той ще се разсърди и ще отиде при майка си, която постоянно го глези.

— В началото — може би, но не за дълго. И Джуниър ще започне да ти крещи някой ден. Ще разбере, че единственият начин да се справи с теб е да не ти се дава. Аз го разбрах.

— Затова ли се държиш така с мен в момента? Връщаш си за нещо, което съм сбъркал в миналото?

— По дяволите, не — отговори Рийд троснато. — Никога не съм се страхувал да наругая някого, ако нещо не ми харесва. Мислиш, че съм се променил? И откога според теб?

— Добре, ще ти кажа откога — каза Енгъс. — Откакто умря Селина. Това промени всичко, нали? — Той се приближи до Рийд. — Мисля, че оттогава никога не сме говорили по мъжки. Страхувах се най-много от това, че тя ще застане между теб и Джуниър — изсмя се със злоба. — И то стана. Даже и мъртва, тя разруши приятелството ви.

— Селина няма нищо общо с решението ми да кажа не. Искам да усещам, че моето си с мое. Само мое, а не част от общото.

— Значи въпросът е само икономически?

— Точно така.

Мозъкът на Енгъс работеше със светкавична бързина.

— А какво ще кажеш, ако и аз реша да построя собствено летище?

— Ще бъдем конкуренти — отговори Рийд спокойно. — Но няма достатъчно бизнес за съществуването на две летища и тогава ще загубим и двамата.

— Но аз мога да си го позволя, а ти — не.

— Не виждам какво удоволствие би ти доставило да ме разориш, Енгъс.

Той се размекна и се засмя.

— Прав си. За Бога, момче, ти си ми като роднина.

— Като роднина, но не съм. Джуниър е твой син, а не аз.

— Отказваш се от тази възможност заради него, така ли? — това беше само предположение, но по реакцията му Рийд разбра, че беше вярно.

Рийд погледна часовника си.

— Виж, трябва да тръгвам.

— Рийд — каза Енгъс и го хвана за ръката, — мислиш ли, че Джуниър ще оцени какъв добър приятел има?

Енгъс се почувства победен и това не му беше приятно.

— Няма да ти позволя да го направиш, момче.

— Нямах друг избор.

— Няма да ти позволя да кажеш не. Ще те преследвам — обеща той.

— Не се тревожиш от факта, че ще ти липсвам, а защото не е станало както ти искаш.

— Не си прав този път, Рийд. Аз наистина имам нужда от теб. И Джуниър също. И компанията.

— Защо точно сега? Защо след толкова години бъдещето на компанията трябва да зависи от моето връщане там? — чертите на Рийд се изостриха. — Ти се страхуваш.

— Страхувам ли се? — повтори Енгъс учуден. — От какво? От кого?

— От Алекс. Страхуваш се, че може да ти отмъкне златната ябълка под носа. Искаш да струпаш всички или, които имаш, зад гърба си.

— Не бихме ли били по-силни срещу нея, ако сме заедно?

— Ние сме заедно.

— Наистина ли? — избухна Енгъс.

— Имаш честната ми дума, Енгъс, както и аз твоята.

Енгъс пристъпи по-близо до Рийд.

— Надявам се. Но си спомням изражението на лицето ти, когато влязох тук преди малко — прошепна той. — Изглеждаше, сякаш някой те е ритал в слабините, момчето ми. А тя цялата беше почервеняла и устните ѝ бяха подути.

Рийд не каза нищо. Енгъс и не очакваше. Може би трябваше да отрече или да измисли някакво извинение, но не каза нищо подобно. Устойчивостта на Рийд беше една от чертите, за които му се възхищаваше.

Реши да намали напрежението.

— И аз самият харесвам момичето. Тя е елегантна, умна и дръзка, но невинаги използва ума си в своя полза — той вдигна пръст срещу Рийд. — Внимавай как се държиш с нея, защото може да те

прецака. Тя иска да коленичим пред нея, за да изкупим вината за убийството на Селина.

— Можеш ли да си позволиш да загубиш всичко, което си постигнал? Аз не мога, а и няма да го направя — каза Рийд и напусна хангара.

— Къде е синът ми? — попита сърдито Енгъс. След като се раздели с Рийд преди около час, той тръгна към един бар, където предполагаше, че ще намери Джуниър.

— В дъното — отговори барманът и посочи една затворена врата в другия край на заведението.

То беше невзрачна дупка, но имаше най-голямата зала за покер в града. Тук по всяко време на денонощието се играеше комар в задната стаичка. Енгъс отвори, вратата с трясък, като едва не събори сервитьорката, която носеше поднос с празни бутилки, подпрян на рамото ѝ. Трудно си проби път през облак от цигарен дим и се отправи към кръглата маса за покер.

— Трябва да говоря с теб! — изрева той. Джуниър се усмихна на баща си. В ъгъла на устните му висеше недопушена пура.

— Не можеш ли да почакаш, докато свършим това раздаване? Заложил съм петстотин и мисля, че ще спечеля.

— Като разбереш какво имам да ти казвам, ще ти стане зле и късметът ти ще се изпари.

Другите комарджии, повечето от които работеха по един или друг начин за Енгъс бързо прибраха залаганията си и офейкаха. Когато и последният от тях излезе през вратата, Енгъс я затвори с крак.

— Какво става, по дяволите? — попита Джуниър.

— Ще ти кажа какво става. Твоят приятел Рийд отново ще ти измъкне плячката под носа, докато стоиш тук в тази стая и дремеш.

Джуниър покорно изгаси пурата си.

— Не разбирам за какво намекваш?

— Мислиш само за удоволствия, а не за бизнес, където ти е мястото.

Енгъс се поуспокои. Ако продължи да вика, Джуниър само ще се нацупи. Нищо не се постига с викове, но искаше да му покаже разочарованието и яда си.

— Алекс беше на летището с Рийд днес следобед.

— И какво от това?

— Такова, че ако бях пристигнал там само десет секунди по-късно, щях да ги хвана да се чукат до самолета! — изрева той, забравяйки решението да сдържа гнева си.

Джуниър стана от стола.

— Какво говориш?

— Познавам животните, когато са разтопени, момчето ми. Забрави ли, че по-голямата част от живота ми премина в отглеждане на коне? Мога да усетя кога се желаят взаимно. Той правеше това, което ти трябваше да направиш, вместо да играеш комар тук и да залагаш пари, които дори не си изкарал сам.

Джуниър се сепна и каза отбранително:

— Чух, че Алекс е извън града.

— Е, сега е тук.

— Добре, ще ѝ се обадя довечера.

— Измисли нещо по-добро. Определи ѝ любовна среща.

— Добре.

— Говоря ти сериозно.

— Казах добре! — извика Джуниър.

— И още нещо, което искам да чуеш първо от мен. Помолих Рийд да се върне обратно в компанията.

— Хм!...

— Чу ли какво казах?

— Той... какво каза той?

— Казах не, но не мисля, че това е окончателният му отговор — Енгъс се доближи до сина си. — Ще ти кажа и още нещо. Не съм решил кой за кого ще работи, ако приеме предложението ми.

Очите на Джуниър отразяваха болката и гнева му. Баща му го смушка в ребрата.

— По-добре се заеми с това, което ти казах, ако не искаш да ти се случи едно от двете: или Рийд ще седи зад бюрото ти и ще определя какво ще правиш, или всички ще лежим в затвора в Хънтсвил. И в двата случая няма да имаш възможност да играеш покер.

После отстъпи назад и ритна масата с върха на ботуша си. Тя се преобърна и картите се разхвърчаха по пода, а бутилките от бира и пепелниците се счупиха.

След това излезе и остави Джуниър да почисти.

ГЛАВА XXXI

Сервитьорката сложи на масата две порции пиле с гарнитура и попита дали Джуниър Минтън и неговата гостенка имат нужда от подмяна на купичката с лед.

— Засега всичко е наред, благодаря — каза той с традиционната си усмивка.

Залата в ресторанта предлагаше изглед към игрището за голф. Беше една от малкото в Пърсел, които не бяха пропити с дъха на Тексас. Мекият пастелен интериор действаше успокоително. Джуниър и Алекс бяха сред малкото посетители за обяд.

Тя сложи вилницата си до другите прибори.

— Прекалено хубави са, за да яде човек с тях. Изобщо не могат да се сравняват с приборите в кафене „В & В“. Сигурна съм, че ако вляза в кухнята и видя как приготвят храната, никога няма да ям там. Вероятно е пълно с хлебарки.

— Не. Сигурно ги пържат и сервират за предястие — усмихна се Джуниър. — Често ли обядвате там?

— Сравнително често. Отпускат ми пари за обяд, но не стигат за луксозни ресторанти като този.

— Тогава, след като снощи ми отказахте да излезем заедно, сега се радвам, че бях по-настоятелен и ви доведох тук. Често трябва да бягам от жени, които работят в търговската част на града и обядват в кафене „В & В“. Менюто е вредно за талията им.

— И тук не е за препоръчване — каза тя и опита от украсената със сметана салата.

— Вие не трябва да се безпокоите за талията си. Елегантна сте като майка си.

Алекс подпря вилницата си на ръба на чинията.

— Дори и след като ме е родила ли?

Джуниър беше навел глава над чинията си. Повдигна я, забеляза настойчивото ѝ любопитство и изтри устните си в ленената салфетка, преди да ѝ отговори.

— В гръб изглеждате като близначки, само косата ви е малко по-тъмна и по-червеникава.

— И Рийд каза същото.

— Така ли? Кога?

Тя се усмихна нерешително. Въпросът беше зададен уж съвсем случайно, но между веждите му се образува издайническа гънка.

— Скоро след като се запознахме.

— А-а — каза той.

Алекс не искаше да мисли за Рийд. Когато беше с него, професионалната ѝ безпристрастност, с която се гордееше, изчезваше. Прагматизмът отстъпваше пред чувствата.

В един момент го обвиняваше в убийство първа степен, а в следващия го целуваше безумно и желаше дори нещо повече. Той беше опасен за нея не само като следовател, но и като жена. И двете неща, взети заедно, бяха уязвими и тя страдаше от неговите атаки.

— Джуниър — попита, след като свършиха обяда, — защо Рийд не е могъл да прости на Селина това, че е забременяла? Наранена е била гордостта му ли?

Той гледаше през прозореца към игрището за голф. Когато усети очите ѝ върху себе си, я погледна тъжно.

— Разочарован съм.

— От какво?

— Мислех, надявах се, че приехте поканата ми за обяд, защото искате да ме видите — въздъхна той обезкуражен. — А вие просто искате да говорим за Рийд.

— Не за Рийд, а за Селина. За майка ми.

Той се пресегна през масата и я хвана за ръката.

— Всичко е наред. Свикнал съм. Селина често ми се обаждаше и ми говореше за Рийд през цялото време.

— Какво казваше, когато ви се обаждаше и говореше за него?

Джуниър се облегна на прозореца и започна да си играе с вратовръзката, като машинално я навиваше между пръстите си.

— Обикновено говореше колко чудесен е той. Рийд това, Рийд онова. След като баща ви беше убит във войната и Селина отново беше свободна, тя се страхуваше дали ще я приеме отново.

— Наистина ли?

— Да.

— Вероятно не е очаквала той да се радва на Ал Гейдър и мен.

— Не, и знаеше това много добре. Никой от нас не искаше тя да ходи в Ел Пасо онова лято, но не можахме да направим нищо, за да я накараме да остане, след като веднъж вече беше решила — отговори Джуниър. — Тя отиде. Беше там, а ние тук — на триста мили разстояние. Една вечер Рийд реши да вземем самолет и да отидем дотам, за да я върнем обратно. Този негодник успя да ме убеди, че може да ни закара и върне обратно, без някой да разбере за липсата на самолета. Единственият човек, който можел да забележи, беше Моу Блейкли, но според Рийд той нямало да ни направи нищо.

— Боже мой, не сте го направили, нали?

— Не, тогава не. Един от работниците в конюшнията — Пейсти Хикъм — подслушвал нашия разговор. Каза на татко и всичко пропадна. Баща ми ни заплаши с бой и ни предупреди да му мислим, ако само си помислим друг път за подобно нещо. Знаеше, че Селина се опитва да накара Рийд да я ревнува и ни каза да я оставим да се забавлява. Увери ни, че накрая ще ѝ омръзне, ще се върне вкъщи и всичко ще бъде както преди.

— Но Енгъс е сбъркал. Когато майки ми се е върнала в Пърсел, тя с била бременна е мен. Не е могло да бъде както преди.

Тя дълго и безмълвно си игра с лъжичката за кафе.

— Какво знаете за баща ми, Джуниър?

— Не много. А вие?

Тя присви леко рамене.

— Само че се е казвал Ал Гейдър и е бил от някакъв град в Западна Вирджиния, където е имало каменовъглена мина, и че бил изпратен във Виетнам няколко седмици след като се оженил за майка ми. Натъкнал се на мина и починал няколко месеца преди да се родя.

— Дори не знаех откъде е бил — каза Джуниър със съжаление.

— Смятах, когато порасна, да отида в Западна Вирджиния и да се запозная със семейството му, но после се отказах. Те не направиха опит да ме потърсят, затова реших, че ще е по-добре да не ги безпокоя. Останките на баща ми са били изпратени до тях и е погребан там. Дори не съм сигурна дали майка ми е присъствала на погребението.

— Не можа да отиде. Искаше, но госпожа Греъм отказа да ѝ даде пари за път. Татко предложи да плати пътя, но баба ви не искаше и да чуе за това.

— Но е позволила на Енгъс да плати разносните по погребението на майка ми?

— Допускам, че тогава е мислела по друг начин.

— Вече не е смятала Ал Гейдър за виновен за прибързания брак на майка ми ли?

— Може и да не е бил виновен — каза Джуниър. — Един войник, който отива на война, а и Селина беше красиво, съблазнително момиче.

— Рийд не е искал да спи с нея.

— И това ли ви каза?

Алекс кимна с глава.

— Да, добре. Някои от момичетата, с които беше спал, парадираха с това пред Селина. Тя искаше да докаже, че е жена и може да улови в капана всеки мъж, който поиска. Гейдър несъмнено се е възползвал от това. Името му беше като неприлична дума за баба ви. Заради него Селина пропусна последната година в гимназията и това не се отрази добре на Мърл. Тя имаше основателни причини да го мрази.

— Искаше ми се да е запазила поне една негова снимка. Пазеше хиляди снимки на Селина, но нито една на баща ми.

— За госпожа Греъм той вероятно е представлявал Дяволът, нещо, което е променило живота на Селина завинаги в най-лошия смисъл на думата.

— Да — каза младата жена и помисли колко добре и колко точно думите на Джуниър отразяваха отношението на баба й към самата нея. — Не свързвам името му с никого, защото не мога да си представя лицето му. Нищо.

— Боже мой, Алекс. Сигурно е ужасно.

— Понякога си мисля, че съм поникнала от земята. Може би съм била първото дете, което е изскочило от зелка.

— Недейте! — Джуниър отново хвана ръката й. — Вие имахте майка и тя беше много красива.

— Наистина ли?

— Питайте, когото искате.

— И вътрешно ли беше толкова красива, колкото външно?

Той сбърчи леко вежди.

— Като всички хора. И тя беше човек. Имаше и недостатъци, и добродетели.

— Обичаше ли ме, Джуниър?

— Дали ви е обичала? За Бога, да! Тя мислеше, че има най-страхотното бебе, което някога е било зачевано.

Размишлявайки върху думите на Джуниър, Алекс излезе от ресторанта заедно с него.

Докато държеше вратата на ягуара отворена, той се приближи до Алекс и я погали по бузата.

— Трябва ли да ходите пак в съда следобед?

— Мисля, че да. Имам работа.

— Прекрасен ден.

Тя посочи небето.

— Лъжец такъв. Изглежда сякаш всеки миг ще завали дъжд или сняг.

Той се наведе и я целуна бързо. След това прошепна:

— Дойде ми на ум къде можем да прекараме по-приятно времето си на закрито.

Този път я целуна по-продължително и ловко успя да я накара да разтвори устните си. Но когато я докосна с език, тя се отдръпна.

— Не, Джуниър — беше ядосана от неуместната му целувка и шокирана от това, че не успя да я възбуди.

Целувката му не я накара да усети как кръвта тупти във вените ѝ с нова сила. Не я накара да усети в утробата си онова силно желание, което понякога си мислеше, че никога вече не ще я напусне. Не я накара да почувства, че ако не стане част от нея, ще умре.

Целувката на Джуниър само ѝ помогна да разбере, че той е схванал погрешно тяхното приятелство. Ако не го спре сега, може да се случи нещо много опасно, както в миналото.

Спокойно отмести глава назад.

— Имам работа, Джуниър, и съм сигурна, че и вие трябва да работите.

Той изпсува, но се предаде.

Когато отстъпи назад, за да може Алекс да влезе в колата, и двамата забелязаха колата на Рийд. Тя бавно се приближаваше към тях и вече беше на няколко метра зад ягуара.

Шофьорът, който се виждаше през предното стъкло, беше скръстил ръце на волана и ги наблюдаваше зад тъмните авиаторски очила. Седеше неподвижно и се усмихваше.

Рийд отвори вратата и слезе от колата.

— Търсех ви, Алекс. Казаха ми, че сте излязла от съда с Джуниър. Проследих ви и ето ме тук сега.

— Защо? — попита Джуниър докачено и постави ръка върху раменете на Алекс.

— Открихме Фъргюс Пламит. Един от помощниците ми ще го доведе.

— И това ти дава право да се месиш в нашата среща?

— Не ме интересува вашата среща — изръмжа Рийд раздразнено. — Тя каза, че иска да присъства на разпита на Пламит.

— Ще престанете ли и двамата да говорите за мен, сякаш не съм тук? — напрежението, което беше възникнало заради нея, й беше непоносимо. То напомняше триъгълника между тях и майка й. Тя свали ръката на Джуниър от раменете си. — Той е прав, Джуниър. Искам да чуя какво ще каже Пламит в своя защита.

— Сега ли? — изхленчи той.

— Съжалявам.

— Ще дойда с вас — каза той твърдо.

— Отивам по служба. Длъжна съм. Благодаря за обяда.

— Моля, няма защо — леко я потупа по бузата Джуниър. След това извика достатъчно силно, за да може да го чуе Рийд. — Ще ти се обадя по-късно.

— Довиждане.

Тя се втурна към блейъра и се качи, въпреки че срещна трудност с високите си токчета и тясната пола. Рийд се престори, че нищо не забелязва. Седна зад волана и погледна сърдито към Джуниър, който също ги гледеше намръщено. Веднага щом Алекс седна на седалката, той включи на скорост и потегли.

Когато излязоха на магистралата, той сви рязко и Алекс се залепи до вратата. Стисна зъби и се хвана здраво за дръжката, докато колата взе завоя и пое по централната лента.

— Хубав ли беше обяда?

— Много — отговори тя рязко.

— Добре.

— Ядосан сте, защото видяхте, че Джуниър ме целуна?

— По дяволите, не. Защо трябва да се ядосвам?

— Точно така.

Тайно в себе си тя се радваше, че пристигна точно навреме. Спести ѝ обясненията, които възнамеряваше да даде на Джуниър. Донякъде се чувстваше виновна за това. Опита се да заглади нещата и да им придаде професионална насоченост. Затова попита:

— Къде са открили Пламит?

— Точно там, където подозирах. Укривал се е в къщата на един от своите братя. Излязъл да вземе малко въздух и един от моите помощници го спипал.

— Доброволно ли се е предал?

— Не е глупак. Само ще бъде разпитан. Все още не можем да го арестуваме официално. Трябва да сме в съда след няколко минути.

Джуниър все още не можеше да си намери място от яд, въпреки че доста обикаля из улиците на града с бясна скорост.

Енгъс му беше сърдит. Майка му също — заради Енгъс. Предишната вечер тя превиши правата си и му заповяда да си размърда задника — в преносния смисъл на думата, разбира се — и да направи нещо, с което баща му би се гордял.

Сара Джоу намираще идеята за връщане на Рийд Ламбърт обратно в компанията за несъстоятелна. Използва по-груб тон откогато и да било и заяви на сина си, че никога не трябва да допуска това да се случи.

— Енгъс иска теб, а не Рийд.

— Тогава защо му е предложил работата?

— За да се стреснеш малко, скъпи. Използва Рийд, за да те сплаши.

Джуниър ѝ обеща, че ще направи всичко, което зависи от него. Обади се на Алекс и я помоли да вечерят заедно, но тя му отказа под предлог, че има главоболие. Съгласи се обаче да обядва с него на другия ден. И когато всичко вървеше като по вода, Рийд се появи и отново му я отне.

— Бизнес, глупости — мърмореше си той. Направи един кръг и спря колата пред дома на съдията. Скочи в лехата с цветя и удари с юмрук по входната врата.

Стейси не се появи навреме да му отвори. Започна да бърбори несвързано, когато най-сетне отговори отвътре.

— Джуниър! — възкликна радостно, когато го видя. — Такава изне...

— Млъкни! Само млъкни — затвори с трясък вратата след себе си и всички чаши и чинии в къщата издрънчаха. Прегърна Стейси и я опря с гръб към стената в коридора. Запуши смаяната ѝ уста с устните си.

Целуна я грубо, докато ръцете му се бореха с копчетата на блузката ѝ. Те се разпиляха като бонбони по мраморния под, когато търпението му се изчерпа да ги разкопчава едно по едно, и скъса блузата ѝ.

— Джуниър — промълви тя задъхано, — какво...

— Желая те, Стейси — мърмореше той и зарови лице между гърдите ѝ. — Моля те, не ме измъчвай. Поне ти. Просто си затвори устата и ме остави да те чукам.

Захвърли полата и бикините ѝ във въздуха, след това разкопча панталона си. Когато я облада, тя извика от болка, тъй като изобщо не беше възбудена.

Причиняваше ѝ болка. Знаеше го и се мразеше за това, че я наранява, защото тя не го заслужаваше, но едновременно с това се радваше, че и друг, освен него страда. Защо само той трябва да страда в този подъл свят?

Всички си го изкарваха на него. Време беше и той да си го изкара на някого. Стейси беше пред него в момента... и знаеше, че може да излее яда си на нея.

Слисването и унижението ѝ го накараха да се почувства силен. Облекчението му се дължеше повече на това, че я покори, отколкото на самия секс. Когато свърши, той се сгромоляса до стената и я притисна между себе си и тапетите.

Постепенно си възвърна разума. Отмести се и я погали по бузата.

— Стейси!

Тя отвори бавно очи. Усмихна ѝ се с подкупващата си усмивка и нежно я целуна. Изведнъж забеляза, че тя е облечена официално, и я попита:

— Да не ти попречих? Ще ходиш ли някъде?

— Имам среща в църквата.

Трапчинката на бузата му стана по-дълбока, когато се усмихна широко. Ощипа я закачливо по разголената гърда.

— Не си облечена за църква в момента. Познаваше я добре — тя веднага отговори на ласките му.

— Джуниър — изскимтя жената и си пое дълбоко дъх, когато той дръпна блузата от раменете ѝ. Разкопча сутиена ѝ и впи устни в набъбналото ѝ зърно. Тя промълви името му и изрече няколко любовни думи. Той придвижи устните си надолу по тялото ѝ и съблече останалите дрехи.

— Джуниър? — извика тя, когато го видя да се свлича на колене пред нея.

Той ѝ се усмихна хитро, пхна ръка между бедрата ѝ и леко ги разтвори.

— Джуниър! Недей! Не. Не мога. Ти... не можеш...

— Да. Мога, скъпа. Знам, че умираш за мен — каза Джуниър и започна да я ближе, наслаждавайки се на миризмата, която излъчваше тялото ѝ. — Все още ли искаш да ходиш на църква? — прошепна сладострастно. — Кажи, Стейси?

Придърпа я към себе си и я сложи да легне върху него на студения мраморен под. Изпразни се отново в нея. После, докато Стейси лежеше върху него като парцалена кукла, се почувства много по-добре. Не се беше чувствал така от дълго време.

Размърда се, за да се изправи. Стейси се вкопчи в него.

— Не си отивай!

— Хей, Стейси — каза той закачливо, — виж какво съм те направил. Ще трябва да се справиш, или съдията ще разбере какво си вършила, докато той е бил на работа.

Той стана, оправи дрехите си и приглади косата са назад.

— Освен това аз самият имам работа. Ако остана още една минута, ще трябва да те занеса до леглото и да прекараме целия следобед там. Няма да си пропиляя времето, нали?

— Ще дойдеш ли пак? — попита тя тъжно, когато го изпрати до вратата, прикривайки голотата си, доколкото може.

— Разбира се.

— Кога?

Той се намръщи, но прикри това, като се обърна да отвори входната врата.

— Не знам, но след миналата нощ и днес не мисля, ще мога да стоя далече от теб.

— О, Джуниър, толкова те обичам!

Той обхвана лицето ѝ с длани и я целуна по устните.

— И аз те обичам.

Стейси затвори вратата след него. Качи се на горния етаж и взе топъл душ. На следващия ден цялата щеше да бъде в синини, но всяка рана щеше да ѝ бъде скъпа.

Джуниър я обичаше! Така каза. Може би след всичките тези години най-после е пораснал. Може би му е дошъл ума в главата и е разбрал какво е добро за него. Може би най-сетне е заличил Селина от сърцето си.

Но в този момент Стейси си спомни за Алекс и за начина, по който Джуниър я гледаше в клуба. Спомни си колко нежно я беше прегърнал през кръста, докато танцуваха на дансинга и как се смееха двамата. Испита ревност.

Точно като майка си, Алекс стоеше между нея и мъжа, когото обичаше и който беше всичко за нея.

ГЛАВА XXXII

Веднага щом пристигнаха в съда, Рийд и Алекс влязоха в стаята за разпити. Фъргюс Пламит седеше зад дървена маса с библията в ръце и се молеше.

Госпожа Пламит също беше там. Седеше с наведена глава, но когато те влязоха, скочи и ги погледна като изплашена сърна. Както предишния път, на лицето ѝ нямаше и следа от грим, косата ѝ беше вързана на кок на тила, беше облечена безвкусно.

— Здравейте, госпожо Пламит — каза любезно Рийд.

— Здравейте, шерифе.

Ако не беше видяла, че жената да си отваря устните, Алекс би помислила, че не е казала нищо. Изглеждаше изплашена до смърт. Стоеше вплепа пръсти пред себе си.

— Добре ли сте? — попита Рийд със същия учтив тон. Тя поклати глава и страхливо погледна съпруга си, който пламенно се молеше. — Вашият адвокат може да присъства докато ви разпитваме с госпожица Гейдър.

Преди госпожа Пламит да успее да отговори, Фъргюс свърши молитвата и с „Амин“ вдигна глава. Погледна Рийд с фанатичен поглед.

— Най-добрият адвокат е на наша страна. Бог ми е свидетел сега и веќе веков.

— Чудесно — отвърна Рийд с насмешка. — Искам да се протоколира, че се отказвате от адвокат по време на разпита.

Пламит се обърна към Алекс.

— Какво прави тук тази блудница? Няма да допусна да осквернява с присъствието си тази зала и да седи до жена ми.

— Нито ти, нито жена ти можете да попречите да остане. Седнете, Алекс.

По нареждане на Рийд тя седна на най-близкия стол. Беше му благодарна, че ѝ предостави възможността да присъства на разпита на

Пламит, един страхотен фанатик с лоши обноски. Самата му фигура беше комична.

Рийд също седна и изгледа внимателно пастора през масата. Отвори една папка, която помощниците му бяха приготвили.

— Къде бяхте миналата сряда вечерта?

Пламит затвори очи и наклони глава, сякаш чуваше някакъв загадъчен и далечен глас.

— Ще ви отговоря — каза той и отвори очи след няколко секунди. — Водих вечерна служба в църквата. Молихме се за спасението на този град и за душите на онези, които ще бъдат покварени, а също и за невинните.

Рийд го прекъсна равнодушно.

— Моля ви, отговаряйте кратко. Нямам намерение да прекарам целия следобед тук. В колко часа започва службата?

— Различно.

— Сигурно — отговори провлечено Рийд. — Бих искал да присъствам някой път.

Това предизвика нервен смях от страна на госпожа Пламит. Никой, освен нея, не се учуди на изявлението на Рийд. Тя погледна уплашено съпруга си, който я гледаше неодобрително.

— Кога свършва службата? — попита Рийд отново, за да покаже, че не се е отказал.

Пламит продължи да гледа осъдително жена си. Тя наведе засрамено глава. Рийд се пресегна през масата и хвана Пламит за брадичката.

— Спри да я гледаш по този начин и ми отговори. Не ме занасяй повече.

Пламит затвори очи, потръпна леко и измънка:

— Господи, направи така, че да не чувам вулгарния език на този твой син и ме освободи от присъствието на неверниците.

— По-добре да изпратя ято ангели да спасят първо теб, братко. Ако не започнеш да отговаряш на въпросите ми, ще те пратя в затвора.

Пламит отвори широко очи.

— По какво обвинение?

— По обвинение в палеж.

Алекс бързо погледна Рийд. Той блъфираше. Конете за надбягвания се считаха за въпрос от национален мащаб и следователно

делата отиваха в друг отдел. Но федералните власти обикновено не се ангажираха с дела за палежи, ако щетите не възлизат на стойност над петдесет хиляди долара. Пламит също нямаше да се хване на въдицата.

— Това е смешно. Палеж? Единственият огън, който съм запалил през живота си, това с огънят в сърцата на хората, повярвали в бог.

— Ако това е истина, тогава кажи къде беше от миналата сряда вечерта до днес, когато моят помощник Капел те е заловил да излизаш от задния вход на онази къща. Къде отиде след службата онази вечер?

Пламит се замисли.

— Отидох да посетя един от нашите братя, който беше болен.

— Той може ли да потвърди това?

— За съжаление, не.

— Позволи ми да отгатна — той е мъртъв.

Пламит се намръщи, когато чу саркастичния тон на шерифа.

— Не, но докато съм бил на служба, изпаднал в безсъзнание от треската. Няма да си спомни нищо. Беше много болен. Стояхме цяла нощ със семейството му и се молахме за него.

Рийд отпрати проницателен поглед към Уенда Пламит. Тя виновно извърна глава. След това се обърна към Алекс. Изражението му показваше, че е постигнал повече от колкото е очаквал. Когато се обърна, той рязко попита:

— Знаеш ли къде е фермата на семейство Минтън?

— Разбира се.

— Ходи ли там миналата сряда вечерта?

— Не.

— Изпращал ли си някого там миналата сряда вечерта?

— Не.

— Някой от твоето паство? Вярващи, в чиито сърца си разпалил огън по време на молитвата същата вечер?

— Разбира се, че не.

— Не си ли бил там и не си ли вършил безчинства, като боядисване на стени, хвърляне на изпражнения в коритата за хранене на добитъка или чупене на прозорци?

— Моят съветник ми каза, че не трябва да отговарям на повече въпроси — заяви пасторът и скръсти ръце пред гърдите си.

— Защото можеш да се изпуснеш нещо, което да потвърди обвиненията?

— Не!

— Лъжеш, Пламит.

— Бог е на моя страна! — извика пасторът с широко отворени очи. — Щом като Бог е на наша страна — издекламира той театрално, — тогава кой би бил против нас?

— Той няма да е на твоя страна за дълго — прошепна заплашително Рийд.

Стана от стола си, заобиколи масата и се наведе над него.

— Бог не обича лъжците.

— Отче наш ти, който си на небето...

— Престани. Пламит.

— ... да се свети името ти. Да бъде...

— Кого изпрати да подпали фермата на Минтън?

— ... твоята воля, както на небето...

— Все пак си изпратил твои привърженици, нали? Защото не си се осмелил да го направиш сам.

Пламит внезапно прекъсна молитвата си. Дишането му стана насечено и слабо. Рийд беше докоснал някаква струна в неговата душа, затова бързо продължи.

— Ти ли оглавяваше групата, или само осигури боите?

Рийд беше споменал на Алекс преди това, че е обиколил всички железарски магазини, за да провери откъде е купена боята, но нито един търговец не си спомняше да е купувано голямо количество за един ден.

Пламит явно не беше толкова глупав, за да я купи наведнъж и от един магазин. Може би беше ходил и в друг град. Рийд не можеше да докаже това, но пасторът можеше да се изплаши, че е оставил някакви улики след себе си, и да се изпусне.

За втори път обаче той улови блъфа и след като се овладя, погледна напред и каза:

— Не разбирам за какво намекувате, шериф Ламбърт.

— Нека да започнем отначало — каза Рийд с въздишка. — Виж, Пламит ние — госпожица Гейдър и аз — знаем, че си виновен. Ти си й казал да бъде твърда с грешниците. Вандализация във фермата на Минтън ли имаше предвид?

Пламит не каза нищо.

Тогава Рийд подхвана друга тактика.

— Признанието не се ли счита полезно за душата? Излей си душата, Пламит. Признай. Жена ти ще си отиде вкъщи при децата, а и аз ще мога да си отида по-рано днес.

Пасторът остана безмълвен.

Рийд започна отначало, като се надяваше да улови Пламит в лъжа. Няколко пъти попита Алекс дали иска да го разпита, но тя отказа. Нямахше в какво друго да го обвини.

Рийд не стигна доникъде. Разказът на пастора остана същия. Шерифът не успя да го хване в противоречие.

Когато свърши с въпросите, Пламит го погледна намръщено и каза:

— Наближава време за вечеря. Бихте ли ни извинили.

Рийд ядосано прокара ръка през косата си.

— Знам, че си го направил ти, негоднико. Дори и да не си бил там, ти си го планирал. Ти уби коня ми.

Пламит видимо реагира.

— Аз съм убил коня ти? Това не е вярно. Вие сте го убил. Четох за това във вестниците.

Рийд прекоси стаята и се доближи до него.

— Ти си виновен — изсъска той. — Когато си чел, сигурно ти е доставило голямо удоволствие нали, дребен негоднико? Ще ми платиш за това животно, дори ако трябва да ти извия врата, за да си признаеш.

Така мина още един час.

Алекс се чувстваше неудобно на стола и искаше разпита да свърши по-бързо. Накрая стана и започна да се разхожда из стаята, за да се раздвижи. Пламит проследи с фанатичния си поглед и я накара да се почувства толкова неловко, че тя веднага се върна на място си.

— Госпожо Пламит?

Жената на пастора трепна, когато шерифът произнесе името ѝ. Седеше с отпуснати рамене, а главата ѝ беше леко наклонена. Изведнъж се изправи и погледна Рийд със страхопочитание и респект.

— Да, господине?

— Истина ли е това, което съпругът ви казва?

Тя хвърли бърз поглед към Рийд, преглътна тежко и нервно прехапа устни. След това наведе очи и започна да кима с глава нагоре-надолу.

— Да.

Лицето на Пламит остана спокойно, въпреки че слабо се усмихваше. След това Рийд погледна към Алекс и едва забележимо вдигна рамене.

Той се загледа в пода известно време, преди да извика помощника си, който се появи на секундата, сякаш беше стоял пред вратата и очакваше да го повикат всеки момент.

— Нека да си върви.

Пламит затвори библията и стана. Запъти се към вратата като кръстоносец, облечен в пълно бойно снаряжение. Не обърна никакво внимание на жена си, която вървеше по петите му.

Рийд даде нареждания на хората си.

— Дръжте къщата под око и ме информирайте, ако нещо ви се стори подозрително. По дяволите, не мога да гледам как този негодник си отива от тук безнаказано.

— Вие не сте виновен — обади се Алекс съчувствено. — Проведохте обстоен разпит, Рийд. Още в самото начало знаехте, че няма доказателства.

Той я заобиколи. От очите му хвърчаха искри.

— Ето защо нищо не можа да ви спре, прав ли съм? — напусна залата и я остави възмутена.

Алекс слезе до своя офис и започна да рови из чантата си за ключа. Когато се наведе да отключи, усети, че някой стои зад гърба ѝ. Сърнето ѝ започна да бие силно и чу нечий глас да шепне в ухото ѝ:

— Подкупили са ви неверниците. Действате в съгласие със сатаната и се държите като уличница, която се е продала.

Обърна се и видя Пламит, който я гледаше с безумен поглед. В ъгълчетата на устните му се беше образувала пяна и дишането му беше тежко.

— Вие не оправдахте очакванията ми.

— Не съм ви молила да ми вярвате — отговори Алекс с дрезгав глас и се огледа неспокойно.

— Безбожниците са размътили ума и сърцето ви. Тялото ви е опетнено от самия дявол. Вие...

Някой го хвана отзад и го притисна до стената.

— Пламит, предупреждавам те — лицето на Рийд беше строго — изчезвай или ще прекараш известно време в затвора.

— В какво ме обвиняваш? — изпищя пасторът. — Нямах причини да ме задържиш.

— В заплахи срещу госпожица Гейдър.

— Аз съм пратеник на Бога.

— Ако Бог има да казва нещо на Алекс, той сам ще й го каже. Разбра ли? Разбра ли? — повтори той и разтърси раменете на Пламит, след това го пусна да си върви. Той заобиколи госпожа Пламит, която се беше долепила до стената и гледаше уплашено.

— Уенда, предупреждавам те да го отведеш вкъщи. Сега! — изкрещя шерифът.

Жената прояви повече смелост, отколкото предполагаше Алекс, и хвана съпруга си за ръка. Поведе го по коридора, заедно изкачиха стъпалата и изчезнаха зад ъгъла.

Алекс не осъзнаваше, че цялата трепери, докато не улови погледа на Рийд. Той наблюдаваше ръката й, с която беше хванала разтуптяното си сърце.

— Докосна ли ви? Нарани ли ви?

— Не — отговори тя и поклати глава. След това повтори: — Не.

— Не ме лъжете. Заплаши ли ви с нещо? Кажете ми, за да мога да го използвам срещу него.

— Не, само глупости, че съм се продала на дявола. Смята ме за предателка.

— Вземете си нещата. Ще се приберете в мотела.

— Няма да има нужда да ме молите повторно.

Той откачи палтото й от закачалката, поставена близо до вратата. Не се прояви като кавалер, а почти го хвърли в лицето й, но Алекс се трогна от неговата явна загриженост за сигурността й. Той облече коженото си яке и сложи каубойската шапка, докато се качваха по стъпалата на път за входната врата.

Семейство Пламит се бяха вслушали в съвета му и си бяха отишли. Не се виждаха наоколо. Навън вече беше тъмно и по-голямата част от площада беше безлюдна. Дори кафенето „В & В“ беше затворено. Масите бяха заредени за закуска.

Когато седна зад волана на колата си, Алекс усети, че е много студено.

— Включете двигателят да работи, за да се стопли, но не тръгвайте, преди да дойда с моята кола. Ще ви следвам до мотела.

— Няма нужда, Рийд. Както казахте, той вероятно е страхливец. Хората, които заплашват, рядко изпълняват заплахите си.

— Да. Рядко — натърти на думата той.

— Мога да се грижа сама за себе си. Не трябва да се безпокоите за мен.

— Не се безпокоя за вас, а за себе си. Вие търсите неприятности още с идването си тук и ги получихте. Но няма да допусна жена следовател да бъде изнасилена, осакатена или убита в моя район. Разбрахте ли?

Той затвори с трясък вратата на колата си. Алекс видя как се изгуби по тъмния тротоар и поиска никога да не беше чувала за него и за проклетия му район. Причисли го към ада, който Пламит често споменаваше.

Като видя фаровете на приближаващия блейзър, включи на скорост и потегли към мотела. Не ѝ беше приятно да я придружават дотам.

Влезе в стаята си и заключи здраво вратата след себе си, без дори да махне на Рийд за благодарност. Поръча си вечеря в стаята, но тя беше безвкусна. Прелисти още един, два албума от гимназията, но всичко ѝ беше толкова познато, че се отказа. Беше уморена, а не можеше да заспи.

Спомни си целувката на Джуниър, която не я накара да изпита никакво удоволствие. Целувките на Рийд обаче я възбуждаха. Може би Джуниър целеше същото, но не успя.

На Енгъс не му беше необходимо кой знае какво въображение, за да си представи сцената, разиграла се в хангара, когато влезе и ги завари с Рийд. На лицето му беше изписано учудване, неодобрение и нещо, което не можа да разбере със сигурност. Примирение със съдбата?

Тя отметна глава — уморена, ядосана и уплашена. Колкото и да отричаше, Пламит я безпокоеше. Той беше побъркан, но в думите му имаше и истина.

Интересуваше я какво мисли за нея всеки един от заподозрените. Да спечели тяхното одобрение беше равносилно да спечели одобрението на баба си. Това би било доста странно и тя допускаше, че ще се окаже и много трудно.

Нямаше доверие на Рийд, но го желаше и искаше той да отговори на чувствата ѝ. Въпреки мудността на Джуниър, тя и него харесваше и донякъде го съжеляваше; Енгъс запълваше детските ѝ фантазии за строг, но любящ баща. Колкото повече се доближаваше до истината за връзката им с убийството на майка ѝ, толкова по-малко ѝ се искаше да я узнае.

Тогава в съзнанието ѝ изплува убийството на Пейсти Хикъм. Заподозреният от Рийд — Лил Търнър — все още беше на свобода. Докато не се убеди, че наистина, той е убил Пейсти, щеше да мисли, че някой нарочно го е убил, за да го елиминира като свидетел на убийството на Селина. Той е представлявал заплаха за убиеца.

Към полунощ чу една кола да преминава бавно покрай вратата на стаята ѝ и когато фаровете осветиха леглото ѝ, сърцето ѝ се сви от страх.

Дръпна леко завесите и се доближи до прозореца. Надникна през процепа и издаде слаб, радостен вик.

Беше блейзърът на шерифа. Той направи обиколка на паркинга пред мотела, мина още веднъж покрай стаята ѝ и отмина.

Рийд мислеше да се отбие, за да пийне нещо и да го посрещне усмихната и сърдечна жена, но се отказа и се отправи към дома си.

Беше болен от някаква непозната болест. Не можеше да познае какво му е, колкото и да се опитваше. Нещо го болеше отвътре и постоянно го държеше напрегнат.

Домът, който винаги му беше харесвал заради самотата, която осигуряваше, му се стори пуст, когато отвори скърцащата входна врата. Кога ще се сети да смаже тези панти? Включи една лампа, която не светеше много силно, но достатъчно, за да му напомни, че няма кой да го посрещне.

Нямаше дори куче, което да дойде при него, да близне ръката му или да подвие опашка от радост, че го вижда. Нямаше златни рибки, нито папагал или котка — нищо, което да копнее за него и да запълни празнината в живота му.

Конете бяха нещо съвсем различно. Те бяха пари, вложени в бизнес. От време на време се появяваше някой по-специален кон като Дабъл Тайм, но сега, след като го беше изгубил, Рийд изпита голяма болка и се опита да не мисли за това.

Лагерите за бежанци в страни с недостиг на храна може би бяха по-добре заредени с провизии, отколкото неговата кухня. Рядко се хранеше вкъщи. Когато му се случеше, като сега, минаваше с една бира и няколко сандвича, намазани с фъстъчено масло.

На път към коридора включи фурната, за да не умре от студ до сутринта. Леглото му беше разхвърляно — не си спомняше какво го беше накарало да излезе толкова рано сутринта, без да го оправи.

Съблече дрехите си и ги пусна и коша за пране, който племенницата на Лууп трябваше да опразни, като дойде следващия път. Може би имаше повече бельо и чорапи от всички други мъже, които познаваше. Не беше от екстравагантност, това просто го улесняваше, за да не пере често. Гардеробът му се състоеше главно от дънки и ризи. Всяка седмица ги носеше на химическо чистене и така успяваше да поддържа приличен външния си вид.

Докато си миеше зъбите в банята, се погледна в огледалото. Нуждаеше се от подстригване. Обикновено се подстригваше често. Ето още няколко бели косъма от последния път, когато се оглежда в огледалото. Кога ли са се появили?

Изведнъж осъзна, че по лицето му има доста бръчки. Постави четката за зъби в единия край на устните си, облегна се на мивката и се погледна отблизо в огледалото.

Изглеждаше стар.

Прекалено стар. За какво? И още по-точно — за кого? Името, което мина през ума му, много го разтревожи.

Извади четката за зъби от устата си и си изплаква зъбите. Избягна да се погледне още веднъж в огледалото, преди да угаси лампата. Нямаше нужда да навива часовника за звънене. Винаги се събуждаше при изгрев-слънце и никога не се успиваше.

Чаршафите бяха ледени. Дръпна завивките на леглото до брадичката си и почака да се затопли. В моменти като този, когато нощта му се струваше най-мрачната и най-студената, а също така и най-самотната, му се искаше Селина да не го беше направила неспособен да завърже други познанства. В други случаи рядко се поддаваше на чувствата си.

В моменти като този тайно желаше да се беше оженил. Да спиш до топлото тяло на една жена, дори и да не я обичаш истински, дори и да е надебеляла много само няколко месеца след сватбата, дори и да те

е разочаровала или изнудвала за пари, би било много по-добре, отколкото да спиш сам. А може би не. За Бога, кой знае? Не беше разбрал това заради Селина. Когато тя умря, не я обичаше, поне не така, както я беше обичал през по-голямата част от живота си дотогава.

Беше започнал да се чуди дали тяхната любов би надживяла младостта им, дали е била истинска или просто е била заместител на това, което им е липсвало в живота. Винаги я бе обичал като приятел, но се съмняваше, че взаимната им зависимост може да бъде здрава основа за съвместен живот.

Навярно Селина беше усетила неговата сдържаност и тя бе една от причините да замине за известно време. Никога не бяха обсъждали това. Той само подозираше, че е било така, но никога не разбра.

Месеци преди тя да замине за Ел Пасо онова лято, той постави на изпитание издръжливостта на техния роман от детството. Ако с възрастта чувствата му към нея се променят, как ли би понесъл раздялата? Все още не можеше да си обясни това, когато тя умря и смъртта ѝ го завари неподготвен да завърже нови връзки.

Не можеше да си позволи да бъде толкова обвързан е друго човешко същество. Беше ужасно — такава привързаност към друг човек, особено към жена.

Преди години се закле, че с която и жена да спи, никога няма да се влюбва в нея, преди да бъде женен. Със сигурност знаеше, че никога няма да обикне друга жена така, както обичаше Селина.

Но кратките любовни връзки, които бе имал, бяха станали доста заплетени. Жените се задълбочаваха в чувствата си и се привързваха към него, а той не можеше да им отвърне със същото. Тогава започна да разчита на Нора Гейл само за физическо задоволяване. Сега и това го беше разочаровало. Сексът с нея беше еднообразен и безсмислен и напоследък му беше трудно да скрива отегчението си.

Да се занимава с жена от по-висока класа изискваше по-висока цена, отколкото беше склонен да плати.

Дори и сега, когато лежеше в леглото си, той се улови, че мисли за нея.

На неговата възраст беше необичайно да мечтае като някой хлапак. Алекс заемаше голяма част от мислите му. Изпитваше нежност и непреодолима страст.

Винаги, когато мислеше за нея, изпитваше болка. Споменът за това, коя беше тя и как предизвикателно промени живота му, разбиранията му за това, как трябва да се държи един мъж на неговата възраст към доста по-млада от него жена и ревността, която изпита, когато я видя да се целува с Джуниър.

— По дяволите!

Простена гласно в тъмнината и покри очите си с ръка, като се помъчи да си спомни този момент отново. Изпита такава силна ревност, че се уплаши. Учуди се как се стърпя да не излезе от блейзъра.

Как се случи това, за Бога? Защо ѝ позволи да го омотае, когато от това не може да излезе нищо, а само ще задълбочи пропастта, която създаде майка ѝ между него и Джуниър?

Едно приятелство — самата дума го накара да потръпне — между него и Алекс — за това и дума не можеше да става. Тогава защо го безпокоеше мисълта, че в очите на една умна жена, която се бори за своята реализация, изглежда само един застаряващ мъж?

Той и Селина имаха всичко, но тя беше недостижима, така че защо, по дяволите, си мислеше, че може да се среща с Алекс?

Имаше нещо друго, помисли си той — убийството на Селина. Алекс никога няма да разбере за това.

Тази причина не беше основателна, но поне за момент го накара да я желае. След миг обаче по тялото му се разля топлина и той бе обхванат от силно желание. Поиска да помирише тялото ѝ, да усети отново косата ѝ върху бузата си, върху гърдите си. Представи си нейните устни върху своите и си пое дълбоко дъх. Искаше му се да я докосне отново и да захапе зърното ѝ с устни.

Прошепна името ѝ в тъмнината и си припомни момента, в който откопча сутиена ѝ и погали забранената плът. Въображението му се разпали.

Накрая споменът избледня и той отново се почувства самотен в студената и тъмна къща.

ГЛАВА XXXIII

— Добро утро, Уенда Гейл.

Съпругата на Фъргюс Пламит отстъпи крачка назад.

— За какво ме търсите?

— Уенда Гейл — повтори Алекс с любезна усмивка. — Това с името ви, нали? Вие сте една от сестрите Бъртън, повече познати като сестрите Гейл.

Госпожа Пламит отвори вратата с кърпа за подсушаване на чинии в ръцете си. Беше шокирана от това, че Алекс е разбрала за нейното минало. Тя бързо си пое дъх и погледна за гърба на младата жена, за да се увери, че зад нея няма никой.

— Мога ли да вляза?

Алекс не дочака разрешение, а използва стъписването на домакинята и пристъпи вътре в къщата, като затвори вратата след себе си. Беше установила самоличността на госпожа Пламит съвсем случайно, докато прелиствайки страниците на албума от класа на майка си по време на сутрешното си кафе. След като беше разглеждала стотици пъти снимката в класната стая, изведнъж тя изскочи от границата. Стори й се, че очите й я мамят, докато не провери името под снимката: Уенда Гейл Бъртън.

Едва успя да сдържи вълнението си и веднага се обади на справки, за да разбере адреса ѝ. Отправи се директно към дома ѝ. Паркира колата малко по-надолу от блока и не се приближи, докато не видя Фъргюс да се качва в колата си и да потегля.

Двете жени стояха лице срещу лице в мрачния коридор. Алекс беше любопитна, а Уенда Гейл — явно уплашена.

— Не трябва да говоря с вас — прошепна тя нервно.

— Защо? Защото съпругът ви е забранил ли? — попита тихо Алекс. — Нямам намерение да ви създавам неприятности. Да седнем.

Приемайки ролята на домакиня, Алекс поведе Уенда Гейл към най-мрачната и най-неподредената стая, в която някога беше влизала. Нямаше и следа от нещо, което да радва окото. Нямаше цветя, нито

картини — само една на окървавен разпънат на кръст Христос. Нямахте книги, нито списания. Нямахте нищо, което можеше да разведри атмосферата, с която беше проникната цялата къща. Алекс беше видяла три слаби, унили дечица, които заминаха някъде с баща си. Тя и Уенда Гейл бяха сами.

Седнаха една до друга на изтъркания диван, който точно отразяваше голямата беднотия в този дом. Уенда Гейл още държеше мократа кърпа в ръцете си. На лицето ѝ беше изписано безпокойство. Явно беше уплашена до смърт — от една страна от Алекс, а от друга от това, което би могло да ѝ се случи, ако мъжът ѝ разбере, че тя идвала тук.

Алекс се опита да я успокои и още един път каза:

— Искам просто да поговорим. Случайно открих, че името ви е било Уенда Гейл Бъртън.

— Вече не е. Откакто открих Исус.

— Разкажете ми за това. Кога се случи?

— Лятото, след като завърших гимназия. Една група...

— Сестрите ви?

Тя кимна с глава.

— И няколко приятели. Качихме се на кола и тръгнахме за Мидленд. Търсехме забавления — тя виновно наведе очи. — Видяхме голяма палатка, опъната на едно пасище за крави в покрайнините на града. Имаше религиозна служба. Решихме да спрем и видим какво е тава там. Имахме намерение да се позабавляваме и се присмивахме на хората, които четяха евангелието.

Направи гримаса на разкаяние.

— Всичко ни изглеждаше смешно, защото си бяхме пийнали и взели малко наркотик, който някой донесе Ийгъл Пас — скръсти ръце и започна да се моли за покаяние.

— Какво стана? Да не сте имали духовно преживяване онази нощ?

Тя потвърди предположението на Алекс, като поклати глава.

— Там имаше един млад пастор. След песните и молитвите той взе микрофона.

Очите ѝ придобиха замечтано изражение при спомена за миналото.

— Дори не си спомням какво проповядваше. Самия му глас ме накара да изпадна в транс. Спомням си, че усетих как неговата сила се влива в мен. Не можех да откъсна...

Погледът ѝ се проясни.

— На другите им писна и искаха да си тръгнат. Казах им да вървят и да дойдат да ме вземат по-късно. Искях да остана. Когато проповедта свърши, аз отидох до олтара както много други. Той постави ръце на главата ми и се помоли да се избавя от греха. През онази нощ аз отдадох сърцето си на Исус и на Фъргюс Пламит.

— Колко време след това се оженихте?

— Два дни.

Алекс не знаеше как по-деликатно да зададе следващия си въпрос. От уважение към християнското чувство на жената се обърна към нея по името на мъжа ѝ.

— Госпожо Пламит, вие и вашите сестри... — спря за малко. — Чух, че...

— Знам какво сте чула. Ние бяхме проститутки.

Алекс не одобри нейната строга осъдителна оценка за себе си и се опита да я смекчи.

— Разбрах, че сте имала много мъже.

Уенда започна отново да извива мократа кърпа.

— Признах всички свои грехове на Фъргюс. Той ми прости, както би направил и Бог. Обгърна ме с любов, независимо от моята порочност.

Алекс имаше по-друго мнение за великодушието на пастора. Той вероятно искаше да има жена, която да се чувства постоянно депресирана от това, че ѝ е простил греховете, жена, която да счита неговото благоволение равно на Божието.

Бог прощава греховете, но Алекс се съмняваше дали Фъргюс може да прости. Вероятно държеше снимка на Уенда и използваше миналото ѝ, за да я държи в подчинение. Навярно е направил живота ѝ окаян, като постоянно ѝ напомня какъв късмет е имала, че ѝ е простил.

Очевидно беше обаче, че каквото и да се е случило на Уенда Гейл онази нощ в палатката за опрощаване, то е било силно и необратимо. Решението ѝ да започне нов живот, различен от този, който е водила дотогава, е устояло цели двадесет и пет години. Затова Алекс ѝ се възхищаваше.

— Две от момчетата, с които сте излизала, докато сте била в гимназията, са Рийд Ламбърт и Джуниър Минтън.

— Да — потвърди Уенда със замислена усмивка. — Те двамата изглеждаха най-добре и бяха най-известните момчета в училище. Всички момичета искаха да ходят с тях.

— Включително и Стейси Уолис ли?

— Единственото момче, което тя забелязваше, беше Джуниър Минтън. Всички я съжаляваха, защото беше луда по него, а той беше безумно влюбен в Селина.

— А Селина принадлежеше на Рийд.

— Е, сигурно. Рийд беше, а и сега е най-добрия. Никога не се е отнасял лошо с мен или със сестрите ми въпреки че заслужавахме. Винаги е бил мил... когато ни извеждаше. Накрая ни благодареше.

Алекс се усмихна едва забележимо.

— Срецахме се с него, когато Селина се омъжи. После, когато умря... — тя въздъхна съчувствено. — Понякога става груб, но дълбоко в себе си има добра душа.

Тя обърна глава настрани.

— Знам, че не харесва Фъргюс, но се държа добре с мен вчера.

Тази жена и Рийд са бивши любовници. Алекс я погледна отблизо. Не можеше да си представи как Уенда Гейл се гърчи в екстаз, с който и да е мъж, още по-малко с Рийд.

Лицето ѝ беше запазило доста от младежката красота, по която Алекс успя да я разпознае в албума на класа, но кожата ѝ беше отпусната. На снимката беше с предизвикателна прическа, която сега беше сменена с кок. Очите ѝ, които бяха подсилени с грим на снимката, сега бяха естествени и нямаше и следа от грим по тях. Беше напълняла доста, в унисон с размерите на бюста и бедрата ѝ, които на снимката изглеждаха похотливи.

Уенда Гейл изглеждаше най-малко десет години по-стара от съучениците си Рийд и Джуниър, дори и от Стейси. Алекс се чудеше дали това се дължи на бурния живот, който е водила на младини, или на семейния живот с Пламит. Би се обзаложила, че последното е по-вярно. Животът с него сигурно не е много забавен. Поради своята набожност той не носеше радост на хората около себе си. Според Алекс вярата трябваше да носи щастие. Възхищението ѝ към тази жена беше примесено със съжаление.

То се засили още повече, когато Уенда Гейл я погледна и плахо отбеляза:

— Вие също бяхте добра с мен. Не очаквах от вас, тъй като сте толкова млада, модерно облечена и имате такива красиви вещи — тя погледна завистливо към коженото палто на Алекс и към чантата ѝ от кожа на змиорка.

— Благодаря — отговори Алекс.

Забеляза, че Уенда Гейл се замисли за нещо, и поднови разпита.

— Как реагираха сестрите ви на вашия брак?

— О, сигурна съм, че не им хареса...

— Не знаете ли защо?

— Фъргюс мислеше, че не трябва да имам повече нищо общо с тях.

— Той ви отдели от семейството ви?

— Беше за мое добро — каза Уенда в негова защита. — Отказах се от живота, който бях водила дотогава. Те бяха част от него. Трябваше да им обърна гръб, за да покажа на Исус, че се отказвам от греха.

Алекс откри още една причина да презира пастора.

Той беше принудил жена си да се противопостави на своето семейство и беше използвал безсмъртната ѝ душа като средство за постигане на своите цели.

— Къде са сестрите ви сега?

— Пегги Гейл почина преди няколко години. Прочетох това във вестниците. Била болна от рак — каза тя с тъжно лице.

— Какво ще кажете за другата? Нора Гейл?

Уенда сви устни неодобрително.

— Тя все още живее порочно.

— Тук в града ли е?

— Да, разбира се.

Отново доближи ръцете си за молитва и се помоли бързо.

— Моля се на Бог да види правия път, преди да е станало твърде късно.

— Никога ли не се е омъжвала?

— Не, тя харесва мъжете прекалено много, всички мъже. Никога не е обичала някого по-специално. Може би Рийд Ламбърт, но той не иска нищо постоянно.

— Харесвала ли го е?

— Много. Доставят си физическо удоволствие, но това никога не премина в любов. Може би си приличат твърде много. Упорити са. И двамата имат твърд дух.

Алекс се постара следващият ѝ въпрос да прозвучи естествено.

— Знаете ли дали все още се срещат?

— Мисля, че да — тя скръсти ръце пред себе си. — Той харесваше всички ни, но Нора Гейл винаги беше на първо място. Не знам дали още спят заедно, но съм сигурна, че са останали приятели, защото знаят прекалено много един за друг. Особено от нощта, когато убиха Селина.

— Какво е станало тогава? — прекъсна я Алекс.

— Кога?

— През нощта, когато са убили Селина.

— Рийд е бил с Нора Гейл.

Сърцето на Алекс започна да тупти по-силно.

— Той с бил със сестра ви онази нощ? Сигурна сте?

Уенда я погледна озадачено.

— Мислех, че всички знаят.

„Всички, с изключение на мен“ — помисли горчиво Алекс.

Попита Уенда къде живее Нора Гейл. Уенда неохотно ѝ даде указания как да намери къщата.

— Никога не съм ходила там, но знам къде е. Няма начин да не я забележите.

Алекс ѝ благодари за информацията и стана от стола. Пригответи се да тръгва. На вратата Уенда отново стана нервна.

— Не мисля, че на Фъргюс би му било приятно ако разбере, че съм говорила с вас.

— Няма да разбере това от мен.

Уенда Гейл я гледеше недоверчиво. Явно не беше сигурна в думите ѝ. Затова Алекс добави:

— Бих го посъветвала да си върши повече подобни неща и да не ми изпраща по пощата други заплашителни писма.

— Писма?

Изглежда Уенда знаеше за писмото, което Алекс намери, когато се върна от Остин, но се преструваше.

— Няма да ви поставя в положение да се налага да лъжете пред своя съпруг, госпожо Пламит, но трябва да ви предупредя, че писмото е в Рийд и той ще вземе съответните мерки. Сигурна съм, че ще го арестува, ако получа още едно подобно писмо.

Надяваше се, че строгата заплаха ще свърши работа. Но когато стигна до колата, вниманието ѝ вече беше насочено към алибито на Рийд.

Двуетажната сграда напомни на Алекс за крайпътните къщи, които беше виждала в гангстерските филми по време на забраната за продажба на алкохол. Нямаше никакви знаци отпред и не се виждаше от магистралата, но имаше няколко товарни камиона на паркинга и няколко коли, между които един кадилак последен модел.

Каменният тротоар граничеше с широка леха от прашни трицветни теменуги. Няколко стъпала водеха до широка веранда. Имаше старомодна камбанка над външната врата. Отвътре се чуваше приглушена музика като в евтино кабаре. Прозорците бяха затъмнени и през тях не можеше да се види нищо.

Вратата отвори един мъж със силен глас и прошарена брада, която покриваше две трети от лицето му, потънало в лой. Беше облечен в бял смокинг и бяла риза с черна атлазена вратовръзка. Гледаше намръщено.

— Аз... — започна Алекс.

— Да не сте се загубила?

— Търся Нора Гейл Бъртън.

— Какво искате от нея?

— Искам да говоря с Нора Гейл.

— За какво?

— По личен въпрос.

Той я огледа подозрително.

— Да не продавате нещо?

— Не.

— Имате ли уговорена среща?

— Не.

— Тя е заета.

Той се опита да затвори вратата, но един мъж се промъкна между тях, свали шапката си и измърмори едно благодаря на портиера. Алекс се възползва от случая и пристъпи във фойето.

— Бих искала да говоря с госпожица Бъртън, моля. Обещавам, че няма да ѝ отнема много време.

— Ако търсите работа, госпожице, трябва да попълните една молба и да представите снимки. Тя не се среща с момичетата, докато не види техните снимки.

— Не търся работа.

Той я изгледа подробно и попита:

— Името ви?

— Александра Гейдър.

— Чакайте тук, разбрахте ли?

— Да, господине.

— Не мърдайте.

— Обещавам.

Мъжът тръгна към задната част на къщата, изкачи стъпалата с лекота, необичайна за човек с неговите размери. Заповедта му да си стои на мястото и никъде да не мърда беше толкова категорична, че тя имаше чувството сякаш обувките ѝ са приковани към пода и не мислеше, че нещо може да я отмести.

След няколко секунди обаче вниманието ѝ беше привлечено от музиката, която идваше откъм гърба ѝ. Тихите разговори и звучният смях я подмавиха към завесите от виолетов брокат, които разделяха коридора от стаята зад гърба ѝ. Бяха дълги до земята и не можеше да види нищо. Вдигна нерешително ръка, дръпна ги леко и надзърна през пролуката.

— Госпожице Гейдър!

Тя подскочи и се обърна, сваляйки виновно ръка. Брадатият великан се беше изправил зад нея и меките му розови устни бяха отворени от учудване.

— Оттук — каза великанът и я поведе по една стълба. Спряха пред затворена врата. След три резки почуквания той отвори и отстъпи настрана, за да влезе Алекс. После затвори вратата след нея.

Алекс очакваше дамата да лежи отпуснато сред атлазени чаршафи. Вместо това тя седеше зад голямо, масивно бюро е много метални чекмеджета. От купищата дневници, папки и писма, разпръснати по бюрото тя разбра, че там се върши доста работа, както и в будоара.

Алекс не си я представяше по такъв начин. Вместо да бъде облечена с оскъдно дамско бельо, носеше добре ушит официален вълнен костюм. За сметка на това беше отрупана с бижута — всички истински и екстравагантни.

Беше си изрусила косата, която изглеждаше бухнала като захарен памук. Въпреки всичко този старомоден стил ѝ отиваше. И тя като сестра си Уенда беше напълняла, но това също ѝ подходеше. Фигурата ѝ беше безупречна, а кожата — гладка и млечнобяла. Алекс се съмняваше дали някога я е излагала на вредното западнотексаско слънце.

Сините очи, с които оглеждаше Алекс, бяха пресметливи като на котката, която се беше свила в ъгъла на бюрото, близо до дясната ѝ ръка.

— Имате по-добър вкус от майка си — каза Нора Гейл без предисловие, като огледа още веднъж Алекс от главата до петите. — Селина имаше хубави черти, но нямаше чувство за стил. Вие имате. Седнете, госпожице Гейдър.

— Благодаря — Алекс седна на стола срещу бюрото. След миг се засмя и поклати глава. — Простете, че ви гледам втренчено.

— Няма нищо. Без съмнение, аз съм вашата първа клиентка с подобна професия.

— Всъщност, не. Водих разследване на една жена в Остин, чиято агенция за модели се оказа публичен дом.

— Била е доста лекомислена.

— Това ми беше като домашна работа по време стажа. Заведохме дело срещу нея.

— Трябва ли да приемам това като предупреждение.

— Вашата дейност не е в моята компетенция.

— Нито пък делото за убийството на майка ви — запали дълга цигара, както би направил това мъж с възможно най-малко движения — и предложи на Алекс, която отказа. — Нещо за пиене? Извинете, че са ви приели като кандидатка за работа.

— Не, благодаря. Нищо.

— Питър каза, че сте отказала да попълните молба и затова предположих, че не сте тук, за да търсите работа.

— Не.

— Съжалявам. Бихте се справяла добре. Имате хубаво тяло, хубави крака и необикновена коса. Това естествен цвят ли е?

— Да.

Дамата се усмихна злобно.

— Познавам няколко редовни клиенти, които биха ви се радвали много.

— Благодаря — повтори Алекс сдържано, но ѝ става крайно неприятно от комплимента.

— Предполагам, че сте тук по работа. Ваша — каза с ленива усмивка, — не моя.

— Бих искала да ви задам няколко въпроса.

— Първо аз бих искала да ви попитам нещо.

— Добре.

— Рийд ли ви изпрати тук?

— Не.

— Добре. Защото това щеше да ме разочарова.

— Открих ви чрез сестра ви.

Жената зад бюрото повдигна едната си вежда.

— Уенда Гейл? Мислех, че вярва, че ако произнесе името ми на глас, ще се превърне в камък или нещо подобно. Как е тя? Всъщност няма значение — махна с ръка Нора Гейл, когато усети колебанието на Алекс. — Видях я отдалече. Изглежда ужасно. Онзи дребен мъж, който твърди, че е син на Бога, съвсем е съсипал здравето ѝ, а също и външността ѝ. Децата ѝ ходят като дрипльовци. Ако тя иска да живее по този начин, добре, но защо и те да живеят в бедност?

Наистина беше възмутена.

— Не е справедливо да бъдат бедни. Бих искала да ѝ помогна финансово, но съм сигурна, че предпочита да гладува, отколкото да вземе и стотинка от мен, дори ако съпругът ѝ позволи това. Каза ли ви направо, че сестра ѝ е уличница?

— Не. Каза ми само как мога да ви намеря. Предполагам, е допуснала, че вече знам вашата... професия.

— Не знаехте ли?

— Не.

— Моят бизнес е доходен. Някога спях с мъже за удоволствие, госпожице Гейдър. Все още спях с тях, но сега го правя за пари.

Разбирате ли? Парите доставят по-голямо удоволствие — смехът ѝ беше гърлен и самодоволен.

Не притежаваше и частица от свенливостта на Уенда. Алекс остана с впечатление, че Нора Гейл не се страхува дори от самия дявол. Би се изправила пред него и би го заплюла в лицето, без да ѝ трепне окото. След това навярно би го прелъстила.

— Всъщност — продължи тя, — имате късмет, че ме намерихте. Току-що се върнах от среща с моя банкиер. Колкото и да е зает, той винаги намира време за мен.

Направи жест към папката с документи, която лежеше отворена на бюрото точно пред нея. Въпреки че беше обърната е буквите наопаки, Алекс разпозна инициалите отгоре.

— „НГБ&Ко“ — прочете тя тихо. Когато отново срещна погледа на Нора Гейл, тя промълви. — Вие сте „НГБ&Ко“, нали? Нора Гейл Бъртън.

— Точно така.

— Вие сте подписала писмото, което получих преди известно време от името на няколко бизнесмени.

— Аз им помогнах при написване на черновата — дългите ѝ нокти с маникюр се впиха в козината на котката и тя я почеса зад ушите. — Не ми харесва това, което се опитвате да правите тук, госпожице Гейдър. Изобщо не ми харесва. Вие искате да разрушите всичките ми грижливо съставяни планове за разширение на бизнеса.

— Доколкото си спомням, „НГБ&Ко“ предлага да се построи туристически хотел близо до Пърсел?

— Точно така. Хотел с игрище за голф, тенис кортове и плувен басейн. Ще има всичко необходимо за отдих.

— И може би всяка стая ще върви с по една проститутка?

Нора Гейл се изсмя ехидно, без да скрива злобата си.

— Не, но кой може по-добре да покаже на хората как да прекарват добре времето си, ако не една опитна проститутка? Наела съм най-добрите архитекти на хотели, за да изготвят проекта. Ще бъде нещо грандиозно, вълнуващо и празнично и мисля, че ще се харесва на туристите. Всички, които идват в Тексас, особено тези от изток смятат, че нямаме вкус. Не искам моите клиенти да останат разочаровани.

— Имате ли достатъчно пари, за да построите такъв хотел? — попита Алекс повече заядливо, отколкото любопитно.

— Заделила съм достатъчно, за да мога да заема колкото не ми достигат. Скъпа, не мога да изброя колко каубои, шофьори, чиновници и какви ли не мъже са прекрачвали този праг — каза тя, сочейки към коридора. — Всъщност, бих могла да кажа с точност колко души са идвали тук, колко дълго е стоял всеки от тях, какво е правил, какво е пил, какви цигари е пушил и всичко, което ви интересува. Най-щателно съм записала всичко тук. Аз съм проститутка, но съм умна. Човек не влиза в този бизнес току-така. Всяко момиче трябва да се научи как да достави удоволствие на мъжа по най-бързия начин, за да може да премине към следващия. Трябва да знае и как да го накара да плати повече, отколкото е възнамерявали началото на посещението си.

Тя седна отново и погали котката.

— Да, имам парите. Нещо повече, намислила съм как да ги умножа в бъдеще. С този хотел мога да ги узаконя. Никога не ще се оставя на някого, ако не ми харесва, и няма да слушам повече разказите на никой мъж, че жена му не го разбирала. Живея, за да мога един ден да се махна от това място и да отида в града, да ходя с високо вдигната глава и да казвам „Целуни ми задника“ на всеки, на когото не му харесва, че съм негова съседка — насочи към Алекс цигарата си. — Не съм карала никого да идва тук насила.

Това се казваше реч. Въпреки всичко Алекс беше очарована, но и уплашена.

— Опитвам се само да разреша едно дело за убийство.

— Не го правите заради реда и закона. На никого не му пука, че Селина с убита. Обърнете се назад и ще видите, че съм права.

— Току-що признахте, че делото е подновено.

Нора Гейл леко повдигна рамене.

— Може би от правна гледна точка, но не и от човешка. Чуй, сладурче, последвай съвета ми. Говоря с теб така, както бих разговаряла с някое от моите момичета, ако нещата при нея не вървят.

Тя се облегна напред.

— Върви си вкъщи. Остави нещата такива, каквито са. Всички ще бъдат доволни, включително и ти.

— Знаете ли кой уби майка ми, госпожице Бъртън?

— Не.

— Вярвате ли, че Гууни Бъд я с убил?

— Онзи безобиден идиот? Не.

— Тогава подозирате някого. Кого?
— Никога не бих ви казала.
— Дори и ако трябва да се закълнете на подсъдимата скамейка?
Тя поклати глава.
— Не бих свидетелствала против моите приятели.
— Като Рийд Ламбърт ли?
— Като Рийд Ламбърт — повтори ясно Нора Гейл. — Аз бях с него онази нощ.
— И аз чух същото.
Съскацията й смях накара Алекс да вдигне глава.
— Дразни ли ви това, че някога аз и Рийд бяхме любовници?
— Защо трябва да ме дразни?
Без да сваля очи от Алекс, Нора Гейл издуха кълбо дим от цигарата си към тавана и я изгаси в един кристален пепелник.
— Кажете вие, скъпа...
Алекс се отдръпна, опитвайки се да се покаже само като упорит следовател.
— Рийд беше ли с вас през нощта, когато е била убита майка ми?
— Да — отговори тя без колебание.
— Къде?
— Мисля, че бяхме в моята кола.
— Там ли спяхте с него?
— Това има ли някакво значение за вас?
— Интересът ми е изцяло професионален — каза бързо Алекс.
— Опитвам се да установя алибито на Рийд Ламбърт. Трябва да знам къде сте били, какво сте правили и колко време сте били заедно.
— Не разбирам какво значение има това?
— Оставете на мен да преценя. Освен това има ли някакво значение сега? Сигурна съм, че сте го казала на следователите, които са ви разпитвали.
— Никой не ме е разпитвал.
— Какво? — възкликна Алекс.
— Никой не ме е разпитвал. Предполагам, Рийд им е казал, че е бил с мен и те са му повярвали.
— През цялата нощ ли беше с вас?
— Бих се заклела в това пред съдебните заседатели.
Алекс я погледна настоятелно.

— Но така ли беше?

— Бих се заклела, че е бил с мен — повтори тя с очи, които гледаха предизвикателно.

Алекс имаше чувството, че е попаднала в задънена улица. Реши да спре да си блъска главата, това ѝ причиняваше болка.

— Познавахте ли добре майка ми?

— Достатъчно добре, за да не плача, когато умря — оценката ѝ съвпаднаше с тази на Стейси Уолис. Алекс трябваше да свикне с това, но не можеше. — Виж, сладурче, не ми е приятно да ти го казвам в лицето, но майка ти не ми харесваше. Тя знаеше, че Рийд и Джуниър я обичат. Изкушението беше прекалено силно.

— Какво изкушение?

— Да ги изправи един срещу друг, и виж докъде стигна. След като убиха баща ти, тя започна отново да си играе с двамата. Рийд не искаше да ѝ прости, че беше забременяла, но не и Джуниър. Предполагам, че в това е видял своя шанс и е решил да го използва. Както и да е, той започна сериозно да я ухажва. Това не се хареса на родителите му. Стейси Уолис щеше да пукне от яд. Изглеждаше, сякаш Джуниър ще се ожени за Селина въпреки всичко. Не криеше това от никого и разказваше на всички, че ще се оженият, като завърши гимназия. Баба ти умираше от удоволствие. Винаги е искала Джуниър Минтън да ѝ стане зет, а не Рийд.

Нора Гейл спря за малко, за да запали нова цигара. Алекс очакваше с нетърпение да продължи. Нещо беше заседнало в гърдите ѝ. Не се сдържа и попита:

— Как се чувстваше Рийд от предстоящия брак между Селина и Джуниър?

— Той все още беше сърдит на Селина, но не му беше безразлично. Ето защо дойде при мен онази нощ. Селина беше отишла във фермата на вечеря. Рийд очакваше Джуниър да постави въпроса. Очакваше да се сгодят до сутринта.

— Но до сутринта Селина с била мъртва.

— Точно така, скъпа — отговори Нора Гейл хладнокръвно. — И според мен това беше най-доброто разрешение на проблема.

Когато изрече тези думи, отвън се чу изстрел.

ГЛАВА XXXIV

— Боже мой, какво беше това? — Алекс скочи на крака.

— Изстрел, предполагам — Нора Гейл остана учудващо спокойна, но вече беше стигнала до вратата, когато мъжът, който посрещаше клиентите, влезе в стаята. — Ранен ли е някой, Питър?

— Да, мадам. Застреляха един клиент.

— Обади се на Рийд.

— Да, мадам.

Питър се наведе към телефона на бюрото. Нора Гейл излезе от кабинета си. Алекс я последва. Мадам рязко дръпна завесата и двете влязоха в салона.

Двама мъже, които Алекс сметна за телохранители, бяха хванали един мъж и го бяха притиснали до бара. Няколко момичета се криеха зад мебелите, тапицирани в яркочервено кадифе. Друг мъж лежеше на пода. Под него имаше локва кръв, която беше изцапала килима.

— Какво стана?

Тъй като не получи отговор, Нора Гейл повтори въпроса си по-настоятелно.

— Те се сбиха — отговори накрая една от проститутките. — След това разбрахме, че пистолетът е гръмнал. — Тя посочи към пода, където близо до пространия крак на мъжа лежеше един пистолет.

— За какво се сбиха?

След продължително мълчание едно от момичетата страхливо вдигна ръка.

— Иди в кабинета ми и ме чакай там — гласът на съдържателката беше леден. Това предполагаше, че момичето е трябвало да знае как да предотврати този инцидент. — Всички останали да се качат горе и да останат там, докато не ги извикам.

Никой не се противопостави. Момичетата минаха покрай Алекс като ято пеперуди. По стълбите срещнаха няколко мъже, които тичаха надолу, като се обличаха в движение. Всички без изключение гледаха само напред, докато излязат през външната врата.

Сцената беше абсурдна, но и дума не можеше да става за присмех. Алекс стоеше вцепенена. Беше ѝ се случвало често да слуша за сцени на насилие. Но да чете за криминални престъпления в полицейски доклад беше доста по-различно от това, което виждаше в момента. Имаше нещо поразяващо и истинско при гледката и миризмата на прясна човешка кръв.

Нора Гейл махна с ръка на Питър, който се беше присъединил към тях и стоеше до ранения. Той коленичи до него и притисна с пръсти сънната артерия на мъжа.

— Жив е.

Алекс видя, че бледостта по лицето на Нора Гейл постепенно взе да изчезва. Държеше се самоуверено, но все пак не беше от камък. Положението я тревожеше много повече, отколкото показваше в действителност.

Чувайки воя на сирена, мадам се обърна към вратата и вече беше на прага, за да посрещне Рийд, когато той връхлетя в стаята.

— Какво се е случило, Нора?

— Скарали са се за едно от момичетата — информира го тя. — Един мъж е ранен, но е жив.

— Къде е той? Лекарите са... — Рийд спря, когато забеляза Алекс. Отначало я гледаше и не можеше да повярва на очите си; след това лицето му потъмня от гняв. — Какво правите тук, по дяволите?

— Провеждам моето разследване.

— Разследване, глупости — изръмжа той. — Изчезвайте веднага! Раненият мъж изстена и привлече вниманието му.

— Предлагам да се заемете с работата си, шериф Ламбърт — каза Алекс язвително.

Той изруга и коленичи до мъжа. Забеляза локвата с кръв и се съсредоточи върху жертвата.

— Как сте, каубой? — мъжът стенеше. — Как се казвате?

Той примигна с очи. Разбра въпроса, но не беше в състояние да отговори. Рийд внимателно свали дрехите му и откри откъде изтича кръвта. Куршумът беше проникнал над кръста.

— Ще оживееш — каза му ободрително. — Само почакай още няколко минути. Линейката е на път.

Изправи се и тръгна към мъжа, който стоеше до бара с наведена глава.

— А ти какво ще кажеш? Как стана? — Рийд разтърси брадичката му. — Е, добре, Луис — каза с провлачен глас. — Мислех, че повече няма да се срещаме. Не си приел предупреждението ми сериозно, нали? Не мога да опиши какво удоволствие ще бъде за мен да те пратя отново в затвора.

— Върви по дяволите, Ламбърт — отвърна дръзко мъжът.

Рийд го хвана за ръката и я изви назад зад гърба му. Луис само се сви в очакване на удара. Шерифът го хвана за реверите на якето и го притисна до стената.

— Много говориш, Луис — каза му спокойно. — Ще те видя колко си умен след месец или два, когато отидеш там, където лошите момчета ще те карат да ядеш превъзходни неща за закуска всеки ден.

Мъжът захленчи безпомощно. Когато Рийд го освободи, той се свлече до стената и падна на пода. Двама от помощниците на шерифа влязоха в стаята.

— Той оказа съпротива при арестуване — каза Рийд равнодушно, сочейки към Луис. След това заповяда да му сложат белезници и го обвини в опит за убийство. Консултира се с лекаря от бърза помощ, който току-що беше дошъл и преглеждаше ранения.

— Изгубил с много кръв — съобщи той, докато правеше инжекция на пострадалия. — Сериозно е, но не е фатално.

Доволен, че всичко върви както трябва, Рийд отново насочи вниманието си към Алекс. Хващайки я за рамото, той я избута към вратата.

— Оставете ме.

— Ако Нора Гейл не ви е наела на работа тук, няма защо да стоите повече. Нора, затвори за през нощта — каза той, обръщайки се към домакията.

— Днес с петък, Рийд!

— Добре. Не позволявай на никого да напуска. Скоро ще дойде следовател, за да разпита всички.

Шерифът грубо поведе Алекс надолу по стълбите към колата си и почти насила я накара да седне на седалката. Затръшна силно вратата и седна зад волана.

— Колата ми е ей там — каза упорито тя. — Мога и сама да се прибера в града.

— Ще изпратя някой от моите помощници да я прибере по-късно — завъртя ключа, запали двигателя и попита — Какво, за Бога, ви накара да дойдете тук?

— Не знаех що за място е, до, преди да дойда.

— Добре, а когато разбрахте, защо не си тръгнахте?

— Искях да говоря с Нора Гейл. Доколкото разбрах, тя е ваша стара и скъпа приятелка — каза Алекс с престорена любезност.

На разклона срещнаха една патрулна кола, която тъкмо завиваше по магистралата. Рийд даде знак на помощника си да спре и отвори прозореца на колата.

— Дайте ми вашите ключове — каза на Алекс.

Тя му ги даде, защото нямаше друг избор, а и колкото и да се преструваше на смела усещаше, че цялата трепери.

Рийд хвърли ключовете ѝ на помощника си и го инструктира да закара колата на госпожица Гейдър до мотел „Уестърнър“ след като приключи предварителния оглед. После рязко потегли по магистралата.

— Не се ли чувствате поне малко виновен? — попита Алекс.

— За какво?

— Задето се правите на сляп, че в областта ви има действащ публичен дом?

— Не.

Тя го изгледа доста учудено.

— Защо не? Защото дамата е ваша бивша любовница?

— Не е точно така. Домът на Нора Гейл привлича на едно място много потенциални нарушители на реда. Нейните телохранители ги държат под око.

— Днес не успяха.

— Било е изключение. Този мошеник създава неприятности навсякъде, където се появи.

— Трябва да докладвам за небрежност от ваша страна.

— Последният път се измъкна лесно, но сега ще прекара дълго време зад решетките. Между другото, заловили са Лил Търнър в Ню Мексико. Той си признал, че прерязал гърлото на Пейсти Хикъм, защото е спал с жена му — Рууби Фейе. Няма нищо общо с вас, така че можете да бъдете спокойна.

— Благодаря, че ми казахте — новината наистина накара да се успокои. — Не се опитвайте да ме отклоните от темата. Аз няма да се откажа.

Рийд се засмя. Свали шапката си и прокара пръсти през косата си. После поклати глава, изненадан от нейната наивност.

— Виждала ли сте някога госпожа Честейн?

— Какво значение...

— Виждала ли сте я?

— Не. Един път разговарях с нея по телефона.

— Тя членува в един изискан клуб. Има матова кожа добро телосложение. Носи повече златни бижута от сводниците, дори когато играе тенис. Мисли се за нещо голямо. Представяте ли си? Харесва й да е жена на областния прокурор, особено в леглото.

— Не се интересувам от...

— Девизът ѝ е „Побързай, но не ми разваляй прическата“ и по-скоро би умряла, отколкото да му разреши да я целуне.

— Вие сте отвратителен.

— Нат има едно любимо място — при Нора Гейл, така че никога няма да разреши този дом да бъде затворен. Ако бяхте малко по-умна, в което наистина започвам да се съмнявам, не е необходимо да му съобщавате, че съществува такова място наблизо. Да не говорим за съдията Уолис. Той никога не ходи там, но всички негови приятели го посещават. Сигурен съм, че не би искал те да престанат да се забавляват.

— Боже мой, всички ли в тази област са корумпирани?

— За Бога, Алекс, кога ще пораснете? Всички на този свят са корумпирани. Може би вие сте единственият човек, който все още вярва, че законът е основан на морала. Всеки има някаква вина. Всеки има своята тайна. Ако вие сте щастлива, то другите хора имат много повече тайни от вас. Те използват това, за да държат някого в ръцете си.

— Радвам се, че ми казахте тези неща. През нощта, когато е била убита майка ми, вие сте бил с Нора Гейл.

— Моите поздравления. Най-накрая отгатнахте нещо.

— Не съм го отгатнала. Уенда Пламит ми каза.

Той се намръщи.

— Как я разкрихте?

— Разпознах снимката ѝ в албума на класа — призна тя неохотно. — Можехте да ми кажете, Рийд.

— Мислех, но вие щяхте да започнете да я обсипвате с въпроси.

— Не съм ѝ досаждала. Тя ми помогна много.

— Уплашила сте я. Като я гледа човек, може да си представи в какъв ад живее.

— Бих искала да поговорим по-скоро за сестра ѝ — Нора Гейл. С нея ли бяхте през цялата нощ, когато с била убита майка ми?

— Наистина ли искате да знаете?

— Какво правехте?

— Отгатнете. Имате право на три опита.

— Любихте ли се?

— Чукахме се.

— Къде?

— У тях.

— Нора Гейл каза, че сте били в колата ѝ.

— Може и така да е било. Кола, къща — какво значение има? Не си спомням.

— Преди това сте бил във фермата.

— Да, и какво от това?

— Вечерял сте там.

— Вече говорихме за това.

— Тази вечер е била по-особена — Селина също е била там на вечеря.

— Не помните ли, че вече говорихме за това?

— Помня. Казахте ми, че сте тръгнал точно преди да сервираат десерта, защото не обичате ябълков най.

— Сгрешихте. Пай от череша. Все още не мога да го понасям.

— Не това е била причината, за да си тръгнете, Рийд.

— Не? — той рискува и отдели очите си от пътя, за да я погледне.

— Не. Тръгнал сте си, защото сте се страхувал, че Джуниър ще предложи на Селина да се омъжи за него онази вечер. Нещо повече — страхувал сте се, че тя ще приеме.

Рийд спря рязко пред стаята ѝ в мотела. Слезе и заобиколи колата, доближи до вратата ѝ и я отвори с такъв замах, че едва не я

извади от пантите. Хвана я за раменете и я избута към входната врата. Тя устоя и се обърна към него.

— Значи бях права, така ли?

— Да. Излязох с Нора Гейл, за да си излея яда на някого.

— Успяхте ли?

— Не, затова се промъкнах незабелязано във фермата и намерих Селина в конюшната. Откъде съм знаел, че ще бъде там, това трябва да разберете сама — ухили се подигравателно. — Извадих скалпела от джоба си. Защо го бях взел от чантата на ветеринаря, като можах да я удуша с голи ръце — това е още едно нещо, което също трябва да разгадате. А през това време помислете къде съм скрил скалпела, защото бях съблякъл всичките си дрехи, за да чукам Нора Гейл, която вероятно го е забелязала. Няма значение, аз използвах скалпела, за да пробода Селина няколко пъти. След това просто оставих тялото ѝ там, за да може Гууни Бъд да го намери, когато се шляе наоколо — да я види, да се опита да ѝ помогне и през това време да се изцапа с кръвта ѝ.

— Мисля, че е било точно така.

— Глупости. Съдебните заседатели ще ви кажат същото.

Той отново я затласка към вратата. С треперещ глас Алекс каза:

— Има кръв по ръцете ви.

Рийд ги огледа продължително.

— И преди имаше кръв по тях.

— През нощта, когато сте убил Селина ли?

Гласът му беше изпълнен със злоба, когато наведе лице близо до нейното и каза:

— Не. През нощта, когато тя направи опит да абортира.

ГЛАВА XXXV

Алекс го гледаше втрещено в продължение на няколко секунди. След това се нахвърли върху него. Започна да дере лицето му е нокти и да го рита по кокалчетата с токчетата на обувките си. Той изрева от болка и изненада.

— Лъжец! Лъжеш! Лъжеш! — тя замахна към главата му.

— Спри! — извика Рийд и хвана навреме китките ѝ, за да предпази лицето си. Тя се опита да освободи ръцете си, като продължи да го рита в коленете. — Алекс, не те лъжа.

— Лъжеш, негодник такъв! Знам, че лъжеш! Майка ми не би направила подобно нещо. Тя ме е обичала. Наистина ме е обичала!

Биеше се като разярена котка. Цялата беше обхваната от ярост, която ѝ даваше допълнителни сили. Но не можеше да се мери с него. Като държеше китките ѝ заедно в лявата си ръка, той извади ключа от чантата ѝ и отключи вратата. И двамата политнаха напред. Рийд затвори с ритник.

Алекс блъскаше главата си в гърдите му, протестираше и правеше опити да освободи ръцете си.

— Алекс, престани! — заповяда ѝ той строго.

— Мразя те!

— Знам, но не те лъжа.

— Лъжеш! — тя се изви и се опита да го настъпи.

Той я повали на леглото и я притисна с тялото си. Хвана здраво китките ѝ и запуши устата ѝ с другата си ръка. Тя се опита да го ухапе, но той я приклеци по-силно, за да не може да мърда, ако не иска да ѝ причини болка.

Очите ѝ бяха кръвожадни и го гледаха пронизващо. Гърдите ѝ се надигаха и отпускаха при всяко вдишване. Рийд беше навел глава над нея, косата му падаше над веждите, и дишаше тежко.

— Не исках да ги го казвам — каза той с треперещ глас, — но ти ме принуди. Изгубих контрол над себе си. Вече не мога да върна думите си назад, но да бъда проклет, ако това не е истина.

Тя поклати отрицателно глава.

— До онази вечер никой не знаеше, че Селина е бременна. Беше се върнала от Ел Пасо преди няколко седмици, но още не бях ходил да я видя, дори не бях ѝ се обаждал. Гордостта ми все още беше наранена. Искях да я накажа.

Той затвори очи и поклати тъжно глава.

— Играехме си като децата. Накрая реших да ѝ простя. Отидох да я видя. Беше срядя и знаех, че баба ти ще бъде на служба в баптистката църква. След службата обикновено оставаше на репетиция на хора и знаех, че Селина и аз ще имаме няколко часа, които да прекараме насаме и да си изясним нещата. Когато стигнах до къщата, почуках няколко пъти, но никой не ми отвори. Знаех, че е вътре. В стаята отзад лампата светеше, а това беше нейната спалня. Помислих, че може да е в банята или е пустила радиото високо и затова не може да ме чуе. Заобиколих къщата.

Алекс все още лежеше под него. Очите ѝ вече не излъчваха неприязън. В тях блестяха сълзи.

— Надникнах през прозореца. Лампата светеше, но Селина не беше там. Почуках на прозореца. Тя не отговори, но забелязах силуета ѝ през стъклото на банята. Повиках я. Знаех, че ме чува, но не иска да излезе.

Той притвори очи и стисна зъби до болка, преди да продължи.

— Ядосах се, защото мислех, че си прави шеги с мен. Тя отвори вратата на банята и я видях да стои там. В продължение на няколко секунди просто стоях и гледах лицето ѝ, защото не я бях виждал отдавна. Тя също ме гледеше втренчено. Изглеждаше объркана, сякаш искаше да попита: „А сега какво?“ Тогава забелязах кръвта. Беше облечена е нощница, по която се стичаше кръв.

Алекс затвори очи. Едри сълзи се стичаха по клепачите ѝ и мокреха пръстите на Рийд.

— Ужасно се изплаших — каза той с дрезгав глас. — Влязох вътре, дори не си спомням как. Мисля, че вдигнах прозореца и се промъкнах в стаята. Както и да е — след няколко секунди бях в спалнята и я държах в прегръдките си. И двамата паднахме на пода. Тя сякаш се сгромоляса в ръцете ми. — Не искаше да ми каже какво има. Крещях и я разтърсвах цялата. Накрая се обърна с лице към мен и

прошепна: „Бебе“. Тогава разбрах какво означава онази кръв и откъде се беше появила. Взех я на ръце, изтичах навън и я сложих в колата.

Той спря за малко; за да размисли дали да продължи. След миг вълнението, което беше усетила в гласа му, вече беше изчезнало. Разказваше спокойно.

— Имаше един лекар в града, който правеше тайно аборти. Всички знаеха, но никой не го издаваше, защото тогава в Тексас абортите все още бяха забранени и се правеха незаконно. Аз я заведох при него. Обадох се на Джуниър и му казах да донесе малко пари. Той дойде веднага. Двамата с него стояхме в чакалнята, докато доктори я прегледа.

Той дълго гледа Алекс, преди да отмести ръката си, която беше оставила отпечатък върху лицето ѝ. Тялото ѝ се огъваше под неговото, но беше безжизнено като на мъртвец. Изтри сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

— Бъда проклет, ако ме лъжеш — прошепна тя.

— Не те лъжа. Можеш да попиташ Джуниър.

— Джуниър ще се съгласи с теб, дори да кажеш, че небето е зелено. Ще попитам лекаря.

— Той почина.

— Така си и мислех — изсмя се иронично тя. — Какво е използвала, за да ме убие?

— Алекс, недей.

— Кажи ми!

— Не.

— Какво беше?

— Няма значение.

— Кажи ми, по дяволите!

— Иглата за плетене на баба ти! — извика силно той. Внезапната тишина, която последва, беше оглушителна.

— Господи! — изскимтя Алекс. Прехапа устни и скри лицето си във възглавницата. — Господи!

— Шшт, не плачи. Селина не те беше наранила, само себе си.

— Но е искала да ме нарани! Не е искала да се раждам! — цялото ѝ тяло се тресеше от ридания. — Защо лекарят не е направил аборт?

Рийд не отговори.

Алекс обърна глава към него и го погледна в очите. После го сграбчи за ризата.

— Защо, Рийд?

— Той ѝ предложи.

— Тогава защо не го е направил?

— Защото аз се заклев, че ако направи това, ще го убия.

Обзе я някакво задушавашо чувство, което беше толкова силно, че дъхът ѝ секна и почувства болка в гърдите. Неволно издаде тих стон. Пръстите ѝ за момент пуснаха ризата му, но само за да я хванат по-здраво и да го притеглят по-близо до нея. Тя се отпусна назад в леглото, но този път не се опита да го отблъсне, а го притегли към себе си.

Той зарови пръст и в косата ѝ, наведе се и докосна с устни нейните. Те бяха полуразтворени и влажни, сякаш само беше чакала тази целувка.

Обезумяла, тя измъкна ръцете си от ръкавите на палтото и ги обви около врата му. Той вдигна глава и я погледна. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, но въпреки това те блестяха. Алекс много добре разбираше какво прави. Това беше всичко, което Рийд искаше да разбере.

Той погали устните ѝ с пръст. Те бяха подути от пламенната целувка. Единственото нещо, за което мислеше в момента, беше да я целуне още един път и още по-страстно, и той го направи.

Тя се поддаде на целувката. Той я галеше нежно с език. Докосваше леко ухото и врага ѝ. Съблече палтото ѝ и ѝ помогна да седне в леглото. След това издърпа пуловера през главата.

Когато отново легнаха в леглото, и двамата дишаха тежко и неравномерно. Това беше единственият шум в стаята. Той разкопча сутиена и докосна кожата ѝ с пръсти. Тя беше топла и той усети възбудата ѝ. Погали гърдите ѝ и докосна с пръсти зърната. Засмука ги така силно, че предизвика странно чувство в утробата ѝ, но правеше всичко много нежно. Когато зърната ѝ се втвърдиха, започна да ги дразни с върха на езика си.

Алекс застана от удоволствие. Той зарови лице между гърдите ѝ и я притисна плътно до себе си. Премести я върху себе си, като през това време си свали якето. Тя започна да разкопчава ризата му, но

някои от копчетата се откъснаха. Хвърли я настрани и погали нежно гърдите му. Целуваше го безразборно по цялото тяло.

После отново се обърнаха и той легна върху нея. Преди това тя успя да събуе обувките и чорапогащника си. Рийд плъзна ръка надолу по корема ѝ и я пъкна между бедрата ѝ.

Започна да я гали нежно и разтвори устните ѝ с палец. Усети, че е възбудена и го желае.

Когато тя изстена от удоволствие, се наведе и я целуна ниско под корема. Свали бикините ѝ.

Припряно разкопча ципа на панталона си и взе ръката ѝ. Накара я да хване члена му, за да усети колко е възбуден. Когато го стисна силно, той извика от болка. Разтвори бедрата ѝ и се намести върху нея.

Пенисът му се плъзгаше бавно надолу по тялото ѝ. Той хвана гърдите ѝ с ръце и нежно ги погали. Облегна се на колене, за да може да я обладае.

Но не успя.

Легна отново и опита пак, но срещна изненадваща съпротива. Погледна я и не можеше да повярва.

— Искаш да кажеш, че си...?

Алекс дишаше насечено и се опитваше да го гледа право в очите. Ръцете ѝ непрекъснато го галеха — първо по гърдите, после по тила и бузите. Докосна с пръсти устните му.

Прекалената възбуда и топлината, която обливаше тялото му го влудиха. С малко повече усилия успя да я обладае напълно. Въздишката, която тя изпусна, беше най-еротичният звук, който някога беше чувал. Това го възбуди още повече.

— Боже мой — прошепна той. — Боже мой.

Когато свърши, се отмести от нея с чувство на невероятно удоволствие. Хвана главата ѝ между дланите си и я целуна с ненаситна страст. Оргазмът му беше истинска лава от екстаз. Струваше му се, че ще продължи вечно.

Изминаха няколко минути, преди да стане от леглото. Не му се искаше, но когато я погледна, всичките му желания се изпариха.

Алекс лежеше с отпусната настрани глава, опряла буза във възглавницата. Изглеждаше толкова крехка, сякаш беше пречупена фиданка. Поглеждайки към гърлото ѝ и към следите, които бяха останали по нея от целувките му, Рийд се почувства като похитител.

Изпълнен със съжаление и отвращение от себе си, измъкна пръстите си от косата ѝ.

И двамата се стреснаха, когато някой почука на вратата. Алекс бързо грабна завивката от разхвърляното легло и я уви около себе си. Рийд стана. Обу дънките си на голо.

— Рийд, вътре ли си?

— Да — отвърна той успокоен, когато разпозна гласа.

— Аз, мм, ключовете на госпожица Гейдър са у мен. Помниш ли, каза ми да...

Помощникът млъкна, когато Рийд отвори.

— Помня — протегна ръка през откренатата врата. Мъжът пусна ключовете в шепата му. — Благодаря — каза шерифът и бързо затвори.

Захвърли ключовете на кръглата маса пред прозореца. Наведе се за ризата и якето си, които беше захвърлил на пода до леглото. Облече се и подхвърли през рамо:

— Знам, че точно сега ме мразиш, но ако от това ще се почувстваш по-добре, искам да ги кажа, че аз също не исках това да се случва.

Тя извърна глава и го погледна. Търсеше в очите му съчувствие, нежност и любов, но лицето му беше спокойно, като на чужд човек. Нямаше нито нежност, нито съчувствие в погледа му. Нито любов. Изглеждаше недосегаем.

Алекс преглътна болката си.

— Сега сме квит, шерифе. Спасил сте живота ми, преди да се родя — спря за малко и после добави с дрезгав глас. — А аз току-що ви дадох това, което винаги сте искал, но никога не сте получил от майка ми.

Рийд сви юмруци, сякаш искаше да я удари. След това трескаво продължи да се облича. На вратата се обърна отново.

— Няма значение защо то направи, все пак ти благодаря. За девственица се справи доста добре.

ГЛАВА XXXVI

Джуниър са промъкна незабелязано в кафе-бара на мотел „Уестърнър“. Чаровната му усмивка се стопи, когато видя лицето на Алекс.

— Скъпа, да не сте болна?

Тя се усмихна едва-едва и даде знак на сервитьорката.

— Не. Едно кафе?

— Моля — каза той разсеяно. Когато сервитьорката му подаде листа с менюто, махна с ръка. — Само кафе.

След като му наляха една чаша, Джуниър се облегна на масата и тихо каза:

— Наистина останах приятно изненадан, когато се обадихте тази сутрин, но явно нещо не е наред. Вие сте бяла като платно.

— Трябва да ме гледате без слънчеви очила — каза тя, опитвайки се неуспешно да се пошегува.

— Какво има?

Алекс опря лакти на масата и обърна глава към прозореца. Навън беше слънчево, тъмните ѝ очила нямаше да изглеждат неестествено.

— Рийд ми каза, че Селина се е опитала да абортира.

В началото Джуниър не каза нищо. След това тихо изруга. Отпи от кафето си и поклати глава с явно отвращение.

— Какво му става, по дяволите? Защо ви е казал?

— И така, значи е вярно?

Той наведе глава и се загледа в кафето си.

— Тя беше само на седемнадесет, Алекс, и бременна от момче, което дори не обичаше. Момче на път за Сайгон. Страхуваше се. Тя...

— Знам подробностите, Джуниър — прекъсна го нетърпеливо. — Защо винаги я защитавате?

— По навик, предполагам.

Алекс, засрамена от избухването си, замълча за момент, за да се овладее.

— Знам защо го е направила. Но не мога да си обясня как е могла.

— Ние също — призна той с неохота.

— Ние?

— Рийд и аз. Той й даде само два дни, за да се възстанови, преди да я откараме обратно в Ел Пасо и да се погрижим за това. — Джуниър отпи отново от кафето си. — Срецнахме се на пистата, точно след залез-слънце.

Алекс беше питала Рийд дали някога е летял със самолет със Селина през нощта. Беше й отговорил: „Веднъж. И Селина я беше страх.“

— Откраднал ли беше самолета?

— Беше го взел назаем — поне така каза. Мисля, че Моу знаеше какво беше намислил, но не го спря. Приземихме се в Ел Пасо, наехме кола и отидохме до военната база. Рийд подкупи охраната и каза да предадат на Ал Гейдър, че негови роднини искат да го видят. Предполагахме, че не е наряд. Както и да е, той дойде на портала и ние успяхме да го убедим да дойде с нас в колата.

— Какво се случи?

Той я погледна засрамен.

— Заведохме го на едно безлюдно място и го спухахме от бой. Страхувах се, че Рийд ще го убие. Вероятно щеше да го направи, ако Селина я нямаше. Тя изпадна в истерия.

— Вие го заставихте да се ожени за нея?!

— Още същата нощ. Преминахме границата с Мексико — поклати глава и направи кисела физиономия при спомена за това. — Гейдър едва стоеше на краката си, но беше в съзнание, за да повтори клетвите за вярност. Рийд и аз го подкрепяхме по време на церемонията, след което го изхвърлихме пред портала на Форт Блис.

— Има още нещо, което не мога да си обясня. Защо Рийд е настоявал Селина да се омъжи?

— Казваше, че няма да допусне детето й да се роди копеле.

Алекс го погледна внимателно иззад тъмните очила.

— Тогава защо той не се е оженил за нея?

— Той й предложи.

— Тогава защо?

— Заради мен. И аз ѝ предложих — като видя объркването ѝ, Джуниър каза: — Всичко това се случи на следващата сутрин...

— Разбирам. Продължавайте.

— Селина все още беше разстроена и каза, че не може да мисли трезво. Помоли ни да не я преследваме. Но Рийд каза, че трябва да се омъжи колкото се може по-скоро, защото иначе всички щяха да разберат какво се е случило.

— И без това всички са научили.

— Искаше да я предпази от клюки колкото се може по-дълго време.

— Може би съм глупава, но все още не мога да проумея. Селина е имала двама мъже, които са я обичали и са я молили да се ожени за тях. Защо не го е направила?

— Тя отказа да избира между нас — той сви вежди замислено. — Знаете ли, Алекс, това беше първото зряло решение, което Селина някога беше вземала. Бяхме последна година в гимназията. Рийд нямаше пари. Аз имах, но родителите ми нямаше да позволят да се ожени, преди да завърша, още повече за Селина, която беше бременна от друг мъж. Имаше и други причини, много по-важни от парите и съгласието на родителите ми. Тя знаеше, че ако избере един от нас, това ще разруши приятелството ни завинаги. Тогава реши да се ожени за баща ви. По този начин искаше да запази триъгълника. Забавно, нали? Но това се случи въпреки всичко.

— Какво имате предвид?

— Не беше същото, както преди да замине за Ел Пасо. Постоянно бяхме нащрек, докато преди това бяхме искрени един с друг.

Гласът му стана тъжен.

— Докато беше бременна, Рийд, както и аз, не я виждахме често. Ние бяхме заети в училище, а тя си стоеше повече вкъщи. Все още бяхме добри приятели, но когато бяхме заедно, беше доста трудно да се преструваме, че всичко е както преди. Онази нощ, когато направи опит за аборт, вие застанахте помежду ни като някаква бариера. Никой вече не можеше да я премине, прескочи или заобиколи. Вие бяхте там. Разговорите вървяха трудно. Смеехме се насила.

— Но вие не сте я изоставили.

— Не. В деня, когато ти се роди, Рийд и аз се втурнахме към болницата. Освен баба ти, ние бяхме първите хора, на които те показаха.

— Радвам се да чуя това — каза тя поласкана.

— Аз също.

— Ако бях на мястото на Селина, бих се омъжила за един от вас, ако съм имала такава възможност.

Саркастичната му усмивка бързо изчезна.

— Рийд престана да ѝ предлага женитба.

— Защо?

Джуниър даде знак на сервитьорката да му допълни чашата с кафе. След това я разклати в ръцете си и се загледа в течността.

— Той никога не ѝ прости.

— Заради Ал Гейдър ли?

— Заради вас.

Смаяна, Алекс закри устата си е ръка. Вината, която беше носила през целия си живот, я притисна като в менгеме.

Джуниър усети безпокойството ѝ и побърза да каже:

— Не беше заради това, че ви е заченала. Той не можеше да ѝ прости това, че се опита да направи аборт.

— Не разбирам.

— Вижте, Алекс. Рийд с оцелял въпреки трудностите. Господи, ако някога някому е било съдено да пропадне — това е Рийд. Нямаше почти никакъв шанс да излезе нещо от него. Всички в Пърсел го сочеха с пръст и казваха: „Животът му е съсипан. Той ще пропадне. Само почакайте и ще видите.“ Но не. Не и Рийд. Ставаше все по-силен в нещастията. Той е скъперник, но е силен. Когато го повалят, става отново и продължава да се бори. А аз? — каза той с подигравателен смях. — Аз мога да си затворя очите пред слабостите на другите хора, защото самият имам много слабости. Можех да разбера паниката и страха, които е изпитвала Селина. Тя е предприела отчаяни мерки, защото се е страхувала да си покаже главата навън от къщи. Рийд не може да разбере мекушавите хора. Той не допуска, че някой може да прояви слабост. Очаква винаги много от себе си и мисли, че всички трябва да са като него. Нормите за живот, които той е определил, са просто нереални за обикновените хора. Ето защо постоянно се разочарова от другите. Иска винаги да бъде на върха.

— Той е циничен.

— Разбирам защо мислите така, но не му позволявайте да ви прави на глупава. Когато хората го разочароват, което те неминуемо правят, защото са човешки същества — това му причинява болка. Когато е наранен, Рийд става грубиян.

— Беше ли груб и с майка ми?

— Не, никога. Отношенията им бяха такива, че тя му причиняваше болка и го разочароваше повече от всички други. Но той не можеше да се държи грубо с нея, защото я обичаше прекалено много — Джуниър погледна спокойно Алекс. — Той просто не можа да ѝ прости.

— Ето защо се с оттеглил и ви е дал възможност да се възползвате.

— Която аз хладнокръвно приех — той се засмя. — Не съм толкова упорит, колкото Рийд. Не изисквам от никого да бъде съвършен, дори и от себе си. Да, Алекс, въпреки недостатъците на Селина аз я обичах и исках тя да бъде моя жена повече от всичко на света.

— Защо майка ми не се омъжи за вас, Джуниър? — попита Алекс искрено озадачена. — Тя ви е обичала. Знам, че ви е обичала.

— И аз знам, че ме обичаше. А и не изглеждам лошо — той ѝ намигна и тя се усмихна.

— Малко хора ще повярват на това, което ще кажа сега, но аз бях верен на Селина и щях да бъда отличен баща, Алекс. Исках да опитам на всяка цена. Но Селина винаги ми отказваше, колкото и да я молах.

— И вие продължихте да ѝ предлагате да се ожени за вас до вечерта, когато е била убита?

Той я погледна право в очите.

— Да. Онази вечер аз я поканих във фермата, за да ѝ направя предложение.

— Направихте ли го?

— Да.

— И?

— Както винаги тя ми отказа.

— Знаете ли защо?

— Да — той се намести по-удобно в стола. — Тя все още обичаше Рийд. Винаги го беше обичала и винаги щеше да го обича. Тя

го желаше.

Алекс погледна настрана, защото знаеше колко му беше трудно да признае това и каква болка му причинява.

— Джуниър, къде бяхте онази нощ?

— Във фермата.

— Имам пред вид после, след като изпратихте Селина до вкъщи.

— Не съм я изпращал. Предположих, че баща ми ще я изпрати.

— Енгъс?

— Аз бях много разстроен, защото тя отново ми отказа. Вижте, бях казал на родителите си да свикват с мисълта, че ще имат снаха и внуче в къщата съвсем скоро — разпери ръце безпомощно. — Бях ядосан и уморен — просто си взех шапката и оставих Селина там.

— Къде отидохте?

— Обиколих всички места, където продават алкохол, и се напих.

— Сам ли?

— Сам.

— Имате ли алиби?

— Джуниър няма нужда от алиби. Той не е убил майка ви.

Бяха толкова вгълбени в разговора, че никой от тях не забеляза приближаването на Стейси. Когато вдигнаха глави, тя стоеше до масата. Погледът ѝ беше още по-враждебен в сравнение с първата им среща.

— Добро утро, Стейси — каза Джуниър неловко, изглежда не му беше приятно внезапното ѝ появяване. Седни и пейни чаша кафе е нас. — Той се отмести, за да направи място до него.

— Не, благодаря — тя гледаше Алекс. — Престанете да безпокоите Джуниър с безкрайните си въпроси!

— Стейси, престани. Не ми досажда — каза той, опитвайки се да смекчи ситуацията.

— Защо не се откажете?

— Не мога.

— Но трябва. Така би било по-добре за всички.

— Особено за убиеца — каза спокойно Алекс.

Тялото на Стейси потрепери като току-що изстреляна стрела от лък.

— Махнете се от нашия живот. Вие сте една себелюбива, отмъстителна кучка, която...

— Не тук, Стейси — намеси се бързо Джуниър, стана от мястото си и я хвана за ръката. — Ще те придружа до колата ти. Какво ще правиш тази сутрин? Ще играеш ли бридж? — Той посочи към една група жени наблизо, които закусуваха. — Колко хубаво.

Алекс забеляза, че всички бяха вперили очи в тях. Пъхна една петдоларова банкнота под чинийката и напусна кафе-бара няколко минути след Джуниър и Стейси.

Държеше се на разстояние от тях, но успя да види как Джуниър прегърна Стейси и я погали утешително по гърба. Целуна я нежно по устните. Тя се вкопчи в нето, молейки го за нещо, което я беше накарало да се разтрепери от ужас. Изглежда отговорът му я успокои. Тя се отпусна на гърдите му.

Джуниър се освободи от прегръдките ѝ, но по такъв чаровен начин, че Стейси продължи да се усмихва, когато той я напъха в колата на седалката зад волана и ѝ махна с ръка за сбогом.

Алекс беше вече в стаята си, когато той почука на вратата ѝ.

— Аз съм.

Тя му отвори.

— За какво беше всичко това?

— Мислеше, че съм прекарал нощта с вас. Тъй като закусувахме заедно в кафе-бара.

— Боже мой! — прошепна Алекс. — Хората в този град наистина имат богата фантазия. По-добре си вървете, преди някой друг да си помисли същото.

— Това интересува ли ви? Мене — не.

— Мен също.

Алекс неловко хвърли поглед към неоправеното легло. Всяка сутрин камериерката идваше, докато беше в банята, и оправяше стаята. Тази сутрин за първи път ѝ се случваше да закъснее. Тя се страхуваше, че леглото ще издаде тайната ѝ. Стаята напомняше за Рийд. Неговият парфюм се носеше из въздуха. Страхуваше се от това, че Джуниър ще го усети.

Той свали внимателно слънчевите ѝ очила и забеляза тъмните кръгове под очите ѝ.

— Тежка нощ?

„Меко казано“ — помисли тя.

— По-добре ще бъде, ако го научите от мен. Сигурна съм, че ще се разчуе. Вчера късно следобед ходих в дома на Нора Гейл.

Джуниър се изненада.

— При оная кучка?

— Трябваше да говоря с нея. Изглежда тя е алибито на Рийд за нощта, когато е била убита майка ми. Както и да е, докато бях там, застреляха един мъж. Целият беше в кръв. Арестуваха един човек.

Джуниър се усмихна недоверчиво.

— Шегувате се.

— Бих искала да е така — каза тя намръщено. — Аз съм представител на областния прокурор, а се замесих в престрелка между двама каубои в публичен дом.

Изведнъж всичко се струпа върху главата ѝ. Вместо да заплаче, започна да се смее. Започнеше ли веднъж, трудно можеше да спре. Смееше се, докато не ѝ потечаха сълзи от очите.

— Боже мой, не ми ли вярвате? Ако Гарет Харпър научи за това, той...

— Нат Честейн няма да му каже. Той ходи при едно момиче от...

— Знам — каза тя. — Рийд ми каза. Той пристигна и ме измъкна оттам. Мислеше, че няма да има последствия.

— Добре е човек да се посмее от време на време за разнообразие — Джуниър също се усмихна. — Бих искал да ви посещавам по-често и да ви разсмивам. — Постави ръце на бедрата ѝ и започна да ги движи бавно нагоре. Алекс го отблъсна.

— Ако искате да утешавате някого, трябваше да отидете със Стейси. Тя изглежда има нужда от вас.

Той погледна виновно настрани.

— Не е трудно да я направя щастлива.

— Защото все още ви обича.

— Аз не я заслужавам.

— За нея това няма значение. Тя ще ви прости всичко. Вече ви е прощавала.

— За убийството ли?

— Не. За това, че сте обичал друга жена — Селина.

— Този път не, Алекс — прошепна той и се наведе да я целуне.

Тя се изплъзна от устните му.

— Не, Джуниър.

— Защо?

— Знаете защо.

— Все още ли съм само приятел?

— Да.

— Защо само приятел?

— Настоящото непрекъснато ми напомня за миналото. Когато чух да казвате, че сте искал да ми бъдете баща, желанието ми се изпари.

— Сега като ви гледам, не мога да повярвам, че вие сте онова малко бебе, което видях в детското легло. Станала сте красива жена. Искам да ви прегърна, да ви обичам, но не като баща.

— Не — неотклонно поклати глава Алекс. — Това с невъзможно, Джуниър. Забравете го.

Трябваше да каже същото и на Рийд. Защо не му го каза? Защото не беше истина. Ето защо. И защото в различни ситуации не можеха да се прилагат едни и същи закони, дори и да искаше това. И защото губеше контрол пред човека, в когото беше влюбена. По това си приличаха със Селина.

— Не можем никога да бъдем любовници.

Той се усмихна без злоба.

— Аз съм упорит. След като това приключи, ще направя всичко възможно, за да ме видите в нова светлина. Ще се престорим, че се срещаме за първи път, и вие ще се влюбите в мен.

„Щом като това му доставя удоволствие, нека си вярва“ — помисли Алекс.

Тя знаеше, че това никога няма да стане, както не беше станало с него и Селина.

И в двата случая причината беше Рийд Ламбърт.

ГЛАВА XXXVII

Секретарката на Енгъс придружи Алекс до офиса му, който се намиреше в централната част на града. Главната кантора на „Предприятия Минтън“ беше разположена в непретенциозна сграда, а офисът на Енгъс Минтън се намиреше между един зъболекарски кабинет и една адвокатска кантора. Той стана и заобиколи бюрото, когато Алекс влезе в стаята, и ѝ подаде ръка за поздрав.

— Благодаря, че се отбихте, Алекс.

— Радвам се, че ми се обадохте. И без това трябваше да говоря с вас.

— Нещо за пиене?

— Не, благодаря.

— Виждала ли сте Джуниър скоро?

— Да. Пихме заедно кафе тази сутрин.

Енгъс остана доволен. Явно Джуниър си с взел урок от последната им среща. Както обикновено, той се нуждаеше от смъмряне, за да влезе в пътя.

— Преди да ви кажа защо ви повиках — каза Енгъс, — питайте каквото ви интересува.

— Разкажете ми за нощта, когато е била убита майка ми, Енгъс.

Сърдечната му усмивка се стопи.

— Седнете — поведе я към един малък тапициран диван. — Какво искате да знаете?

— Когато говорих с Джуниър тази сутрин той потвърди това, което вече ми бяха казали — че е предложил на Селина да се ожени за него онази вечер. Знам, че вие и госпожа Минтън сте се противопоставили.

— Точно така, Алекс. Не ми е приятно да ви го казвам. Нямам намерение да говоря лоши неща за майка ви, защото аз я обожавах като приятелка на Джуниър.

— Но не сте искал тя да стане негова съпруга?

— Не — той се наведе напред и я посочи с пръст. — Не мислете, че е било егоистично от моя страна. Не беше. Мнението на Сара Джоу може би е било повлияно от някои класови и икономически съображения, но не и моето. Не бих разрешил на Джуниър да се ожени за което и да било момиче по това време.

— Тогава защо сте се съгласил да се ожени за Стейси Уолис само няколко седмици по-късно?

„Не можеш да излъжеш това момиче“ — помисли си Енгъс. Придаде си невинно изражение.

— Положението се беше променило тогава. Той беше съкрушен от смъртта на Селина. Стейси го боготвореше. Мислех, че тя ще му помогне да превъзмогне мъката. За известно време наистина успя. Не съжалявам, че благослових този брак.

— Дъщерята на съдията е била далеч по-добра партия за сина на Енгъс Минтън.

Сините му очи помръкнаха.

— Разочаровате ме, Алекс. Предполагането ви не е вярно. Мислите ли, че бих принудил сина си да се ожени без любов?

— Не знам. Бихте ли?

— Не!

— Дори и ако си е струвало?

— Слушайте — той сниши глас, — всичко, което съм направил за сина си, е било за негово добро.

— Това включвало ли е убийството на Селина?

Енгъс рязко се изправи.

— Внимавайте, млада госпожице!

— Съжалявам. Не мога да си позволя да бъда прекалено деликатна. Джуниър ми каза, че онази вечер е напуснал фермата много ядосан и наранен, защото Селина е отхвърлила предложението му.

— Точно така.

— Оставил е вие да я откарате вкъщи.

— Да. Вместо това аз ѝ предложих една от колите и ѝ дадох ключовете. Тя се сбoguва с мен и излезе. Предположих, че си е тръгнала сама.

— Някой чу ли този разговор?

— Никой, поне доколкото знам.

— Дори и жена ви?

— Тя си легна веднага след вечеря.

— Не разбирате ли, Енгъс? Вие нямате алиби. Няма свидетели на това, което се е случило, след като е излязъл Джуниър.

Доставяше му огромно удоволствие, че тя изглежда обезпокоена от това. Чертите на лицето ѝ бяха неспокойни и загрижени. Напоследък му беше доста трудно да счита това момиче за свой враг. Очевидно и тя изпитваше същото.

— Аз спях при Сара Джоу през нощта — каза той. — Тя ще потвърди това. Рийд също. Бяхме още в леглото, когато той дойде на другата сутрин, за да ни каже, че е намерил тялото на Селина в конюшната.

— Баба ми не се ли е тревожила за нея? Когато Селина не се е прибрала вкъщи, тя не се ли обади по телефона във фермата?

— Всъщност тя наистина се обади. Селина вече беше излязла. Похвали се, че вече спите и предполагам, че си е легнала отново. Чак сутринта е разбрала, че Селина не се е прибрала през нощта.

— По кое време се обади баба Греъм?

— Не си спомням. Не беше много късно, защото все още не бях легнал. Обикновено лягам рано. Бях уморен след деня, който прекарахме в конюшната покрай онази кобила.

Алекс се намръщи, затова той каза:

— Звучи правдоподобно, нали?

Постепенно усмивката се възвърна на лицето му.

— Да, но има много въпросителни.

— Сигурен съм, че не са достатъчно за обвинение в убийство. Не са като окървавения Гууни Бъд, намерен със скалпел в ръка до жертвата.

Алекс не каза нищо.

Енгъс се доближи до нея и я хвана за ръката.

— Надявам се, че не съм ви причинил болка, говорейки искрено за майка ви.

— Не, няма нищо — отговори тя с едва доловима усмивка. — През последните няколко дни научих, че тя далеч не е била ангел.

— Никога не бих се съгласил да се ожени за Джуниър. Неодобрението ми нямаше нищо общо с това дали е била светица или грешница.

Той видя как тя нервно прехапа устни, преди да попита:

— Кое е било основното ви възражение, Енгъс? Това, че аз съществувах вече ли?

„Ето какво било!“ — помисли си той. Алекс обвиняваше себе си за съдбата на майка си. Чувството за вина я беше накарало да стигне до края на това разследване. Тя търсеше опрощение на греха, който Мърл Греъм ѝ беше приписала. Как е могла да внуши това на едно дете? Сега вече нейната цел му стана ясна.

— Моето неодобрение нямаше нищо общо с вас, Алекс. Всичко беше заради Рийд и Джуниър — той скръсти ръце пред себе си и започна да ги разглежда, докато говореше. — Джуниър има нужда от някой, който да го стимулира от време на време. Силен баща, силен приятел, силна жена — погледна я изпод вежди. — Вие бихте били чудесна партия за него.

— Партия?

Той се изсмя и сложи ръце на кръста.

— За Бога, мога да го кажа направо още сега. Бих искал да се омъжите за Джуниър.

— Какво!?

Енгъс не беше сигурен дали наистина беше зашеметена, или просто беше много добра актриса. Няма значение кое от двете неща бе вярно, но той се гордееше със себе си, че бе имал смелостта да ѝ го каже. Ако оставеше това на Джуниър, той никога нямаше да свърши тази работа.

— Можем да приемем една умна жена следовател в нашето семейство. Помислете си само какво можете да допринесете за бизнеса, да не говорим за празните спални във фермата. За кратко време бихте могла да ги напълните с внучета — той плъзна поглед по фигурата ѝ. — Вие сте родена за това и ще влеете нова свежа кръв в семейството.

— Не говорите сериозно, Енгъс.

— Никога не съм бил по-сериозен — каза той и я потупа по гърба. — Засега нека оставим нещата така. Бих се радвал, ако стане нещо между вас и Джуниър.

Тя се отдръпна, когато я докосна.

— Енгъс, не искам да ви обиждам, нито пък Джуниър, но това, което ми предлагате, е... — замисли се, за да намери по-подходяща дума. След това се изсмя и каза — ... нелепо.

— Защо?

— Молите ме да играя роля, която е била отредена за майка ми. Вие сте я отхвърлил.

— Вие сте подходяща за ролята. Тя не беше.

Алекс стана и тръгна към вратата.

— Съжалявам, ако не съм ви разбрала правилно, или ако съм накарала някого да мисли, че... — Енгъс се намръщи и това обикновено всяваше ужас в сърцата на онези, които му противоречаха. Тя обаче не трепна. — Довиждане, господин Минтън. Ще ви се обадя скоро.

След като излезе, Енгъс си наля малко уиски, за да се успокои. Стисна чашата толкова силно, че тя едва не се счупи в ръката му.

Предположенията на Енгъс Минтън рядко биваха подлагани на съмнение, а още по-рядко му се бяха присмивали в лицето. Със сигурност никой досега не ги беше наричал нелепи.

Алекс си тръгна много разстроена. Въпреки добрите си намерения го беше оскърбила. Съжаляваше за това. Но най-много я тревожеше фактът, че забеляза у въззрастния мъж нетърпението на безусловния повелител.

Енгъс Минтън обичаше всичко да става както той каже. Когато нещо се протакеше, го ускоряваше сам. Не обичаше да го ядосват.

Повече от всякога Алекс съжаляваше Джуниър, който беше толкова по-различен от баща си. Няма съмнение, че това винаги с пораждало спорове помежду им. Можеше да разбере също защо един мъж като Рийд е напуснал предприятията „Минтън“. Не е могъл да се примири със заповедите на Енгъс.

Тя се качи в колата и потегли без определена посока. Напусна очертанятията на града и пое по обиколните пътища. Гледката не беше много приятна. Виждаха се огради на полуразрушени, запуснати къщи. Петролни кладенци бяха пръснати безредно навсякъде.

Шофирането ѝ помогна. Усамоти се и имаше възможност да размишлява.

И тя като майка си се беше заплела с трима мъже, които харесваше. Не искаше да повярва, че един от тях е убиецът.

Господи, каква бъркотия! Постепенно започна да разкрива тайните им. Ако имаше още малко време на разположение, навярно щеше да стигне до истината.

Но времето ѝ изтичаше. Оставаха ѝ само няколко дни, преди Грег да поиска доклад за резултатите. Ако не открие нещо конкретно, той ще настоява да се откаже.

Когато наближи града на връщане, изведнъж забеляза, че някакво превозно средство се движи прекалено близко зад нея.

— По дяволите! — измърмори, поглеждайки към огледалото. В следващия момент пикапът удари задния ѝ капак. Слънцето ѝ попречи да види шофьора зад волана. — Надмини ме, щом толкова бързаш.

Натисна педала на спирачката и даде знак на колата отзад да я изпревари. Не се получи реакция на подадения сигнал. Отстрани на шосето имаше съвсем тясна чакълеста отбивка. Алекс сви по нея, надявайки се, че шофьорът ще я задмине.

— Благодаря много! — каза тя, когато видя, че колата дава мигач за изпреварване и се доближава до осовата линия.

Колата се изравни с нейната. Алекс улови това с периферното си зрение. Не разбра, че целта на шофьора не е да се надбягват по пътя, докато не забеляза, че той кара опасно близо.

— Глупак такъв! — изкрещя тя и подаде глава от прозореца.

Пикапът изведнъж се засили и нарочно сви към нея, като закачи предния ѝ калник с бронята си. Алекс изгуби контрол над управлението.

Вкопчи се във волана и натисна спирачките, но напразно. Гумите се плъзнаха по чакъла и колата падна в дълбоката канавка. Коланът я задържа, но тя политна напред и си удари главата в кормилото. Предното стъкло се пръсна на парчета при удара и покри главата и ръцете ѝ с малки парченца.

Не знаеше дали е загубила съзнание, но следващото нещо, което долови, бяха гласове на хора, които ѝ говореха. Те бяха нежни и мелодични, но тя не разбираше какво ѝ казват.

Изтощена, Алекс едва помръдна. Това движение ѝ причини неопишуема болка в главата. Повдигна ѝ се, но тя се опита да отвори очи.

Хората, заобиколили колата ѝ, я гледаха загрижено. Говореха испански. Един от тях отвори вратата и любезно я попита нещо.

— Да, добре съм — отвърна автоматично.

Не можеше да разбере защо я гледат толкова странно, докато не усети топлата течност, която се стичаше по бузата ѝ. Когато вдигна

ръка и се убеди, че това с кръв, бавно свали треперещите си пръсти.

— Ще е по-добре, ако прекарате нощта в болницата. Мога да се погрижа да ви настанят в единична стая — предложи лекарят.

— Не, благодаря. Ще се чувствам по-добре в мотела. Като взема приспивателно, ще спя до сутринта — каза тя и разклати едно шишенце с хапчета.

— Нямайте сътресение на мозъка, но внимавайте през следващите няколко дни. Никакви вълнения и никакъв спорт.

Алекс притвори очи изтощена.

— Обещавам.

— Ще махнем конците след около седмица. Имала сте късмет, че стъклата са попаднали върху главата ви, а не върху лицето.

— Да — отговори тя несигурно. Трябваше да обръснат малка част от темето ѝ, но то можеше да бъде прикрито с косата ѝ.

— Готова ли сте да приемете един посетител? Един мъж иска да ви види. Можете да останете тук, колкото пожелаете.

— Благодаря ви, докторе.

Той напусна стаята. Алекс се опита да се изправи, но установи, че е доста замаяна. На вратата стоеше Нат Честейн.

— Е, господин Честейн, доста отдавна не сме се виждали — каза тя саркастично.

Той се доближи до леглото ѝ и стеснително попита:

— Как сте?

— По-добре и се надявам, че скоро ще се оправя.

— Мога ли да направя нещо за вас?

— Не. Нямаше нужда да идвате тук. Все пак откъде разбрахте?

Той придърпа единствения стол в стаята и седна.

— Някакви мексиканци спрели преминаваща кола. Шофьорът се е обадил от най-близкия телефон за линейка. Един от помощниците на шерифа, който бил изпратен за разследване на случая, говорел испански, и научил от тях какво се е случило.

— Видели ли са пикапа, който ме избута от пътя?

— Да. Бихте ли могла да го идентифицирате?

— Беше бял на цвят — каза тя и погледна областния прокурор право в очите. — Отстрани имаше инициали на предприятията „Минтън“.

Той изглеждаше неспокоен и нервен.

— Същото казаха и мексиканците. Помощникът на шерифа не могъл да открие Рийд, затова се обади на мен. Ще се оправите ли скоро? — попита той и кимна към превързаната ѝ глава.

— След два-три дни. Мога да сваля превръзката още утре. Имам само няколко шева, които ще ми останат за спомен.

След това Алекс погледна ръцете си, по които имаше малки драскотини от стъклата, разпръснал и се при удара.

— Познахте ли шофьора?

— Не.

Областният прокурор я погледна изпитателно, сякаш искаше да провери дали казва истината.

— Не — повтори тя. — Повярвайте ми, ако го бях направила, щях да го проследя сама. Зърнах само силуета му срещу слънцето. Мисля, че беше с шапка.

— Мислите ли, че това с била случайна злополука?

Тя се подпря на лакти.

— А вие?

Той махна с ръка и насила я накара да легне.

— Не. Предполагам, че не е било случайно.

— Тогава не ми задавайте глупави въпроси.

Той приглади с ръка косата си и изруга.

— Когато казах на моя стар приятел Грег Харпър, че ви предоставям пълна свобода на действие, не знаех, че ще създадете такъв хаос в областта.

Търпението ѝ се изчерпи.

— Всичко се струпа на моята глава, господин Честейн. Защо се оплаквате?

— По дяволите, Алекс! Съдията Уолис, който не ме обича много, е доста сърдит. Не мога да спечеля нито едно дело в съда тези дни. Нарекохте убийци трима от най-влиятелните личности в областта. Пейсти Хикъм бе намерен мъртъв във ваше присъствие. Била сте в публичния дом на Нора Гейл, когато е станала престрелка. Господи, защо трябваше да отваряте това гнездо на оси?

Тя докосна челото си е длан.

— Не беше по мое желание. Следвах инстинкта си. И не се тревожете, ще запазя тайната ви за посещенията в публичния дом.

Той не знаеше къде да се скрие от срам.

— Алекс, казвам ви, че сте хванала бика за рогата и че той ще ви убие всеки момент.

— Което потвърждава, че съм съвсем близо до истината. Някой се опитва да ме отстрани, за да предпази себе си.

— Предполагам — каза прокурорът мрачно. — Какво постигнахте, откакто сте тук?

— Строго определени мотиви за едно нещо.

— Нещо друго?

— Липса на конкретни алибити. Рийд Ламбърт казва, че е бил с Нора Гейл. Тя призна, че би могла да лъжесвидетелства, ако е необходимо, за да потвърди това, което ме кара да мисля, че той не е бил с нея през цялата нощ. Джуниър няма алиби.

— А какво ще кажете за Енгъс?

— Той твърди, че е бил в къщата, но и Селина е била там. Ако Енгъс е бил там през цялата нощ, той е имал чудесна възможност да я убие.

— Гууни Бъд също би могъл да я проследи и да я убие — каза Нат. — И това би казал всеки адвокат пред съдебните заседатели. Никой не издава присъди без доказана вина. Все още нямате доказателства, че някой от тях е бил в онази конюшня и че са го видели със скалпел в ръка.

— Бях тръгнала към вашия офис днес следобед, за да поговорим точно за това, когато ме избутаха от пътя.

— Да говорите с мен за какво?

— За скалпела на ветеринарния лекар. Какво стана с него?

На лицето му се изписа изненада.

— Вие сте вторият човек, който ме пита за това тази седмица.

Алекс направи опит да се повдигне на лакът.

— Кой друг ви е питал?

— Аз — отговори Рийд, който стоеше на вратата.

ГЛАВА XXXVIII

Всичко в Алекс се преобърна. Страхуваше се от момента, когато ще го види отново. Беше неизбежно, разбира се, но тя се надяваше, че ще се държи спокойно, независимо от това, което се беше случило между тях.

Лежеше на болничното легло. Косата ѝ се беше сплъстила от съсирената кръв, ръцете ѝ бяха посипани с антисептичен прах. Беше твърде изтощена, за да се изправи, и не можеше да се преструва на спокойна.

— Здравейте, шериф Ламбърт. Ще ви бъде приятно да узнаете, че последвах съвета ви и спрях да се оглеждам за вампири зад гърба си.

Пренебрегвайки тона ѝ той се обърна към прокурора:

— Здравей, Нат. Току-що говорих с помощника си по радиостанцията.

— Тогава сте научил какво се е случило.

— Отначало помислих, че е работа на Пламит, но помощникът ми каза, че колата и е била блъсната от пикап на предприятията „Минтън“.

— Точно така.

— Минтън има много филиали. Много хора имат достъп до камионите в предприятията.

— Включително и вие — намекна Алекс.

Рийд най-накрая удостои присъствието ѝ с поглед. Областният прокурор ги гледаше неловко.

— Къде бяхте, Рийд? Не можахме да ви открием никъде.

— Бях на езда. Всеки от фермата може да потвърди това.

— Трябваше да попитам — каза Нат, като че се оправдаваше.

— Няма нищо, но искам да знаеш, че не е в моя стил да избутвам коли извън пътя. Кой, мислите, би могъл да го направи? — попита той и погледна към Алекс.

Беше ѝ трудно да го помисли, а още по-трудно да го каже на глас.

— Джуниър — промълви тихо.

— Джуниър? — изсмя се Рийд. — Защо, за Бога?

— Имах среща с него тази сутрин. Той няма алиби за онази нощ, когато е била убита Селина. Призна, че бил ужасно ядосан — тя наведе очи. — Имам причини да мисля, че се ядоса и на мен.

— Защо?

Погледна го предизвикателно.

— Идва в стаята ми тази сутрин — това беше всичко, което каза. Можеше сам да си прави заключения.

Рийд присви очи за миг, но не попита какво е правил Джуниър в стаята ѝ. Или не искаше да знае, или не го интересуваше.

— Някой друг? — попита той. — Или се съмнявате само в нас двамата?

— Възможно с да е бил и Енгъс. Видях го днес следобед и не се разделихме като приятели.

— Отново ние тримата, така ли? Трябва ли да отговаряме за всичко, което става наоколо?

— Подозренията ми са основани на факти.

Внезапно ѝ се зави свят и ѝ прилоша. Трябваше да затвори очи, за да се успокои.

— Подозирам още един човек.

— Кого?

— Стейси Уолис.

Нат Честейн реагира като ужилен.

— Шегувате ли се? — попита той, поглеждайки към вратата, за да се увери, че е затворена. — Боже мой, кажи ми, че сънувам! Вие няма да я обвините публично в това, нали? Дори само ако си го помислите, ще трябва още сега да ви кажа, Алекс, че трябва да се оправите сама. Не искам да ме замесвате в подобно нещо.

— В нищо не съм ви замесвала! — изкрещя Алекс, усещайки болки в главата си.

— Откъде би могла Стейси да има достъп до камион на предприятията „Минтън“? — попита Рийд.

— Нямам солидни доказателства — каза Алекс уморено. — Това е само предположение.

— Както винаги — изхъмка Рийд.

Тя го погледна злокобно. Нат се размърда на стола си.

— На какво са основани вашите подозрения относно Стейси?

— Тя ме излъга за това къде с била през нощта на убийството — Алекс разказа накратко какво се беше случило в тоалетната на клуба „Хорс енд Гън“. — Знам, че все още обича Джуниър, и никой не ще оспори този факт.

Двамата мъже си размениха погледи в знак на съгласие.

— Тя закриля баща си както квачка пиленцата си и не иска репутацията му да бъде опетнена. И — добави с въздишка, — ме мрази поради същата причина, поради която е мразила и майка ми — заради Джуниър. Мисли, че ще ѝ го отнема, както е направила майка ми.

Нат дрънкаше някакви монети в джоба си докато се разхождаше из стаята.

— Изглежда логично, погледнато от такъв ъгъл, но не мога да си представя Стейси да използва физическо насилие.

— И дотук свършват вашите аргументи — Алекс се опита да се изправи. — Нека да се върнем към скалпела. — Виеше ѝ се свят, затова се хвана здраво в ръба на леглото, за да не падне. — Кога ви попита Рийд за него, Нат?

— Ако имате да питате нещо, питайте мен — каза Рийд и се доближи до леглото ѝ. — Споменах му за скалпела преди няколко дни.

— Защо?

— Искях да знам какво се е случило с него, както и вие.

— Ако го бяхте открил преди мен, щяхте ли да го унищожите, или щяхте да го представите като доказателство?

Един мускул на бузата му потрепери.

— Въпросът е неуместен. Той вече не е налице.

— Проверихте ли?

— Точно така. Не открих и следа от него. Вероятно е изчезнал още преди години. Може би са го изхвърлили поради приключване на делото.

— Никой ли не се е сетил да го върне обратно на семейство Колинс от уважение към тях?

— Не мога да отговоря на този въпрос.

— Правена ли е експертиза за отпечатъци?

— Ще попитам съдията Уолис.

— Сигурна съм, че вече сте го питал, шерифе. Какво каза?

— Каза — не.

— Защо не?

— Дръжката му била окървавена. Навсякъде по него е имало отпечатъци от пръстите на Гууни Бъд. Едва ли е било необходимо да се търсят други отпечатъци.

Те се гледаха един друг толкова враждебно, че Нат Честейн едва издържаше. Реши да се намеси:

— Добре. Трябва да освободим стаята. Колата ви е смачкана, Алекс, така че позволете ми да ви откарам до мотела. Ще можете ли да вървите сама, или да се обадя за количка?

— Аз ще я закарам до мотела — каза Рийд, преди Алекс да успее да отговори на предложението на прокурора.

— Сигурен ли сте? — почувства се задължен да попита Нат, но изглеждаше доволен, че Рийд го освободи от това задължение.

— Щом като шерифът предлага — каза Алекс, — ще му позволя да ме откара.

Областният прокурор побърза да изчезне, преди някой от тях да промени решението си. Алекс го наблюдаваше, докато излезе от стаята.

— Не се учудвам, че престъпленията преобладават в тази област. Областният прокурор е страхлив като заек.

— А шерифът е корумпиран.

— Взехте ми думите от устата — каза тя и се опита да слезе от леглото. Прегърна го, за да запази равновесие. Направи опит да върви, но беше нестабилна. — Докторът ми даде успокоително. Толкова съм замаяна, че може би ще е по-добре да ги помолите за една количка.

— Може би трябва да останете тук през нощта?

— Не искам.

— Както кажете.

Той я взе на ръце и я понесе, преди тя да има време да възрази.

— Чантата ми — посочи Алекс към масата. Рийд се върна и я взе. След това пред учудените погледи на персонала в болницата я изнесе навън и я настани на предната седалка в колата си. Тя облегна глава и затвори очи.

— Къде бяхте днес следобед? — попита тя, след като потеглиха.

— Вече ви казах.

— Яздил сте дори и след залез?

— Имах няколко задачи.

— Не са могли да се свържа с вас по радиостанцията. Къде бяхте, Рийд?

— На много места.

— Нещо по-определено?

— Бях у Нора Гейл.

Алекс се изненада от това, каква болка ѝ причиниха тези думи.

— О-о.

— Трябваше да разпитам свидетелите за престрелката.

— Значи сте бил там по работа?

— Между другото.

— Все още спите с нея, нали?

— Понякога.

Молеше се той да умре от бавна и мъчителна смърт.

— Може би Нора Гейл е изпратила някой от своите телохранители да ме очисти — каза тя, — за да ви направи услуга.

— Може би. Това не би ме учудило. Когато нещо не ѝ хареса, не се колебае да се погрижи за премахването му.

— Тя не е харесвала Селина — каза Алекс тихо.

— Не я харесваше. Но аз бях с Нора Гейл през нощта, когато е била убита Селина, забравихте ли?

— Така ми казахте.

Беше ли Нора Гейл още един заподозрян в убийството на Селина? Тази мисъл ѝ причини главоболие. Затвори очи.

Когато пристигнаха пред мотела, посегна към дръжката на вратата. Рийд ѝ каза да почака и се приближи да ѝ помогне. Хвана я с лявата си ръка през кръста и като я прикрепваше, я отведе до вратата на стаята ѝ.

Той отключи и ѝ помогна да легне на леглото. Тя му благодари сухо.

— Много е студено тук — каза той, потривайки ръце. След това погледна към печката.

— Винаги е така, когато влизам отвън.

— Не го забелязах снощи.

Те се спогледаха набързо. После Алекс отново затвори очи. Когато ги отвори, видя Рийд да рови в най-горното чекмедже.

— Какво търсите този път?

— Нещо, с което да спите.

— Дайте ми някоя блуза с къс ръкав. Няма значение коя.

Той се върна до леглото, седна на ръба и събу ботушите ѝ.

— Не ми събувайте чорапите — помоли тя. — Краката ми са ледени.

— Можете ли да седнете?

Алекс се опита да се изправи, като се облегна на рамото му, а той несръчно започна да разкопчава копчетата на роклята ѝ. Те бяха мънички, облечени в плат, започваха от врата и стигаха до коленете. Рийд ругаеше вбесено, докато свърши разкопчаваното.

Опря гърба ѝ на възглавницата, извади ръцете от тесните дълги ръкави и издърпа роклята през главата ѝ. Срещна трудност при разкопчаване на сутиена. Но след като веднъж беше започнал, не се отказа. След минута успя да го разкопчае и ѝ помогна да свали презрамките от раменете си.

— Мислех, че имаш рани само по главата и няколко драскотини по ръцете.

Явно се беше консултирал с лекаря.

— Точно така.

— Тогава какво е това...

Той млъкна изведнъж, осъзнавайки, че ожулените места по тялото ѝ бяха следи от острата му брада. За миг на лицето му се изписа съжаление. Тя се почувства задължена да вдигне ръка и да го погали по бузата. Увери го, че всичко е наред и че не ѝ е било неприятно да се докосва до гърдите ѝ и да гали с устни зърната им.

Това наистина беше така. Той само се усмихна и не каза нищо.

След малко се обади:

— Ще трябва да се изправиш отново.

Хващайки я през раменете, той ѝ помогна ли седне в леглото и я подпря на възглавницата. Взе блузата и се опита да я напъха през главата ѝ. Алекс издаде тих стон при допира с косата ѝ.

— Няма да стане — промърмори той. След това с рязко движение скъса отвора така, че да стане достатъчно широк и да може да я промуши през главата, без да ѝ причини болка.

Когато легна отново, тя погледна фланелката на мястото, където беше скъсана.

— Благодаря. Това беше любимата ми фланелка.

— Съжалявам — каза той и придърпа завивките до брадичката ѝ. След това стана от леглото. — Ще се справиш ли?

— Да.

Погледна я със съмнение.

— Сигурна ли си?

Тя кимна едва забележимо.

— Имаш ли нужда от нещо, преди да си тръгна? Искаш ли вода?

— Да. Сложи чашата на нощното шкафче, ако обичаш.

Когато Рийд се върна до леглото ѝ с чаша вода, тя вече спеше. Той се наведе над нея. По косата ѝ, разпиляна върху възглавницата, имаше следи от кръв. Изражението на лицето ѝ беше тъжно. Стомахът му се сви при мисълта, че е била толкова близо до смъртта.

Остави чашата до нощното шкафче и внимателно седна на ръба на леглото. Алекс се размърда, измърмори нещо и протегна ръка сякаш искаше да докосне нещо. В отговор на тази тиха несъзнателна молба Рийд внимателно покри ръката ѝ със своите силни мазолести пръсти.

Не би се учудил, ако сега тя отвореше очи и започнеше да го упреква за това, че е отнел девствеността ѝ. Откъде би могъл да знае?

„Дори и да знаех — помисли си, — пак бих го направил.“

Тя не се събуди. Чуваше се само дишането ѝ. Рийд импулсивно взе решение.

Внимателно се пъкна в леглото при нея, прегърна я и доближи лице до нейното.

Погали очите и устните, след това челото и страните ѝ.

— Алекс — прошепна не за да я събуди, а само за да изпита удоволствие от произнасянето на името ѝ.

Тя въздъхна дълбоко и по този начин вниманието му бе привлечено от разкъсаната фланелка. През отвора можеше да види гладката кожа на гърдите ѝ. Тя изглеждаше мека като кадифе на слабото осветление на нощната лампа и му се искаше да я целуне.

Не го направи. Нито пък я целуна по устните, колкото и да се изкушаваше.

Помисли само леко да погали гърдите ѝ. Видя тъмните кръгове около зърната им, които прозираха през блузата. Знаеше, че само ако ги докосне леко, ще се възбудят. Тази фланелка беше много по-сексапилна от който и да било халат или жартиер на Нора Гейл.

Беше му много трудно да лежи толкова близо до нея, без да я докосва. Усещаше, че е възбуден. Когато почувства болка в слабините, неохотно отдръпна ръката си от нейната и стана от леглото.

След като се убеди, че е завита добре и приспивателното е подействало, той излезе безшумно от стаята.

ГЛАВА XXXIX

— Влез! — извика Джуниър, който седеше на леглото и гледаше телевизия. — Здравей. Какво те води насам? Искаш ли една? — предложи той на Рийд от цигарите си с марихуана.

— Не, благодаря.

Шерифът се отпусна на един фотьойл и вдигна краката си върху една табуретка.

Стаята беше претърпяла само малко промени, откакто беше влизал в нея за първи път, въпреки че Джуниър беше сменил мебелите с по-нови, когато се премести отново тук след последния си развод. Беше просторна и уютна.

— Господи, ужасно съм уморен — каза Рийд, прокарайки пръсти през косата си.

Джуниър угаси димящата цигара.

— Личи ти.

— Благодаря — намръщи се той. — Как успяваш винаги да изглеждаш добре, а аз винаги съм мрачен?

— Ген. Погледни мама. Никога не съм я виждал в лошо настроение.

— Сигурно си прав. Никога не съм виждал баща си весел.

— Не очаквай съжаление от мен. Знаеш, че жените трудно устояват на погледа ти. Ние просто сме различни характери, това е всичко.

— Заедно бихме били голяма сила.

— Ние бяхме.

— Хм?

— Спомняш ли си вечерта, когато си поделихме една от сестрите Гейл зад склада за оръжия? Коя беше?

Рийд се засмя.

— По дяволите, ако помня. Прекалено съм уморен, за да мисля, още повече пък да се ровя назад в спомените.

— Работил си извънредно, нали?

— Има нещо такава — той спря за миг. — Трябваше да наглеждам Алекс и да я пазя да не ѝ се случи нещо.

Забеляза веселите проблясъци в очите на приятеля си.

— Трудна задача.

— Не се шегувам. Едва е останала жива днес следобед.

— Какво? — Джуниър скочи от леглото. — Какво се е случило?

Ранена ли е?

Рийд му разказа за злополуката на магистралата.

— По-добре да ѝ се обадя — каза Джуниър неспокойно.

— Недей. Когато си тръгнах, вече спеше. Дали са ѝ успокоително в болницата и вече е подействало.

Усети изпитателния му поглед, но се направи, че не го забелязва. Нямахше намерение да му обяснява защо се е чувствал длъжен да я придружи до мотела. Беше му коствало много да отиде до стаята ѝ и да се откаже от изкушението да лежи до нея през нощта.

— Няколко мексиканци са били свидетели на случката. Казаха, че колата ѝ била избутана в канавката от някакъв пикап с инициали на предприятията „Минтън“ и, че е направено умишлено.

Джуниър гледаше объркано.

— Първото ми предложение беше, че това е работа на пастора.

— Откъде би могъл да вземе камион на компанията?

— Може би някой от неговите съмишленици работи във вашата компания.

— Познавам един човек, който може да провери това, въпреки че се съмнявам да излезе нещо.

Двамата приятели помълчаха известно време. Накрая Рийд каза:

— Разбрах, че си закусвал с Алекс тази сутрин.

— Тя ми се обади и ме помоли да се срещнем.

— Защо?

— Каза, че си ѝ разказал за опита на Селина да абортира.

Рийд извърна глава.

— Да.

— Не искам да те упреквам, приятелю, но...

— Тогава недей — Рийд стана от мястото си.

— Добре. Добре. Просто не разбирам защо е трябвало да ѝ казваш.

Рийд нямахше намерение да говори за предишната вечер.

— Какво друго обсъждахте на закуска?

— Нощта, когато бе убита Селина. Алекс искаше да знае дали съм направил предложение за женитба на майка ѝ.

Той набързо предаде разговора си с Алекс от сутринта.

— Повярва ли ти, когато ѝ каза, че си излязъл и си се напил сам?

— Предполагам — да. Поне така ми се стори. Всички други ми вярват.

Двамата си размениха по един дълъг поглед в продължение на няколко секунди.

— Да, прав си.

Рийд погледна през прозореца.

— Алекс каза, че Стейси се е появила по някое време и не се е държала много приятелски.

Джуниър не можеше да си намери място от неудобство.

— Аз, хм. Аз се виждам със Стейси напоследък.

Рийд се обърна към него изненадан.

— Срецаш се или спиш с нея? Или за теб това с едно и също?

— Виновен съм и по двете обвинения.

Рийд изруга.

— Защо отново разпалваш огъня?

— Така ми е по-удобно.

— Нора Гейл е налице.

— Но не е свободна — най-малкото за никой друг, освен теб.

Рийд сви устни.

— Съжаляваш ли, негоднико?

— Виж, това не вреди на никого. Стейси има нужда от внимание. Тя го иска сама.

— Защото те обича, глупако!

— О-о! — Джуниър махна с ръка, за да отпъди тази мисъл. — Знам едно нещо със сигурност. Тя е страшно сърдита на Алекс. Страхува се, че тя ще ни разори и ще съсипе репутацията на баща ѝ.

— Може да го направи. Алекс е решила да намери виновника и да го прати в затвора.

— Това не те ли безпокои?

— Безпокои ме — отговори Рийд. — Ще загубя много, ако компанията „Минтън“ не получи разрешително за хиподрума. Ти също.

— За какво намекваш? Мислиш, че аз съм избутал Алекс в канавката? Това разпит ли е, шерифе? — попита Джуниър с недружелюбен тон.

— И така?

Красивото лице почервения от яд.

— Боже мой, да не си луд? — той стана от леглото и погледна Рийд право в очите. — Не бих позволил и косъм да падне от главата ѝ.

— Беше ли в нейната стая тази сутрин?

— Да. И какво от това?

— Защо? — изкрещя Рийд.

— А ти как мислиш? — извика на свой ред Джуниър.

Рийд отметна главата си назад. Направи го по навик, без да го съзнава.

Изминаха няколко секунди преди Джуниър да каже:

— Тя ми отказа.

— Не съм те питал.

— Но искаше да ме попиташ. Алекс и причината, поради която е тук, имат ли нещо общо с отказа ти на предложението на баща ми да се върнеш на работа в компанията? — попита той и се върна до леглото, като седна в единия край и погледна въпросително към него. Не получи никакъв отговор.

— Ще ми го кажеш ли някога, Рийд?

— Не.

— Защо?

— Защото няма смисъл. Когато напуснах компанията, беше за добро. Не искам отново да ставам част от нея.

— От нас, искаш да кажеш.

Рийд вдигна рамене. Джуниър го изгледа замислено.

— Заради Селина ли?

— Селина — прошепна Рийд с тих и тъжен глас. — Селина е мъртва и погребана.

— Наистина ли?

Приятелите се спогледаха искрено и всички преструвки изчезнаха. След миг Рийд отговори:

— Да.

— Не е същото, както преди да умре, нали?

— Не би могло да бъде същото.

— Предполагам, че е така — каза Джуниър мрачно. — Съжалявам за това.

— Аз също.

— Какво ще кажеш за Алекс?

— Тя ли е причината, за да не се върнеш при нас?

— По дяволите, не. Ти знаеш причината, Джуниър — или поне би трябвало да я знаеш. Чувал си ме да говоря за това доста често.

— Онези глупости за независимост ли? Това не може да бъде причина. Ти се разбираш с Енгъс много по-добре от мен.

После си пое дълбоко дъх и каза:

— Прав съм, нали? Ти се отказваш от ръководството на компанията заради мен!

— Грещиш — побърза да възрази Рийд.

— За Бога, не греша — изръмжа Джуниър. — Ти мислиш, че си заплаха за мен — законния наследник. Е, много ти благодаря, но не ми прави повече никакви услуги!

Гневът на Джуниър се изпари така, както се беше появил.

— Защо да се зальгваме? — засмя се подигравателно. След това погледна умоляващо Рийд. — Бих се радвал, ако се върнеш. Имаме нужда от теб, особено след построяването на хиподрума.

— Сега кой говори глупости?

— Знаеш, че съм прав. Татко винаги постига това, което иска. Напоследък бизнесът му не върви много добре. Аз имам чар, но той не е достатъчен, за да управлявам компанията. Ти би се справил по-добре.

— Идвам точно навреме.

— Татко е прекалено умен, за да разбере, че ти би могъл да ни държиш заедно, Рийд. Можеш да бъдеш буфер между нас — той сведе поглед. — По-скоро би се радвал да вижда теб около себе си, отколкото мен.

— Джуниър...

— Не, нека бъдем честни по този въпрос поне веднъж, Рийд. Прекалено стари сме, за да се лъжем един друг. Татко би се заклел в библията, че се гордее със сина си, но аз по-добре знам това. Знам, че ме обича, но аз върша глупост след глупост. Той би искал да бъда като теб.

— Това не е вярно.

— Страхувам се, че е така.

— Ох — каза Рийд и поклати глава. — Енгъс знае, че когато картите са раздадени, ти можеш да ги изиграеш. Имало е времена...

— Какви времена?

— Много пъти — подчерта Рийд, — си правил това, което е трябвало. Понякога си осъзнавал отговорността си едва след като си направил някоя беля, но когато знаеш, че нещо зависи от теб, ти си се справял добре.

Той сложи ръка на рамото на Джуниър.

— Понякога ти трябва някой, който да ти подсказе какво да правиш.

Беше време да привършват разговора. Рийд свали ръката си от рамото му и тръгна към вратата.

— Не продавай тези неща на ученичките, защото ще трябва да те пратя в затвора, ясно ли е? — вече беше отворил вратата, когато Джуниър го спря.

— Бях ужасно ядосан, когато се появи пред ресторанта и ми отне Алекс.

— Знам. Нямах друг избор. Беше по работа.

— Наистина ли? А какво ще кажеш за летището? Там също ли е било по работа? Баща ми е останал с друго впечатление.

Рийд не каза нищо: нито призна, нито отрече.

— Господи! — извика Джуниър и закри лицето си с ръка. — Пак ли същото? Отново ли сме влюбени в една и съща жена?

Рийд излезе и тихо затвори вратата след себе си.

ГЛАВА XL

Стейси отмести изядената наполовина от баща ѝ салата от риба тон и я смени е купичка плодов коктейл.

— Не мисля, че ще ни безпокои още дълго — каза тя убедено. Тема на разговора беше Александра Гейдър. — Чу ли за злополуката?

— Доколкото разбрах, не е било злополука.

— Има много неприятели в града, които искат тя да си отиде.

— Енгъс не смята, че ще си замине — каза съдията, като си играеше с една череша, плуваща в гъстия сироп. — Той каза, че Алекс е убедена, че някой иска да я сплаши и принуди да си отиде, преди да открие кой е убиецът.

— Всичко ли, което каза Енгъс, приемаш за достоверно? — попита Стейси раздражено. — Откъде знае той какво ще прави тя?

— От Джуниър. Алекс му е казала.

Стейси остави вилницата си настрана.

— От Джуниър?

— Да — баща ѝ отпи една глътка от коктейла. — Той е имал среща с нея вчера.

— Мислех, че след като е излязла от болницата, се е прибрала в мотела.

— Няма значение къде е била, но Джуниър е единственият ѝ контакт с външния свят — съдията беше толкова погълнат от своите собствени проблеми, че не забеляза погледа, който Стейси отправи към него.

Той стана от масата.

— По-добре да тръгвам, защото ще закъснея. Ще избираме съдебни заседатели тази сутрин и ще има предварителен разпит на онзи престъпник, който застреля един мъж в дома на Нора Гейл миналата вечер. Очаквам гражданско дело, но Рийд Ламбърт натиска Нат Честейн да води дело за опит за убийство.

Стейси се правеше, че го слуша какво говори. Съзнанието ѝ беше заето с Джуниър и Алекс. Представяше си как Джуниър лежи до Алекс

в леглото ѝ в мотелската стая и я милва нежно.

— Между другото — каза съдията, като обличаше палтото си — намери ли бележката, която ти оставих вчера?

— Да се обадя на Фъргюс Пламит ли?

— Да. Той не е ли евангелистският пастор, който участва на карнавала в навечерието на празника на Все светии миналата година? Какво иска от теб?

— Търси подкрепа в борбата срещу навлизането на хазарта в Пърсел.

Съдията се засмя.

— Той знае ли, че е все едно да се опитва да задържи следващата буря над Пърсел?

— И аз му казах същото, когато се обади — отвърна Стейси. — Известно му е, че членувам в няколко женски организации, и искаше да проповядвам неговото дело там. Аз, разбира се, отказах.

Джо Уолис взе куфарчето с документ и отвори външната врата.

— Рийд е убеден, че Пламит с виновен за вандалщината във фермата на Минтън, но няма доказателства, за да го арестува.

Съдията обикновено обсъждаше всички съдебни дела със Стейси. Тя беше спечелила доверието му още преди години.

— Не мисля, че Пламит би имал смелост да извърши подобно нещо. Някой го е ръководил, но сега това ме интересува най-малко.

Стейси загрижено хвана баща си за ръката.

— Какво те тревожи, татко? Алекс Гейдър ли? Не се тревожи за нея. Какво може да ти направи?

Той се усмихна едва-едва.

— Абсолютно нищо. Знаеш, че обичам всичко да е наред. Трябва да бързам. Довиждане.

Уенда Гейл Бъртън Пламит метеше на верандата, когато пристигна пощальонът. Подаде ѝ няколко писма и тя му благодари. Разгледа ги, докато отиваше към къщата. Както обикновено, цялата поща беше адресирана до мъжа ѝ. Повечето бяха сметки и кореспонденции, свързани с църквата.

Един плик обаче беше по-различен от другите. Хартията му беше с високо качество. Имаше щампа с обратен адрес, написан на машина, но не се четеше ясно. Техният адрес също беше написан на машина.

Любопитството ѝ надделя и тя пристъпи строгите заповеди на съпруга си да не отваря пощата. Скъса плика от едната страна.

Вътре имаше само празен лист хартия. Разгъна го и от него изпаднаха пет банкноти от по сто долара.

Уенда гледеше втренчено парите, сякаш бяха изпратени от друга планета. Сумата от петстотин долара беше далеч по-голяма от даренията по време на най-добрите изцелителни служби. Фъргюс поддържаше семейството си само с подаянията, които получаваше. Почти всичко събрано отиваше за църквата и нейната „кауза“.

Без съмнение тези пари бяха изпратени от дарител, който искаше да остане анонимен. През последните няколко дни Фъргюс се обаждаше на различни хора и ги питаше дали искат да отидат като доброволци да стоят на пост пред вратите на фермата на Минтън. Той просеше и пари. Искаше да отпечата антиреклами във всички вестници против проникване на хазарта в Пърсел, а за това трябваша доста пари.

Много хора му затваряха телефона. Някои го наричаха с грозни думи, преди да затворят. Съвсем малко бяха тези, които го подкрепяха с половин уста.

Но петстотин долара!

Понякога той прекарваше доста време край телефона в тайни разговори. Уенда не знаеше за какво говорят, но предполагаше, че имат нещо общо с онази работа във фермата на Минтън. Едно от най-трудните неща, които някога е трябвало да прави, беше да лъже стария си приятел Рийд. Той разбра, че го лъже, но се прояви като джентълмен и не я обвини.

След това, когато спомена пред Фъргюс за греха си, че беше излъгала Рийд, той ѝ каза, че Бог ще ѝ прости тази лъжа, защото не иска неговите служители да отиват в затвора, където няма да има полза от тях.

Тя страхливо изтъкна, че Павел е прекарал много време в затвора и че там е написал голяма част от Новия Завет. Фъргюс не хареса сравнението ѝ и каза, че трябва да си държи устата затворена за неща, които са прекалено сложни за нея, за да ги разбере.

— Уенда?

Подскочи уплашено, когато чу гласа му, и инстинктивно пъкна парите в деколтето си.

— Какво има, Фъргюс?

— Пощальонът ли беше?

— А, да — отговори тя и погледна към пликовете. Парите със сигурност бяха свързани с телефонните обаждания. Фъргюс нямаше да ѝ каже нищо за тях. — Нося ти пощата.

Тя отиде в кухнята. Мъжът ѝ седеше на масата, която използваше за бюро, когато не се хранеха на нея. Постави писмата на нея.

Когато се върна на мивката, за да доизмие чиниите, пликът с парите вече беше в джоба на престилката ѝ.

Ще ги даде на Фъргюс по-късно. Междувременно започна да фантазира какво би купила с тях за трите си деца.

Алекс имаше на разположение тридесет и шест часа, за да размисли. Докато лежеше, за да премине главоболието ѝ, прегледа отново всички документи и се опита да систематизира известните ѝ факти.

Не можеше да продължава да се върти в кръг. Вероятно беше съвсем близо до истината, но фаталният срок, който ѝ беше дал Грег, изтичаше съвсем скоро. Беше крайно време да действа бързо, дори ако трябва да блъфира.

Вече бе стигнала до извода, че тя е била катализатор за убийството на Селина, но нямаше намерение да носи тази вина до края на живота си. Който и да я е убил, трябва да понесе последствията от това.

Когато се събуди тази сутрин, главата все още я болеше, но сравнително поносимо. Прекара предобеда в преглеждане на бележките си, като се опитваше да открие нещо, което е изпуснала. След това отиде до офиса на съдията Уолис и сега го чакаше в приемната да се върне от обяд. Не му стана много приятно, когато я видя.

— Казах на госпожица Гейдър, че сте зает до края на деня — започна госпожа Линекоум в своя защита, когато съдията я погледна намръщено. — Тя настоя да ви изчака.

— Така беше, аз настоявах да се срещна с вас — каза Алекс. — Бихте ли ми отделил няколко минути?

Той погледна часовника на ръката си.

— Само няколко.

Тя го последва в кабинета. Джо Уолис свали палтото си и го окачи на закачалката. Разположи се зад бюрото и се опита да изглежда спокоен.

— Какво има този път?

— Какво използва Енгъс Минтън, за да ви подкупи?

Лицето му изведнъж пребледня.

— Не разбирам за какво говорите.

— Много добре разбирате. Изпратил сте невинен човек в приют за душевно болни, съдия Уолис. Знаел сте, че е невинен, или поне сте подозирал това. Направил сте го по молба на Енгъс Минтън, нали? И в замяна на това сте поискал Джуниър да се ожени за дъщеря ви Стейси.

— Това не е истина! — извика той и удари с юмрук по бюрото.

— Истина е. Сутринта, когато са намерили Селина Греъм Гейдър убита в една конюшня във фермата на Минтън, вие сте разговарял по телефона или сте бил посетен от Енгъс. Бъди Хикс е бил арестуван наблизко. Целият е бил в кръв и в ръцете си е държал скалпел, с който е било извършено убийството. Това не е доказано със сигурност, защото скалпелът не е изследван за отпечатъци. При аутопсията е установено, че тя е умряла от многократни прободения, но съдебният лекар не е имал достъп до тялото, преди то да бъде кремирано, така че е могло да бъде прободена и с друго, а не със скалпел.

— Гууни Бъд я е пробол със скалпела на доктор Колинс — изрече съдията упорито. — Той го е намерил в конюшнията и я е убил с него.

— Къде е той сега?

— Сега? Това беше преди двадесет и пет години. Не се надявате, че ще го намерите сред веществените доказателства, нали?

— Не, но се надявам да намеря писмена молба от доктор Колинс, в която иска да му бъде върнат обратно скалпела, тъй като е бил подарък от жена му. Това не ви ли се струва необичайно?

— Един господ знае какво се е случило с този скалпел.

— Мисля, че вие е трябвало да се разпоредите какво да стане с него. Вие, а не шерифът, който е установил собствеността на скалпела. Проверих това тази сутрин, преди да дойда тук.

— Защо е трябвало да се разпореждам?

— Защото, ако дойде някой след време — следовател като мен например, — би си помислил, че той е изчезнал умишлено. По-добре

да ни обвинят в лошо водене на документация, отколкото в неправилно раздаване на правосъдие.

— Вие сте нагла, госпожице Гейдър — каза той кисело. — Като повечето отмъстителни реакциите емоционално и нямате основание за своите безпочвени твърдения.

— Независимо от това имам намерение да представя тези твърдения пред съдебните заседатели. Всъщност, правя ви услуга, като ви казвам това. Ще можете да се консултирате с прокурора какви отговори да дадете пред съда. Ще се закълнете ли, че говорите истината?

— Няма да бъде необходимо да го правя.

— Искате ли да се обадите на вашия адвокат още сега? С удоволствие ще почакам.

— Нямам нужда от адвокат.

— Тогава ще продължа. Енгъс ви е помолил за услуга. Вие на свой ред сте го помолил за обратна услуга.

— Джуниър Минтън се ожени за дъщеря ми, защото я обичаше.

— Трудно ми е да го повярвам, съдия Уолис, тъй като той самият ми каза, че е помолил майка ми да се ожени за него вечерта, когато е била убита.

— Не мога да си обясня неговото непостоянство.

— Аз мога. Джуниър е бил продаден в замяна на това, че сте пратил Гууни Бъд в приют за душевно болни. Какво ще кажете за областния прокурор по това време?

— Той беше на почивка в Канада. Говорих със съпругата му онази сутрин. Помощникът му имаше достатъчно доказателства, за да обвини Бъди Хикс в убийство.

— Съдебните заседатели също е трябвало да го осъдят.

— Не съм съгласен, но никога няма да разберем това.

— Вие сте попречил — тя си пое дълбоко дъх. — Кого защитаваше Енгъс — себе си, Джуниър или Рийд?

— Никого.

— Трябва да ви е казал, когато се е обадил по телефона онази сутрин.

— Не ми се е обаждал.

— Трябва да ви се е обадил, когато са арестували Хикс. Какво ви каза Енгъс?

— Нищо не ми е казал. Не съм говорил с него.

Тя стана от стола си и се облегна на бюрото му.

— Трябва да ви е казал: „Виж, Джо, забърках се в една каша.“

Или: „Джуниър прекали с шегите си този път“, или „Можеш ли да измъкнеш Рийд? Той ми е като син.“ Не беше ли точно така?

— Не, разбира се.

— Може да сте му казал, че не сте в състояние да го направите. Вероятно сте го помолил за малко време, за да помислите. Енгъс е бил добро момче и ви е отпуснал няколко часа за размисъл. Тогава вие на свой ред сте му казал, че ще направите тази малка услуга за него, ако Джуниър се ожени за Стейси.

— Няма да ви позволя!...

— Може би дори сте обсъдили тази възможност с нея и с госпожа Уолис.

— Това с клевета!...

— Или може би Стейси е била тази, която е определила условията на сделката?

— Стейси не знае нищо за това!

Той стана от стола си и се изправи срещу Алекс, като изкрещя думите в лицето ѝ. Когато осъзна какво беше признал, примигна, прехапа устни и се отдръпна. Започна нервно да си играе със стола, подарък от дъщеря му — единственото му дете.

— Знаел сте, че Стейси е обичала Джуниър прекалено много.

— Да — каза той тихо. — Знаех, че го обича повече, отколкото той заслужава.

— И че чувствата им не са били взаимни.

— Да.

— И че Джуниър е спял с нея от време на време. Мислел сте, че ще бъде по-добре да запазите репутацията ѝ и възможността от нежелана бременност, ако я омъжите колкото може по-скоро.

Съдията отпусна рамене и измънка с унил глас:

— Да.

Алекс затвори очи и въздъхна дълбоко.

— Съдия Уолис, кой уби майка ми? Кого защитаваше Енгъс, когато ви помоли да ускорите делото и да обвините Бъди Хикс?

Той я погледна умолително.

— Не знам. Господ ми е свидетел, не знам. Заклевам се в годините си като съдия.

Тя му повярва. Взе куфарчето си и стана. Когато стигна до вратата на кабинета му, той я извика съвсем тихо.

— Да?

— Ако делото стигне до съда, това ще бъде ли цитирано в заключенията от вашето разследване?

— Страхувам се, че да. Съжалявам.

— Стейси... — той спря за момент. — Не ви излъгах, когато казах, че тя не знае за споразумението ми с Енгъс.

Алекс повтори:

— Съжалявам.

Той кимна тъжно с глава. Тя пристъпи в приемната и затвори вратата след себе си. Секретарката ѝ хвърли презрителен поглед, който всъщност бе заслужен. Тя го беше изнудила да признае истината. Беше необходимо, но не ѝ стана приятно, че го направи.

Чакаше асансьора, когато чу изстрел от пистолет.

— О, Господи! Не! — прошепна тя и се втурна обратно към края на коридора. Госпожа Линекоум беше на вратата. Алекс я отмести настрани и се затича към кабинета на съдията.

Това, което видя, я накара да застине на мястото си. Викът заседна в гърлото ѝ, но секретарката изпищя толкова силно, че гласът ѝ отекна из целия коридор.

ГЛАВА XLІ

Поток от секретарки, служители в съда и други хора се беше събрал пред вратите на съдията Уолис малко след изстрела.

Рийд беше първият човек, който изкачи стъпалата от долния етаж, проби си път през тълпата и започна да дава заповеди на помощниците си, които го следваха.

— Отстранете се всички!

Той инструктира един от заместниците си да повика линейка, а друг — да охранява коридора. Прегърна утешително госпожа Линекоум, която плачеше истерично, и помоли Имоджийн, секретарката на Нат Честейн, да я изведе навън. След това забеляза Алекс.

— Идете в офиса ми, заключете се и останете там, ясно ли е?

Тя го погледна объркана.

— Ясно ли е? — попита той още веднъж по-високо, като я разтърси. Алекс не беше в състояние да говори, затова само кимна с глава.

На друг от своите помощници Рийд каза:

— Погрижете се за нея. Отведете я в моя офис и не пускайте никого там.

Помощникът я поведе надолу по стъпалата. Преди да напусне кабинета на съдията, тя хвърли поглед към Рийд, който оглеждаше неприятната гледка на бюрото на съдията. Той прокара пръсти през косата си и измърмори:

— По дяволите.

Когато слезе в офиса му на долния етаж, Алекс прекара времето, докато го чакаше, като се разхождаше из стаята, плака и гледа в пространството пред себе си. Упрекваше се за самоубийството на съдията Джоузеф Уолис.

Пулсът ѝ беше толкова силен и шевове на темето ѝ бяха толкова опънати, че имаше чувството, като че всеки момент ще се разтворят. Не беше успяла да вземе лекарствата си. Безумното търсене

из чекмеджетата на бюрото на шерифа не ѝ помогна да намери дори аспириин. Този човек никога ли не пиеше лекарства?

Виеше ѝ се свят и ѝ се гадеше. Ръцете ѝ бяха ледени. Чуваше всеки звук от горния етаж, но не можеше да различи нищо определено. Постоянно някой се разхождаше над главата ѝ. Тук намери бягство от бъркотията, но страшно ѝ се искаше да разбере какво става в стаята и в коридора на горния етаж.

Беше напълно отчаяна. Фактите говореха за безжалостната истина, която не искаше да приеме. Признанието на съдията Уолис още повече задълбочи предишните ѝ подозрения.

Хванат натясно, Енгъс щеше да се преструва, че няма угризения на съвестта. Могъл е да подкупи съдията, за да защити Джуниър, а може би Рийд. Но едно нещо беше напълно сигурно — че един от тях тримата е бил в конюшната онази нощ и е убил Селина.

Когато Рийд отвори вратата и светна лампата, Алекс се обърна към него озадачена. Беше се загледала през прозореца. Не знаеше колко часа е прекарала в офиса му, но сега изведнъж разбра, че навън вече се е стъмнило. Все още не знаеше нищо за това, което се беше случило на горния стаж, след като напусна кабинета на съдията.

Рийд я погледна, но не каза нищо. Наля си чаша кафе и отпи няколко глътки.

— Защо напоследък всеки път, когато се случи нещо в този град, ти си замесена?

Очите ѝ се напълниха със сълзи, които започнаха да се стичат по бузите ѝ. Насочи пръст към него.

— Недей, Рийд. Не знаех, че...

— ... когато поставиш Джо Уолис на тясно, той ще си пръсне черепа? Точно това е станало, момичето ми. Мозъкът му се беше стекъл по бюрото.

— Млъкни!

— Намерихме кичури коса и човешка тъкан чак на отсрещната стена.

Тя закри устата си с ръка, за да не извика. Обърна се с гръб към него и цялата потръпна от ужас. Когато я докосна, тя се дръпна, но ръцете му бяха доста силни и той успя да я придърпа към себе си.

— Сега се успокой, всичко свърши — каза той и въздъхна тежко.
— Забрави го.

Тя се отдръпна от него.

— Да го забравя ли? Един човек е мъртъв, и то заради мен.

— Ти ли дръпна спусъка?

— Не.

— Тогава грешката не е твоя.

Някой почука на вратата.

— Кой е? — попита Рийд троснато.

Когато помощникът му каза името си, му разреши да влезе. Посочи на Алекс един стол и нареди на сътрудника си да седне зад пищещата машина. Тя погледна Рийд объркано.

— Трябва да дадеш показания — каза той.

— Сега ли?

— Да. Ще бъде по-добре, ако свършим тази работа веднага. Готов ли си? — обърна се към своя помощник, който кимна с глава. — Добре, Алекс, какво се случи?

Тя помисли малко, преди да започне. Възможно най-кратко преразказа случката в кабинета на съдията, като внимаваше да не споменава никакви имена.

— Напуснах кабинета и тръгнах към асансьора — завърши тя. — След това чух изстрела.

— Върнахте ли се обратно?

— Да. Той се беше свлякъл от стола. Главата му лежеше на бюрото, видях кръв и... разбрах какво беше направил.

— Видяхте ли пистолета?

Тя поклати глава. Рийд каза на помощника си:

— Отбележи, че отговаря с „не“ и че не би могла да го види, защото беше паднал от ръката на жертвата и го намерихме на пода от дясната му страна. Това с всичко засега.

Помощникът дискретно се оттегли. Рийд изчака няколко минути. Движеше крака си нагоре-надолу по ръба на бюрото, където седеше.

— За какво говорихте със съдията?

— За убийството на Селина. Обвиних го в укриване на улики и приемане на подкуп.

— Сериозни обвинения. Той какво каза?

— Призна ги за верни.

Рийд извади нещо от джоба на ризата си и го хвърли на бюрото. Сребърният скалпел издаде остър звук. Беше леко окислен, но иначе

чист.

Тя отскочи назад при вида му.

— Къде го намери?

— В лявата ръка на съдията.

Те се спогледаха. Накрая Рийд каза:

— Това е било доказателството за неговата подкупност. Държал го е в чекмеджето на бюрото си, за да му напомня, че е извършил нещо нередно. Имайки предвид колко се гордееше с това, че репутацията му с неопетнена, не се учудвам, че се е самоубил. По-скоро би умрял, отколкото да види унищожена своята кариера.

— Това ли е всичко, което можеш да кажеш?

— Какво друго очакваш да ти кажа?

— Очаквам да ме попиташ кой го е подкупил? С какво? Защо? — сълзите ѝ изведнъж пресъхнаха. — Ти вече знаеш, нали?

Той стана от стола и заобиколи бюрото.

— Не съм дете, Алекс.

— Значи знаеш, че Енгъс с подкупил съдията Уолис и го е накарал да осъди Гууни Бъд, като го е признал за убиец на Селина, а за сметка на това Джуниър с трябвало да се ожени за Стейси.

— Какво те накара да стигнеш до това заключение? — попита той и сложи ръце на кръста си. — Това е спекулация. Не можеш да го докажеш. Никой от тях не е бил толкова глупав, за да запише разговора, ако изобщо е имало такъв. Нямах доказателства. Това са само предположения. Един човек е мъртъв, неговата репутация на безупречен съдия с отишла по дяволите, а ти все още не разполагаш с нищо конкретно за това убийство.

Той се потупа по гърдите.

— Трябваше да отида до дома на съдията и да съобщя на Стейси, че баща ѝ се е самоубил заради твоите неоснователни обвинения, които вероятно не биха направили никакво впечатление на съдебните заседатели.

Спря и се овладя.

— Преди да се ядосам, предлагам да се махаме от тук и да отидем на сигурно място.

— Сигурно? За кого?

— За теб, по дяволите! Все още не са отминали последствията. Нат Честейн едва не получи сърдечен удар. Грег Харпър три пъти се

обажда и искаше да разбере дали имаш нещо общо със самоубийството на известния съдия. Стейси е съкрушена от мъка, но в моменти на просветление жестоко те проклена. Пламит и неговите фанатични поклонници са навън на стъпалата пред съда с колове в ръце и крещят, че това е само началото. Целият този хаос е заради теб и подновеното дело за убийство.

Алекс чувстваше, че сърцето ѝ ще изхвъркне, но се овладя.

— Трябваше ли да позволя на Уолис да се разхожда на свобода само защото е бил добро момче?

— Има много по-лесни начини за справяне в такива деликатни ситуации, Алекс.

— Но никой дори не се е опитал! — изкрещя тя. — Това ли е твоята философия за прилагане на закона, шериф Ламбърт? Някои закони не важат за определени хора. Когато някой от твоите приятели сбърка, обръщаш ли глава, като се правиш, че не забелязваш? Очевидно, да. Един пример — Нора Гейл и нейният публичен дом. Ти също ли си изключение от закона?

Той не отговори. Вместо това отиде до вратата и я отвори. След това се обърна и каза учтиво:

— Да вървим.

Тя тръгна по коридора с него. Отправиха се към асансьора.

— Нат ми даде назаем колата на жена си — каза тя. — Паркирана е отпред.

— Знам. Около нея има тълпа репортери, които с нетърпение очакват подробности за самоубийството на съдията. Ще се измъкнем през задния вход.

Напуснаха сградата незабелязано. Навън вече беше тъмно и Алекс се почуди колко ли е часът.

Бяха почти на половината път между сградата и паркинга, когато от тъмнината изскочи група хора и блокира пътя им.

— Стейси! — възкликна Рийд. Неволно пипна пистолета си, въпреки че не беше свалил ръка от кобура.

— Така си и мислех, че ще ви хвана, като се опитвате да избягате!

Стейси съсредоточи вниманието си върху жената. Омразата в очите ѝ накара Алекс да се скрие зад Рийд, но успя да запази спокойствие.

— Преди да кажете каквото и да било, Стейси, искам да знаете, че ужасно съжалявам за баща ви.

— Наистина ли?

— Много съжалявам.

Стейси потръпна. Алекс не можа да разбере дали беше от студа или от неприязън към нея.

— Вие дойдохте тук, за да го унищожите. Вместо да съжалявате, трябва да се гордеете със себе си.

— Нямам нищо общо с грешките на баща ви в миналото.

— Вие сте причина за цялата бъркотия! Защо просто не го оставихте на спокойствие? — изкрещя Стейси. — Това, което се е случило преди двадесет и пет години, не беше от значение за никого, освен за вас! Той беше стар. И без това мислеше да се пенсионира след няколко месеца. Какво ви пречеше?

Алекс си спомни последните думи на съдията. Стейси не знаеше за непочтената сделка, която беше сключил с Енгъс за нейно добро. Алекс ѝ спести тази болка, поне докато мине известно време, за да се възстанови от шока от смъртта на баща си.

— Не мога да обсъждам този случай с вас. Съжалявам.

— Случай? Случай? Никога не е имало никакъв случай. За всичко беше виновна майка ви, която си играеше с хората, докато на някого му е писнало и я е убил — тя присви застрашително очи и пристъпи напред. — Вие сте точно като нея, създавате неприятности, използвате хората и сте уличница!

Посегна към Алекс, но Рийд застана помежду им. Хвана Стейси за ръцете и я задържа, докато премина гневният ѝ пристъп. След това се отпусна на гърдите му и започна да плаче.

Той я погали по гърба и ѝ каза няколко утешителни думи. Подаде на Алекс ключовете на блейзъра. Тя ги взе и влезе в колата, като заключи вратата след себе си. Гледайки през предното стъкло, видя как Рийд поведе Стейси към ъгъла на сградата и двамата изчезнаха от погледа ѝ. След няколко минути се върна сам. Тя му отключи вратата да се качи.

— Ще се оправи ли? — попита несмело.

— Да. Оставих я при едни приятели. Те ще се погрижат да се прибере къщи. Един от тях ще остане при нея тази вечер — той присви устни. — Разбира се, мъжът, от когото има нужда, не е там.

— Баща й ли?

Той поклати глава отрицателно.

— Джуниър.

Тъй като всичко наоколо беше изпълнено с тъга, Алекс започна да плаче отново.

ГЛАВА XLII

Тя не вдигна глава, докато блейзърът не се разтърси, преминавайки през някаква дупка. Опита се да се съвземе и погледна през прозореца, но беше тъмно и нямаше никакви знаци по пътя.

— Къде отиваме?

— У дома — каза той и в този момент фаровете осветиха къщата пред тях.

— Защо?

Рийд спря колата и изгаси двигателя.

— Защото се страхувам да те оставя без надзор. Когато не си с мен, намирам или ранени, или убити хора.

Остави я в колата и отиде да отключи външната врата. Тя помисли да избяга, но Рийд беше взел ключовете от колата. До известна степен остана доволна от това, че не успя. Искаше ѝ се да му се противопостави, но просто нямаше физически сили да го направи. Уморено отвори вратата на блейзъра и излезе навън.

Къщата изглеждаше по-различно през нощта. Подобно на женско лице под слабо осветление, недостатъците ѝ не изпъкваха толкова ясно и това ѝ придаваше по-добър вид. Рийд влезе пръв и светна лампата. След това се запъти към камината и сложи едно голямо дърво. Когато то се разгоря и започна да пука, той се изправи и я попита:

— Гладна ли си?

— Гладна ли? — повтори тя, сякаш не разбираше какво я пита.

— Кога яде за последен път? На обяд ли?

— Джуниър ми донесе един хамбургер в стаята снощи.

Той измърмори нещо и тръгна към кухнята.

— Не обещавам, че ще ти предложи нещо вкусно. Благодарение на племенницата на Лууп килерът за провизии беше зареден с някои и други продукти, освен фъстъчено масло и бисквити. След като хвърли бърз поглед към тях, той изреди няколко неща, от които да си избере:

— Консервирана супа, спагети, замразени пиперки, бекон и яйца.

— Бекон и яйца.

Започнаха да приготвят вечерята мълчаливо. Рийд свърши по-голямата част от готвенето. Не умееше да поддържа чистота, още по-малко притежаваше кулинарни способности. Но на Алекс ѝ доставяше удоволствие да го наблюдава как готви. Когато постави чинията пред нея и се отпусна на стола, му се усмихна тъжно. Той забеляза изражението на лицето ѝ и запита:

— Какво има?

Тя поклати глава и срамежливо наведе очи.

— Нищо.

Канеше се да продължи с въпросите си, когато телефонът звънна. Той се присегна към слушалката.

— Ламбърт на телефона. О, здравей, Джуниър! Да, беше страшна бъркотия — за малко слушаше какво му говори Джуниър. — Тя е имала среща с него, точно преди да се случи това... Страхувам се, че е видяла всичко.

И преразказа думите на Алекс от нейните показания.

— Това е всичко, което знам... Добре, за Бога, кажи им да се успокоят. Ще могат да прочетат за това в утрешните вестници, както и всички останали... Добре, виж, съжалявам. Имах ужасен ден и съм много уморен. Дай нещо успокоително на Сара Джоу и кажи на Енгъс, че няма за какво да се безпокои. — Забеляза презрителната усмивка на Алекс, но се направи, че не я вижда. — Алекс? Тя е добре... Ако не вдигне телефона, вероятно е в банята. Ако искаш да играеш ролята, на добрия самарянин, има един човек, който се нуждае от твоята помощ повече от Алекс тази вечер... Стейси, идиот такъв! Защо не отидеш при нея и не постоиш там малко?... Добре, до утре.

След като затвори телефона, той започна да се храни.

Алекс попита:

— Защо не му каза, че съм тук?

— Искаше ли да му кажа?

— Не особено. Просто се чудя защо не му каза.

— Не е необходимо да знае.

— Ще отиде ли да види Стейси?

— Надявам се, но човек никога не знае и не може да предположи какво ще направи Джуниър. Всъщност — каза той, преглъщайки един залък — изглежда, той мисли само за теб.

— Лично за мен или за това, което чух от съдията Уолис?

— И за двете, предполагам.

— Енгъс разтревожен ли е?

— Естествено. Джо Уолис му беше стар приятел.

— Приятел и съконспиратор.

Рийд не се хвана на въдицата, дори не показа, че това го интересува.

— Трябва да говоря с Енгъс, Рийд. Искам да ме закараш там, след като вечеряме.

Той спокойно взе чашата с кафе, отпи от нея и я върна в чинийката.

— Рийд, чу ли ме? — попита Алекс.

— Да.

— Тогава ще ме закараш ли дотам?

— Не.

— Трябва да говоря с него!

— Не тази вечер.

— Да, тази вечер! Уолис каза, че е замесен в подкуп. Трябва да го разпитам.

— Никъде няма да избяга. Ще го разпиташ утре.

— Твоята лоялност е достойна за похвала, но ти не можеш вечно да го защитаваш.

Той сложи приборите си в чинията и я занесе на мивката.

— Тази вечер се тревожа много повече за теб, отколкото за Енгъс.

— За мен?

Той хвърли поглед към чинията ѝ и доволен, че е привършила вечерята, разчисти масата.

— Поглеждала ли си се в огледалото напоследък? Изглеждаш ужасно. Няколко пъти се опитвах да те докосна, но се страхувах да не те нараня.

— Добре съм. Ако ме закараш до мотела, аз ще...

— Не — каза той и поклати глава. — Ще останеш тук тази вечер и ще поспиш, без да ти досаждат репортерите.

— Наистина ли мислиш, че бих могла да остана тук?

— Смъртта на съдията е разпалила страстите. Още повече, че се е самоубил. За последен път е разговарял с теб, а ти водиш разследване за убийство, и това е обезпокоило комисията по надбягванията. Мисля,

че репортерите са се скрили някъде в храстите около стаята ти в мотела и те дебнат да излезеш, за да вземат интервю от теб.

— Всичко ще бъде наред, ако се заключа в стаята си.

— Не искам да поемам такъв риск, нито пък ще позволя някой от хората на Харпър да бъде убит в моя район. През последните няколко седмици стана прекалено известна. Боли ли те главата?

Беше хванала главата си с ръце и разтриваше слепоочията си.

— Да, малко — отговори тя.

— Вземи нещо за главоболие.

— Нямам нищо в себе си.

— Ще потърся.

Той заобиколи стола ѝ и отвори едно чекмедже. Алекс стана от масата и надникна вътре.

— Събрал си много наркотици. Това е противозаконно, знаеш ли?

— Винаги ли за това мислиш — за закона? Дали нещо е законно или не? Има ли точно определена граница между тях според теб?

— А ти как мислиш?

— Ако беше така, тогава много пъти щях да гладувам. Крадях храна, за да преживяваме с баща ми. Имало ли е нещо лошо в това?

— Не знам, Рийд — каза тя тъжно.

Главата я заболя още по-силно, когато започна да спори с него. Последва го в коридора, като не знаеше къде отива, докато той не светна лампата в спалнята.

Може би на лицето ѝ се изписа безпокойство, защото той се усмихна саркастично и каза:

— Не се тревожи. Няма да се опитвам да те прелъстявам. Ще спя на канапето във всекидневната.

— Наистина не трябваше да оставам тук, Рийд.

— Можехме да се държим като възрастни хора... ако ти не беше започнала.

— Има хиляди причини да не прекарвам нощта тук. Първата е, че трябва да разпитам Енгъс незабавно.

— Дай му още една нощ за размисъл. Какво би променило това?

— Вероятно Нат Честейн очаква да му се обадя.

— Казах му, че едва не си припаднала и че ще му се обадиш утре сутринта.

— Разбирам. Всичко си предвидил.

— Не мога да си позволя да те оставя на свобода. Когато действаш сама, ставаш опасна.

Тя се облегна на стената и за миг затвори очи. Беше прекалено горда, за да признае поражението си и много изморена, за да спори.

— Отговори ми само на един въпрос.

— Казвай.

— Мога ли да ползвам банята?

След петнадесетина минути тя спря душа и откачи една хавлия от закачалката в банята. Той ѝ беше дал пижама, която изглеждаше съвсем нова.

Попита го защо не я е обличал досега и той отговори:

— Джуниър ми я донесе в болницата, когато ми правиха операция от апандисит преди няколко години. Не мога да понасям пижами.

Алекс се усмихна на физиономията, която направи, докато говорете за пижамата. Облече я набързо и закопча копчетата. Чак тогава той почука на вратата. Подаде ѝ едно шишенце с хапчета.

— Това с доста силно — отбеляза тя, като прочете етикета. — Изглежда апандиситът те е болял много.

Той поклати глава.

— Сега по-добре ли се чувстваш?

— Душът ми подейства добре. Главата вече не ме боли толкова.

— Измила си си косата.

— Не спазих съветите на лекаря. Не трябваше да я мия поне една седмица, но не можех да издържам повече.

— Дай да видя шевовете ти.

Тя наведе глава и той внимателно раздели косата ѝ. Изведнъж усети дъха му.

— Изглежда всичко е наред.

— Измих я около шевовете.

Рийд отстъпи назад, но продължи да я гледа. Тя се обърна и го погледна също. И двамата стояха така известно време. Накрая Рийд каза:

— По-добре си изпий лекарството.

Тя отиде до мивката и си наля чаша вода. Извади една таблетка от шишенцето, постави я на езика си и отпи глътка. Когато свали

чашата от устата си, забеляза, че той я гледа в огледалото. Затвори шишето и изтри устните си с ръка.

Необяснимо и съвсем неочаквано очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Знам отношението ти към мен, Рийд, но трябва да ми повярваш, ужасно съжалявам за това, което се случи със съдията Уолис — долната ѝ устна започна да трепери, а гласът ѝ стана дрезгав от възмущение. — Беше ужасно.

Приблужи се до нето, обви ръце около кръста му и допря буза до гърдите му.

— Поне веднъж бъди мил с мен и само ме прегърни. Моля те.

Той прошепна името ѝ и я прегърна през кръста. С другата си ръка притисна главата ѝ към гърдите си. Погали нежно косата ѝ и я целуна леко по веждите. Когато я докоснаха устните му, тя вдигна глава към него. Очите ѝ бяха затворени, но тя усещаше погледа му върху лицето си.

Той допря устни до нейните и я целуна страстно. Ръцете му милваха влажната ѝ коса, после се спуснаха към талията ѝ.

— Целуни ме още веднъж — помоли се тя.

Рийд разкопча копчетата на пижамата, след това пъкна ръце под нея и я придърпа близо до себе си. Алекс усети студената тока на колана му и се възбуди от допира ѝ.

Всяко следващо усещане беше по-наелектризиращо от предишното. Искаше ѝ се да вкуси с наслада всяко едно поотделно, но не можеше да се концентрира. Цялата гореше от страст.

Изведнъж той се отдръпна от нея. Тя го погледна озадачена, с широко отворени очи, сякаш чувстваше поражението.

— Рийд?

— Трябва да знам нещо.

— Какво?

— Спа ли с Джуниър?

— Не съм длъжна да ти отговарям.

— Длъжна си — отсече. — Ако искаш това да продължи, трябва да ми кажеш. Спа ли с Джуниър?

Желанието надви гордостта ѝ. Поклати отрицателно глава и тихо прошепна:

— Не.

След няколко секунди той каза:

— Добре тогава. Този път ще го направим както трябва.

Хвана я за ръка и я поведе към всекидневната. Когато влязоха вътре, тя видя, че канапетото беше оправено за сън, явно докато е била в банята. Единствената светлина в стаята идваше от горящата камина. Той свали завивката от леглото и я постла на пода пред камината. Тя коленичи на пода, докато той започна спокойно да се съблича.

Бързо се справи с ботушите, чорапите, ризата и колана, които небрежно захвърли настрани. Алекс несъзнателно отстрани ръцете му, когато той посегна да събуе панталона си. Бавно разкопча металните копчета с нежните си пръсти. Когато свърши, разтвори панталона широко, наведе се и го целуна по стегнатия корем.

Рийд внимателно обхвана главата ѝ с ръце. Тя започна да го целува страстно по корема, точно над пъпа.

— Това е любимото ми нещо — промълви той.

Алекс пхна ръце в дънките му, хвана го здраво за хълбоците и продължи да го целува жадно по цялото тяло. Накрая докосна с върха на езика си пениса му.

— Алекс, спри, моля те — промълви той. — Не мога да издържам повече, скъпа.

След това бързо събу дънките си и ги захвърли на пода. Гол изглеждаше висок, строен и едър. Забеляза белега му от операцията на апандисита.

Косъмчетата по тялото му блестяха на светлината от огъня в камината. Имаха златист отблясък върху загорялата от слънцето кожа. Мускулите му се движеха леко при всяко движение.

— Свали тази пижама, преди да съм я скъсал.

Алекс седна на пети и бавно свали пижамата от раменете си. Рийд коленичи пред нея. Очите му я поглъщаха цялата с неутолим копнеж.

Алекс мислеше, че не се решава да я докосне, но накрая той вдигна ръка към косата ѝ и зарови пръсти в нея. След това бавно спусна ръката си към тила ѝ, а оттам към гърдите ѝ. Погали с палец зърното ѝ, докато се втвърди.

Тя си пое дъх и въздъхна.

— Доколкото си спомням, нямаше да правиш опит да ме прелъстяваш.

— Излъгах.

Легнаха едновременно върху завивките на пода. Той дръпна одеялото върху нея, прегърна я, притегли я близо до себе си и я целуна дълго и страстно.

— Толкова си нежна — прошепна тихо. — Заболя ли те много миналата нощ?

— Не.

Той отдръпна главата си назад и я погледна подозрително. Тя срамежливо наведе глава.

— Само малко.

Рийд обви ръка около врата ѝ и я погали с палец.

— Откъде можех да знам, че си девствена?

— От никъде.

— Как се опази, Алекс?

Тя извърна глава на другата страна.

— Толкова ли са важни причините, Рийд?

— Само защото ми разреши да го направя.

— Никога не съм мислила за това. Просто се случи.

— Съжالياваш ли?

Тя го погали с ръка по бузата и притегли главата му по-близо до лицето си. Целунаха се дълго и жадно. Към края на целувката ръката му отново намери гърдите ѝ. Той отмести завивката встрани и започна да гали зърната ѝ.

— Рийд — промълви тя колебливо. — Объркана съм.

— Ще бъда внимателен. Само ми кажи, ако ти е студено.

— Не ми е студено.

Тя издаде тих стон, още преди той да се наведе над нея и започне да целува зърната ѝ. Ръцете му се плъзнаха бавно надолу към бедрата. Докосваше я нежно. Бавно се отпусна върху нея.

— Искам този път да ти бъде хубаво — промърмори той.

— И аз също.

Рийд плъзна ръка между бедрата ѝ. Беше възбудена.

— О-о, Рийд — прошепна задавено.

— Шшт. Просто се наслаждавай.

Той я галеше нежно с пръст, докато страстно целуваше устните ѝ.

— Мисля, че сега ще го усетя — каза тя между целувките.

— Още не. Говори ми. Никога не ми е било приятно някой да ми говори в леглото, но с теб е по-различно.

— Да ти говоря? — тя дори не можеше да мисли. — За какво?

— За каквото искаш. Просто искам да чувам гласа ти.

— Аз... Аз не...

— Говори, Алекс.

— Харесва ми да те гледам как готвиш — каза бързо тя.

— Какво? — попита той, като спря за миг да я целува.

— Харесва ми начина, по който готвиш, как дрънчат тиганите. Около теб е голяма бъркотия. Не чупиш яйцата, а направо ги смачкваш. Твоето неумение е много мило.

— Ти си луда.

— Наистина ли?

Той се наведе към корема ѝ и прокара влажните си устни по него. Това я влуди. Когато вместо с пръст я докосна с върха на езика си, тя изкрещя.

Хвана го за косата и склучи бедра около раменете му. За пръв път преживяваше нещо подобно и изпита огромно удоволствие. Разтърси се в сладости спазми.

Малко след това отвори широко очи. Той беше навел лице над нея. Прибра косата от челото ѝ, впи пламенно устни в нейните и с мощен тласък навлезе докрай в трепетно очакващата го, пулсираща от страст тясна пролука.

* * *

— Какво казва една жена в такъв момент, Рийд? — попита Алекс след около час.

Лежаха изнурени и безсилни един до друг.

— Нищо — отговори той дрезгаво. — На лицето ѝ е изписано всичко. Никога преди не съм наблюдавал лицата на жените.

Алекс остана поласкана от това признание, но се опита да не го показва.

— Добре. Тогава кажи ми дали го направих както трябва.

Той погледна към отново възбудените ѝ гърди.

— Добре го направи.

Тя прокара нежно пръсти през косата му.

— Това можеше да се случи много по-рано, например в хангара или в Остин, когато ме изпрати до вкъщи. Помолих те да останеш с мен онази вечер. Защо не го направи?

— Защото ти имаше нужда от някой, който да те утеши, а аз имах нужда от жена, не от малко момиченце, което е изгубило баща си — той проучваше изражението на лицето ѝ. — Изглежда не те убедих?

Неспособна да го погледне в очите, тя се загледа над рамото му.

— Сигурен ли си, че това е била причината? Или търсеше някоя друга в мен?

— Имаш предвид Селина ли?

Алекс извърна глава встрани. Рийд я хвана за брадичката и я принуди да го погледне в очите.

— Слушай, Алекс. Ужасно се ядосах миналата вечер, когато ми каза, че съм ти отнел това, което винаги съм искал да получа от Селина. Искам да разбереш едно нещо. Сега тук сме само ние двамата. Няма никой друг между нас. Няма никакви духове. Ясно ли ти е?

— Мисля...

— Не — поклати той глава. — Не мисли нищо, просто разбери. Ти си единствената жена, която ме интересува и за която постоянно мисля, откакто те видях. Ти си единствената жена, която ме подлудява и ми се иска да съм с теб всеки път, когато те видя. Когато спя, сънувам, че съм с теб. Аз съм прекалено стар за теб. Може би ти звучи глупаво и не е редно това, че те желая. Всичко е толкова объркано. Но редно или не, независимо от това чия дъщеря си, аз наистина те желая. — Той легна до нея и я прегърна. — Разбра ли? — След миг повтори въпроса си. — Разбра ли?

Тя кимна безмълвно.

Джуниър се събуди преди изгрев-слънце, което рядко му се случваше. Прекара тежка нощ. Беше послушал съвета на Рийд и остана няколко часа при Стейси. Лекарят ѝ беше дал приспивателно, но то не бе ѝ помогнало много. Колкото пъти Джуниър се опита да стане от стола и да си тръгне, тя се събуждаше и го хващаше за ръката. Молеше го да не я оставя сама. Прибра се вкъщи едва след полунощ. Заспа трудно и постоянно мислеше за Алекс.

Веднага щом отвори очи, посегна към телефона на масичката до леглото и набра номера на мотел „Уестърнър“. Помоли служителката от рецепцията, която беше уморена и раздразнителна след дългото дежурство през нощта, да го свърже със стаята на Алекс. Телефонът звънна най-малко десет пъти, но никой не отговори.

След това позвъни в офиса на шерифа. Казаха му, че Рийд още не е дошъл на работа. Поиска да остави съобщение, но от централата отговориха, че това не е възможно. Тогава се обади в дома му. Телефонът даваше заето.

Разстроен, той стана от леглото и се облече. Не можеше да понесе мисълта, че не знае къде се намира Алекс. Ще се опита да разбере, но първо ще започне от Рийд.

Премина тихо покрай спалнята на родителите си въпреки шума, който чу отвътре. Беше сигурен, че Енгъс ще иска да говори с него за сделката със съдията Уолис относно женитбата му със Стейси. Все още не беше готов за такъв разговор.

Излезе от къщата и се качи в ягуара си. Навън беше ясно, но студено. Необходими му бяха няколко минути, за да стигне до дома на Рийд. Зарадва се, като видя блейзъра паркиран отпред, и пушека, който се извиваше от комина. Рийд обикновено ставаше рано. Може би вече пиеше сутрешното си кафе.

Качи се на верандата и почука на входната врата. Чака дълго. Стоеше там и подскачаше от крак на крак. Разтриваше ръце, за да се стопли. След няколко минути Рийд отвори вратата. Беше само по дънки и имаше сънena физиономия.

— За бога, колко е часът?

— Само не ми казвай, че съм те вдигнал от леглото — каза Джуниър недоверчиво, отвори широко вратата и пристъпи към всекидневната. — За теб е дори късно, нали?

— Какво правиш тук? Какво има?

— Надявам се ти да ми кажеш. Алекс не вдига телефона. Обаждах ѝ се няколко пъти през нощта. Имаш ли някаква представа къде е?

Внезапно млъкна, защото забеляза завивката на пода пред камината. Малко след това видя, че някой се движи из коридора. Обърна се и видя Алекс, която стоеше пред вратата на спалнята на Рийд. Косата ѝ беше разрошена, устните ѝ подути и зачервени. Беше

боса. Носеше горницето на пижамата, която беше занесъл на Рийд в болницата, когато му правиха операция от апандисит. Изглеждаше като жена, която е доволна от нощ, прекарана с любим мъж.

Джуниър отстъпи назад и дъхът му секна. Опря се на стената, погледна към тавана и се изсмя саркастично. Рийд сложи ръка на рамото му.

— Джуниър, аз...

Той сърдито отстрани ръката на приятеля си.

— Майка ѝ не ти беше достатъчна, нали? Трябваше да имаш и нея.

— Не е това, което си мислиш — каза Рийд бързо.

— Така ли? Тогава ми обясни. Миналата нощ ми каза, че не я желаете.

— Никога не съм ти казвал подобно нещо.

— Но не ми каза, че е твоя. Побърза да я спечелиш, когато разбра, че я харесвам, нали? Страхуваше се, че ако спи първо с мен, никога няма да ти обърне внимание, защото си по-низш от нея.

— Джуниър, спри! — изкрещя Алекс.

Джуниър дори не я чу. Той беше насочил вниманието си към Рийд.

— Защо винаги се получава така. Рийд? Когато пожелаеш нещо, ти винаги ми го отнемаш. Като футболните трофеи например — гордостта на баща ми. Ти повече не желаете Селина, но направи всичко възможно, за да не бъде и моя, нали?

— Млъкни! — извика силно Рийд и пристъпи към него.

Джуниър вдигна ръка.

— Стой далече от мен, чуваш ли? Просто стой настрана.

Затръшна силно вратата след себе си. Трясъкът отекна в цялата къща. Когато шумът от двигателя на ягуара затихна, Рийд се отправи към кухнята.

— Искаш ли кафе?

Алекс беше зашеметена от думите на Джуниър, а реакцията на Рийд направо я шокира. Тя се втурна към кухнята. Кафето всеки миг щеше да изкипи върху котлона, когато го сграбчи за ръката и го накара да се обърне с лице към нея.

— Преди да съм се влюбила безумно в теб, Рийд, има нещо, за което искам да те питам последен път — пое си дълбоко дъх. — Ти ли

уби майка ми?

След няколко секунди той отговори:

— Да.

ГЛАВА XLIII

Фъргюс Пламит стоеше до леглото на жена си и я гледаше как спи.

— Уенда, събуди се — каза той с леден глас, който би събудил и мъртвец.

Уенда отвори очи и седна в леглото, сънена и объркана.

— Фъргюс, колко е ча... — но когато видя, че той държи в ръцете си пет банкноти от по сто долара, изведнъж всичко ѝ стана ясно.

— Ставай — заповяда ѝ пасторът и излезе от стаята.

Уенда стана от леглото. Цялата трепереше от страх. Тя плахо се приближи до него, като разкажал се грешник.

— Фъргюс, аз... пазех ги за изненада.

— Тихо — изръмжа той. — Докато не ти кажа, няма да говориш, и се моли за спасението на душата си.

Очите му я пронизваха и тя засрамено наведе глава.

— Откъде ги взе?

— Пристигнаха вчера по пощата.

— По пощата?

Тя кимна с глава утвърдително.

— Да. Бяха в онзи плик — посочи плика, който лежеше на масата до чашата му с кафе.

— Защо ги скри от мъжа си, пред когото трябва да бъдеш смирена, съгласно светото писание?

— Аз... — започна тя и спря, като прехапа устни. — Скрих ги, за да ти ги дам като изненада.

Очите му я гледаха подозрително.

— Кой ги е изпратил?

Уенда вдигна глава и го погледна с недоумение.

— Не знам.

Той затвори очи и каза:

— Сатана, заповядвам ти да я освободиш от злия дух, който я е обсебил. Отнеми й езика, който изрича лъжи. Вземи го в името на...

— Не! — изкрещя Уенда. — Не лъжа! Мислех, че са от някой от онези хора, с които говориш по телефона за това, което извършихте във фермата на Минтън.

Той рипна от стола като ужилен. Заобиколи масата и се приближи до нея.

— Как се осмеляваш да говориш така? Не съм ли ти казвал, че никога не трябва да споменаваш за това?

— Забравих — каза тя разтреперана. — Помислих, че парите са изпратени от някой, който е оценил това, което направи.

— Знам от кого са — изсъска той.

— От кого?

— Ела с мен — той я хвана за ръката и я задърпа към вратата, която свързваше кухнята с гаража.

— Къде ще ходим, Фъргюс?

— Почакай и ще видиш. Искам грешниците да се срещнат лице в лице.

— Децата са...

— Господ ще ги пази, докато се върнем.

Фъргюс Пламит караше по безлюдните улици на града, а Уенда седеше на предната седалка в колата до него и трепереше. На магистралата той зави на запад. Преструваше се, че не му е студено. Когато взе завоя, Уенда го погледна. Не можеше да повярва на очите си. Той й хвърли осъдителен поглед и тя не посмя дори да погледне навън от колата.

Спря пред една голяма къща и заповяда на жена си да слезе от колата. Стъпките му отекнаха по стъпалата и почукването на входната врата наруши тишината, която цареше наоколо. Никой не отвори на първото почукване и затова той започна да удря силно. Когато и това не помогна, заблъска прозореца близо до него.

Самата Нора Гейл отвори вратата и насочи пистолет право към челото му.

— Господине, навярно имате сериозна причина, за да блъскате така по вратата ми и да ме вдигате от леглото в този ранен час.

Фъргюс вдигна ръце и започна да се моли на Бог да пречисти грешницата от нейните грехове.

Нора Гейл го отмести настрана и се доближи до сестра си. Те застанаха една срещу друга. Нора Гейл със златистата си коса изглеждаше чудесно за жена, която току-що е станала от сън. Непрекъснатата употреба на нощни кремове ѝ гарантираше този вид на лицето. Беше облечена в розов атлазен халат, обшит с перли. Уенда бе пълна противоположност — тя изглеждаше като жена с наднормено тегло, която изобщо не се грижи за външния си вид.

— Тук е студено — отбеляза Нора Гейл така, сякаш не се бяха виждали от предния ден. — Да влезем вътре — предложи тя и поведе срамежливата си сестра през прага на публичния дом. Бутна с лакът Фъргюс, когато мина покрай него и каза: — Пасторе, ако не престанете с вашите молитви, ще ви пръсна черепа, разбрахте ли?

— Амин! — извика той и внезапно завърши молитвата си.

— Благодаря — каза Нора Гейл в добро настроение. — Сигурна съм, че в по-подходящо време бих могла да се възползвам от тях. Заповядайте. Искан да говоря с вас.

След няколко минути те вече седяха около масата в кухнята, която изглеждаше съвсем обикновена и ни най-малко порочна. Нора Гейл свари кафе и го сипа в малки чашки от китайски порцелан. Фъргюс заповяда на Уенда да не го пие, сякаш беше отровно.

— Не можете да ни победите — каза той разпалено. — Бог е с нас и ще ви накаже за греховете, а също и за това, че държите публичен дом.

— Спестете ми това — каза Нора Гейл и махна с ръка. — Страхувам се от Бог, добре, но всичко между нас с него е моя работа, а не ваша. Единственото нещо, което ме плаши у вас, пасторе, е глупостта ви.

Той се обиди. Лицето му почервения от яд.

— Вие ли изпратихте тези пари на жена ми?

— Да. От външния ѝ вид и от вида на децата ви помислих, че може да ѝ свършат работа.

— Нямаме нужда от вашите пари!

Нора Гейл се наведе напред и с усмивка на лицето каза тихо на Фъргюс:

— Но не ми ги хвърлихте обратно в лицето, нали?

Той сви устни и каза:

— Никога не отхвърлям дар, който Бог толкова щедро ми дарява.

— Не. Сигурна съм, че няма да го отхвърлите — каза Нора Гейл и сложи две бучки захар в кафето си. — Ето защо искам да сключа една сделка с вас, пастор Пламит.

— Не сключвам сделки с хора, които не вярват в Бога. Дойдох тук като Негов пратеник, за да ви предупредя за Неговия гняв и да чуя вашето признание в...

— Какво ще кажете за една нова църква?

Пламит подскочи от изненада.

— Моля?

Нора Гейл бавно разбърка кафето си.

— Какво ще кажете за една нова църква? Голяма, величествена църква, която би засенчила всички останали в града, дори баптистката — тя спря за миг, колкото да отпие от чашката си. — Виждам, че онемяхте, и приемам това за знак свише.

Отново се усмихна хитро.

— Когато бъде построен хиподрумът в Пърсел, аз ще бъда много богата и уважавана. Ще ви бъде от полза, пасторе, ако приемете моите щедри дарения, които няма да бъдат малки и които ще ви отпускам редовно. След време, когато дойдат да ме интервюират от известни списания и ме обявят за най-богатата бизнес дама, могат да отбележат, че съм много щедра.

— В замяна на църквата, която ще построя за вас — каза тя и се наведе напред, — ще очаквам да си държите устата затворена и да не говорите против хазарта. Бихте могъл да се занимавате с нещо друго. Ако няма за какво да говорите по време на службите в църквата, с удоволствие бих ви осигурила нещо. Знам много грехове, защото всичките съм ги вършила, скъпи.

Той я гледаше със зяпнала уста. Дамата явно бе привлякла вниманието му.

— И тогава няма да бъде необходимо да правите такива изпълнения като във фермата на Минтън преди около седмица. Да — повиши глас и вдигна отрупаната си с пръстени ръка, за да не му позволи да ѝ възрази, — знам, че вие сте го направил. Заради вас е загинал един много скъп кон, а това наистина ме интересува.

Тя присви очи и те заизпускаха искри.

— Ако направите още една такава глупост, аз лично ще ви отнема правото да проповядвате. Имам свои планове и ще се справя с

всички, които излизат на пътя ми. Ако имате някакъв проблем и не можете да се справите с него, обадете се. Ако искате да отмъстите на някого, направете го така, че да не ви хванат.

Облегна се назад и повдигна въпросително вежди:

— Е?

— Вие... подхвърлихте много неща, върху които да помисля.

— Не ме разбрахте добре. Искам отговора ви днес. Веднага. Искате ли да имате нова църква, или искате да отидете в затвора? Защото ви е ясно, че ако не отговорите положително на моето предложение, ще се обадя на моя стар приятел Рийд Ламбърт и ще му кажа, че имам свидетел на нападението във фермата на Минтън. Какво избирате, скъпи — амвона или затвора?

Фъргюс преглътна трудно. Той се бореше със себе си, с разума си, но това не трая дълго. След малко кимна с глава в знак на съгласие.

— Добре. Щях да забравя нещо — продължи Нора Гейл. — Престанете да се държите със сестра ми като с парцал. Видели са ви да я хокате в кабинета на шерифа миналата вечер. Ако още веднъж чуя подобно нещо, ще ми платите скъпо. Разбрахте ли?

Той въздъхна тежко.

— Ще изпратя Уенда Гейл на един курорт с минерални бани в Далас, където ще остане две седмици, за да си почине и да се отърве от вас за известно време. Да не би да очаквате, че ще привлечате хората в църквата с жена, която е потискана от мъжа си? Тази година децата ви ще отидат на лагер. Ще имат нови велосипеди и ръкавици за бейзбол, защото аз не зачитам вашите забрани за никакви игри от този род, а напролет ще ги запиша в някой клуб — тя примигна. — Тяхната леля Нора Гейл ще бъде най-хубавото нещо, което някога им се е случвало в този живот. Приемате ли всичко това, Пламит?

Той отново кимна.

— Добре — каза Нора Гейл и праметна крак върху крак. — Сега, след като изяснихме всичко, иска да поговорим за условията на сделката. Първото дарение ще получите в деня на получаване на разрешителното за строеж на хиподрума, а следващите — на всяко първо число от месеца. Ще теглите сумите от сметката на „НГБ&Ко“. Ще приспадам само данъците — добави с гърлен смях.

След това, обръщайки му гръб, погледна сестра си.

— Уенда Гейл, не чакай, докато те изпратя в Далас. Използвай парите, които ти изпратих, и веднага купи нещо за себе си и някои дрехи за децата. И, за Бога, погрижи се за косата си! Изглежда ужасно.

Уенда през сълзи прошепна:

— Благодаря, благодаря ти.

Нора Гейл посегна да хване ръката на сестра си, но след миг размисли и се отказа от решението си. Вместо това запали цигара. През облак дим каза сърдечно:

— Винаги си добре дошла, скъпа.

ГЛАВА XLIV

— Джуниър?

Той се обърна, за да види кой го вика. Беше на бара и пиеше второто си питие от десетина минути насам.

— Добро утро, мамо. Искаш ли водка с доматен сок?

Сара Джоу прекоси стаята и взе бутилката с водка от ръцете му.

— Какво има? — попита тя по-строго от обикновено. — Защо пиеш толкова рано?

— Не е чак толкова рано, като се има предвид кога съм станал.

— Ти излезе сутринта. Чух те, когато тръгна. Къде ходи?

— И аз бих искал да знам къде беше — каза Енгъс, който влезе в стаята. — Трябва да поговоря с теб.

— Позволи ми да отгатна — каза Джуниър е престорено добро настроение, — става дума за съдията Уолис.

— Точно така.

— И за женитбата ми със Стейси.

— Да — отговори Енгъс неохотно.

— Обзалагам се, че ще ми обясниш защо трябваше да се оженя за нея толкова прибързано?

— Беше за твое добро.

— Същото ми каза и преди двадесет и пет години. Това е било сделка, нали? Ти си го заставил да приключи делото по убийството на Селина, като в замяна на това си му обещал, че аз ще се оженя за Стейси. Прав ли съм? Очевидно, да. Алекс предполага същото. Когато е представила хипотезата си на съдията, той се е самоубил.

Сара Джоу закри устата си с длан. Лицето ѝ беше много бледо. Енгъс ядосано сви ръце в юмруци.

— Това беше най-доброто, което можех да направя за момента. Не можех да позволя по-задълбочено разследване. За да предпазя семейството си и моя бизнес, няхах друг избор, освен да помоля съдията да ми направи тази услуга.

— Стейси знаеше ли за това?

— От мен — не. Съмнявам се дали Джо изобщо ѝ е казал.

— Слава богу — Джуниър се отпусна на един стол. — Татко, ти много добре знаеш, както и аз, че Гууни Бъд беше невинен.

— Не знам такова нещо.

— Хайде, той беше безопасен. Знаеше добре, че не е убил Селина, но позволи да бъде наказан за това. Защо не остави нещата такива, каквито бяха? Сега всички щяхме да сме по-добре.

— Знаеш, че не е така, Джуниър.

— Наистина ли? — той вдигна глава и погледна към родителите си. — Знаеш ли с кого беше в леглото Рийд тази сутрин? С Алекс — отпусна глава на гърдите си. С горчив смях добави: — Дъщерята на Селина! Господи, можете ли да си представите?

— Алекс с прекарала нощта с Рийд? — извика баща му.

Сара Джоу издаде звук на отвращение.

— Това не ме учудва.

— Защо не го предотврати, Джуниър? — попита Енгъс.

Усещайки, че гневът на баща му се усилва, Джуниър изкрещя:

— Опитах се!

— Явно не си бил достатъчно упорит. Трябваше да бъде в твоето легло, а не в неговото.

— Тя е достатъчно голяма и не се нуждае от разрешение от мен, за да спи с някого. Може да го прави, с когото пожелае — Джуниър стана от стола и се отправи към бара.

Сара Джоу му препречи пътя.

— Не ми харесва това момиче. Покварена е като майка си, но ако си я желал, защо позволи на Рийд да я спечели?

— Положението е много по-сериозно, Сара Джоу — каза Енгъс. — Бъдещето ни зависи от Алекс. Надявах се тя да стане част от нашето семейство. Както винаги, Джуниър се провали.

— Не го упреквай, Енгъс.

— Защо не? Той е мой син. Ако искам, ще го критикувам — той въздъхна тежко. — Сега вече е твърде късно, за да се тюхкаме. Трябва да помислим за нещо по-важно от интимния живот на Джуниър. Страхувам се, че ще бъдем прекалено уязвими при едно евентуално разследване.

Той излезе от стаята и затръшна входната врата.

Джуниър стоеше до бара и си наливаше водка от бутилката. Сара Джоу го хвана за ръката, преди да успее да вдигне чашата към устните си.

— Кога ще разбереш, че си толкова добър, колкото и Рийд? Дори по-добър. Отново разочарова баща си. Кога ще направиш нещо, с което да се гордее? Джуниър, скъпи, крайно време е да пораснеш и да поемеш нещата в свои ръце.

Алекс гледаше втренчено Рийд и не можеше да повярва на ушите си. Той спокойно продължи да налива вода в кафеварката. След като свърши, се обърна с лице към нея.

— Изглеждаш така, сякаш си глътнала езика си. Не е ли това, което очакваше да чуеш?

— Вярно ли е? — попита тя с дрезгав глас. — Ти ли я уби?

— Не, Алекс. Не съм я убил аз. Ако съм искал да го направя, щях да го сторя много преди онази нощ, и то с голи ръце. Нямах да търся скалпел и вероятно не бих допуснал онзи смахнат човек да пострада вместо мен.

Тя пристъпи напред и силно го прегърна.

— Вярвам ти, Рийд.

— Е, предполагам, че все пак това е нещо — той я притисна към себе си и я погали по гърба. Тя се сгуши в гърдите му.

Тъй като усети, че отново се възбужда, Рийд я отстрани от себе си и каза:

— Кафето е готово.

— Не ме отблъсквай, моля те. Искам да ме прегърнеш още малко.

— Аз също — погали я по бузата той, — но не искам само да те прегръщам, това не ми е достатъчно.

Наля две чаши с кафе и ги сложи на масата.

— Защо каза, че ти си я убил? — попита Алекс и седна срещу него.

— Защото искаш да разбереш кой е ходил в конюшната онази нощ.

— Знаеш ли?

— Не, не знам — той поклати отрицателно глава. — Заклевам се пред бога, че не знам.

— Но знаеш, че е бил или Джуниър, или Енгъс.

Той сви рамене уклончиво.

— Никога не си искал да разбереш кой от тях, нали?

— Има ли някакво значение?

Тя го погледна втрещено.

— За мен има значение. Би трябвало и за теб да има.

— Защо? Дори и да знам, това няма да промени нещата. Няма да върне обратно Селина. Няма да промени твоето нерадостно детство, нито пък моето. Щеше ли това да накара баба ти да те обича? Едва ли.

Като забеляза смутеното изражение на лицето ѝ, той продължи:

— Да, Алекс. Знам защо си решила да отмъстиш за майка си. Мърл Грем винаги търсеше отдушник. Когато Селина правеше нещо нередно, тя обикновено обвиняваше мен за това. „Онзи хулиган Ламбърт“ — така ме наричаше и правеше кисела физиономия. Несъмнено цял живот ти е втъпявала, че ти си виновна за смъртта ѝ. Тя не би поела вината за грешките на Селина върху себе си. Не допускаше, че Селина като всяко човешко същество на тази земя е правила това, което ѝ е харесвало, било то с повод или без повод. Единствено върху теб е могла да стовари вината.

Той си пое дълбоко дъх.

— Имайки предвид всичко това, ти би ли се почувствала по-добре, ако разбереш кой я е убил?

— Аз трябва да разбера, Рийд — каза тя през сълзи. — Убиецът е бил и крадец. Той ме ограби. Майка ми щеше да ме обича, ако беше жива. Знам, че би ме обичала.

— За Бога, та тя дори не те искаше, Алекс! — извика той. — Така както и майка ми не ме е искала. Ако бях на твое място, изобщо нямаше да се интересувам от нея.

— Защото се страхуваш! — изкрещя тя отново.

— Страхувам се?

— Страх те е да не те заболи от това, което ще научиш!

— Не ме е страх — каза той. — Безразлично ми е.

— А на мен не ми е безразлично, слава богу. Не съм коравосърдечна и безчувствена като теб.

— Снощи не мислеше така — Рийд леко се усмихна. — Човек би си помислил, че си останала девствена досега, само защото не си намерила по-страстен мъж от мен.

Тя замръзна, сякаш я беше ударил. Не вярваше, че може да я нарани по този начин. Погледна го през масата. Изражението на лицето му беше враждебно, но нейната реакция го порази. Потърка слепоочията си и започна да ѝ се извинява.

— Съжалявам. Не исках да кажа това. Ставаш непоносима, когато заговорим за това — свали ръце и впери очи в нея. — Откажи се, Алекс. Бъди по-разумна и отстъпи.

— Не мога.

— Не искаш.

Тя посегна към ръката му.

— Рийд, никога няма да се разберем по този въпрос, затова не искам да споря с теб — лицето ѝ стана по-нежно. — Не и след миналата нощ.

— Някой хора биха помислили, че каквото става тук — той посочи към всекидневната, — би могло да заличи миналото.

— Затова ли допусна това да стане, защото се надяваше да простя и да забравя?

Той отдръпна ръката си от нейната.

— Доставя ти огромно удоволствие да ме изтезаваш, прав ли съм?

— Не, опитвам се да те провокирам. Искам да разбереш защо не мога да се откажа, когато съм толкова близо до истината.

— Не те разбирам.

— Тогава просто ми помогни!

— Как? Като вдигна ръка срещу моя настойник или срещу най-добрия си приятел?

— Преди малко не се държа с Джуниър като с най-добрия си приятел.

— Гордостта ми беше наранена, а и изпитах ревност.

— Той също е изпитал ревност през нощта, когато е била убита Селина. Тя е наранила гордостта му. Отхвърлила е предложението му за женитба, защото все още те е обичала. Това могло ли е да го накара да я убие?

— Помисли добре върху това, което казваш, Алекс — раздразни се той. — Ако Джуниър се е ядосал от отказа ѝ, имал ли е подръка скалпел, за да я прободете? И наистина ли смяташ, че колкото и да е бил ядосан, би могъл да убие, когато и да е?

— Тогава е бил Енгъс — промълви тихо тя.

— Не знам.

Рийд стана от стола и започна нервно да се разхожда из стаята. Това беше позната хипотеза.

— Енгъс беше против Джуниър да се ожени за Селина.

— Енгъс е по-непостоянен и от Джуниър — каза тя повече на себе си. — Виждала съм го ядосан. Предполагам, че когато е сърдит, той е в състояние да убие човек, и със сигурност е предприел отчаяни мерки за по-бързо приключване на делото, преди да бъде заподозрян в убийство.

— Къде отиваш? — попита Рийд, когато тя стана от стола си и тръгна към спалнята.

— Трябва да говоря с него.

— Алекс! — извика той и я последва. Натисна силно дръжката на вратата, но Алекс беше заключила отвътре.

— Не искам да ходиш там! — провикна се Рийд.

— Трябва — тя отвори вратата. Беше напълно облечена. — Мога ли да взема блейъра?

Той я погледна умолително.

— Ще разбиеш живота на всички ни. Помисли ли за това?

— Да. И всеки път, когато усетя угризения на съвестта, си припомням за самотното и нерадостно детство, което прекарах, докато той е трупал богатства — затвори очи и събра сили. — Не искам да унищожавам Енгъс. Просто си върша работата. Правя това, което трябва. И то ми харесва. Ако обстоятелствата бяха по-различни, бих се привързала към него. Но те са такива, каквито са, и аз не мога да ги променя. Когато човек сгреша, трябва да бъде наказан.

— Добре — той я притегли близо до себе си. — Какво е наказанието за следовател, който спи със заподозрян?

— Ти си вече извън подозрение.

— Не знаеше това снощи.

Ядосана, тя се освободи от него и побягна навън, като пътъом взе ключовете на колата от масата, където беше видяла да ги оставя Рийд предишната вечер.

Той веднага се обади в офиса си. Без встъпление изрева:

— Веднага изпратете една кола пред дома ми!

— Всички тръгнаха, шерифе. Само джипът е тук.

— Ще свърши работа. Докарайте ми го.

ГЛАВА XLV

Стейси Уолис Минтън изненада приятелите и познатите си, събрали се у тях, когато се появи облечена официално във всекидневната, без сълзи на очите и със спокойно лице. Присъстващите говореха тихо от уважение към мъката ѝ. Смятаха, че ѝ е необходима малка почивка, за да се подготви за изпитанието, което ѝ предстоеше.

Масата беше отрупана с чинии, пълни със салати, различни ястия и десерти, донесени от загрижени роднини. Всички без изключение питаха: „Как го прие тя?“

Външно изглеждаше, че Стейси приема смъртта на баща си много добре. Както винаги беше облечена безупречно. Ако не бяха сенките под очите ѝ, можеше да се каже, че се е приготвила за среща в клуба.

— Стейси, събудихме ли те? Оставихме бележка на вратата да чукаш, а не да звънят, за да не те безпокоят.

— Не можах да заспя до късно — каза тя. — Кога си тръгна Джуниър?

— Някъде след полунощ. Гладна ли си? Господи, има толкова много ядене — за цяла рота.

— Не, благодаря. Точно сега не искам нищо.

— Господин Дейвис се обади. Трябва да обсъди подготовката за погребението с теб. Каза, че е на твое разположение.

— Ще му се обадя по-късно.

Изгледаха я изумени, когато тя отиде до закачалката в коридора и облече палтото си. Размениха си загрижени и озадачени погледи.

— Стейси, скъпа, къде отиваш?

— Излизам.

— Ще се радваме, ако можем да ти помогнем с нещо. Затова сме тук.

— Благодаря за предложението, но има нещо, което трябва да свърша сама.

— Какво да казваме на хората, които ще дойдат? — попита един от роднините ѝ и я последва до външната врата.

Стейси се извърна и отговори спокойно:

— Кажете им каквото искате.

Енгъс не се изненада от появата на Алекс в своя кабинет. Беше дошла без предупреждение. Той седеше на коженото канапе и разтриваше пръста на крака си, който напоследък доста често го болеше.

— Не съм забелязал кога сте влязла — каза той. — Току-що се върнах от конюшните. Трябваше да се погрижа за един кон.

— Лууп ми каза, че сте тук.

— Искате ли нещо за закуска? Малко кафе?

— Не, благодаря, Енгъс.

„Много е гостоприемеен“ — помисли Алекс.

— Ще ви бъде ли удобно да поговорим сега?

Той се засмя.

— Винаги ми е удобно, като знам за какво ще говорим.

Тя седна до него на канапето. Той я проучваше изпитателно със сините си очи.

— Джо изповяда ли се, преди да се самоубие?

— Не ме покани в кабинета си, за да прави признания, ако това имате предвид — отговори тя, — но знам за вашата сделка с него. Как успяхте да убедите Джуниър да направи това, Енгъс?

— На неговата възраст — започна той, без да прави опит да отрича твърдението ѝ, — и в онзи момент момчето не се интересуваше много от това, което ще му се случи. Смъртта на Селина го потресе толкова много, че той се ожени за момичето на Джо, преди да осъзнае какво е направил. Какво знаете вие? Не бях сигурен, че може да преодолее мъката си по загубата на Селина, ако не му беше помогнала Стейси през първите месеци. Тя се грижеше за него. Никога не съм съжалявам, че сключих тази сделка.

— Кого прикривахте?

Енгъс смени рязко темата.

— Тази сутрин не изглеждате много добре. Лошо ли се държа Рийд с вас снощи?

Объркана, Алекс наведе глава.

— Джуниър ли ви каза?

— Да — той издърпа ботуша си, за да не притиска болния му пръст. — Не може да се каже, че съм изненадан. Разочарован — да, но не и изненадан.

Тя вдигна глава.

— Защо?

— Каквато майката, такава и дъщерята. Рийд никога не харесваше другите мъже, с които ходеше Селина. Може би характерът му е такъв. Мисля, че така казват днес.

Сложи босия си крак на пода и се облегна назад на канапето.

— Има ли нещо между вас двамата?

— Мисля, че да.

— Значи се обичате?

— Да.

Той я погледна разтревожен.

— Искам да ви предупредя като баща, Алекс. Не е лесно да се обича мъж като Рийд. Той има труден характер и не всеки може да го приеме такъв, какъвто е. Колкото повече остарява, толкова по-хаплив става. Главно затова, че майка му го остави, още когато беше бебе.

— Затова ли не е могъл да прости на Селина, че се е забъркала с Ал Гейдър и е забременяла с мен?

— Така мисля. Той се опита да не го показва пред хората и криеше чувствата си, но беше съкрушен. Нямахте нищо против вас, но не можеше да прости на майка ви, че го е измамила.

— Какво ще кажете за Джуниър?

— Джуниър не можеше да й прости, че обича Рийд повече от него.

— Но никой от тях не я е убил — каза тя и го погледна право в очите. — Вие сте я убил, нали?

Той стана и се приближи до прозореца. Погледна навън и видя всичко, което беше градил през целия си живот и което всеки миг можеше да загуби. В продължение на няколко минути в стаята цареше пълна тишина. Накрая Енгъс каза:

— Не съм я убил аз.

След това бавно се обърна и добави:

— Но исках да я убия.

— Защо?

— Майка ви хитруваше, Алекс. Това ѝ харесваше. Когато я видях за първи път, тя беше малко момиченце. Всичко щеше да бъде наред, ако си беше останала такава. Но тя порасна и разбра, че има власт над тези две момчета. Сексуална власт. И започна да използва това, като постоянно ги разиграваше.

Сърцето на Алекс започна да бие по-силно. Едва дишаше. Сякаш гледаше филм на ужасите и чакаше чудовището да се появи зад гърба ѝ. Искаше ѝ се да види цялата картина, но все не успяваше. Вероятно беше ужасна.

— Знаех, че един ден това ще се случи — продължи Енгъс, — но не можах да направя нищо, за да го спра. Тя ги изправи един срещу друг.

Алекс си спомни думите на Нора Гейл: „Изкушението беше прекалено голямо.“

— Колкото по-големи ставах, толкова по-лошо. Здравото приятелство между момчетата беше като лъскава ябълка. Селина прояждаше кората подобно на червей. Не я обичах — той се върна на канапето и седна. — Но я желяех.

Когато Алекс се убеди, че ушите ѝ не я лъжат, тя си пое дълбоко дъх и изрече:

— Моля?

Енгъс се усмихна лукаво.

— Не забравяйте, че това беше преди двадесет и пет години и бях по-слаб с около двадесет килограма. Нямах това — посочи шкембето си, — и не бях плешив. Можеше да се каже, че жените си падаха по мен.

— Не се съмнявам в думите ви, Енгъс, просто нямах представа...

— Никой друг не предполагаше това. То беше моята малка тайна. Самата тя не знаеше... до вечерта, когато беше убита.

Алекс ахна невярващо. Чудовищната истина беше не само неприятна, но и отвратителна.

— Джуниър излезе и отиде да удави мъката си в алкохол. Селина дойде в тази стая. Седна точно тук, където седите вие сега, и заплака. Каза ми, че не знае какво да прави. Обичаше Рейд така, както никой друг мъж през живота си. Обичаше и Джуниър, но не достатъчно, за да се омъжи за него. Не знаеше как ще ви отгледа сама. Всеки път, когато ви погледнела, си спомняла за грешката, променила бъдещето ѝ

завинаги. Говори дълго и очакваше съчувствие от мен, но всичко, което виждах в нея, беше една малка егоистична негодница. Мислеше само за себе си. Не я интересуваше, че наранява другите хора, нито че си играе с техните съдби. Интересуваше се само от себе си.

След няколко секунди поклати глава и продължи:

— Това не ми пречеше да я желая. Желаях я повече от всякога. Оправдавах се с това, че тя не заслужава нещо по-добро от един възрастен, развратен мъж като мен — пое си дълбоко дъх. — Както и да е, аз направих признание пред нея.

— Казахте й... че я желаете?

— Не направо. Предложих й да я настаня в една къща в града, някъде наблизко. Казах й, че бих могъл да плащам всички нейни разноски. Не трябваше да си помръдва и пръста, само от време на време да ме приема при себе си. Очаквах да вземе и теб, а и баба ти също, въпреки че се съмнявах дали Мърл Греъм някога би се съгласила на подобно нещо. Накратко — каза той в заключение, — помолих я да стане моя любовница.

— А тя какво ви отговори?

— Нищо. Само ме гледа в продължение на няколко минути и след това избухна в смях — очите му се впиха в Алекс и добави сурово. — А ти знаеш колко много мразя да ми се присмиват.

— Ах ти, стар мръсничко!

Двамата стреснато се обърнаха. Джуниър стоеше на вратата с лице, изпълнено с ярост. Застрашително насочи показалеца си към баща си.

— Ти не ми разреши да се ожения за нея, защото си искал да бъде твоя! Убил си я, защото е отхвърлила жалкото ти предложение! Негодник такъв! Затова си я убил!

Пътят изглеждаше по-натоварен от обикновено. Или просто така й се струваше, защото очите й бяха премрежени от сълзи. Едва успяваше да държи блейзъра на пътя. Връщаше се обратно в дома на Рийд.

Когато Джуниър се нахвърли върху Енгъс и започна да го удря с юмруци, тя избяга от стаята. Не можеше да понесе тази гледка. Разследването й беше станало причина син да се опълчи срещу баща

си, приятел срещу приятеля си, и тя не можеше да издържа повече. Беше избягала.

Всички те бяха прави. Опитваха се да я предупредят, но тя отказа да ги послуша. Водена от чувството за вина, твърдоглава и смела, навлезе в забранена територия и наруши нейната неприкосновеност. Предизвика гнева на злите сили. Въпреки забраната от прокуратурата продължи разследването си.

Трябва да е била умопобъркана, за да смята, че Селина е била героиня, която е загинала в разцвета на своята младост, вдовица с новородено дете в скута си, попаднала в жесток свят. Оказа се, че е била хитра, егоистична и дори жестока към хората, които са я обичали.

Мърл я беше накарала да повярва, че тя е виновна за смъртта на майка си. Внушаваше ѝ това с всеки жест, дума или постъпка.

Добре, Мърл не е била права. Селина сама си е била виновна, за да я убият. С това заключение Алекс се освободи от чувството за вина, което ѝ тежеше. Тя беше свободна! Наистина вече не я интересуваше кой е убил майка ѝ. Не е било заради нея.

Първото нещо, което ѝ дойде наум, беше да сподели това чувство на свобода с Рийд. Паркира колата пред къщата му, слезе и прекоси верандата. Отначало се поколеба, но в следващия миг тихо почука на вратата. След няколко секунди я отвори и влезе вътре.

— Рийд?

Къщата беше мрачна и празна.

Тръгна към спалнята и отново го извика, но беше ясно, че го няма. Когато се обърна, забеляза дамската си чанта, останала на нощното шкафче. Провери дали не е забравила друго в банята, прибра си нещата и затвори чантата.

Изведнъж ѝ се стори, че чува познат шум от скърцане на външната врата. Спря и се послуша.

— Рийд?

Звукът не се повтори.

Спомняйки си за предишната нощ, прекарана с Рийд, тя гальовно докосна вещите му на нощното шкафче — чифт слънчеви очила, един гребен, който рядко използваше, и един колан с герба на щата върху токата. Сърцето ѝ се изпълни с нежност. Когато се обърна, застина на мястото си.

На вратата на спалнята стоеше жена и държеше нож в ръката си.

ГЛАВА XLVI

— Какво става тук, по дяволите? Рийд сграбчи Джуниър за яката и го отстрани от Енгъс, който лежеше прострян на пода. По брадата му се стичаше кръв, устата му беше разцепена. Колкото и странно да му се стори, възрастният мъж се смееше.

— Откъде си се научил да се биеш така, момчето ми, и защо не го правиш по-често? — каза той, седна и подаде ръка на Рийд. — Помогни ми.

Рийд изгледа укорително Джуниър и помогна на баща му да стане.

— Някой ще ми каже ли за какво е всичко това? — попита Рийд.

Когато джипът пристигна пред дома му, той се отправи с бясна скорост към фермата. Лууп го посрещна разтревожена на вратата и му каза, че господин Минтън и Джуниър се бият.

Рийд се втурна към работния кабинет на Енгъс и намери двамата мъже да се търкалят по пода. Джуниър удряше баща си с всичка сила по главата.

— Той е искал Селина за себе си! — заяви Джуниър разгневен. — Чух го да казва това на Алекс. Искал е Селина да стане негова любовница. Когато му с отказала, я е убил.

Енгъс спокойно попиваше кръвта по брадичката си с една носна кърпичка.

— Наистина ли му вярваш? Мислиш ли, че бих се отказал от всичко — майка ти, теб, всичко тук — заради тази малка уличница?

— Чух те да казваш на Алекс, че си я желал!

— Така беше, но само като мъж. Аз не я обичах. Не ми харесваше начина, по който застана между теб и Рийд. Ще ти кажа едно нещо — със сигурност не бих рискувал всичко в живота си, като я убия. Искаше ми се да го направя, когато се присмя на предложението ми, но не съм я убил — той отправи поглед към двамата мъже в стаята. — Един от вас двамата ми спести това унижение.

Тримата се спогледаха неловко. След двадесет и пет години критичният момент беше дошъл. Досега никой не бе имал смелостта да постави този въпрос. Истината би била доста болезнена, затова предпочитаха убиецът да остане неизвестен.

Настъпи пълна тишина. Никой не признаваше, че е убил Селина.

— Аз не съм я убил — заяви Енгъс. — Както казах и на Алекс, дадох ѝ ключовете на една от моите коли и ѝ казах да се прибере сама вкъщи. За последен път я видях, когато излезе през външната врата.

— Бях разстроен от това, че отхвърли предложението ми — каза Джуниър. — Излязох и се напих. Не си спомням къде съм бил, нито с кого. Но мисля, че бих си спомнил, ако съм убил Селина.

— Аз си тръгнах, когато сервираха десерта — обади се на свой ред и Рийд. — Прекарах нощта с Нора Гейл. Отидох в конюшната около шест сутринта. Тогава я намерих убита.

Енгъс поклати глава объркан.

— Тогава всичко, което казахме на Алекс, е вярно!

— Алекс? — възкликна Рийд. — Не ми ли казахте, че е била тук?

— Татко говореше с нея, когато влязох.

— Къде е сега?

— Седеше точно там — каза Енгъс и посочи празното място на канапето. — Не видях нищо повече, след като Джуниър се нахвърли върху мен и ме повали на пода.

— Ще престанете ли най-после с глупостите си и ще ми кажете ли къде отиде Алекс?

— Успокой се, Рийд. Трябва да е някъде тук.

— Не я видях, когато дойдох.

Той се втурна към коридора.

— Беше тук само преди няколко минути — каза Джуниър. — Защо се тревожиш толкова за...

— Не разбираш ли? — попита Рийд през рамо. — Ако никой от нас не е убил Селина, значи убиецът е вече по петите ѝ.

— Господи, как не се сетих за това!...

— Прав си, Рийд.

— Да тръгваме!

Тримата мъже хукнаха към външната врата. Когато слизаха по стълбите, Стейси Уолис тъкмо паркираше колата си пред къщата.

— Джуниър, Енгъс, Рийд, радвам се, че ви намерих всички заедно. Става въпрос за Алекс.

Рийд караше джипа като луд. На кръстовището, където се сливаше пътя с магистралата, забеляза помощниците си и им даде знак да го следват с патрулната кола.

В движение ги попита:

— Да сте виждали моя блейзър? Алекс Гейдър трябва да е била в него.

— Да, Рийд. Видяхме го. Тръгна към твоята къща.

— Благодаря много — отговори той и извика на спътниците си.
— Дръжте се здраво.

Направи остър завой и пое към дома си.

— Какво става? — попита Стейси. Рийд караше толкова бързо, че трябваше да се хване някъде, ако ѝ е мил животът. Никога не ѝ се беше случвало подобно нещо.

Опитът ѝ да задържи Минтън, Джуниър и Рийд беше неуспешен. В бързината бяха набутали и нея в джипа. Казаха ѝ, че ако иска да говори с тях, трябва да тръгне веднага. Стейси седна на задната седалка с Джуниър, а Енгъс седна отпред до Рийд.

— Алекс може би е в опасност! — изкрещя Джуниър в ухото ѝ, за да е сигурен, че го е чула.

— Опасност?

— Това е дълга история.

— Ходих до мотела! — извика Стейси. — На рецепцията ми казаха, че може би е във фермата.

— Толкова ли е важно да я видиш? — попита Рийд през рамо.

— Не успях да ѝ кажа всичко снощи. Тя не е държала пистолета, нито е дръпнала спусъка, но е виновна за смъртта на баща ми.

Джуниър я прегърна през рамо, притегли я близо до себе си и я целуна по челото.

— Стейси, остави това. Баща ти не се е самоубил заради Алекс.

— Не е само това — каза Стейси смутено. — Разследването ѝ стана причина да възникнат някои въпроси относно... добре, за това, че сме се оженили съвсем скоро след смъртта на Селина. Хората мислят... знаете колко са ограничени и подозрителни. Отново

започнаха да говорят за това. — Тя го погледна умолително. — Джуниър, защо се ожени за мен?

Той повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Защото си красива и енергична жена, Стейси. Ти беше най-хубавото нещо в моя живот — каза искрено.

Не я обичаше, но оценяваше нейната доброта и внимание към пето, а също и нейната любов.

— Тогава обичаш ли ме поне малко?

Джуниър се засмя ласкаво:

— За Бога, Стейси, обичам те много.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. От това лицето ѝ светна и в този момент наистина изглеждаше хубаво.

— Благодаря ти, Джуниър.

Внезапно Енгъс се наведе напред и посочи в далечината.

— Господи, това като че ли с...

— Пушек — отговори Рийд и натисна докрай педала на газта.

ГЛАВА XLVII

— Госпожо Минтън! — извика Алекс. — Какво правите тук, за Бога?

Сара Джоу се усмихна спокойно.

— Проследих ви, когато излязохте от дома ми.

— Защо?

Алекс не отделяше очи от ножа. Приличаше на обикновен кухненски нож, но никак не изглеждаше безобиден в ръката на Сара Джоу. Винаги, когато я беше виждала преди това, ръката ѝ изглеждаше доста крехка и женствена. Сега ѝ се стори кокалеста и зловеща, стиснала здраво дръжката.

— Дойдох, за да премахна още една отрепка от моя живот — каза тя с широко отворени очи. — Така както направих в Кентъки. Брат ми получи жребчето, което аз исках. Не беше честно. Трябваше да се отърва от него и от жребчето, иначе никога повече нямаше да бъде щастлива.

— Какво... какво сте направила?

— Подмавих го в конюшнията, като му казах, че жребчето има колики. След това заключих вратата и я подпалих.

Алекс потръпна.

— Колко ужасно!

— Наистина беше ужасно. Миризмата на изгоряло конско месо се разнесе далече из областта. Усещаше се дни наред.

Младата жена закри устата си с ръка. Сара явно беше психично болна и следователно много опасна.

— Не се наложи да паля огън през нощта, когато убих Селина.

— Защо не?

— Онзи идиот Гууни Бъд я беше проследил до конюшнията. Срещнах го на излизане оттам. Страшно ме изплаши, когато го видях да стои в храстите. Той влезе вътре и я видя. Падна върху нея и започна да прави нещо ужасно. Видях го, че взе скалпела на доктор

Колинс — тя се засмя ликуващо. — Тогава разбрах, че не е необходимо да паля конюшните и да унищожавам всички онези прекрасни коне.

— Вие сте убила майка ми! — простена Алекс през сълзи. — Вие сте убила майка ми!

— Тя беше боклук — изражението върху лицето на Сара Джоу рязко се промени и стана злобно. — Всяка вечер се молах да се омъжи за Рийд Ламбърт. По този начин щях да се отърва и от двамата. Енгъс имаше нужда от син и аз му го дадох! — извика тя и се удари с юмрук в гърдите. — Защо трябваше да се грижи за онова копеле?!

— Какво общо е имало това със Селина?

— Глупавото момиче бе допуснало да забременее. Рийд не се примири с това — стисна зъби и чертите на лицето ѝ се изкривиха. — И аз трябваше да гледам как Джуниър заема мястото на Рийд. Той наистина искаше да се ожени за нея. Можеш ли да си представиш, че един Минтън би се оженил за долнопробна жена с незаконно дете? Не можех да позволя на сина си да си провали живота.

— Затова сте търсела подходяща възможност да я убиете?

— Тя сама ми предостави тази възможност. Джуниър излезе разстроен от къщи. След това Енгъс се направи на глупак пред нея.

— Вие сте подслушвала разговора им?

— Да.

— И сте изпитала ревност?

— Ревност? — изсумтя тя презрително. — Боже мой, не. Енгъс винаги е имал и други жени още от самото начало, след като се оженихме. Нямах нищо против да има и Селина, още повече че той щеше да я отпрати извън града и тя щеше да бъде далеч от Джуниър. Но онази глупачка му се присмя — изсмя се в лицето на мъжа ми, след като той се беше изповядал пред нея!

Очите ѝ присвяткаха яростно и дишането ѝ се ускори. Гласът ѝ трепереше. Алекс разбра, че щом веднъж е решила да направи нещо, никой не може да ѝ попречи. Все още правеше опити да подбира думите си, когато усети полъх на дим.

Погледна към коридора към гърба на Сара Джоу. Той се изпълваше с дим. Пламъците бяха обхванали стените на всекидневната.

— Госпожо Минтън — каза Алекс с треперещ глас, — искам да поговоря с вас за това, но...

— Не мърдай от мястото си! — заповяда ѝ Сара Джоу, като размаха ножа във въздуха. Алекс отстъпи нерешително назад. — Ти дойде тук и започна да създаваш неприятности, точно като нея. Предпочете Рийд пред Джуниър. Искаш отново да разбиеш сърцето му. Енгъс е разстроен от смъртта на съдията Уолис и ти си виновна за това. Защото той смята, че едно от момчетата я е убило.

Тя се усмихна лукаво.

— Знаех, че това ще си помисли. Знаех също, че момчетата няма да си задават въпроси. Зависех от лоялността им един към друг. Това беше съвършено престъпление, Енгъс, мислейки, че защитава момчетата, сключи сделка със съдията. Не ми беше приятно, че Джуниър трябва да се ожени толкова млад, но се радвах, че не беше Селина, а Стейси.

Димът ставаше все по-гъст и се извиваше над главата на Сара Джоу, а тя се преструваше, че не го забелязва.

— Започна да задаваш прекалено много въпроси — продължи с кисела физиономия. — Опитах се да те сплаша с онова писмо. Направих така, че да изглежда сякаш е от смахнатия Пламит, но аз го изпратих — каза самодоволно.

Алекс използва случая, за да се придвижи напред.

— Ти не се уплаши, затова те избутах от пътя с един от камионите на компанията. Съдията Уолис вероятно би бил жив и сделката между него и Енгъс би останала в тайна, ако беше умряла при катастрофата — изсъска тя и наистина изглеждаше разочарована. — Но след днешния случай аз няма да...

Алекс пристъпи напред и я хвана за китката. Беше по-силна, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Успя да задържи ножа. Алекс я стисна и изви ръката ѝ назад, отклонявайки насочените към тялото ѝ удари.

— Няма да ти позволя да унищожиш семейството ми! — изпищя Сара Джоу и като се отскубна, пак посегна с ножа към Алекс.

Двете жени се вкопчиха здраво. Паднаха на колене. Алекс се опита да хване ръката с ножа, но димът ставаше все по-плътен, така че не можеше да вижда добре. Очите ѝ се насълзиха. Започна да се задушаваша. Сара Джоу я притисна до стената.

Изведнъж усети, че шевовете на темето ѝ се разтварят.

Успя да се изправи по някакъв начин и започна да тегли Сара Джоу към коридора, където димът беше по-малко. Всички правила за бягство при пожар се изпариха от главата ѝ. Тя се опита да задържи дъха си, но дробовете ѝ се нуждаеха от кислород, за да може да издърпа жената навън.

Почти бяха стигнали всекидневната, когато Сара Джоу осъзна, че Алекс беше взела превес. Тя поднови усилията си в нов пристъп на ожесточение. Ножът прободде глезена на Алекс и тя изпищя. Назъбеното му острие я улучи отново, този път в прасеца, и девойката се олюля обратно към всекидневната.

Изведнъж изгуби Сара Джоу от погледа си. Докато само преди секунди се бореше да се освободи от нея, сега изпадна в паника при мисълта, че е останала в горящата стая. Димът беше толкова плътен, че не можеше да различи силуета ѝ.

— Сара Джоу! Къде сте? — извика Алекс и се задави от пушека. Простря ръце напред и се опита да я достигне, по не успя да улови нищо, освен задимения въздух.

Тогава инстинктът ѝ за самосъхранение надделя. Обърна се и започна да си пробива път през облаците дим в коридора. Прекоси всекидневната, като успя да се промуши невредима покрай горящите мебели, и без да вижда къде стъпва, се затича по посока на вратата. Натисна дръжката и тя изгори дланта ѝ.

Изкрещя от страх и болка, ритна вратата и изскочи на верандата.

— Алекс!

Тя залитна по посока на гласа и видя през замъглените си от дима очи приближаващия джип, който рязко спря на няколко сантиметра от нея.

— Рийд! — извика тя немощно и в същия момент се строполи на земята.

Той скочи от волана и се наведе над нея.

— Сара Джоу — промълви Алекс, едва дишайки. С големи усилия успя да вдигне ръка и да посочи към къщата.

— Боже мой, мамо! — извика Джуниър и скочи от джипа.

— Джуниър, върни се! — изпищя Стейси. — Не, Господи, не!

— Сине, недей! — извика Енгъс и го хвана за рамото. — Късно е!

Рийд вече беше на верандата, когато Джуниър го избута настрани. Той падна назад по стълбите. Направи неуспешен опит да хване приятеля си за глезена.

— Джуниър, не можеш да я спасиш! — изрева с все сила.

Джуниър се обърна и го погледна.

— Този път Рийд, наградата ще бъде за мен.

И като му от прави най-очарователната си усмивка, се втурна вътре в горящата къща.

ЕПИЛОГ

— Помислих, че може да си тук.

Рийд се престори, че не забеляза появата на Алекс, докато тя не го заговори. Изгледа я през рамо, след това погледна към двата пресни гроба. За миг настъпи тягостна тишина. После той каза:

— Обещах на Енгъс, че ще идвам всеки ден тук и ще се грижа за тях. Той все още не се е съвзел.

Алекс се приближи до него.

— Отбих се да го видя днес следобед. Опита се да бъде любезен с мен — отбеляза тъжно тя. — Има право да скърби.

— Сигурен съм, че е оценил твоето посещение.

— Аз пък не съм много сигурна.

Рийд се обърна и я погледна в очите. Тя нервно отметна косата си, разрошена от силния вятър.

— Ако никога не бях идвала тук, ако не бях подновявала това дело...

— Не се упреквай отново, Алекс — прекъсна я ядосано. — Не си виновна за нищо. Никой не е предполагал, че Сара Джоу с психично болна, дори Енгъс, който е живял с нея толкова време. Джуниър... Е... — той млъкна. Гърлото му изведнъж пресъхна.

— Ще ти липсва, нали?

— На теб липсва ли ти? — повтори той въпроса ѝ с равен глас. — Глупаво копеле. Да влезе в горяща къща, която всеки момент ще се срути върху главата му. Само един глупак би постъпил по такъв начин.

— Знаеш защо го направи, Рийд. Мислеше, че така трябва.

Сълзите, които блестяха издайнически в очите на Рийд, ѝ причиниха неимоверно голяма болка. Искаше ѝ се да ревне с глас. Пристъпи напред и сложи ръка на рамото му.

— Ти го обичаше, Рийд. Толкова ли е трудно да го признаеш?

Той наведе очи към гроба, отрупан с цветя.

— Хората винаги говореха за това, колко ми завижда. Никой не е предполагал, че и аз му завиждах за много неща.

— Завиждал си на Джуниър?

Той кимна с глава.

— Да, завиждах му — Рийд леко се усмихна. — През по-голямата част от живота си ме беше яд на него, че има толкова задружно семейство.

— Ние обичаме хората, независимо какви са те, а не защото са такива. Поне така би трябвало да бъде.

Тя свали ръката си от рамото му и се опита да говори със спокоен глас.

— Енгъс ми каза, че възнамерява да продължи работа върху хиподрума.

— Да, той е страшно упорит.

— Твоето летище ще процъфти.

— Това би било добре. До края на годината ще напусна работа — каза той. В отговор на учуденото ѝ изражение добави. — Подадох оставка. Не мога едновременно да бъда и шериф, и да се занимавам с летището. Крайно време е да се заловя сериозно за работа. Реших да опитам.

— Добре. Радвам се за теб. Енгъс спомена, че обмисляш съвместна дейност с него.

— Ще видим. Ще купя друг състезателен кон с парите от застраховката на Дабъл Тайм. Смятам да го обучавам сам. Енгъс ще ми помогне.

Алекс разбра, че неслучайно Рийд споменава за това пред нея. Ако играеше на комар, би заложила парите си на един бъдещ съюз между двамата. Този път печалбата би била в полза на Енгъс.

— Ти какво възнамеряваш? — попита той. — Кога ще се връщаш на работа?

Тя пхна ръце в джобовете на палтото си и вдигна рамене.

— Не съм сигурна. Като имам предвид раните по главата...

— Между другото, те как са?

— Всичко заздравява добре.

— Не те ли боли?

— Вече не. Чувствам се отлично, но Грег ми каза да не бързам да се връщам на работа. Знае какво ми се струпа на главата — Алекс започна да рови в пръстта с токчето на ботуша си. — Не съм сигурна дали изобщо искам да се върна там. — Долавяйки изненадата му, се

усмихна. — Може би ще ти се стори забавно, шерифе, но ми се струва, че от мен би излязъл добър адвокат. Бих могла да опитам да защитавам интересите на несправедливо обвинените в съда.

— Обществен защитник?

— Възможно е.

— Къде?

Тя го погледна право в очите.

— Не съм решила още.

Рийд също започна да рови в пръстта с ботушите си.

— Прочетох статията ти във вестника. Много мило от твоя страна, че си решила да приключиш следствието поради липса на доказателства — каза той тихо.

— Така няма да има причина за оспорване на първоначалното съдебно решение, нали?

— Наистина няма. Още повече сега.

— Вероятно не е трябвало да я има още от самото начало, Рийд.

Той вдигна глава и я измери с поглед.

— Ти беше прав, всички бяхте прави. Това разследване беше само за мое удовлетворение. Използвах го, за да докажа на хората, че баба ми не е била права — тя си пое дъх и продължи. — Твърде късно е за Селина да поправи грешките си, но аз наистина мога да се погрижа да не допускам нови.

Погледна към близкия гроб, който беше по-стар и до чийто надгробен камък лежеше една червена роза.

— Ти ли я остави там?

Рийд погледна през двата пресни гроба към този на Селина.

— Помислих, че Джуниър би се радвал, ако сподели едно цвете с нея. Знаеш отношението му към жените.

Алекс се учуди, когато забеляза усмивката на лицето му, докато изричаше тези думи.

— Не знаех, че този парцел е на семейство Минтън до миналия ден, когато присъствах на погребението. Майка ми би се радвала, че е тук до него.

— И той е там, където винаги е искал да бъде. Близо до Селина, без никой друг помежду им.

Алекс се развълнува.

— Горката Стейси. Никога не е имала късмет с Джуниър, нали?

— Някоя жена не е имала късмет с него. Той беше отдал сърцето си само на една жена.

В безмълвно съгласие те се обърнаха и тръгнаха надолу по хълма към колите си.

— Твоя ли беше идеята Стейси да се премести да живее във фермата за известно време? — попита Алекс.

Той призна с неохота. Потвърди предположението ѝ с леко кимване.

— Разумно предложение, Рийд. Тя и Енгъс ще си бъдат от полза един на друг.

Дъщерята на покойния съдия никога нямаше да промени отношението си към Алекс, тя много добре знаеше това и можеше да ѝ прости враждебността.

— Стейси не може да живее, без да се грижи за някого — каза Рийд, — а Енгъс има нужда точно от това в момента.

Когато стигна до колата си, Алекс се обърна и го попита с дрезгав глас:

— А ти какво ще кажеш? Кой ще се грижи за теб?

— Никога не съм имал нужда някой да се грижи за мен.

— О, да — изсмя се късо тя, — защото никога не си позволил на никого да го направи. — Пристъпи по-близо до него. — Ще ми позволиш ли да си тръгна оттук? Да се махна от живота ти, без да направиш опит да ме спреш?

— Да.

Тя го погледна с любов и чувство на безсилие.

— Добре, ще ти кажа нещо, Рийд. Ще продължа да те обичам, докато съм жива, а ти продължавай да се противопоставяш на любовта ми — заяви дръзко. — Ще те видя колко дълго ще издържиш.

Той се обърна с лице към нея и прецени решителността в гласа и очите ѝ.

— Доста си смела за твоята възраст, знаеш ли?

В отговор тя се усмихна развълнувана.

— Обичаш ме, Рийд Ламбърт. Знам, че ме обичаш.

Вятърът разроши косата му, когато той бавно кимна.

— Да, така е. Ти си ужасна, но аз наистина те обичам. Това обаче не променя нищо.

— Какво имаш предвид?

— Разликата във възрастта. Аз ще остаряя и ще умра много преди теб, ти го знаеш.

— Това има ли някакво значение днес — точно в тази минута?

— Би трябвало да има, за Бога!

— Но няма!

Вбесен от нейната упоритост, той сви ръката си в юмрук и извика:

— Боже мой, ти си непоправима.

— Да, такава съм. Когато искам нещо много силно, когато чувствам, че съм права, никога не се отказвам.

В продължение на няколко минути той я гледаше втренчено и се бореше със себе си. Беше му предложила любовта си, но той се страхуваше да я приеме.

След това я хвана за косата, притегли я към себе си и пъкна ръце под палтото ѝ.

— Имаш много силни аргументи — прошепна дрезгаво.

Облегна я с гръб към колата и докосна гърдите ѝ. След това погали корема, плъзна ръка между бедрата ѝ и притисна тялото ѝ към своето. Целуна я страстно и с любов, а също и с нещо, в което винаги се беше съмнявал — надежда.

После отлепи устни от нейните и зарови лице в косите ѝ.

— През целия ми живот никога не съм имал нещо, което да принадлежи само и единствено на мен; нещо, което да не ми е било подхвърлено — нищо, освен теб. Алекс, Алекс...

— Кажй го, Рийд!

— Стани моя жена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.